

„Imádtam az *Obszidiánt*! Készülj fel, hogy le sem teszed majd, úgy fogod folni a sorokat, rögtön belezúgsz Daemonbe, és azonnal akarsz a második kötetet!”

– Deborah Coker bestseller-írója

ÓNIX

Hamarosan minden
megváltozik...

finep
selection

J. L. ARMENTROUT

J. L. ARMENTROUT

ÓNIX

LUXEN 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Jennifer L. Armentrout
A mű eredeti címe: Onyx, a Lux Novel

A művet eredetileg kiadta:
Entangled Publishing, LLC

Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC. All rights reserved.

Cover design © Liz Pelletier

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 632 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Tóth Eszter, Széll Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem
a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást
– nem sokszorosítható.

ELSŐ FEJEZET

Tíz MÁSODPERC TELT EL onnantól, hogy Daemon Black leült a helyére, addig, hogy ismerős tolla a lapockám alá fúródott. Tíz teljes másodperc.

Megfordultam; magamba szívтам természetes illatát, melyet annak köszönhetett, hogy rengeteg időt töltött a szabad levegőn. Visszahúzta a kezét, a tolla kék kupakjával most a szája sarkát paskolta. Nagyon is jól ismertem azt a száját.

- Jó reggelt, cica!

Nem bírtam ki, hogy ne nézzek a szemébe: most világoszöld volt, mint a frissen metszett rózsaszára.

- Jó reggelt, Daemon!

Oldalra biccentette a fejét: kócos fekete haja a homlokába hullott.

- Ne felejtse el, hogy ma estére terveink vannak!

- Persze, tudom. Már alig várom — feleltem szárazon.

Felém hajolt: sötét pulóvere megfeszült széles vállán. Megbillentette a padot, hogy közel érjen hozzám. Hallottam, amint a barátnőim,

Lesz és Carissa hangosan felszisszennek, éreztem, hogy az osztályban mindenki minket néz. Daemon szája sarka felszaladt, mintha magában nevetne.

Lassan túl hosszúra nyúlt a csend.

- *Mi az?*

- Le kell szednünk rólad a nyomot - felelte, elég halkán, hogy csak én halljam. Hála az égnek! A nyom mibenlétének magyarázásába nem szívesen mentem volna bele nyilvánosan. *Tudod, olyan föl-dönkvüli-maradvány, ami az emberekre tapad, és fénylik rajtuk, mint egy karácsonyfá, ezzel pedig leszállópályát világít ki egy másik gonosz, idegen fajnak. Kérsz?*

Még csak ez kéne!

Felvettem a saját toliamat, és elgondolkodtam, ne bökjem-e meg vele Daemont.

- Igen, erre magamtól is rájöttem.

- És támadt egy igazán nagyszerű ötletem, hogyan is csináljuk.

Sejtettem, mi a „nagyszerű ötlete”. Én. Meg ő. Meg a testmozgás, egymással.

Rámosolyogtam. Zöld szemében fellobbant a tűz.

- Tetszik? - kérdezte halkán, s tekintete az ajkamra szegeződött. A testemet máris egészségtelen mértékű izgalom bizsergette. Em-lékeztetnem kellett magam, hogy a Daemon viselkedésében beállt hirtelen változást sokkal inkább az idegen energiák rám gyakorolt hatása okozta, mint az én személyiségem. Amióta az arum támadása után meggyógyított, kötés állt fenn közöttünk, és bár az ő számára ez elégséges indoknak tűnt, hogy beleugorjon egy kapcsolatba, a számomra nem.

Ugyanis ez nem volt *igazi*.

Arra vágytam, amiben a szüleimnek lehetett része: örök szerelemre, ami erős és őszinte. Holmi rám tapadt földönkívüli-kötélék nem elég.

- Kizárt dolog, hogy ebben az életben rá tudsz venni, haver.
- Cica, hiábavaló az ellenállás.
- Akár a csábításod.
- Majd meglátjuk.

A szememet forgatva előrefordultam. Daemon néha nagyon kedves tudott lenni, de éppen annyira tenyérbemászó is, ami kellően elhomályosította a kedvességét. Bár nem mindig.

Ekkor becsoszogott a vénséges matektanár, a kezében egy vaskos papírköteggel. A csengőre vártunk.

Daemon megbökött. Megint.

Ökölbe szorítottam a kezem. Átfutott a fejemben, hogy egyszerűen nem törődöm vele, de ennél jobban ismertem - csak tovább böködne.

Hátrafordultam, és rámeredtem.

- *Mivan*, Daemon??

Olyan gyorsan mozdult, mint amikor a kobra lecsap: végighúzta az ujját az arcomon, és kiszedett valami pihét a hajamból.

- Iskola után...

A mosolyból megátalkodott vigyor lett; a fejemben mindenféle őrült ötletek cikáztak. De nem mentem bele még egyszer ebbe a játékba. Lesújtó pillantást vetettem rá, majd előrefordultam. Igenis ellenállok a hormonjaimnak... és annak, hogy senkihez nem hasonlítható hatással van rám.

Egész délelőtt lüktetett a fejem a bal szemem felett: természetesen Daemont hibáztattam érte. Ebédnél már úgy éreztem magam,

mintha valaki beakasztott volna nekem egy jobbhorgot. A terem zaja, a fertőtlenítő és az odaégett étel szagának keveréke annyira zavart, hogy legszívesebben kirohantam volna az ebédlőből.

- Megeszed még azt? - intett Dee Black az érintetlen túrókrémem és ananászom felé. Fejemet rázva elé toltam a tálcaimat. Felfordult a gyomrom, amikor belemélyesztette a villáját.

- Az egész focicsapatot az asztal alá ennéd - jegyezte meg Lesa Deet figyelve. Sötét szemében irigység csillogott. Nem hibáztathattam. Már volt alkalmam megfigyelni, ahogy Dee egy ültő helyében eltüntet egy családi csomag töltött kekszet. - Hogy csinálod?

Dee csak megvonta keskeny vállát.

- Azt hiszem, gyors az anyagcserém.

- Mit csináltak a hétvégén? - tudakolta Carissa, és fintorogva megtörölgette a szemüvegét a blúza ujjával. - Én főiskolai jelentkezési lapokat töltöttem ki.

- Én végig Chaddel voltam - vigyorgott Lesa, aztán mindketten Deere és rám néztek, várva, hogy mi is elmeséljük a magunk részét. Úgy véltem, a megölni-egy-tébolyult-idegent-és-csaknem-be-lehalni-dolog mégsem olyasmi, amit szívesen megosztanék mindenkivel.

- Csak lógtunk, meg idétlen filmeket néztünk — vágta rá Dee. A füle mögé tűrte egy fényes haj tincset, és közben alig láthatón rám mosolygott. — Nem volt túl izgalmas.

- Mindig olyan unalmasak vagytok - horkant fel Lesa. Már majdnem elmosolyodtam ezen, de akkor meleg bizsergést éreztem a tarkómon. A körülöttem zajló beszélgetés elhalkult, s néhány pillanat múlva Daemon huppan le a bal oldalamon lévő székre, előttem pedig megjelent egy pohár epres turmix, amit a legjobban szeretek. A meglepőnél is meglepőbb volt, hogy Daemon ajándékot ad

nekem, hát még, hogy épp az egyik kedvencemet. Összeért az ujjunk, amikor felemeltem a poharat, és elektromosság futott át a bőrömön.

Visszarántottam a kezemet, és belekortyoltam a turmixba. Menyei. Talán a háborgó gyomromat is helyrehozza kicsit. És talán hozzá tudok szokni ehhez az új, ajándékozós Daemonhöz. Sokkal jobb, mint a korábbi, seggfej verzió.

- Köszönöm - mondtam. Válaszul csak rám mosolygott.
- A mieink hol vannak? - szúrta oda Lesa. Daemon nevetett.
- Csak egyvalaki szolgálatára szerződtem.

Lángvörösre gyúlt arccal hátralöktem a széket.

- Te engem semmilyen módon nem szolgálatsz!
- Még nem - felelte Daemon, ismét áthidalva a köztünk keletkezett távolságot.

- Jaj, maradj már, Daemon, nem látod, hogy én is itt vagyok? - szólt rá rosszállóan Dee. - Mindjárt teljesen elveszed az étvágyamat!

- Mintha ilyesmi egyáltalán előfordulhatna - jegyezte meg Lesa a szemét forgatva. Daemon előhúzott a táskájából egy franciakenyeres szendvicset. Ő volt az egyetlen, aki leléphetett a negyedik óráról, hogy ebédelni siessen, és nem kapott érte büntetést. Mert annyira... *különleges*. A hűgát leszámítva minden lány őt nézte az asztalnál. Még néhány fiú is.

Daemon zabkeksszel kínálta Deet.

- Nem akartunk megbeszélni valamit? - érdeklődött Carissa, és az arcára két piros folt ült ki.

- De bizony - vágta rá Dee, és Lesára mosolygott. - Valami nagy dolgot.

Megtöröltem verejtékes homlokomat.

- Micsodát?

- Deevel arról beszélgettünk angolórán, hogy két hét múlva hétvégén rendezni kellene egy bulit - magyarázta Carissa. - Valami...

- ...hatalmasat! - vágott a szavába Lesa.

- Kisebbfélét - javította ki Carissa, szúrós szemmel pillantva barátnőjére. — Csak összejöhetnénk páran, vagy valami.

Dee bólintott, ragyogó szemében izgatottság csillogott.

- A szüleink elmennek azon a pénteken, szóval tökéletes lenne.

Daemonre pillantottam. Kacsintott, mire az én bolond szívem kihagyott egy ütemet.

- Tök jó, hogy a szüleid csak úgy hagyják, hogy bulit rendezz a házukban - állapította meg Carissa. — Az enyémekek már attól agyvérzést kapnának, ha csak felvetném az ötletet.

Dee megvonta az egyik vállát és félrepillantott.

- A mi szüleink jó fejek.

Fájdalom szúrt a szívembe: alig tudtam megőrizni a semmitmondó kifejezést az arcomon. Őszintén hittem, hogy Dee mindennél jobban szeretné, ha élnének a szülei. És talán még Daemon is. Akkor nem rá hárulna a családjáért viselt felelősség terhe.

Az együtt töltött idő alatt arra már rájöttem, hogy rémes modora főképp a stressznek köszönhető. És az ikertestvére halálának...

Az ebédszünet hátralévő részében mindenki a buliról beszélt. Tulajdonképpen jó időpontot választottak ki, mert a születésnapom a rákövetkező szombatra esett. Csakhogy a hír a hét végéig bejárja majd az iskolát. Egy olyan kisvárosban, ahol az egyik legizgalmasabb dolog az, ha egy péntek este összegyűlnek páran a tarlón inni, semmi esély arra, hogy a buli szűk körű maradjon. Vajon Dee is rájött erre?

- Téged nem zavar? — súgtam oda Daemonnek.

- Nem mintha megállíthatnám Deet — vont vállat. Tisztában voltam vele, hogy ha akarja, megállíthatja, szóval a válasza azt jelentette: nem bánja.

- Kérsz kekszet? - nyújtott felém egy doboz csokis rágcását. Gyomorpanaszok ide vagy oda, ezt nem lehetett visszautasítani.

- Persze.

Félmosoly ült ki az arcára, felém hajolt, a szája most csak centikre volt az enyémtől.

- Akkor gyere és vedd el!

Gyere és vedd... Daemon a sütemény felét telt, csókolnivaló ajkai közé szorította. Ó, ti földön kívüli aprószenetek...

Eltátottam a számat. Az asztal körül nem egy lány olyan hangokat adott ki, mintha pocsolóvá készülne olvadni, de nem bírtam magam rávenni, hogy körülnézzek, mit csinálnak valójában.

A csokis keksz - azok az ajkak - ott, éppen előttem...

Forróság áradt szét az arcomon. Magamon éreztem mindenki tekintetét, és Daemon... Jó ég, Daemon kihívón felvonta a szemöldökét.

Dee öklendezést imitált.

- Gyerekek, hányni fogok — jegyezte meg. Szerettem volna sügyenemben bekúszni egy sötét lyukba. Mégis mit gondolt Daemon, mit fogok tenni? Kiszedem a sütit a szájából, mint a *Susi és Tekergő* piros karikás változatában? A fenébe, egy részem még akarta is, de nem tudtam biztosan, vajon mit is árul ez el rólam.

Daemon kivette a sütit a szájából. Úgy csillogott a szeme, mintha megnyert volna egy csatát.

- Lejárt az idő, cica.

Csak bámultam rá - ő pedig kettétörte az édességet, és nekem adta a nagyobbik felét. Elmartam tőle, szerettem volna az arcába vágni, de hát csokis keksz volt, amit imádok. Úgyhogy megettem, és még ízlett is.

Újra a turmixomba kortyoltam. Kellemetlen borzongás futott végig a hátamon, mintha figyelnének. Körbepillantottam az ebédlőben: azt vártam, hogy Daemon földönkívüli exbarátnőjének szokásos gonosz tekintetével fogok találkozni, de Ash Thompson egy másik fiúval beszélgetett. Hm. Vajon luxen? Nem volt túl sok velük egykorú, de kételkedtem benne, hogy a felsőbbrendűségi komplexusban szenvedő Ash valaha rámosolyogna embersrácra.

Végignéztam a terem többi részén is. Mr. Garrison a könyvtárba vezető kétszárnyú ajtó mellett állt, és egy fiúkból álló asztaltársaságot figyelt, akik éppen a tört krumplijukból készítettek kifinomult műalkotást. Senki még csak felénk sem pillantott.

A fejemet ráztam: hülyén éreztem magam, amiért a semmitől is megrémülök. Nem tűnt valószínűnek, hogy egy arum éppen a középiskolai ebédlőbe törne be. Talán bujkál bennem valami.

Kissé reszkető kézzel nyúltam a nyakamba függesztett medálhoz. Az obszidián kellemesen hűvösen simult a tenyerembe — biztonságot ígért. Elég az idegeskedésből. Még az is lehet, hogy emiatt vagyok kába és szédült.

De az biztos, hogy nincs köze a mellettem ülő sráchoz.

A postán több csomag is várt rám, és én még csak nem is ujjongtam igazán. Előolvasói példányok érkeztek más bloggerekől, akik utazókönyvet csináltak belőlük, hogy mások is véleményezhessék őket.

Én meg nem is tudom, mi ütött belém. Még egy bizonyíték, hogy kitört rajtam a kergemarha-kór.

Rettenetes volt a hazautam. Elgyengült a karom, szétestek a gondolataim. Magamhoz szorítottam a csomagjaimat, és nem törődtem a tarkómon felkúszó bizsergéssel, csak felmásztam a veranda lépcsőjén. És nem törődtem azzal a csaknem kétméteres sráccal sem, aki a korlátot támasztotta.

- Iskola után nem egyenesen haza jöttél — állapította meg boszúsán. Mintha ő volna a saját, elcseszett, szexi titkosrendőröm, és éppen megléptem volna előle.

A szabad kezemmel előkotortam a kulcsomat.

- Mint látod, a postán volt dolgom. - Benyitottam, és az előszobái asztalkára ejtettem a csomagokat. Daemon persze nem várt invitálásra, rögtön követett.

- Várhatott volna a postád. - A konyhába is utánam jött. - Mi az? Csak könyvek?

Elővettem a hűtőből a narancslevet, és felsóhajtottam. Aki nem szerelmese a könyveknek, az nem értheti.

- Aha, csak könyvek.

- Tudom, hogy valószínűleg nincsenek arumok a környéken, de azért nem lehetünk elég óvatosak. Olyan nyomot viselsz, ami egyenesen a küszöbre vezeti őket. Pillanatnyilag ez fontosabb a könyveidnél.

Nem: a könyvek fontosabbak akárhány arumnál. Töltöttem magamnak a narancsléből. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy rendesen leálljak vitatkozni vele. Az udvarias társalgás művészetét egyelőre nem sikerült elsajátítanunk.

- Kérsz?

- Köszönöm - sóhajtott. - Van tej?

- Szolgáld ki magad! - intettem a hűtő felé.
- Te ajánlottad, most meg nem akarsz kitölteni?
- Én narancslevet ajánlottam - mutattam rá, és a pohárral a kezemben az asztalhoz léptem. - Te akartál tejet. És halkabban beszélj! Anyu alszik.

Morgolódva kivette a tejesüveget, és leült mellém. Csak akkor néztem meg magamnak jobban: fekete melegítő volt rajta, és ez a legutolsó alkalomra emlékeztetett, amikor hasonló holmiban járt nálunk. Akkor jócskán belemelegedtünk, a vitánk forró előjátékba torkollott, mintha valamelyik pocsék szerelmes regényből léptünk volna ki, amit véleményezni szoktam. Az emlék még mindig ébren tartott néha éjszakánként. Nem mintha ezt valaha is hajlandó volnék elismerni.

Annyira forró pillanatok voltak, hogy Daemon idegen kisugárzásától kiégett a ház majdnem minden villanykörtéje, meg a laptopom is tönkrement. Hiányzott a notebook, meg vele a blogom. Anyu megígérte, hogy vesz nekem másikat a születésnapomra. Még két hét...

Nem néztem fel, csak a poharamat piszkálgattam.

- Kérdezhetek valamit?
- Attól függ — vágta rá.
- Te... érzel valamit a közelemben?
- Másfélére gondolsz, mint amit ma reggel éreztem, amikor feltűnt, milyen jól áll neked ez a farmer?
- Daemon - sóhajtottam, és igyekeztem nem hallgatni a lányra, aki azt kurjongatta bennem: ÉSZREVETTE!! - Komolyan kérdeztem.

Hosszú ujjai tétova köröket rajzoltak a faasztalra.

- Meleget és bizsergést érzek a tarkómon. Erre gondoltál?

Felnéztem. Félmosolyt láttam az arcán.

- Igen. Szóval te is érzed?
- Csak amikor közel vagy.
- Téged nem zavar?
- Téged igen?

Nem tudtam, mit mondjak erre. Az érzés nem volt fájdalmas, éppen csak fura. Azonban az, amit szimbolizált, zavart: az átkozott kötelék, amiről semmit sem tudtunk, pedig még a szívünk is ugyanúgy vert.

- Lehet a gyógyítás mellékhatása is - nézett rám Daemon a pohara felett. Lefogadtam volna, hogy még a tejbjusz is jól állna neki. - Jól vagy? - tudakolta.

Nem igazán.

- Miért?
- Mert szarul nézel ki.

Ha ezt bármikor máskor állapítja meg, kiástam volna a csatabárdot, de most csak leraktam a poharamat.

- Szerintem bujkál bennem valami.

Daemon összevonta a szemöldökét. A betegség gondolata távol állt tőle: egy luxen nem betegedett meg. Soha.

- Mi bajod?
- Nem tudom. Biztos földön kívüli bolháim vannak.

Felhorkant.

- Aligha. Most különben sem engedhetem, hogy beteg legyél. Ki kell mennünk, hogy megpróbáljuk leszedni rólad a nyomot. Amíg rajta van...

- Ha úgy folytatod, hogy gyenge pont vagyok, megütlek. - A düh elnyomta bennem a hányingert. - Szerintem már bebizonyítottam, hogy nem vagyok az, főleg, amikor elvezettem Baruckot a házatoktól,

és meg is öltem. - Nehezemre esett halkan beszélni. - Csak mert ember vagyok, még nem feltétlenül vagyok gyenge is.

Daemon komor arccal hátradőlt.

- Azt akartam mondani, hogy addig veszélyben vagy.

- Ó. — Elvörösödtem. Hoppá. — Na de akkor sem vagyok gyenge.

A következő pillanatban már nem az asztalnál ült, hanem mellettem térdelt. Felfelé kellett néznie, ha látni akarta az arcomat.

- Nem vagy gyenge. Ezt már bebizonyítottad. És amit a hétvégén tettél? Hogy megcsapoltad az erőinket? Még most sem értem, hogyan csináltad. De gyenge tutira nem vagy. Kicsit sem.

Húha. Nagyon nehéz volt megőrizni az elszántságomat, hogy ne omoljak a karjába, amikor éppen *kedves* volt, és úgy nézett rám, mintha én volnék a világon az utolsó darab csoki. Amiről persze megint eszembe jutott az a sütemény a szájában.

Megrándult az ajka, mintha tudná, mi jár a fejemben, és egy mosolyt próbálna visszafojtani: nem a szokásos önelégült fajtát, hanem egy igazit. Aztán egyszerre felállt és fölém hajolt.

- Most akkor bizonyítsd be megint, hogy nem vagy gyenge! Emeld fel a fenekedet, és dolgozzunk a nyomon!

Fel nyögtem.

- Daemon, tényleg nem érzem jól magam.

- Kat...

- Nem azért mondom, hogy akadékoskodjak. Hányingerem van.

Összefonta izmos karját. Under Armour feliratú pólója megfeszült a mellkasán. - Nem biztonságos bárhová is menned, ha úgy nézel ki, mint egy kicseszett világítótorony. Amíg rajtad a nyom, nem csinálhatsz semmit. Nem mozdulhatsz ki.

Az asztalra támaszkodtam és felálltam, igyekeztem nem figyelni kavargó gyomromra.

- Átöltözöm.

Meglepetéstől tágra nyílt szemmel hátralépett.

- Máris beadod a derekadat, cica?

- Beadni? - nevettem érzés nélkül. - Csak nem akarom tovább nézni a fejedet.

- Mondogasd ezt magadnak sokáig, cica! — mosolygott Daemon.

- Te meg csak szedjed az egónövelőidet!

Egy pillanat múlva már előttem állt, elzárva az utamat. Aztán ragadozómozdulattal, lehajtott fejjel előrelépett. A szeme elárulta a szándékát. Addig hátráltam, amíg el nem értem az ebédlőasztalt.

- Most mi van?

Két tenyerével a csípőm két oldalán nekitámaszkodott az asztalnak, és felém hajolt. Forró lélegzetét éreztem az arcomon; összekapcsolódott a tekintetünk. Még egy kicsit közelebb húzódtam hozzá, az ajka az államhoz ért. Elgyötört hangocska szakadt ki belőlem, és felé dőltem, mintha a teste mágnesként vonzana.

Egy szívdobbanással később Daemon halk, torokhangot hallatva felnevetett és visszahúzódott.

-Aha... nem az én egóm, cica. Nyomás, készülődj!

A pokolba!

Beintettem neki, és kísértálmam a konyhából, fel az emeletre. Még mindig nyirkos volt a bőröm, aminek semmi köze nem volt az imént történetekhez, de azért melegítőbe bújtam. A legkevésbé futni vágytam, de Daemontól nem lehetett elvárni, hogy törődjön a rosszul-létemmel. Csak saját magával törődött, meg a hűgával.

Ez nem igaz, suttogta egy halk, idegesítő hangocska a fejemben. És talán igaza volt. Daemon meggyógyított, amikor pedig hagyhatott

volna meghalni, és hallottam a gondolatait - hallottam könyörögni, hogy ne hagyjam el.

Akárhogy is, le kellett gyűrnöm a hányingert, hiszen kezdődött a vidám kocogás. Mélyen legbelül már tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége.

HÚSZ PERCIG BÍRTAM.

Az erdő egyenetlen talaján, az éles novemberi szélben, Dae-
monnel magam mellett nem ment tovább. A tóhoz vezető út felénél
faképnél hagytam, és visszasiettem a ház felé. Szólongatott ugyan,
de nem figyeltem rá. Éppen csak beértem a fürdőszobámba, és már
hánytam is, úgy igazán, a vécécsészét szorongatva, térden állva, gör-
csösen, hogy könnyek csorogtak az arcomon. Még anyu is feléb-
redt rá.

Besietett, kisimította a hajamat az arcomból.

- Drágám, mióta érzed rosszul magad? Pár órája, egész napja, vagy
csak most jött rád?

Anyu, az örök ápolónő.

- Egész nap hol jobb, hol rosszabb - nyögtem ki, a kád peremére
támasztva a fejemet. Anyu halkán ciccegett, és a homlokomra szorította a
tenyerét.

- Édesem, hiszen meggyulladsz. - Felkapott egy törülközőt, és a
csap alá tartotta. - Talán be kellene telefonálnom...

- Ne! Semmi baj. — Átvettem a törülközőt, és a homlokomra szorítottam. Remek érzés volt. - Csak az influenza. És már jobban is vagyok.

Aggódva figyelte, ahogy feltápáskodtam és megfürödtem. Hosszú hálóinget vettem magamra. Hihetetlenül sok időbe telt. Mire bemásztam a takaróm alá, a szoba már ingott, körhintázott velem. Összeszorítottam a szemem, és vártam, hogy anyu visszatérjen.

- A telefonod és egy pohár víz - hallottam. Mindkettőt az ágyam melletti asztalkára tette, és mellém ült. - Mondd, hogy „ááá”! — Engedelmesen kitátottam a számat. Egy lázmérő közelített. — Meglátjuk, mennyi a lázad, és eldöntöm, hogy itthon maradok-e - mondta. - Alighanem csak influenza, de...

- Mhmm — nyögtem. Anyu szigorú pillantással jutalmazott. Megvárta, míg a lázmérő csipogott, akkor leolvasta.

- Harmincnegy-három. Vedd be ezeket! - Két tablettát tett a kezembe. Kérdés nélkül lenyeltem őket. - Nem olyan rémesen magas a lázad, de azt szeretném, ha ágyban maradnál és pihennél, rendben? Tíz előtt még rád telefonálok.

Bólintottam, és befészkeltem magam a takaróm alá. Alvásra volt szükségem. Anyu friss, nedves ruhát tett a homlokomra. Behunytam a szemem. Majdnem biztosra vettem, hogy az állapotom megfelel a zombijárvány első stádiumának.

A fejem megtelt köddel. Elaludtam, aztán felébredtem, amikor anyu hívott, aztán megint elaludtam, éjfél utánig. A hálóingem nedvesen tapadt lázas bőrömre. Már mozdultam, hogy ledobjam a takarókat magamról, amikor felfedeztem, hogy azok a szoba tulsó felén vannak, a rendetlen számítógépasztalon.

Hideg verejték ütött ki a homlokomon, ahogy felültem. Zakatoló szívem küzdelmes, szaggatott ritmusa lüktetett a fejemben. Mintha

kettőt ütne egyszerre... A bőröm forrón feszült az izmaimra és mindenütt viszketett. Felálltam - megfordult velem a szoba.

A tűz belülről égetett, mintha a szerveim egyetlen masszává olvadtak volna össze. Összszavarodtak a gondolataim, értelmetlen, véget nem érő láncolattá fűződtek. Csak annyit tudtam, hogy *le kell hűlnöm*.

A szobám ajtaja kitárult, a folyosó hívogatott. Fogalmam sem volt, hova megyek, de kibotladoztam az ajtón, majd le a földszintre. A bejárat vonzott, enyhülést ígért. Kint hideg van. Kint lehűlök.

De még ez sem volt elég.

Álltam a verandán, a szél rángatta nedves hálóingemet, hajamat. Fényesen ragyogó csillagok pislogtak rám az éjjeli égről. Ahogy magam elé néztem, az út menti fák színt váltottak. Sárga. Arany. Vörös. Végül halványbarna.

Ekkor jöttem rá, hogy álmodom.

Kábán leléptem a verandáról. A murva szúrta a talpamat, de csak mentem, amerre a holdfény mutatta az utat. Nemegyszer úgy tűnt, hogy a világ fejre áll körülöttem, de én csak mentem tovább.

Nem tartott sokáig, hogy elérjem a tavat. Ónixszínben hullámozott a víz a halvány fényben. Előreléptem - aztán megálltam, amikor a lábujjaim belesüppedtek a laza földbe. Bizsergő, égő, perzselő forróságot éreztem a tarkómon.

- Kat?

Lassan megfordultam. Csapkodott körülöttem a szél, de én csak néztem a jelenést. A holdfény éles árnyékokba vonta az arcát, megcsillant nagyra nyílt, ragyogó szemében. Nem lehet igazi.

— Mit csinálsz, cica? — kérdezte Daemon. Mintha eltűntek volna a körvonalai. Máskor ilyen soha nem fordult elő. Néha elmosódott, az igaz, de sosem volt ilyen furcsán alakatlan.

- Le... le kell hűlnöm.

Láttam az arcán, hogy egyetlen pillanat alatt mindent megértett.

- Ne merészelj bemenni abba a vízbe!

Hátraléptem. Jeges víz nyaldosta a bokámat, aztán a térdemet.

- Miért?

- Hogy miért? - Közelebb lépett. - Túl hideg. Cica, ne akard, hogy én menjek be érted!

Zsongott a fejem. Biztosan szétolvadtak az agysejtjeim. Mélyebbre merültem: a víz enyhítette a lángolást, átcsapott a fejem fölött, elfojtotta a lélegzetemet, de a tüzet is. Csaknem teljesen.

Örökké képes volnék itt maradni. Talán meg is teszem.

Erős, karok öleltek át határozottan, és visszahúztak a felszínre. Jeges levegő töltötte meg felperzselt tüdőmet. Nagy kortyokban nyeltem magamba, hátha kioltja a lángokat. Daemon olyan gyorsan rántott ki az áldott vízből, hogy az egyik pillanatban még a tóban álltam, a másikon már a parton.

- Mi bajod van? - tudakolta, majd megragadta a vállamat, és könnyedén megrázott. - Elment az eszed?

- Ne... - próbáltam eltolni magamtól, de gyenge voltam. - Olyan forró...

Átható pillantása a lábujjamig leszaladt.

- Az biztos. A helyzet is forró, te meg a vizes fehér hálóinged... Bejön, cica, de éjfélkor úszni menni novemberben? Kicsit túl merész húzás, nem gondolod?

Ennek nem volt semmi értelme. Elmúlt a megkönnyebbülés, a bőröm újra tüzet fogott. Kirántottam magam a karjából, hogy visz-szatérjek a vízbe.

Két lépést sem tehettem meg, már ismét átfont a karjával, és maga felé fordított.

- Kat, nem mehetsz be. *Túlságosan* hideg. Meg fogsz betegedni. -
Elsimította az arcomból a hajamat. - A fenébe... már így is beteg vagy!
Hiszen lángolsz.

Valami a szavai mögött megrítkította a ködöt a fejemben. Nekidőltem,
a mellkasának nyomtam az arcomat. Csodálatos illata volt: fűszeres,
férfias.

- Nem akarlak - jelentettem ki.

- Hú, nem ez a legjobb alkalom, hogy *ebbe* a vitába megint be-
lemenjünk.

De hát ez csak egy álom, sóhajtottam, és keskeny dereka köré fontam a
karomat.

- Mégis akarlak.

Daemon szorosabban ölelt magához.

- Tudom, cica, senkit nem tudsz átverni. Na, gyerünk!

Eleresztettem: a karom élettelenül hullott a testem mellé.

- Én... nem érzem jól magam...

- Kat?! — Daemon elhúzódott, két tenyerébe fogta az arcomat, és
maga felé emelte. - Kat, nézz rám!

Hát nem őrá néztem?

Megcsuklott a térdem - és aztán nem volt semmi, sem Daemon, sem
gondolatok, sem tűz, sem Katy.

Minden zavaros volt, összefüggéstelen. Meleg kezek simították ki a
hajamat az arcomból, ujjak simogatták az orcámat. Egy mély hang szólt
hozzám valami dallamos, lágy nyelven; mint egy ének, csak szebb,
megnyugtatóbb. Belesüppedtem, és ismét elvesztem egy időre.

Aztán beszélgetés zaját hallottam.

Egyszer talán Dee szólalt meg. *Nem teheted. Csak még jobban felerősítené a nyomot.*

Mozgattak. Leszedték rólam a vizes hálóinget. Valami meleg és puha borított be. Megpróbáltam beszélni az engem körülvevő hangokhoz, talán meg is tettem, nem tudom.

Aztán magába fogadott egy felhő, és elröpített. Az arcom alatt szabályos ütemet vert egy szív, elringatott, a hangok is elhallgattak, és a meleg kezeket is felváltották a hidegek. Éles fény hasított a sötétbe. Még több hang. *Anyu?* Aggodalmasnak tűnt. Valakinek magyarázott. Egy ismeretlen valakinek: az övé volt a hideg kéz. Szúrás a karomon, az ujjaimba sugárzó tompa fájdalom. Még több fojtott beszédhang. Aztán újra semmi.

Nem volt nappal, nem volt éjszaka, csak a lehetetlen köztes lét, és a belülről perzselő forróság. Visszatért a hűvös kéz, kihúzta a karomat a takaró alól. Most nem hallottam anyut, csak a szúrást éreztem megint. A tűz belém folyt, megtöltötte az ereimet. Levegőért kaptam, a hátam ívbe feszült az ágyon, kinsikoly szakadt ki a torkomból. Minden lángolt. Tízszer erősebb pokoltűz tombolt bennem, mint korábban, és tudtam: belehalok. Nem lehet másként...

És aztán hűvös áramlat keveredett a vérembe, mint a téli szél fuvallata. Végigsöpört a testemen, eloltotta a lángokat, jeges ösvényt hagyott maga után.

Kezek siklottak a nyakamra, kihúztak valamit a ruhámból. Egy lánc... a nyakláncom? Eltűnt a kéz, de éreztem, hogy az obszidián zümmög, vibrál felettem. Aztán aludtam, egy örökkévalóságig, és nem tudtam, hogy felébredek-e valaha.

Három napig feküdtem a kórházban, és szinte semmi emlékem sem maradt róla. Csak annyi, hogy szerdán felébredtem egy kényelmetlen ágyban, felnéztem a fehér mennyezetre, és jól éreztem magam. Sőt, nagyszerűen. Anyu mellettem ült. Jó nagy adag veszekedésbe került, hogy kiengedjenek, még az után is, hogy csütörtökön végig azt bizonygattam mindenkinek, aki a szobám ajtaját megközelítette, hogy haza akarok menni. Nyilvánvalóan súlyos influenzám volt, de semmi komoly.

Anyu aggódó szemmel figyelte, amint megiszom a hideg narancslevet. Farmert viselt, és egy laza pulóvert, fura volt köpeny nélkül látni.

- Drágám, biztos, hogy elég jól vagy ahhoz, hogy iskolába menj?
Kihagyhatod a mai napot, és hétfőn mehetnél újra.

A fejemet ráztam. Három kihagyott nap éppen elég volt ahhoz, hogy összegyűljön az a teherautónyi házi feladat, amit Dee volt szíves előző este áthozni.

- Jól vagyok.
- Életed, kórházban voltál. Lazítanod kellene.
- De tényleg jól vagyok - feleltem, és kiöblítettem a poharat.
- Tudom, hogy azt gondolod, jobban vagy. - Megigazította félregombolt kardigánomat. - Lehet, hogy Will... Dr. Michaels gyógyultnak nyilvánított, de attól még rám ijesztettél. Még sosem láttalak ilyen betegnek. Mi lenne, ha felhívnám, és megkérdezném, rád tud-e nézni, mielőtt bemegy ügyelni?

Még a többi dolognál is furábbnak tűnt, hogy anyu már keresztnévén emlegeti az orvosomat — a jelek szerint a kapcsolatuk komolyabb szintre lépett, és én lemaradtam róla.

Felkaptam a hátizsákomat, de aztán megtorpantam.

- Anyu?

— Tessék.

- Hétfőn hazajöttél éjszaka, igaz? A műszakod vége előtt. - Amikor a fejét rázta, csak még jobban összezavarodtam. - Akkor hogyan kerültem be a kórházba?

— Biztos, hogy jól vagy? — A homlokomra tapasztotta a tenyerét.

— Nincs lázad, de... A barátod vitt be.

- A barátom?

- Igen. Daemon. Habár azt azért szeretném tudni, honnan jött rá hajnali háromkor, hogy ennyire beteg vagy - nézett rám összehúzott szemmel. - Nagyon is szeretném tudni.

Ó, a fenébe!

— Hát azt én is.

HARMADIK FEJEZET

Még életemben nem vártam ennyire a matekórát. Honnan a fenéből tudta Daemon, hogy beteg vagyok? Az álom a tónál... nem lehetett valóság. Tuti, hogy nem. Ha mégis, hát én... fogalmam sem volt, mit fogok tenni, de azt tudtam, hogy az arcom égni fog közben.

Lesa érkezett elsőnek.

— Szó! Visszajöttél? Hogy vagy? Már jobban?

- Aha, jobban vagyok. - Az ajtó felé lestem. Kisvártatva Carissa is megérkezett. Elsétált mellettem, és mosolyogva meghúzta a hajamat.

- Örülök, hogy jobban vagy. Mind aggódtunk miattad. Főleg, amikor benéztünk hozzád a kórházba, és egyáltalán nem voltál magadnál.

Vajon mit csinálhattam, amire nem is emlékszem? — futott át a fejemben.

— Akarok én erről tudni?

Lesa kuncogva előszedte a könyvét.

- Egy csomót motyorásztál. És szölongattál valakit.

Jaj, ne.

- Tényleg?

Carissa most már megsajnálta, és halkabban folytatta.

- Daemont hívtad.

A tenyerembe tettem az arcomat és felnyögtem.

- Édes istenem!

- Édes volt, az biztos - nevetett Lesa.

Egy perccel az előtt, hogy a jelzőcsengő megszólalt volna, megéreztem a tarkómon a nagyon is ismerős, meleg bizsergést. Felnéztem. Daemon vonult be a terembe, szokása szerint könyv nélkül. Volt egy jegyzetfüzete, de szerintem sosem írt bele semmit. Gyanítottam, hogy a matektanárunk is idegen, különben hogy úszná meg Daemon, hogy semmit nem csinál órán?

Úgy ment el mellettem, hogy rám sem nézett. Megfordultam a székekben.

- Beszélnem kell veled.

- Rendben. — Ő is leült a helyére.

- Négyszemközt - tettem hozzá sűgva.

Rezzenetlen arccal dőlt hátra.

- Találkozzunk ebédidőben, a könyvtárban! Oda senki sem jár. Tudod, az a sok könyv, meg minden.

Fintorogva visszafordultam. Talán öt másodperc telt el, és megéreztem a tolla hegyét a hátamban. Mély lélegzetet vettem, és ránéztem. Lehajtotta az asztalkáját, így csak centik választottak el minket.

- Sokkal jobban nézel ki, mint amikor utoljára láttalak — vigyorgott.

- Köszönöm - morogtam. A tekintete körbevillant mellettem, és tudtam, mit néz: a nyomot.

- Tudod, mit?

Varakozón félrebiccentettem a fejemet.

- Nem ragyogsz - súgta vissza.

Meglepetésemben még az állam is leesett. Hétfőn még akkora nyom volt rajtam, mint egy diszkógömb, most meg semmi?

- Úgy érted, egyáltalán?

A fejét rázta.

Elkezdődött az óra, újra előre kellett néznem, de nem figyeltem a matekra. Az agyam egyre azon járt, hogy már nem ragyogok. Ki kellett volna bújnom a bőrömből örömömben - persze így is éreztem - de a kapcsolat attól még megmaradt. A reményem, hogy az is elfakul a nyommal együtt, hiábavalónak bizonyult.

Matek után megkértem a lányokat, szóljanak Deenek, hogy késni fogok ebédre. Mivel meghallották a beszélgetésünk egy részét, Carissa egyre csak nevetgált, Lesa pedig az ábrándjait szötte arról, mit lehet egy könyvtárban csinálni. Olyasvalamit, amiről jobb, ha nem is veszek tudomást, vagy legalább nem gondolok rá. Csakhogy nem tudtam nem gondolni rá, mert *pont el* tudtam képzelni Daemont, amint efféle dolgokba bonyolódik.

A délelőtti órák lassan vonszolták magukat. Mr. Garrison először tágra nyílt szemmel meredt rám, amikor meglátott, majd szokásos bizalmatlan oda-odapillantásával jutalmazott egész biológiaórán. Ő a luxenek afféle nem hivatalos őrzője volt, és a kolónián kívül élt. A nem ragyogó változatom is legalább annyira felkeltette a figyelmét, mint a ragyogó. Talán azért, mert nem tette túl boldoggá a tudat, hogy tisztában vagyok vele, kik is ők valójában.

Amikor odalépett a projektorhoz, kinyílt az ajtó, és egy vintage Pac-Man-inges fiú lépett be rajta - maga a nagyszerűség. Halk mor-molás kísérte az ismeretlent, ahogy átsétált a termen, és odanyújtott egy cetlit Mr. Garrisonnak.

Nyilvánvalóan új srác volt. Barna haját összekócolva viselte, mintha csak szándékosan állította volna be így. Szép, szabályos arca volt, aranybarna bőre, szája sarkában magabiztos mosoly játszott.

- Úgy látom, új diák érkezett - jegyezte meg Mr. Garrison, és az asztalára dobta a papírt. - Blake Saunders, honnan is?

- Kaliforniából - segítette ki a srác. - Santa Monicából.

Óóó-k és ááá-k hallatszottak. Lesa kihúzta magát ültében. Hurrá, most már nem én leszek az „új gyerek”!

- Rendben, Blake - Mr. Garrison végignézett a tantermen, majd pillantása megállt az üres széken, mellettem. - Ott találsz a helyedet és a laborpartneredet. Jó szórakozást!

Összehúzott szemmel néztem vissza a tanárra, nem tudtam biztosan, hogy ez a „Jó szórakozást!” csak egy gyengén álcázott sértés volt, vagy abban bízott, hogy a nem idegen fiú majd segít elterelni a figyelmemet az idegenről.

Blake látszólag észre sem vette, hogy mindenki őt bámulja. Leült mellém, és rám mosolygott.

- Szia!

- Szia! Katy vagyok, Floridából - mosolyogtam vissza rá. — Mostantól „többé már nem új lány”.

- Ó, értem. — Felnézett. Elöl Mr. Garrison éppen a terem közepe felé tolta a projektort. - Kisváros, mindig ugyanazok az arcok, mindenki bámul, ilyesmi?

- Pontosan.

Halkan felnevetett.

- Jó. Már kezdtem azt hinni, velem van valami baj. — Előszedett egy füzetet, a karja az enyémhez ért. Statikus elektromosság csípését éreztem. - Bocsánat.

- Semmi gond - biztosítottam. Még egyszer rám vigyorgott, aztán a tanár felé fordult. A nyakamban lógó láncot piszkálgatva egy lopott pillantást vetettem rá. Nos, legalább már biológiaórán van mit nézegetnem. Ebből baj nem lehet.

Daemon nem várt rám a könyvtár kétszárnyú ajtajában. A vállárnál vettem a táskámat, és beléptem a dohos helyiségbe. A fiatal könyvtáros felnézett, és rám mosolygott, amikor körbepillantottam. A tarkómon éreztem a meleget, de Daemont nem láttam. Őt ismerve alighanem rejtőzködött, nehogy valaki meglássa őmenőségét egy könyvtárban.

Elsétáltam néhány, a számítógépasztalnál ebédelő alsós mellett, aztán körbejártam, amíg meg nem találtam Daemont az isten háta mögött, a kelet-európai irodalom részlegében. A senki földjén.

Egy fülkében várt, az elavult komputer mellett, kezét kopott farmerezében pihentetve. Hajának egy hullámos tincse a homlokába hullott, sűrű szempilláját verdeste. Ajka félmosolyra húzódott.

— Azt találgattam, vajon megtalálász-e egyáltalán. — Nem mozdult odébb, hogy helyet adjon a kicsi, lépésszer lépésnyi lyukban.

Ledobtam a táskámat a fülke elé, és felültem vele szemben az íróasztalra.

— Kínos lenne, ha valaki meglátna, és azt hinné, hogy tudsz olvasni?

— Ápolnom kell a hírnevemet.

— Még hozzá micsoda remek hírnevet!

Kinyújtotta a lábát az enyém alá.

- Szóval, miről akartál beszélni... - kérdezte mély, halk, szexi hangján - ...kettesben?

Megborzongtam, de nem a hőmérséklet miatt.

- Nem arról, amiben bízol.

Daemon erre csak csábítóan rám mosolygott.

- Na, jó - szorítottam meg az asztal szélét. - Honnan tudta meg az éjszaka közepén, hogy beteg vagyok?

Egy pillanatig csak bámult rám.

- Nem emlékszel?

Furcsa pillantása szinte belém égett. Lesütöttem a szemem... tekintetem az ajkára vándorolt. Hibás lépés! Úgyhogy inkább a válla felett függő Európa-térképre néztem. Ez jobb lesz.

- Nem. Nem igazán.

- Hát, alighanem a láz miatt volt. Majdnem kigyulladtál.

Visszakaptam a tekintetem az arcára.

- Hozzám nyúltál?

- Igen, hozzád... és nem is volt rajtad túl sok ruha. - Önelégült mosoly kúszott az ajkára. - Ami volt, az is átázott... a fehér hálóinged. Szép látvány volt. Nagyon szép.

Égni kezdett az arcom.

- A tó... nem álom volt?

Daemon a fejét rázta.

- Jó ég, tényleg megfürödtem benne?

Felállt és közelebb lépett, olyan közel, hogy szinte éreztem a lélegzetét - mármint ha szüksége lett volna rá, hogy lélegezzon.

- Meg bizony. Nem mintha számítottam volna rá, hogy ilyen másort láthatok hétfő éjjel, de nem panaszkodom. Sok mindent láttam.

- Hallgass! - mordultam fel.

Ne légy zavarban! - Odanyúlt, és lehúzta a kardigánom ujját. Elütöttem a kezét. — A felső régióidat már volt alkalmam korábban is szemügyre venni, alulra meg nem tudtam egy rendes pillantást vetni...

Ahogy leugrottam az asztalról, már ütöttem is. Éppen csak érintettem az arcát, amikor elkapta a kezemet. Jesszusom, de gyors volt!

Magához húzott. Lehajtotta a fejét, a szemében elfojtott düh villant.

- Ne verekedj, cica! Illetlen dolog.

- Te vagy az illetlen! - Megpróbáltam elhúzódni, de erősen fogta a csuklómat. - Eressz el!

- Nem biztos, hogy megtehetem — felelte. - Meg kell védenem magamat. - De azért elengedte a kezemet.

- Igen? Tényleg ezért kell erőszakot alkalmaznod velem szemben?

- Erőszakot? - Előretolt, amíg a derekam az íróasztal szélének nem szorult. - Ez nem erőszak.

Lelki szemeim előtt megjelentek az édes képek: Daemon a házunk falának szorít, és megcsókol. Több ponton is bizseregni kezdtem. Ez nagyon nem jó jel.

- Daemon, valaki meg fog látni minket.

- Na és? - Gyengéden felemelte a kezemet. - Nem mintha bárki is beszólna nekem.

Mélyet sóhajtottam, a nyelvemen éreztem az illatát. Összeért a mellkasunk. A testem igent mondott. Katy nemet. Engem *nem* zsongat be ez. Nem érdekel, milyen közel van, vagy hogyan csúsznak be az ujjai a kardigánom ujjába. Ez nem *igazi*.

- Vagyis a nyom elmúlt rólam, de ez az idétlen kapcsolat fennmaradt?

- Aha.

Csalódottan ráztam a fejemet.

- Ez mit jelent?

- Nem tudom. — Mostanra már minden ujjával a karomat simogatta. A bőre elektromosan bizsergett. Semmihez sem fogható érzés volt.

- Miért tapogatsz folyton? - kérdeztem zavaromban.

- Mert jólesik.

Egek, nekem is jólesett, bár nem kellett volna.

- Daemon...

- A nyomra visszatérve, tudod, hogy ez mit jelent.

- Hogy nem kell a képedet bámulnom, ha vége a tanításnak?

Felnevetett: a hangja végigmorajlott a testemen.

- Hogy már nem vagy veszélyben.

Valahogy, magam sem tudom, hogy, a szabad kezem a mellkasára tévedt. A szíve sebesen, erősen vert, mint az enyém is.

- Szerintem a képedre vonatkozó előny jelentősebb, mint a biztonságomra vonatkozó.

- Csak mondogasd magadnak! - Az álla a hajamhoz ért, aztán az arcomat érintette. Megborzongtam. Szikra ugrott át a bőréről az enyémre, az energiával teli levegő zümmögött. - Ha ettől jobban érzed magad... de mindketten tudjuk, hogy hazugság.

- Nem az. - Hátrahajtottam a fejemet. Forró lehelete az ajkamat érte.

- Attól még találkozni fogunk - mormolta. - És ne is hazudj! Tudom, hogy ez boldoggá tesz. Te mondtad, hogy akarsz engem.

Álljon meg a menet!

- Mikor?

- A tónál. - Oldalra biccentette a fejét. El kellett volna húzódnom tőle. Ajkára sokatmondó mosoly ült ki, és eleresztette a karomat.

Mindkét kezem a mellkasára vándorolt. Csak úgy, maguktól. Nem vállalhattam értük felelősséget.

- Lázam volt. Nem voltam magamnál.

- Mondhatsz akármit, cica. — Megragadta a csípőmet, és zavarbaejtő könnyedséggel emelt vissza az asztal szélére. - Úgyis tudom.

- Nem tudsz te semmit. - Már ziháltam.

- Aha! Az a helyzet, hogy aggódtam miattad - ismerte be, és még előrébb lépett, szétnyitva a térdeimet. — Egyfolytában szölongattál, én meg válaszoltam, de mintha meg sem hallottad volna.

Miről beszél? A kezeim már az alhasánál tartottak, kemény izmokat éreztem a pulóvere alatt. A derekára csúsztattam a tenyeremet, azzal az eltökélt szándékkal, hogy ellököm, ehelyett azonban közelebb húztam magamhoz.

- Úgy tűnik, tényleg nem voltam magamnál.

- Ijesztő volt.

Mielőtt felelhettem volna, vagy akár csak belegondolhattam volna, hogy a betegségem megrémisztette Daemont, összeért a szánk. Az agyam kikapcsolt, a pulóverébe markoltam, és... és, istenem, forró csókjai perzseltek az ajkamat, miközben a kezét a derekamra szorítva magához ölelt.

Úgy csókolt, mintha szomjazna, hosszan, lélegzetvétel nélkül. Amikor elhúzódott, a fogaival még belekapott az alsó ajkamba, aztán visszatért. Összevissza kavarogtak bennem a féktelen érzelmek. Nem akartam ezt, mert csak a köztünk fennálló kötelék okozta. Folyton ezt ismétелgettem, még akkor is, amikor felcsúsztattam a kezeimet a mellkasán, és a nyaka köré fontam. Amikor az ujjai utat találtak a blúzom alá, úgy éreztem, mélyen, belül érint meg, minden sejtemet feltüzeli, bőre forróságával tölt meg bennem minden sötét zugot.

Az érintése, a csókja olyan volt, mintha a láz gyűrt volna le újra. Lángoltam, égett a testem. A világ is égett. Szikrák reppentek szerteszét. Ajkam az ajkához tapasztva kéjesen felnyögtem.

És akkor valami pukkant, majd reccsent egyet. A fürkét megtöltötte az égett műanyag szaga. Zihálva szétrebbentünk. Daemon vállá felett átnézve láttam, hogy a vénséges monitor tetejéről füstcsíkok szállnak fel. Jó ég, mindig ez lesz a vége, ha csókolózunk?

És egyáltalán mi a fenét művelek? Korábban már eldöntöttem, hogy ez nem fog még egyszer megtörténni Daemonnel, vagyis semmi csók, semmi érintés. Ahogy az első találkozásunk alkalmával bánt velem, az még mindig fáj, a zavar és a megaláztatás bennem maradt.

Ellöktem magamtól. *Erősen*. Eleresztett, és úgy nézett rám, mintha a kiskutyáját rúgtam volna ki az autók közé. Félrenéztem, és a kézfejemmel megtöröltem a számát. Nem használt. Még mindig úgy éreztem, hogy egész lénye körülvesz, hogy *bennem van*.

- Krisztusom, még csak nem is jó megcsókolni téged!

Daemon kihúzta magát.

- Na, azért ne túlozz! Ez a számítógép is mást mondana.

Sötét pillantást vetettem rá.

- Ez... ez még egyszer nem fog megtörténni.

- Szerintem ezt már korábban is mondtad — emlékeztetett. Amikor meglátta az arckifejezésemet, felsóhajtott. - Kat, te is élvezted. Legalább annyira, mint én. Miért tagadod?

- Mert ez nem igazi - vágtam rá. - Korábban nem akartál engem.

- De ige...

- Ne merészd azt mondani, hogy de igen, mert úgy bántál velem, mintha én volnék az Antikrisztus! Nem teheted meg nem történtté, csak mert valami hülye kötelék jött létre közöttünk! - Levegőért kaptam: a mellkasomban különös zsibbadás kezdett terjedni.

Akkor... komolyan fájdalmat okoztál. Nem hiszem, hogy egyáltalán feltűnt neked. Az ebédlőben mindenki szeme láttára aláztál meg!

Most ő nézett félre, és beletúrt a hajába. Összeszorította a fogait, kidagadt egy izom az állkapcsán.

-Tudom. Én... én sajnálom, ahogy veled bántam, Kat.

Döbbsen meredtem rá. Daemon még soha de soha nem kért bocsánatot. Talán tényleg...

Megráztam a fejem. A bocsánatkérés még nem elég.

- Most is itt bujkálunk a könyvtárban, mintha nem akarnád, hogy az emberek rájöjjenek, hogy aznap hibát követtél el, és pöcs módjára viselkedtél. És szerinted nekem ezt így el kellene fogadnom?

- Kat... - Tágra nyílt szemmel nézett rám.

- Nem azt mondom, hogy ne legyünk barátok, mert azt igenis szeretném. Nagyon bírla... - Elharaptam a szót, mielőtt túl sok kicsúszott volna. - Nézd, ez nem fog megtörténni. Majd ráfogom az influenza utóhatására, vagy arra, hogy valami zombi kiette az agyamat.

- Micsoda? — vonta össze a szemöldökét.

- Nem akarok veled kezdeni. — Elfordultam volna, de elkapta a karomat. Rámeredtem. - Daemon!

Állta a pillantásomat.

- Szörnyen rosszul hazudsz. Akarsz engem. Éppen annyira, amennyire én téged.

Kinyitottam a számat, de nem jött ki rajta hang.

- Legalább annyira akarsz, mint elmenni télen az AKSZ ülésére.

Leesett az állam.

- Te még azt se tudod, mi az az AKSZ!

- Az Amerikai Könyvtárszövetség, és tél közepén üléseznek - felelte büszke vigyorral. - Olvastam a megszállott bejegyzésedet a blogodon, mielőtt megbetegedtél. Biztosan emlékszem: olyasmit írtál, hogy az elsőszülöttedet is feláldoznád, ha elmehetnél.

Igen, tényleg írtam effélét.

Daemon szeme megvillant.

- De térjünk vissza az „akarsz engem” című részhez!

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

- Akarsz engem - jelentette ki.

Mélyet lélegeztem, hogy vissza tudjam fojtani a dühömet... és a nevetést.

- Túlságosan magabiztos vagy.

- Annyira mindenképpen, hogy fogadást kössek.

- Nem mondhatod komolyan.

Elvigyorodott.

- Lefogadom, hogy újévre beismered, hogy örülten, mélységesen, visszafordíthatatlanul...

- Nahát. Tudod még fokozni? - vágtam közbe lángoló arccal.

- Mondjuk, ellenállhatatlanul?

- Csodálom, hogy ilyen gazdag a szókincsed - morogtam a szememet forgatva.

- Cica, ne zavarj össze! Visszatérve a fogadásra: újévre beismered, hogy örülten, mélységesen, visszafordíthatatlanul és *ellenállhatatlanul* szerelmes vagy belém.

Annyira megdöbbenem, hogy még nevetni sem bírtam.

- És rólam álmodsz. - Eleresztett, karba tette a kezét és felvonta a szemöldökét. - Lefogadom, hogy beismered. Talán még a füzetedet is megmutatod, amiben körberajzoltad a nevemet szívecskékkel.

Az isten szerelmére...

- Áll a fogadás - kacsintott rám. Megperdültem, felkaptam a táskámat, és kisi tettem a polcok között, otthagya Daemont a fürkében, mielőtt valami őrütséget csinálnék. Például a józan eszemet félredobva visszazsaladnék és leteperném, tetteve, hogy mindaz, amit hónapokkal ezelőtt tett és mondott, nem hagyott eleven sebet a szívemen. Mert ugye csak tette tetném, igaz?

Nem is lassítottam, amíg el nem értem a szekrényemet az iskola-épület másik végében. Belenyúltam a hátizsákomba, és előszedtem a béna rajzaimmel teli mappámat. Micsoda rémes nap! Az óráim felét kábulatban töltöttem, megint összeakadtam Daemonnel, és még egy számítógépet felrobbantottunk. Komolyan mondom, otthon kellett volna maradnom.

A szekrény zárjáért nyúltam, de mielőtt kinyithattam volna, az ajtó magától kitarult. Levegőért kapva hátraugrottam, a mappám leesett.

Jó ég, ez mi volt?

Lehetetlen, hogy...

A szívem infarktus közeli tempóban zakatolt. Daemon? Ő képes a tárgyak manipulálására. Az elméje erejével könnyedén kinyithatna egy szekrényajtót, hiszen fákat is ki tud fordítani a földből. Körülnéztem a gyérülő tömegben, de valójában tudtam, hogy nincs ott. Nem éreztem a jelenlétét riasztó, idegen kötésünkön át.

Elhátráltam a szekrénytől.

- Hé, figyelj, hová lépsz! — szólt rám egy ingerkedő hang. Megperdültem. Simon Cutters állt mögöttem, húsos öklében szorongatva kopott hátizsákját.

- Bocsánat! - nyögtem ki, visszapillantva a szekrényre. Simon vajon látta, ami történt? Letérdeltem, hogy összeszedjem a műalkotásaimat,

de megelőzött. Komoly zavarban igyekeztünk úgy felkapdosni a papírokat, hogy közben nem érünk egymáshoz.

Simon végül átadott egy maréknyi szörnyűséges virágcsendéletet. Sosem volt tehetségem a rajzoláshoz.

- Tessék.

- Köszönöm. - Felegyenesedtem, belöktem a mappát a szekrénybe, készen arra, hogy elmeneküljek.

- Várj egy kicsit! - kapta el a karomat. - Beszélni akartam veled.

Lenéztem a kezére. Öt másodpercet adtam neki, mielőtt a cipőm hegyes orra a lába közé ékelődik. Úgy tűnt, ezt ő is megérezte, mert levette rólam a kezét, és elvörösödött.

- Csak bocsánatot szeretnék kérni azért, ami a bál estéjén történt. Ittas voltam, és... ha iszom, ostobaságokat csinálok.

- Akkor talán fel kéne hagynod az ivással - meredtem rá.

- Igen, talán. - Végigfuttatta az ujjait rövidre nyírt haján; a fény szikrázott a vastag csuklójára csatolt kék és arany órán. Valamit véstek a fémszíjba, de nem tudtam kivenni, mit. - Mindenesetre én csak...

- Hé, Simon, mit csinálsz? — Billy Crump lépett Simon mellé, egy rosszarcú focista, aki valahányszor rám nézett, csak a melleimet látta, mögötte a többi veszett csapattag. Billy vigyorogva bámult rám.

- Nahát, mi van itt nekünk?

Simon már kinyitotta a száját, de az egyik srác gyorsabb volt.

- Hadd találgassak! Megint le akarja rántani rólad a nadrágot?

Néhányan kuncogtak, és oldalba bökték egymást.

- Tessék? - néztem értetlenül Simonra. Ő elvörösödött, amikor Billy előrelépett, és a vállamra ejtette a karját. A kölnije szagától majdnem elájultam.

- Figyi, bébi! Simont nem érdekled ám.

Az egyik focista felröhögött.

A mamám is mindig azt mondta: minek vegyem meg az egész tehenet, ha ingyen van a tej?

Lassan fortyogni kezdett bennem a düh. Mi a francot adott be Simon ezeknek a seggfejeknek?

Kirántottam magam Billy karja alól.

- A tej nincs ingyen, sőt! Még csak nem is eladó.

- Mi nem ezt hallottuk. — Billy elismerő mozdulattal mutatta fel az öledét Simon felé. - Nem igaz, Cutters?

Minden haverja Simont nézte. Ő erőltetetten felnevetett, hátralépett, és a vállára vetette a hátizsákját.

- De igen, ember, de nem érdekel a második pohár. Már próbáltam megmondani neki, de nem fogja fel.

Leesett az állam.

- Te hazug kúra...

- Mi folyik ott? - kiáltott át Vincent edző a folyosó túlsó végéből.
- Srácok, nem kéne már órán lennetek?

A csapat nevetve feloszlott, és elindultak a dolgukra. Az egyikük megpördült, és a kezével jelezte, hogy hívjam fel, a másik kézzel- szájjal mutogatott valami eléggé obszcén dolgot.

Nagyon szerettem volna ököllem belevágni valamibe. Csakhogy nem Simon volt a legnagyobb bajom. Visszafordultam a szekrényem felé, és összerendeztem. A gyomrom görcsbe rándult.

Magától kinyílt.

NEGYEDIK FEJEZET

A nyu már nem volt otthon, aznap hamarabb kezdte a műszakját Winchesterben. Reméltem, hogy még elkapom, és beszélgethetünk kicsit, hogy elfeledkezzek a szekrényügyről, de elfejtettem, hogy szerda van, vagyis „Gondoskodj Magadról Nap”.

A szemgödreimbe tompa fájdalom költözött, mintha túlerőlttettem volna a szememet, de azt se tudtam, hogy az ilyesmi egyáltalán lehetséges-e. Már a szekrényem előtt állva éreztem, és nem adta jelét, hogy el akarna múlni.

Bepakoltam a mosott ruhákat a szárítóba, és akkor láttam, hogy elfogyott az illatosító kendő. Pech. Turkáltam kicsit a törülközős szekrényben, hátha találok valamit, aztán feladtam, és eldöntöttem, hogy a mai napot már csak az a kancsónyi édes tea tehetné jobbá, amelyet reggel láttam a hűtőben.

Üvegsörömpölés.

Összerezcentem a hangra. Kiszaladtam a konyhába, mert azt hittem, valaki kintről betörte az ablakot. Nem mintha olyan sokan jártak volna erre, hacsak nem a Védelmi Minisztérium egyik tisztje

rohamozza épp meg a házat. Erre a gondolatra felgyorsult a szívverésem, aztán megláttam a pult feletti nyitott szekrényt. Az egyik magas, metszett üveg pohár három darabba törve hevert a pulton. *Csöpp. Csöpp.*

Értetlenül körülnéztem, nem találtam a nesz forrását. Törött pohár, víz csöpögése... Aztán rájöttem. Zakatoló szívvel nyitottam ki a hűtőt.

A teáskancsó az oldalára dőlve hevert, a teteje leesett. Barna folyadék ömlött szét a polcon, lecsöpögött a széléről. A pultra pillantottam. Teát akartam, amihez pohár kellett, és... hát, tea.

- Na ne... - suttogtam elhátrálva. - Az nem lehet, hogy pusztán az akaratom idézte elő mindezt.

Ugyanakkor, mi más lehet a magyarázata? Aligha bujkál az asztal alatt egy idegen, hogy viccből mozgassa a dolgokat?

A biztonság kedvéért megnéztem.

Aznap ez volt a második eset, hogy valami magától megmozdul. Két egybeesés?

Zsibbadt aggyal fogtam a szivacsot, és feltakarítottam a teát. Végig a szekrényajtó járt a fejemben. Még azelőtt nyílt ki, hogy hozzáértem volna. De akkor sem én tettem. Az idegeneknek áll az efféle a hatalmában, nem nekem. Talán kisebb földrengés volt, vagy ilyesmi kisebb földrengés, ami csak a poharakra és a teára hat? Kétséges.

Teljesen kiakadtam. Felkaptam egy könyvet a kanapé támlájáról, és leheveredtem. Komoly figyelemelterelésre volt szükségem.

Anyu utálta, hogy mindenhol könyvek vannak. Pedig *igazából* nem voltak mindenhol. Csak ahol én is voltam, például a kanapén, a fotelben, a konyhapulton, a mosókonyhában, a fürdőszobában. És a helyzet változhatna, ha anyu beadná a derekát, és felszereltetné a padlótól plafonig érő polcot.

Csakhoggy akármennyire is igyekeztem belemerülni aktuális olvasmányomba, nem ment. Erről félig maga a könyv tehetett: instant szerelem volt benne, a halálom. A lány meglátja a fiút és belezúg. Azonnal. Az első beszélgetésük alkalmával felismeri benne a lelki társat, eláll a lélegzete, még a lábujjai is összerándulnak tőle. A fiú valami paranormális okból távol tartja magától a lányt. A lány még mindig szereti. A fiú végül bevallja, hogy ő is.

De most kit hülyíték? Én tulajdonképpen bírom ezt a szenvedést. A baj nem a könyvvel volt, hanem velem. Képtelen voltam kiüríteni a fejemet, és alámerülni a karakterek világába. Felkaptam a dohányzóasztalról egy könyvjelzőt, és a lapok közé csúszttam. A számárfüzés istentelenség a könyvszerető emberek szemében.

Az, hogy nem veszek tudomást a történetkről, nem vált be. Egyserűen nem vallott rám, hogy csak így elmeneküljek a bajok elől. Amellett, ha őszinte akartam lenni magamhoz, be kellett ismernem, hogy nem kicsit rémített meg, ami történt. Mi van, ha csak képzelem, hogy mozgatom a dolgokat? A lázam megfőzhetette néhány agysejtemet.

Úgy kaptam levegő után, hogy beleszédültem. Lehet skizofrénia egy betegség utóhatása?

Ez azért hülyén hangzik.

Felültem, és a térdemhez nyomtam a homlokomat. Jól vagyok. Ami történik... arra kell, hogy legyen egy logikus magyarázat. Nem csuktam be rendesen a szekrényajtót, és Simon döngő lépteitől kinyílt. A pohár a polc szélén állt. Arra meg jó esély volt, hogy anyu lazán tette vissza a teáskancsóra a tetejét. Mindig ilyeneket csinál.

Mélyeket lélegeztem. Minden rendben van velem. A logikus magyarázatok adják a világ gerincét. A gondolatmenetem egyetlen

hibája az volt, hogy a szomszédaim *idegenek*, ami kicsit sem logikus.

Felálltam a kanapéról, és kinéztem az ablakon, hogy látom-e Dee kocsiját. Kapucnis felsőt húztam magamra, és átsétáltam.

Dee azonnal berángatott a konyhába. Édes, égett szag terjengett.

- Örülök, hogy átjöttél. Már éppen készültem átmenni érted - üdvözölt, aztán elengedte a karomat, és a pulthoz sietett, ahol több tálka sorakozott.

- Mit csinálsz? - lestem át a válla felett. Az egyik tálkában mint-ha kátrány lett volna. Fúj!

- Csokit próbáltam olvasztani — sóhajtott Dee.

- A mikrohullámú kezeggel?

- Kudarca volt ítélve - bökte meg a masszát egy szedőlapáttal. -

Sosem találom el a hőmérsékletet.

- Akkor miért nem használod a tűzhelyet?

- Fúj, utálok a tűzhelyet. — Dee kiemelte a spatulát. Félig az is megolvadt. — Hoppá.

- Szép. — Az asztalhoz léptem. Dee intett, mire a tálkák a mosogatóban landoltak, és a csap vizet köpött rájuk.

- Egyre jobban megy — vette fel a mosogatószert. — Mit csinálta- tok ebédnél Daemonnel?

Tétováztam.

- Arról az esetről akartam beszélni, a tónál. Azt hittem, csak álmodtam.

Dee összerezgett.

- Nem, tényleg megtörtént. Akkor szólt nekem, amikor visszahozott. Mellesleg én öltöztettelek száraz ruhákba.

- Reméltem, hogy te voltál - nevettem.

- Bár Daemon is jelentkezett a feladatra — tette hozzá Dee a szemét forgatva. — Olyan segítőkész.

- Hát az. Hol... hol van most?

- Fogalmam sincs - vont vállat Dee, és összeszűkül a szeme. - Miért vakargatod a karodat?

- Tessék? — Addig fel se tűnt, hogy csinálom. Megálltam. - Ja, vért vettek tőlem a kórházban, hogy megbizonyosodjanak róla, nem vesztettem meg, vagy valami.

Dee nevetett, és feltúrta a felsőm ujját.

-Van itt valami, amit rá tudsz kenni... szent szar, Katy!

- Mi az? - Lenéztem a karomra, és elakadt a lélegzetem. - Hoppá. A könyökhajlatom úgy nézett ki, mint egy húsos számóca. Csak a zöld levelek hiányoztak, de a kidudorodó piros foltokat fekete pöttyök tarkították.

Dee végigfuttatta rajta az ujját.

- Nem fáj?

A fejemet ráztam. Csak őrkítően viszketett.

Eleresztette a karomat.

- Mindössze vért vettek tőled?

- Aha — feleltem, még mindig a karomat bámulva.

- Ez tényleg nagyon furcsa, Katy. Olyan, mintha valamire allergiás lennél. Hozok egy kis aloét, az segíthet.

- Biztosan - feleltem. Idegesen néztem a karomat. Ezt mi okozhatta?

Dee egy téglányi hűvös kencével tért vissza. Csillapította a viszketést, és mire lehúztam a felsőm ujját, Dee látszólag már el is feledkezett róla. Még néhány óráig vele voltam, figyeltem, hogyan teszi tönkre az egyik tál csokoládét a másik után. Amikor túl közel hajolt az egyikhez, amit éppen forrósított, és kigyulladt a pólója, úgy

nevettem, hogy belefájdult a hasam. Ő csak felvont szemöldökkel pillantott az én — az övéinél nagyobb - melleimre, mintha arra célozna, hogy én sem kerültem volna el ezt a hibát. Ettől csak még tovább kuncogtam.

Amikor kifogyott a csokiból és a műanyag keverőkanalakból, végül beismerte, hogy veszített. Már elmúlt tíz óra, és elbúcsúztam, hogy hazamenjek és lepihenjek. Hosszú első nap volt az iskolában, de örültem, hogy átjöttem, és lógtam egy kicsit Deevel.

Daemon éppen akkor sétált át az úton, amikor becsuktam magam mögött az ajtót. Egy másodperc sem kellett, és már a legfelső lépcsőn állt.

- Cica.

- Szia! - Nem néztem különleges szemébe vagy az arcába, mert, hát, nehezemre esett *nem* felidézni, milyen érzés volt, amikor az ajka az ajkamra tapadt. — Hol... izé... mit csináltál?

- Járőröztem. - Fellépett a verandára, és bár én a fa repedéseit lestem, éreztem a tekintetét az arcomon, és a testéből áradó meleget. Közel állt, túlságosan közel. - Nyugaton a helyzet változatlan.

- Szép célzás - erőltettem magamra egy mosolyt.

Amikor újra megszólalt, a lélegzete a halántékom körüli hajszájakat borzolta.

- Ami azt illeti, a kedvenc könyvem.

Felkaptam a fejemet, majdnem össze is ütöttem vele. Elrejtettem a meglepetésemet.

- Nem is tudtam, hogy kedveled a klasszikusokat.

Lusta, öntelt mosollyal válaszolt, és megesküdtem volna, hogy megpróbált még közelebb férkőzni. Összeért a lábunk, a válla a karomat súrolta.

- Hát, általában a képeskönyveket szeretem, amikben rövid mondatok vannak, de néha megpróbálkozom valami mással is.

Nem tudtam megállni, hogy el ne nevessem magam.

- Hadd találgassak: a kedvenc képeskönyved a kifestő?

- Sosem maradok a vonalon belül - kacsintott. Erre is csak ő képes.

- Hát persze hogy nem. - Nagyot nyelve félrenéztem. Néha túlságosan is egyszerű volt belecsúszni vele a laza piszkálódásba, átkozottul könnyű volt elképzelni, hogy minden este ezt csináljuk. Ugratjuk egymást, nevetünk. Mélyen belemegyünk. - Mennem kell...

Megfordult.

- Hazakísérlek.

- Izé, *egészen közel* lakom. - Nem mintha ezt ő nem tudná magától is. A pokolba!

Önelégült mosoly terült szét az arcán.

- Hé, most épp úriember módjára viselkedem! — nyújtotta felém a karját. - Szabad lesz?

Magamban nevetve megráztam a fejemet, de azért megfogtam a kezét. Aztán már csak azt vettem észre, hogy a karjába kapott. A szívem a torkomba ugrott.

- Daemon...

- Mondtam már, hogy amikor beteg voltál, végig, hazáig a karomban vittelek? Azt hitted, álmodtad, mi? Nem, az valóság volt. - Kikerekedett szemmel bámultam rá, ő pedig elindult velem lefelé a lépcsőn. - Ezen a héten már másodjára. Kezdem megszokni, hogy a karomban hordozlak.

Aztán kilőtt, a szél zúgása elnyomta meglepett nyikkanásomat. A következő pillanatban már a mi ajtónk előtt állt, és levigyorgott rám.

- A múltkor gyorsabb voltam.
- Igazán... - feleltem lassan, döbbsen. Az arcom mintha el-
zsibbadt volna. - Most már... letennél?

- Mhm. - Összeakadt a pillantásunk; gyengéd tekintete egyszerre
melegített fel és riasztott meg. - Gondolkodtál már a fogadásunkon?
Esetleg már most feladnád?

És ezzel teljesen haza is vágta a pillanatot.

- Tegyel le, Daemon!

Engedelmesen talpra állított, de a karjával még mindig tartott,
fogalmam sem volt, mit mondjak.

- Gondolkodtam.

- Jó ég... - motyogtam.

Daemon szája megrándult.

- Ez a fogadás így nem tisztességes a számodra. Újév? A fenébe is,
teljesen biztos vagyok benne, hogy még hálaadás előtt bevallód nekem
olthatatlan érzelmeidet.

A szememet forgattam.

- Biztos, hogy kibírom halloweenig.

- Az már elmúlt.

- Éppen erről van szó.

Halkan kuncogva kinyújtotta a kezét, és a fülem mögé simította egy
hajfűrtömet. A kézfeje az arcomhoz ért, mire én összeszorítottam az
ajkamat, nehogy felsóhajtsak. Forróság áradt szét a mellkasomban, és
erről nem az apró érintés tehetett. Hanem a Daemon szemében csillogó
fájdalom.

Aztán megfordult, és hátrahajtotta a fejét.

- A csillagok... ma gyönyörűek - jelentette ki kisvártatva.

Követtem a tekintetét. Kicsit összezavart, hogy ilyen gyorsan témát
váltott. A sötét égen vagy száz apró pötty pislákol.

- Igen, azok. - Az ajkamba haraptam. - Az otthonodra emlékeztetnek?

Szünet.

- Bárcsak úgy lenne! Az emlékek, még a keserédesek is, jobbak, mint semmit sem tudni, nem?

Gombóc növekedett a torkomban. Miért kérdeztem meg ezt? Tudtam, hogy semmire sem emlékszik a szülőbolygójáról.

Újra hátrasimítottam a hajamat, és mellé léptem, még mindig az eget kémelve.

- Az öregek... ők emlékeznek a Luxra?

Bólintott.

- Még sosem kérted meg őket, hogy beszéljenek róla?

Szóra nyitotta a száját, de aztán elnevette magát.

- Milyen egyszerű is lenne, nem igaz? De én igyekszem olyan messzire elkerülni a kolóniát, amennyire csak lehet.

Ez érthető volt, bár nem voltam egészen biztos benne, hogy tudom, miért. Daemon és Dee csak ritkán beszélt azokról a luxenek-ről, akik a Seneca-sziklákat körülvevő sűrű erdő védelmében éltek.

- És mi van Mr. Garrisonnal?

- Matthew? - Daemon a fejét rázta. — Nem beszél róla. Azt hiszem, neki túl nehéz volt... a háború, a családja elvesztése.

Daemonre néztem. Még így, oldalról is láttam, hogy az arcán űzött kifejezés ül. Krisztusom, kemény életük lehetett! Minden luxennek. A háború alatt folyton menekülniük kellett, a Föld tulajdonképpen ellenséges bolygónak számított nekik, ha azt vesszük, hogyan kényszerültek élni. Daemon és Dee nem emlékeztek a szüleikre, és elvesztették a bátyjukat. Mr. Garrison mindent elveszített, és csak az isten tudja, hányán osztoznak még ebben a tragédiában.

A gombóc egyre nagyobbra dagadt a torkomban.

- Sajnálom.

Daemon hirtelen felém fordult.

- Te nem tehetsz semmiről.

- Én... én csak sajnálom az egészet, amin keresztül kellett mentek - folytattam őszintén. Daemon egy kis ideig állta a pillantásomat, aztán halkán nevetve félrenézett. De a hangjából nem csendült ki jókedv, és átfutott a fejemben, hogy talán valami rosszat mondtam. Alighanem.

Csak mondj még ilyeneket, cica, és én...

- Igen?

Daemon titokzatos mosollyal az arcán lelépett a verandáról.

- Úgy döntöttem, engedékeny leszek veled. Újév marad a határidőd.

Feleltem volna, de ő addigra eltűnt, túl sebesen ahhoz, hogy a szemmemmel követni tudjam.

A mellkasomra szorítottam a kezemet. Csak álltam ott, és igyekeztem megérteni, mi történt egy perce. Egy pillanat erejéig, egy örült pillanat erejéig valami sokkal több volt köztünk, mint a szenvedélyes, állati vágy.

És ez megrémített.

Bementem a házba, és végre képes voltam kisöpörni a gondolataim közül Daemont. Felkaptam a telefonomat, és addig jártam szobáról szobára, amíg elkaptam a térerőt, és üzenetet hagytam anyunak. Amikor visszahívott, elmondtam neki, mi történt a karommal. Azt felelte, valószínűleg beütöttem valahová, bár nem fájt, és nem is volt véralfutásos. Megígérte, hogy hoz haza gyógykenőcsöt, és már a hangjától is jobban éreztem magam.

Leültem az ágyamra, igyekeztem elfelejteni a sok örültséget, és inkább a történelemleckémre összpontosítani. Hétfőn dolgozat.

Pénteken tanulni a tökéletlenség netovábbja, de vagy ez, vagy megbukom, márpedig arra nem voltam hajlandó. A történelem volt a kedvenc tárgyam.

Órákkal később éreztem meg a fura melegséget, amely aztán egyre ismerősebb bizsergésbe fordult át a nyakam tájékán. Becsuktam a könyvet, leugrottam az ágyról, és az ablakhoz óvakodtam. A telihold sápadt, ezüstös fénybe vont mindent.

Felhúztam a felsőm ujját. A bőröm még mindig tele volt piros dudurokkal. A betegségemnek van vajon bármi köze a szekrényhez, a pohár teához és a Daemonnel fennálló kötésemhöz?

Kilestem az ablakon, végigpásztáztam a házunk környékét. Senkit sem láttam. Sóvárgás ébredt bennem. Még jobban elhúztam a függönyt, és a hűvös üveghez nyomtam a homlokomat. Magam sem értettem, és nem tudtam volna megmagyarázni, honnan tudom, de tudtam: valahol, az árnyékok között ott volt Daemon.

És minden porcikám ki akart menni hozzá - ki *kellett* mennem hozzá. Az a fájdalom a szemében... Ez túl sok volt, meghaladta az erejét — és az enyémet is. Fel sem tudtam igazán fogni.

Ennek a vágynak ellenállni az egyik legnehezebb dolog volt, amit valaha tettem, de elengedtem a függönyt, és visszaléptem az ágyamhoz. Újra kinyitottam a tankönyvet, és a szövegre összpontosítottam.

Újévre? Semmiképpen.

Olyan napom volt, amikor szívesen hajigáltam volna szét a dolgaimat, amikor csak az segít, ha összetörök valamit. A napi szinten elviselhető furcsaságokat mérő műszerem kiakadt.

Szombaton folyni kezdett a víz a zuhanyból, mielőtt egyáltalán beálltam volna alá. Vasárnap éjjel kinyílt a hálószobám ajtaja, amikor elindultam kifelé, és jól arcon is vágott. Aznap reggel pedig mindennek a tetejébe elaludtam, és elmulasztottam az első két órát, ráadásul, amíg azon töprengtem, mit vegyek fel, a szekrényem teljes tartalma kiborult a padlóra.

Vagy én magam is idegenné válók, és a végén kimászom a saját gyomromból, vagy megbolondultam. Az egyetlen jó pont az volt, hogy a viszkető seb nélkül ébredtem.

Iskolába menet végig azon gondolkodtam, mit csináljak. Ezeket az eseteket már nem söpörhetem félre azzal, hogy véletlen egybeesések. Össze kell szednem magam, és szembe kell nézнем velük. Az, hogy nem leszek csupán néző a saját életemben, egyúttal azt is jelentette, hogy elfogadom a tényt, miszerint *valóban* megváltoztam. És valamit tennem kell az ügyben, mielőtt mindenkit veszélybe sodrok. A lehetőségnek már a gondolata is keserű ízt hagyott a számban. Deehez nem fordulhattam, mert megígértem Daemonnek, hogy senkinek nem árulom el, hogy ő gyógyított meg. Nem maradt más választásom, Daemont kell terhelnem még egy problémámmal.

Legalábbis így éreztem: amikor ideköltöztem, nem jelentettem a számára mást, mint bajt. Összebarátkoztam a húgával, messze túl sokat kérdezősködtem, majdnem megölettem magam... kétszer is. Ráadásul felfedeztem a nagy titkukat, és minden alkalommal nyomtól ragyogva hagytam el a terepet.

Komor arkifejezéssel szálltam ki a kocsiból, és bevágtam magam mögött az ajtót. Nem csoda, hogy Daemon akkora pöcs volt azokban a hónapokban. Csak *bajt* hoztam rá. Ő is rám, na de mégis.

Már késésben voltam biológiáról. Végigrohantam a csaknem üres folyosón, imádkozva, hogy még elérjem a padomat, mielőtt Mr.

Garrison belép a terembe. Amikor a nehéz ajtó felé nyúltam, az nagy lendülettel kivágódott, és nekicsapódott a falnak. A dörrenés végigvisszhangzott a folyosón, néhány másik késésben lévő diák riadalmára.

Hallottam a meglepett hangot magam mögött, és teljesen elsápadtam, mert tudtam: lebuktam. Zsibbadt agyamon ezer gondolat söpört át, de egyik sem ért egy hajítófát sem. Behunytam a szememet, a félelem savanyú tejként húzta össze a gyomromat. Mi a baj velem? Valami... valami nagyon nem stimmel.

- Ezek az átkozott huzatos folyosók! - jegyezte meg Mr. Garrison a torkát köszörülve. — A szívbajt hozzák az emberre.

Felnéztem. A nyakkendőjét igazgatta, jobb kezével szorosan markolta barna irattáskáját.

Kinyitottam a számat, hogy kifejezzem egyetértésemet. Az egyetértés jó. Igen, ezek az átkozott huzatos folyosók.

De egy szót sem bírtam kinyögni. Csak álltam ott, és tátogtam, tátogtam, mint egy francos hal.

Mr. Garrison kék szeme összeszűkül, a homloka olyan mély ráncba szaladt, hogy azt hittem, maradandó nyomot hagy az arcán.

- Miss Swartz, nem kellene az órán lennie?

- De igen, elnézést — nyögtem ki végül.

- Akkor kérem, ne álljon ott, mint egy faszent! - tárta szét a karját, hogy beinvitáljon. - Ez pedig egy figyelmeztetés. A második.

Arra sem emlékeztem, hogyan szereztem az első. Becsoszogtam, igyekeztem nem tudomást venni a többiek nevetgéléséről: biztosan hallották, amint leharapják a fejemet. A vér az arcomba szökött.

- Koszos ribanc! — mondta Kimmy a keze takarásából. Körülötte még többen kuncogtak, de mielőtt még bármit is mondhattam volna, Lesa megsemmisítő pillantást vetett a szőke lányra.

- Ez tényleg vicces, főleg tőled - közölte. - *Te* vagy az a pom- pom lány, aki a tavalyi szezonnyitón *elfelejtett* alsóneműt venni, nem?

Kimmy fülig elpirult, - Figyelem! - szólalt meg Mr. Garrison szigorúan.

- Most már elég legyen!

Hálás mosolyt villantottam Lesára, leültem Blake mellé, és elő- vettem a könyvemet. Mr. Garrison a névsort olvasta, kedvenc piros tollával pipálva ki a neveket.

Az enyémet kihagyta. Biztos, hogy szándékosan.

Blake könyökkel oldalba bökött.

- Minden rendben odaát?

Bólintottam. Semmiképpen nem fogom hagyni, hogy épp ő higgye azt: Kimmy miatt váltam falfelhérré. Ráadásul annak, hogy Kimmy koszos ribancnak nevezett, biztosan van valami köze Simonhoz, ami pillanatnyilag annyit sem ér, hogy dühöngjek miatta.

- Persze, tökéletesen.

Visszamosolygott, de erőltetetten.

Mr. Garrison lekapcsolta a lámpát, és belekezdett a fanedvekről szóló érdekfeszítő előadásába. A mellettem ülő fiúról megfeledkezve újra és újra lejátszottam fejben az ajtónál történeteket. Matthew vajon valóban azt hitte, hogy a huzat okozta? És ha nem, mi akadályozhatja meg benne, hogy kapcsolatba lépjen a védelmisekkel, és átadjon nekik?

Rossz érzés húzta össze a gyomromat. Úgy fogom végezni, mint Bethany?

ÖTÖDIK FEJEZET

Biosz UTÁN CARISSA VÁRT rám A SZEKRÉNYEMNÉL.

- Nem mehetnék egyszerűen haza? - kérdeztem, amikor kicseréltem a könyveimet.

- Rossz napod van? — nevetett.

- Így is lehet mondani. - Egy pillanatig gondolkodtam rajta, hogy kifejtem, de hát mit mondhattam volna? - Reggel elaludtam, és tudod, hogy ez az egész napot haza bírja vágni.

A folyosón végig a pénteki partiról beszélgettünk, meg hogy mit veszünk majd fel. Nem sokat foglalkoztam a kérdéssel eddig, úgy terveztem, felkapok egy farmert meg egy pólót, és kész.

- Mindenki kiöltözik - magyarázta Carissa -, mivel nincs olyan sok alkalmunk arra, hogy elegáns ruhákat hordjunk.

- Nemrég volt az öregdiákból - nyögtem, tudván, hogy nincsen semmi alkalmi göncöm.

Carissa átváltott a szokásos témára: melyik főiskolára jelentkezem. Remélte, hogy az államira: a legtöbb diák oda is beküldte a jelentkezési lapját.

- Katy, tényleg ideje már jelentkezned - győzködött, és felvett egy lányért, amin valami Salisbury-steaknek tűnő étel volt. - Kifutsz az időből.

- Tudod, anyutól is ezt hallom nap mint nap. Majd jelentkezem, ha eldöntöttem, hova akarok menni.

A baj csak az volt, hogy még egyáltalán nem tudtam, hova akarok menni, vagy mit akarok csinálni.

- Nincs végtelen sok időd - intett Carissa gyorsan.

Dee már az asztalunknál várt minket. Amint leültem, rázúdítottam a problémáimat.

- Akkor nem vehetek fel farmert a partira? Muszáj ruhában menni?

- Tessék? - nézett rám Dee zavartan.

- Carissa azt mondta, hogy pénteken estélyiben kell menni. Nem igazán erre készültem.

Dee felvette a villáját, és tologatni kezdte az ételt a tányérján.

- Igen, vegyél fel valami szépet! Csini hercegnők leszünk, kiöltözünk a bulira.

- Nem vagyunk hatévesek!

- *Csini hercegnők?* — horkant fel Lesa.

- Igen, csini hercegnők. Ha gondolod, kölcsönadom az egyik ruhámat, nekem van elég - babrálta Dee tovább a zöldbabot.

Valami nem volt vele rendjén. Nem evett, aztán meg azt akarta, hogy vegyem fel az ő egyik ruháját.

- Dee, nem hiszem, hogy bármelyik ruhádba is beleférnék.

Angyalarcát felém fordította, a szája legörbült.

- Rengeteg ruhám van, amit felvehetsz. Ne butáskodj!

Döbbsenten bámultam rá.

- Ha a te egyik ruhádat veszem fel, úgy fogok kinézni, mint a kötözött sonka.

Dee pillantása a vállam fölé kalandozott, és akármit készült válaszolni, nem mondta ki. A szeme kikerekedett, az arca elsápadt. Megijedtem, hogy ha megfordulok, fekete öltönyös védelmisek csapatát látom beözönlenni az iskola ebédlőjébe. Az agyamban megjelenő kép egyszerre volt nevetséges és rémisztő.

Lassan megfordultam, felkészülve arra, hogy letaszítanak a földre, és megbilincselnek, vagy tudom is én, mit szoktak csinálni az emberrel. Beletelt egy másodpercbe, mire rájöttem, mit néz Dee olyan meredten, és amikor felfedeztem, összezavarodtam.

Adam Thompson volt az, ahogy magamban neveztem: a kedves iker, és talán Dee barátja. Együtt jártak?

- Mi folyik itt? - tudakoltam ide-oda forogva.

Dee rám villantotta a tekintetét.

- Nem beszélhetnénk meg később?

Más szavakkal, olyasmi, amit nem mondhat ki a többiek előtt. Bólintottam, és még egyszer hátrapillantottam a vállam felett. Adam éppen kaját szedett magának, de észrevettem valaki mást is.

Blake állt az ebédlő ajtajában, láthatóan keresett valakit. Aztán meglátta az asztalunkat, és mogyorószínű szeme megpihent rajtam. Elmosolyodott, kivillantva ragyogó fehér fogsorát, és felém intett.

Apró intéssel viszonztam.

- Ez kicsoda? — kérdezte Dee a homlokát ráncolva.

- Blake Saunders a neve - felelte Lesa a saját ebédjét vizsgálgatva. Úgy bökte meg a villával, mintha azt várná, hogy az étel felugrik és elszalad. - Új srác, együtt járunk bioszra. Megtudtam, hogy a nagybátyjával él.

- Átolvastad az aktáját, vagy mi? - tudakoltam nevetve. Lesa horkantott.

- Hallottam, amikor Whitney Samuelsszel beszélgetett. Whitney gyakorlatilag kínvallatásnak vetette alá.

- Úgy látom, idejön - fordult felém Dee kifürkészhetetlen arcki-fejezéssel. - Katy, cuki a srác.

Vállat vontam. Tényleg cuki volt. Egy szörfösre emlékeztetett, ami szexi. És ember volt, ami pedig bónuszpontokat ér.

- Kedves is.

- Ha kedves, az jó - összegezte Carissa.

Ha kedves, az nagyszerű, tényleg, de... Elnéztem a terem hátuljához álló asztal felé. Daemon ma nem velünk ebédelt. Láthatóan hevesen vitázott Andrew-val. Ráadásul Ash-t sem láttam sehol. Fura.

Visszanéztem Daemonre. Éppen akkor nézett fel, és az arcáról eltűnt az önelégült mosoly. Összeszorította a száját, az állkapcsán megfeszültek az izmok. *Dühösnek* tűnt. Húha! Már megint mit csináltam?

Dee bokán rúgott az asztal alatt. Visszafordultam. Blake állt mellettem, az arcán ideges mosoly jelent meg, ahogy végignézett rajtunk.

- Sziasztok!

- Szia! - feleltem. - Leülsz?

Bólintott, és letelepedett a mellettem lévő üres székre.

- Még mindig mindenki engem bámul.

- Ó, nagyjából egy hónap és elmúlik — vágtam rá.

- Szia! - csiripelte Lesa. — Lesa vagyok, e-vel, ők meg itt Carissa és Dee. Mi vagyunk Katy remek barátnői.

Blake nevetett.

- Örülök, hogy találkoztunk. Te is velünk jársz bioszra, igaz?

Lesa bólintott.

- Szóval, honnan jöttél? — kérdezte Dee meglepően feszült hangon. Utoljára akkor hallottam ezt a hangot, amikor Ash jelent meg Daemonnel az ebédlőben, még iskolakezdés előtt.

- Santa Monicából. - Blake kivárt egy újabb kör elismerő *ááá!-t* és vigyorgott. — A nagybátyám megunta a várost, és olyan messzire akart költözni onnan, amilyen messzire csak lehet.

- Hát, ennél messzebbre nem lehet. - Lesa evett egy falatot, és elfintorodott. - Fogadok, hogy Santa Monicában jobb volt a kaja.

- Nem, ott is határeset.

- És hogy érzed magad az óráidon? - Carissa összekulcsolta a kezét az asztalon, mintha éppen az iskolaújság számára készítené interjút. Már csak a toll és a jegyzetömb hiányzott.

- Egész jól. Ez az iskola sokkal kisebb, mint ahová korábban jártam, úgyhogy könnyen eligazodom. Az emberek meg kedvesebbek, leszámítva persze a bámulást. Hát te? - fordult felém. - Mivel tulajdonképpen még te is új vagy, nem?

- Na, nem, az új gyerek szerepét teljes egészében meghagyom neked. De azért egész jó itt.

- Nem sok minden történik - tette hozzá Lesa.

A társalgás könnyen haladt, Blake szuperbarátságosnak bizonyult. Minden kérdésünket megválaszolta, és könnyen meg lehetett nevetetni. Még az is kiderült, hogy Lesával van egy csoportban tornán, rajzon pedig Carissával.

Időnként rám nézett és elmosolyodott, kivillantva egyenes, fehér fogsorát. Semmiben sem hasonlított Daemon mosolyára — már amikor Daemon nagy ritkán úgy döntött, hogy megajándékozza vele a világot -, de azért kedves volt. És a lányok figyelmét is felkeltette. Egyikünkéről a másikunkra néztek, az én arcom meg egyre vörösebb lett.

- Péntek este buli lesz - vigyorgott rám Lesa. — Nagyon szeretném, ha eljönnél. Dee szülei megengedik, hogy náluk jöjjünk össze, ők elmennek a hétvégére.

Dee villája, félúton a szájához, megállt a levegőben. Nem szólt, de láttam rajta, hogy nem tetszik neki, hogy Lesa meghívta Blake-et, de miért? A jelek szerint a fél iskola fenn volt a vendéglistán.

- Jól hangzik - pillantott rám Blake. - Jössz?

Bólintottam, és a vizesüvegem kupakját kezdtem csavargatni.

- Nincs még partnere — szúrta közbe cselesen Lesa. Eltátottam a számat. Ravasz húzás!

- Nincs barátja? - Blake meglepettnek tűnt.

- Nincs bizony - sziporkázott Lesa. - Neked van barátnőd Kaliforniában?

Dee megköszörülte a torkát, és úgy tett, mintha a tányérján lévő étel a világ legérdekesebb dolga volna. Én rettentő zavaromban szerettem volna az asztal alá bújni.

Blake kuncogott.

- Nem, nincsen. — Visszafordult hozzám. - De azon csodálkozom, hogy neked nincs barátod.

- Miért? - kérdeztem, és nem értettem, hogy ezt most hízelgésnek szánta-e. Vagyis olyan hihetetlenül csodálatos vagyok, hogy nem lehetek facér?

- Nos - felelte Blake olyan közel hajolva hozzám, hogy egyenesen a fülembe beszélt —, ott az a srác azóta bámul, amióta ideültem melléd. És nem tűnik boldognak.

Dee pillantott fel elsőként, az ajka feszes mosolyba húzódott.

- Ő a bátyám.

Blake bólintott és hátradőlt.

- Randiztatok, vagy ilyesmi?

- Nem - válaszoltam. Minden porcikám azt követelte, hogy forduljak arra. - Ő csak... Daemon.

- Aha. - Blake nyújtózkodott, aztán a könyökével meglökte a káromat. - Akkor nincs konkurencia?

Kikerekedett a szemem. Igazán vakmerő! Egyből javított tíz pontot a kíváncsisági skáláján.

- Nem hinném, hogy lenne.

Lassan elmosolyodott; az alsó ajka teltebb volt a felsőnél, tökéletesen csókolnivaló.

- Jó tudni, mert éppen azon gondolkodtam, hogy szeretnél-e beülni valahova sulis után.

Húha. Deere sandítottam, de ő is épp olyan meglepettnek tűnt, mint én. Feltett szándékom volt, hogy kiderítsem, miért viselkedik ilyen zizzenten Adam miatt, aztán meg elbeszélgessek Daemonnal a furcsaságokról, amelyek velem történtek.

Dee félreértette a tétovázásomat.

- Találkozhatunk holnap is, iskola után.

- De...

- Minden rendben. - A pillantása mintha sürgetett volna: *Eredj, szórakozz! Legyél átlagos!* Vagy csak én szerettem volna ezt kiolvasni belőle, mert Dee nem fogadta elragadtatva Blake irántam való érdeklődését? - Minden oké - tette hozzá.

Egy napot még várhatok vele, hogy Daemonnal beszéljek. Blake- re néztem, találkozott a pillantásunk, és bólintottam.

A mosolya az ebéd végéig az arcán maradt. Amikor már majdnem befejeztem az evést, feladtam, és megfordultam. Muszáj volt látnom, mert még mindig éreztem. Blake jól mondta, Daemon tényleg bámult. Nem engem, hanem a mellettem ülő srácot - és nem

volt semmi barátságos abban, ahogy megfeszült az álla, sem abban, ahogyan drágakőfényű szeme csillogott.

Aztán rám pillantott. Beleremegett a szívem. Lélegzetet sem bírtam venni. Mintha keresztüldöfött volna. Az ajkam bizseregni kezdett.

Szó sincs itt konkurenciáról.

Blake-kel úgy döntöttünk, a Smoke Hole-ba ülünk be iskola után. Külön kocsival mentünk. Mire odaértünk, süvöltött a szél, vadul tépte a parkolót körülvevő fák kopasz ágait. Beszaladtunk, Blake arca barna bőre ellenére is láthatóan kipirult. A pattogó tűz mellett kerestünk magunknak helyet.

- Szerintem sosem fogom megszokni ezt a szelet. Brutális.

- Én sem - dörzsölgettem a karomat fagyos kezemmel. - És azt mondják, télen rengeteg hó várható.

Érdeklődés csillant a szemében, felvillantak benne a zöld pöttyök. Persze nem ragyogott olyan tisztán, mint Daemon szeme.

- Ideális idő a hódeszkázáshoz. Te csúszol?

Felnevettem.

- Két másodperc alatt a nyakamat törném. Egyszer voltam síelni anyuval, az se volt szép élmény.

Blake elvigyorodott, aztán a pincérnőre nézett, aki épp akkor jött oda, hogy felvegye a rendelésünket. Meglepetésemre nem voltam ideges, nem kavargóit a gyomrom, nem éreztem úgy, hogy a bőröm vékonyra feszül rajtam. És el sem tudtam képzelni, mit jelent ez.

Olyan... *hétköznapi* volt.

A szörfözésről mesélt, amíg vártuk a sajtos pizzaszeletemet és az ő csilijét. Válaszul elmondtam, hogy akkor kerültem szörfdeszkához a legközelebb, amikor Floridában néztem a srácokat, ugyanis nincs elég jó egyensúlyérzésem - ő pedig igyekezett meggyőzni, hogy nem is olyan vérszesen nehéz.

Nevettem. Sokat. Lassan ettünk. Mellette nem gondoltam a mesz-szi kozmoszból érkező idegenekre vagy a védelmisek és az arumok jelentette fenyegetésre. Hosszú idő óta ez volt a legbékésebb óráim.

A vége felé, amikor épp a szalvétáját szaggatta apró darabokra, rám mosolygott.

- Szóval, blogot írsz?

Meglepetten bólintottam, és elhatároztam, hogy a kocka mivoltomat is tisztázom.

- Igen. Szeretem a könyveket. Könyvkritikákat írok a blogon. - Elhallgattam. — Hogy találtad meg?

Közelebb hajolt, úgy suttogta:

- Rád kerestem. Tudom, ez eléggé gyík dolog, de megtaláltam a blogodat. Tetszenek az értékeléseid. Nagyon szellemesek, és látszik, hogy szívvel-lélekkel csinálod.

Lenyűgözött a kedvessége, na meg, hogy tényleg el is olvasta a bejegyzéseimet. Rámosolyogtam.

- Köszönöm. Az a blog fontos nekem. A legtöbben nem értik meg.

- Ó, én teljesen megértem. Régebben szörfös blogot írtam.

- Komolyan?

- Aha - bólintott. - Hiányzik a szörfözés és a blogolás, a kapcsolat a világ minden táján élő emberekkel, akiknek ugyanaz a szenvedélye. Igazán remek társaság volt.

Ez a srác tökéletes. Nem gúnyolt ki a blog miatt, mint Daemon. Újabb nagyszerűségi pontok Blake-nek.

Belekortyoltam az italomba, és kinéztem az ablakon. Az égen sűrű, sötét felhők úsztak.

- Amikor először megláttalak, mindjárt tudtam, hogy szörfözöl
- jegyeztem meg. - Pont úgy nézel ki.
- Hogyan néz ki egy szörfös?
- Egyszerűen csak így. A hajad, a barnaságod, nagyon édes.
- Édes? - vont fel a szemöldökét.
- Oké, legyen vonzó.
- Ezt szeretem hallani — vigyorodott el.

Deehez hasonlóan ő is olyan személyiség volt, aki mellett az ember egyszerűen remekül érzi magát. Ami kellemes változás a Daemon társaságában tapasztalt szűró bizsergés után.

Amikor kiléptünk a kajládából, már majdnem öt óra volt. El sem akartam hinni, hogy ilyen hamar elszaladt az idő. A szél a hajamat tépte, de engem még mindig melegített a Blake-kel töltött délután, és nem zavart, hogy még csak dzseki sincs nálam.

- Örülök, hogy eljöttél - bökött oldalba.
- Én is. - Megálltunk a furgonjánál. Az ujjaimon forgattam a csuklómat.

- Rendes körülmények között nem vagyok ennyire rámenős - magyarázta, miközben nekidőlt a motorháznak, és keresztbe tette a lábát. — Tudod, randira hívni valakit egy asztaltársaságra való idegen előtt.

A szél lehűtötte felforrósodott arcomat.

- Eléggé magabiztosnak tűntél.
- Az szoktam lenni, ha valamit akarok.

Felegyenesedett és eléim lépett. Jó ég, most megcsókol? Nagyon jó volt az együtt töltött délután, de mégis... nem éreztem helyesnek, ha megvezetem. Egyelőre nem tudtam, hogyan is állunk Daemonnel,

ha egyáltalán *valahogy*, mindazonáltal azt sejtettem, hogy nem tisztességes, ha teljesen szabadnak adom el magam. Voltak érzelmeim Daemon iránt; csak még azt kellett megfejtennem, mit jelentenek.

Blake felém hajolt. Megdermedtem.

A feje felett a faágak nyögve hajladoztak a szélben.

Egy hatalmas reccsenést hallottam. Felkaptam a fejem. A vastag ágak egyike letört. A pánik elszorította a torkomat: egyenesen oda zuhant, ahol Blake állt. Semmiképpen nem térhetett volna ki előle, az ág mérete pedig komoly károkat ígért.

Statikus elektromosság bizsergett végig a bőrömön, zizegett a ruháim rétegei között. A tarkómon égnek meredtek az apró hajszálok. Zakatoló szívvel előrevetettem magam, és mintha fel is kiáltottam volna - *Állj!* de valójában nem adtam ki hangot.

És az ág megállt a levegőben, a semmin függve.

HATODIK FEJEZET

Aztán csak lógott ott, mintha egy láthatatlan húron lógna.
A lélegzetem is elállt. Megállítottam az ágat — ezt én csináltam.
A pánik és a hatalom érzése kavargva söpört át rajtam, elszédültem tőle.

Blake csak bámult rám, kerekre nyílt szeméből... mit is olvastam ki? Félelmet? Izgatottságot? Oldalra lépett és felnézett. Azonnal kifutott belőlem az erő, és a hatalmas ág lezuhant, megrepesztve a járdát, mint ahogy azt tette volna Blake koponyájával is. A vállam előreesett, úgy kortyoltam a levegőt. Éles, metsző fájdalom hasított a fejembe valahol a szemem mögött. Összerándultam.

- Húha... - Blake átfuttatta az ujjait tincsekbe tupírozott haján.

Ez agyonütött volna.

Nagyot nyeltem, képtelen voltam megszólalni. A sokk már közelített, mint a dagály hullámverése. Éreztem és megismertem a meleg bizsergést a tarkómon, de meg sem bírtam mozdulni. Ez a kis „esemény” minden energiámat kiszívta, a fejem pedig rettenetesen lüktetett, olyasféle ijesztő fájdalommal, ami valami nagy bajt jelez.

Istenem, ez már az agyvérzés jele?

- Katy... minden rendben. - Blake lépett mellém, a tekintete mögém villant.

Meleg, erős ujjak kulcsolódtak a karomra.

-Kat...

Daemon hangjára megrogyott a térdem. Odafordultam hozzá, lehajtottam a fejem, a hajam mögé rejtettem az arcomat.

- Sajnálom - suttogtam.

- Jól van? — tudakolta Blake riadtan. - Az ág...

- Igen. Jól van. A lehulló ág megijesztette. — Daemon mintha minden szót az összeszorított fogain át préselt volna ki. - Ennyi az egész.

- De...

- Később találkozunk. - Daemon nekiindult, és engem is magával vitt.

- Jól vagy?

Magam elé meredve bólintottam. Bár felhős volt az ég, mégis minden túlságosan is ragyogónak tűnt. Túlságosan valódinak. Az egész délután tökéletes volt. Átlagos. És én tönkretettem.

Amikor nem feleltem, Daemon kivette dermedt ujjaim közül a kocsim kulcsát, és kinyitotta az utasoldali ajtót.

Blake utánam kiáltott, de nem bírtam visszanézni rá. Fogalmam sem volt, mit gondolhat, de abban biztos voltam, hogy semmi jót.

- Szállj be! - utasított Daemon szinte gyengéden. Most az egyszerű kérdés nélkül engedelmeskedtem, de amikor bemászott a kormány mögé, és hátratul a ülést, kiszakadtam a kábulatból.

- Hogyan... hogy kerülsz te ide?

Nem nézett rám. Beindította a motort, és kihajtott a parkolóból.

- Csak autókáztam. Majd szólok Deenek és Adamnek, hogy hozák el a kocsimat.

Megfordultam az ülésben. Blake még mindig ugyanott állt, a kocsijánál, ahol hagytuk. A bensőm görcsbe rándult, rosszukét tört rám. Nyomasztott saját tettem súlya.

- Daemon...

Az állkapcsa megfeszült, majd ellazult.

- Úgy teszel, mintha semmi sem történt volna. Ha Blake felhozza a témát, rávágod, hogy ő lépett odébb. Ha csak céloz is rá, hogy te... hogy te állítottad meg az ágot, kineveted!

Kezdttem megérteni.

- Vagyis úgy fogok viselkedni, mint te az elején?

Röviden biccentett.

- Ami az előbb történt, nem történt meg egyáltalán! Értesz engem?

Közel álltam hozzá, hogy elsírjam magam, de bólintottam.

Csendben teltek a percek. Félúton a fejfájás is csillapodott, és már majdnem rendbejöttem, leszámítva, hogy úgy éreztem magam, mint aki egész éjjel nem aludt. Egyikünk se szólt, amíg be nem álltunk a házunk előtti felhajtóra.

Daemon kirántotta a kulcsot a helyéről, és hátradőlt. Felém fordult, de a szemét eltakarta egy hosszú, hullámos tincse.

- Beszelnünk kell. És őszintén. Nem tűnsz túl meglepettnek amitt, amit épp most csináltál.

Ismét bólintottam. Dühös volt, és nem is hibáztathattam. Meglehet, hogy ma fedtem fel a titkukat egy ember előtt, aki most megkeresheti a sajtót, eljárhat a szája az iskolában, és felkeltheti a Védelmi Minisztérium figyelmét. A védelmisek pedig rájöhetnek, hogy a luxenek különleges képességekkel bírnak, ráadásul engem is felfedezhetnek.

Bementünk az üres házba. A szellőzők meleg levegőt fújtak, én mégis folyamatosan reszketve huppantam a fotelbe.

- El akartam mondani.

- Igen? - Daemon megállt előttem, a kezét ritmikusan ökölbe szorította és kiengedte. - És mikor? Még az előtt vagy csak az után, hogy veszélybe sodrod magad?

Összerezcentem.

- Nem én akartam így! Semmi mást nem akartam, mint eltölteni egy normális délutánt egy sráccal...

- Egy sráccal? - vágott vissza. A szemében zöld tűz lobbant.

- Igen, egy átlagos sráccal! Mi olyan meglepő ebben? - Mélyet sóhajtottam. - Sajnálom. Ma este akartam beszélni veletek, de Blake meghívott enni, én meg szerettem volna eltölteni egy nyomorult délutánt valakivel, aki olyan, mint én.

A homlokán úgy elmélyültek a ráncok, hogy már-már azt hittem, elreped az arca.

- Vannak hozzád hasonló barátaid, Kat.

- Az nem ugyanaz!

Daemon mintha felfogta volna, amit nem mondtam ki. A szeme elkerekedett, és fájdalmat láttam felvillanni benne, de csak egy pillanatig tartott.

- Mondd el, mi történt!

A büntudat megint belém nyilallt, élesen, mint egy recés kés.

- Azt hittem, valami ürtetű bújt belém, mert megmozgattam a dolgokat, anélkül hogy hozzájuk nyúlnék. Ma kinyitottam Mr. Garrison osztálytermének ajtaját, és nem a kezemmel. Úgy tűnt, ő azt gondolja, hogy a huzatos folyosók tehetnek róla.

- Milyen gyakran történt ilyesmi?

- Egy hete elő-előfordul. Először az iskolai szekrényem nyílt ki, de arról azt hittem, hogy véletlen, úgyhogy nem szóltam róla. Aztán eszembe jutott, hogy szeretnék inni egy teát, mire a pohár

kirepült a szekrényből, a tea meg kitöltötte magát a hűtőbe. A zuhany is működésbe lépett, ajtók nyíltak ki, és néhányszor a ruhák is kiestek a szekrényemből. — Sóhajtottam. —A szobám kész katasztrófa volt.

- Szép - felelte Daemon, és röviden felnevetett. Ökölbe szorult a kezem.

- Hogy gondolhatod, hogy ez vicces? Csak nézd meg, mi történt ma! Nem akartam megállítani azt az ágot! Úgy értem, azt sem akartam, hogy fejbe verje Blake-et, de nem tudatosan állítottam meg! A gyógyulás *megváltoztatott*, Daemon. Ha nem tudnád, azelőtt nem voltam képes tárgyakat mozgatni. És fogalmam sincs, mi baj van velem. Minden alkalommal szaggató fejfájásom lesz, és kimerültnek érzem magam utána. Mi van, ha belehalok, vagy ilyesmi?

Daemon meglepetten nézett rám, aztán már ott is termett mellettem, a fotel karfáján ült. Összeért a lábunk, a lélegzete a hajamat borzolta. Elhúzódtam tőle. Felgyorsult a szívverésem.

- Miért kell ilyen gyorsan mozognod? Ez... nincs rendjén.

Sóhajtott.

- Sajnálom, cica. Számunkra természetes a gyors mozgás. Ami azt illeti, éppen az kerül erőfeszítésünkbe, hogy lelassuljunk, és normálisnak tűnjünk, ahogy mondtad. Szerintem melletted egyszerűen elfelejtek színlelni.

Megsajdult a szívem. Miért hangzik mostanában minden, amit mondok, kritikának?

- Nem halsz bele - tette hozzá.

- Honnan tudod?

Egymásba fonódott a pillantásunk.

- Mert azt sosem hagynám.

Olyan mély meggyőződéssel mondta, hogy elhittem neki.

- És ha én is idegenné változom?

Daemon egy pillanatra olyan arcot vágott, mintha nevetni akarna, és meg is értettem, miért. Abszurdnak hangzott.

- Fogalmam sincs, lehetséges-e ilyen.

- Elvben az sem lehetséges, hogy az elmémrel mozgassak tárgyakat.

Daemon ismét sóhajtott.

- Miért nem szóltál, amikor először megtörtént?

- Nem tudom - feleltem, és képtelen voltam levenni róla a szemem. — Azt kellett volna csinálnom. Nem akarlak veszélybe sodorni benneteket. Esküszöm, hogy nem szándékosan csinálom.

Daemon hátradőlt, a szemében most igazi fény csillant.

- Tudom, hogy nem szándékosan csinálod. Erre nem is gondoltam.

Elakadt a lélegzetem, amikor különleges szemébe néztem. A bizsergés visszatért, végigfutott a bőrömön. Minden porcikámban sajgón tudatosult a jelenléte.

Egy percig hallgatott.

- Nem tudom, hogy a gyógyítás okozta-e, vagy az, amikor összekapcsolódtál velünk Baruck támadása alatt, de bármelyik volt is, az nyilvánvaló, hogy az én néhány képességemet alkalmazod. Ilyenről még sosem hallottam korábban.

- Soha? - suttoztam.

- Nem gyógyítunk embereket - felelte Daemon, aztán elgondolkodva elhallgatott. - Mindig azt gondoltam, azért, hogy ne fedjük fel a képességeinket, de most már azon töprengek, hátha más is van mögötte. Hátha a valódi oka az, hogy... megváltoztatjuk az embereket.

Nagyot nyeltem.

- Akkor *mégis* úrlény lesz belőlem?

- Cica...

Tele volt a fejem *A nyolcadik utas: a Halál* filmkockáival, ahogy az az ízé kimáshzik a fickó hasából, csak az enyém egy ragyogó fénygömb lesz, vagy mi.

- Hogyan vethetünk ennek véget?

Daemon felállt.

- Szeretnék kipróbálni valamit, rendben?

- Rendben - feleltem és felvontam a szemöldökömet.

Lehunyta a szemét, kifújta a levegőt, a teste körvonala megremegett, elfakult. Néhány másodperc múlva valódi alakjában állt előttem, erős, vörösesfehér fényt sugározva. Megtartotta emberi formáját, és tudtam, ha megérinteném, meleg volna. Még mindig furá volt így látni, de alaposan felfogtam tőle a lényegét - amit néha elfelejtettem —, hogy Daemon nem erről a világról való.

Mondj valamit, hallottam a hangját a gondolataim között. Luxen alakjában képtelen volt hangokat kiadni.

- Izé, szia...?

A nevetése belül csiklandozott.

Nem hangosan. Mondj valamit, de némán! Mint a tisztáson. Akkor beszéltél hozzám.

Amikor meggyógyított, hallottam a gondolatait. Vajon megint megtörténik?

A fényed igazán szép, de megvakítasz.

Hallani véltem, hogy szellemalakja levegőért kap.

Még mindig halljuk egymást.

A fénye elhalványult, és ismét szilárd alakot öltve állt előttem, Zaklatott pillantást vetett rám.

- Szóval a fényem megvakít, hm?

- Igen, erős volt. - A nyakamba akasztott láncot babráltam. - Most akkor ragyogok? - Ez általában akkor következett be, amikor a luxenek felvették igazi alakjukat, halvány nyomot hagyva maguk után.

- Nem.

Vagyis ez is megváltozott.

- Miért hallom még mindig a gondolataidat? Úgy viselkedsz, mintha nem kellene így lennie.

- Nem is kellene, de még mindig össze vagyunk kötve.

- Hát akkor hogyan oldjuk el magunkat?

- Ez jó kérdés. - Lazán kinyújtózott, a tekintete körbejárt a szobában. - Cica, mindenhol ott vannak a könyveid.

- Most tényleg ez a legfontosabb — fanyalgtam.

Kinyújtotta az egyik kezét. Egy könyv felemelkedett a kanapé karfájáról, és a kezébe röppent. Megfordította, és a homlokára szaladt a szemöldöke.

- *Gylkos érintés?* - futotta át a címlapot. - Komolyan, mi a fenét olvasol te?

Felpattantam, elmartam tőle a könyvet, és magamhoz öleltem.

- Hallgass! Nekem tetszik.

- Aha - morogta Daemon.

- Na, jó, térjünk vissza a fontos dolgokra! És ne nyúlj a könyveimhez! - Visszaraktam a *Gylkos érintést* oda, ahol én hagytam korábban. - Mihez kezdjünk most?

Daemon rám vetette a pillantását.

- Rá fogok jönni, mi történik veled. Csak adj egy kis időt!

Bólintottam, remélve, hogy van elég időnk. Ki tudja, mit teszek legközelebb véletlenül, és semmit nem akartam kevésbé, mint leleplezni Deet és a többieket.

- De ugye azt tudod, hogy ez az egész az oka annak, hogy...

Felvonta a szemöldökét.

- Hogy hirtelen megkedveltél - fejeztem be.

- Cica, meglehetősen biztos vagyok benne, hogy már korábban kedveltelek.

- Hát, elég érdekes módon mutattad ki.

- Ez igaz - ismerte be. - És már bocsánatot is kértem azért, ahogy veled bántam. - Mély lélegzetet vett. - Mindig is kedveltelek. Az első beintésedtől kezdve.

- De nem töltöttünk együtt egyetlen percet sem az első támadásig, amikor is meggyógyítottál. Talán akkor már megkezdődött ez a... közös átalakulás, vagy mi.

- Mi van veled? — Daemon a homlokát ráncolta. — Úgy csinálsz, mintha meg akarnád magad győzni, hogy semmi szín alatt nem kedvelhetlek téged. Ez megkönnyíti a saját mondókádat, hogy nem érzel semmit irántam?

- Hónapokig úgy bántál velem, mint egy páriával. Elnézést, ha nehezemre esik elhinni, hogy akármit is érzel, az igaz. - Lehuppan-
tam a kanapéra. - És mindennek semmi köze ahhoz, amit én érzek.

Megfeszült a válla.

- A srácot, akivel voltál, kedveled?

- Blake-et? Nem tudom. Jó fej.

- Ebédnél is melletted ült.

Meglepetten néztem rá.

- Mert ott volt egy üres hely, és ez egy szabad világ, az emberek szabadon döntenek el, hova akarnak ülni.

- Máshol is voltak üres székek. Bárhova máshova ülhetett volna az ebédlőben.

- Együtt járunk bioszra — válaszoltam néhány másodperc után. - Talán csak azért érezte jól magát velem, mert kicsit mindketten újak vagyunk.

Valami átvillant az arcán, és már ott is állt előttem.

- Egyfolytában téged bámult. És nyilvánvalóan az iskolán kívül is veled akart lenni.

- Talán kedvel engem - vontam meg a vállam. - Lesa meghívta a pénteki bulira.

Daemon szeme fenyőzöldre sötétedett.

- Nem gondolom, hogy vele kellene lógnod, amíg rá nem jövünk, miért mozgatod a dolgokat. Az ág esete csak egy alkalom volt, de nem akarjuk, hogy megismétlődjön.

- Mi van? Most akkor nem randizhatok vagy találkozhatok senkivel?

- Emberrel nem - mosolyodott el.

- Tök mindegy - álltam fel. - Ennek a beszélgetésnek semmi értelme. Egyébként meg nem járok senkivel, de ha járnék, nem hagynék fel vele, csak mert azt mondom.

- Nem? — Kivágódott a keze, és visszasimította egy tincsemet a fülem mögé. - Na, azt majd meglátjuk!

Oldalra léptem, hogy megtartsam kettőnk között a távolságot.

- Nincs mit meglátni!

- Ha te mondd, cica. - Kihívás csillogott a szemében. Összefontam a karomat és sóhajtottam.

- Ez nem játék.

- Tudom, de ha az volna, én nyernék. - Elvillant a szemem előtt, és a bejárati ajtónál jelent meg újra. - Mellesleg, a fülembé jutott, amit Simon terjeszt.

Elvörösödtem. Még egy probléma, de a dolgok összesített állása szerint nem olyan fontos.

- Igen, seggfej. Azt hiszem, a barátaim miatt. Tőlem még bocsánatot is kért, aztán amikor a srácok felbukkantak, már azt mondta, hogy megpróbáltam rámászni.

Daemon szeme összeszűkült.

- Ez így nincs rendjén.

- Nem nagy ügy - sóhajtottam.

- Neked talán nem, de nekem igen - jelentette ki, és kihúzta magát. - Majd én elrendezem.

HETEDIK FEJEZET

Alig aludtam az éjjel, úgyhogy a másnapi matek még nagyobb szívás volt, mint egyébként. Mögöttem egy két méternél is magasabb földönkívüli ült, nem beszélt hozzám, csak a lehetétét éreztem a tarkómon. És akármilyen messzire is húzódtam, *akkor is* éreztem. Mindenestől érzékeltem őt: amikor megmozdult, amikor lejegyzett valamit, amikor megvakargatta a fejét. Az óra felénél már legszívesebben kirohantam volna.

És aznap egyetlenegyszer sem bökött meg a tollával.

Ugyanakkor Simon egyre-másra hátranézett a válla felett. Mivel figyelemelterelésre volt szükségem, az ő fejét kezdtem el bámulni. Lassan elvörösödött a tarkója, érezhette, amint a pillantásom lyukat fúr a koponyájába. Haha! Bunkó.

Barna, göndör haja kipirult nyakába lógott. Általában egészen rövidre vágatta, most már ideje lehetett, hogy fodrászhoz menjen. A srácok errefelé nem növesztették meg ötcentisnél hosszabbra a hajukat. Széles vállán megfeszült a fakószürke ing, ahogy egyre jobban idegesítette, hogy nézem.

A válla felett hátrapillantott rám.

Felvontam a szemöldökömet.

Simon mereven visszafordult, a válla megemelkedett, amikor mély lélegzetet vett. Fellobbant bennem a düh, bizsergett az ujjaim hegye.

A fél iskola azt hiszi, hogy könnyűvérű vagyok.

Észrevettem az előtte heverő könyvet — és az irodalmi szöveggyűjtemény azonnal leröppent az asztalról, egyenesen Simon képébe.

Leesett az állam. Gyorsan hátradőltem. *Szent szar...*

Simon felugrott, és úgy nézett a könyvére — amely most már a földön hevert —, mintha valami sosem látott élőlény lenne. A tanár értetlenül nézett körbe, a zavar forrását keresve.

- Mr. Cutters, szeretne valamit megosztani az osztálytársaival? - érdeklődött fáradt, unott hangon.

- Te... tessék? — dadogta Simon. Idegesen körbepillantott, aztán meglátta a könyvet.

- Nem, csak levertem a szöveggyűjteményemet.

- Akkor vegye fel! - sóhajtott fel hangosan a tanár. Néhány diák fojtott vihogása hallatszott. Simon céklavörös fejjel szedte fel a tan-könyvét, a padja közepére tette, és le sem vette róla a szemét.

Amikor az osztály megnyugodott, és a tanár is visszafordult a táblához, Daemon tolla fúródott a hátamba. Odafordultam.

- Ez mi volt? - súgta összeszűkült szemmel, de nem kerülte el a figyelmemet, hogy a szája mosolyra görbül. - Nagyon rossz cica vagy...

Blake csak néhány pillanattal becsengetés előtt érkezett meg biosz-órára. Aznap egy, szintén vintage Super Mario Bros. pólót viselt.

- Úgy nézel ki...

- Mint a mosott szar? - segítettem ki, és az öklömre támasztottam az államot. Elképzelésem sem volt, mit csináljak, ha újra látom az ágügy után. A laza megjátszásban sosem voltam igazán jó.

- Azt akartam mondani, mint aki alig aludt - helyesbített. Fürkésző pillantást vetett rám. - Minden rendben?

Bólintottam.

- Figyelj, ami tegnap történt... sajnálom, hogy kiborultam. Az az ág...

- Megijesztett? - kérdezte, és pillantását az enyémbé fúrta. - Nem nagy ügy. Én is megrémültem. Minden olyan gyorsan történt, de megesküdtem volna, hogy az ág megállt a levegőben. - Oldalra billentette a fejét. - Mintha megakasztották volna néhány másodpercre.

- Én... - Erre most mit mondjak? *Tagadj! Tagadj! Tagadj!*- Én nem is tudom. Talán a szél kapott bele, vagy valami.

- Aha, talán úgy volt. De különben meg nemsokára itt a nagy buli.

Halványan elmosolyodtam, megkönnyebbültem a témaváltástól. Tényleg ennyi az egész? A fenébe is, jobban hazudok, mint Daemon gondolná.

- Jössz?

- A világ minden kincséért sem hagynám ki.

- Az jó. - A tollamat babráltam, eszembe jutott, hogy Daemon azt mondta, ne lógjak együtt Blake-vel. Hát azt lesheti!

- Örülök neki.

A mosolya ragadós volt. Még egy kicsit beszélgettünk a buliról, amíg vártuk, hogy megkezdődjön az óra. A keze néhányszor az enyémmhez ért, és aligha véletlenül. Tetszett a dolog. Semmi nem kényszerítette rá, legfeljebb talán az, hogy *meg akart érinteni*. Úgy tűnt, teljesen önmagamért kedvel engem, és ettől még ezerszer vonzóbb lett számomra. És hát a kisfiús mosolya is segített. Szinte

láttam magam előtt félmeztelenül, a hullámokon lovagolva. Minde-
nestől partiképes volt.

Mély levegőt vettem, és olyasmit tettem, amit szinte soha.

- Ha gondolod, a buli előtt beugorhatnál hozzánk — ajánlottam fel
neki.

Lesütötte a szemét. Hosszú szempillái arcának aranszínű bőréhez
érték.

- Ez jól hangzik. Mint egy randi?

Elpirultam.

- Aha, olyasmi. Azt hiszem, mondhatjuk így is.

Blake közelebb hajolt, éreztem meglepően hűs, mentolos lehele-
tét az arcomon.

- Nem biztos, hogy tetszik az „olyasmi”. Inkább nevezzük ran-
dinak!

Felpillantottam, egyenesen a szemébe. A pici, zöld pöttyök a szí-
várványhártyáján közel sem ragyogtak annyira, mint Daemon szeme -
de hát miért is gondolok rá egyáltalán?

- Nevezzük randinak!

- Így már sokkal jobb - dőlt hátra. Rámosolyogtam, és a jegyzetfü-
zetemre néztem. Egy randi. Nem vacsora és mozi, de attól még randi.

Telefonszámot cseréltünk, elmondtam, merre induljon. Egyre
növekedett bennem az izgatottság. Egy lopott pillantást vetettem rá.
Engem nézett, hamiskás mosollyal az arcán.

Nos, az előttünk álló buli éppen most lett sokkal érdekesebb.

Nem voltam hajlandó arra gondolni, mit tesz majd Daemon, ha
meglátja, hogy Blake-vel érkezem. Egy kis részem azt firtatta, vajon
nem csak azért hívtam-e el Blake-et, hogy ezt kiderítsem?

Csütörtök délután Dee a kanapénkon kucorgott, az ujjára húzott gyűrűvel játszott, és csendesen szövegelt, mert anyu az emeleten aludt.

- Az az új srác teljesen be van rád indulva.

- Azt mondd? - huppantam le mellé. Dee mosolygott, de valahogy furcsán.

- Aha, azt. Meglepett, hogy nem bánod, hogy ő is jön a bulira. Tényleg azt hittem...

- Mit hittél?

Félrekapta a pillantását.

- Csak azt hittem, esetleg van valami közted és Daemon között.

- Ó, nem, semmi.

Leszámítva az örült, földönkívüli-kötést, és minden közös titkunkat. Megköszörültem a torkomat.

- Ne beszéljünk a bátyádról! Mi van Adammal?

Dee sápadt arcszínét bíbor pír váltotta fel.

-Tudod, mi ketten igyekszünk több időt tölteni egymással. Mindenki azt várja el, hogy együtt legyünk, és egy kicsit még kedvelem is. Az öregek tudják, hogy mindketten tizennyolc évesek vagyunk, nagykorúak.

- Nagykorúak?

Dee biccentett.

- Amikor betöltjük a tizennyolcat, elég idősek vagyunk ahhoz, hogy párt válasszunk.

- Micsoda? - Kikerekedett a szemem. - Úgy érted: házasság, gyerekek?

- Igen - sóhajtott. — Általában kivárjuk, amíg az iskolának vége, de mivel ez már elég közel van, Adammal igyekszünk eldönteni, mit akarunk csinálni.

Nem tudtam leakadni a párválasztós témáról.

- Az öregek azt is megmondják, kivel lehettek együtt?

- Nem igazából - nézett rám zavartan Dee. - Úgy értem, persze, azt akarják, hogy egy másik luxent válasszunk, és minél előbb legyenek gyerekeink. Tudom, ez gázosan hangzik, de hát a fajunk kihalóban van.

- Azt értem, de mi van, ha nem akarsz gyerekeket? Mi van, ha másvalakibe szeretsz bele... egy emberbe?

- Akkor kiközösítenének minket. - Hirtelen a semmibe tűnt, aztán a kisasztal másik oldalán jelent meg újra. — Mindannyian hátat fordítának nekünk. Dawsonnal is ezt tették volna, ha... ha még élne- és Bethanyvel járna. És tudom, hogy még vele járna. Szerette őt.

És ez a szerelem végül mindkettőjük halálához vezetett. Lesütöttem a szemem, és mélyen együtt éreztem az életben maradt testvérekkel.

- Kényszerítenének, hogy menjetek el, vagy mi?

Dee a fejét rázta.

- Elélnék, hogy mi akarjunk elmenni, de azt meg nem lehet a védelmisek engedélye nélkül. Nagy nyomás nehezedik ránk.

Ezt én is tudtam. Nekem amiatt kellett aggódnom, hogy melyik főiskolát válasszam, nem pedig, hogy mielőbb teherbe essek. Daemon valóban kész mindezt megkockáztatni azért, hogy velem lehessen? Biztos, hogy valami ütős szert szed.

- De mi történt közted és Adam között?

Megállt a tévé előtt, és átfuttatta ujjait hullámos tincsein.

- Lefeküdtünk.

- Tessék? — Öt másodperccel ezelőtt még meg voltam róla győződve, hogy Dee nem is vonzódik Adamhez.

Leeresztette apró kezét.

- Aha. Durva, mi?
- Aha. Durva — pislogtam rá.
- Nem tudtam, mit érzek iránta. Mármint tényleg tisztelem, meg jól néz ki. - Dee újra járkálni kezdett. - De eddig valójában csak barátok voltunk. Legalábbis én csak annak tekintettem. Nem is tudom, szóval, csak úgy eldöntöttem, hogy próbáljuk ki, mármint, tudod, hogy egyáltalán megy-e ez nekünk. Úgyhogy azt mondtam neki, hogy meg kellene próbálnunk lefeküdni egymással. És aztán megtörtént.

Nahát, ez igazán romantikusan hangzott!

- És milyen volt?

Újra elvörösödött.

- Hát... jó.

- Jó?

Átvillant mellém, most a kanapén ült, és szorosan összekulcsolta a kezeit.

- Nem csak egyszerűen jó. Először kicsit bénáztunk... Na, jó, egy csomót bénáztunk, de aztán... kialakult.

Sejtelmem sem volt, hogy ennek most örüljek-e vagy sem.

- És akkor ez most mit jelent?

- Azt nem tudom. Ez a baj. Kedvelem, de nem tudom, hogy azért-e, mert ezt várják tőlem, vagy, mert igazából így érzek. — Hanyatt vetette magát, fél karja lecsúszott a kanapéról. — Még azt se tudom, milyen a szerelem. Vagyis azt gondoltam, amikor csináltuk, hogy szeretem őt. De most... most nem tudom.

- Dee, a fenébe, nem tudom, mit mondjak. Annak örülök, hogy jó volt.

- Nagyszerű volt - sóhajtott. - Akarod tudni, mennyire? Meg akarom ismételni.

Felnevettem. Felnyitotta egyik jádezöld szemét.

- Na de most merő görcs a gyomrom. Egyfolytában rá gondolkodok, hogy ő vajon mit gondolhat.

- Próbáltál már beszélni vele?

- Nem. Szerinted kellene?

- Hát, igen, épp most... csináltatok. Szerintem fel kéne hívnod.

Tágra nyílt szemmel ült fel.

- De mi van, ha ő nem érez ugyanígy?

Fura volt így látni Deet, ennyire emberi érzésekkel telve.

- Szerintem alighanem ugyanígy érez.

- Nem is tudom. Csak barátok voltunk, és semmi más. Még az öregdiákbálra sem akartunk együtt menni. - Talpra ugrott. - De most nem vagyok biztos benne, hogy ő nem énmiattam érezte-e így, meg a viselkedésem miatt. Lehet, hogy ő mindig is többet ér- mit irántam.

- Hívd fel! - Ennél jobb tanácsot nem adhattam, saját idevágó tapasztalat híján. — Várj! Védekeztetek?

Dee a szemét forgatta.

- Még egyáltalán nem állok készen egy kicsi Deere. Persze, hogy védekeztünk.

Megkönnyebbültem. Dee még egy kicsit tétovázott, aztán kiment, hogy felhívja Adamet. Én még mindig döbbenten ültem a kanapén. Lefeküdtek. Ez egy nagyon nagy lépés, még az... idegenek számára is. Legalább élvezték. De csak azért lefeküdni valakivel, hogy kiderüljön, kedveled-e? Ebben hol a romantika? Na, persze én nem beszélhetek, hiszen épp ma hívtam egy fiút randevúra, és majdnem biztosan azért, hogy lássam, mit szól egy másik. Hát, igen, én vagyok az, akitől nem kellene párkapcsolati tanácsot kérni. Szegény Dee.

Anyu felébredt, és rendeltünk pizzát, mielőtt el kellett indulnia dolgozni. A kanapén beszélgetve vártuk, hogy kihozzák, éppen, mint régen, amikor apu még élt.

Anyu a kezembe nyomott egy bögre gőzölgő kakaót.

- Ne felejtsd el, hogy szombaton munka előtt egész napra az enyém leszel, ne tervezz be semmi mást!

Mosolyogva vettem át a meleg bögrét.

- Mindenestől a tiéd vagyok.

- Helyes. - Felrakta papucsos lábát az asztalra. - Szerettem volna kikérni valamiben a véleményedet. - Belekortyoltam a kakaóba és kérdően néztem rá. Anyu keresztbe tette a lábait, majd megcserélte őket. - Will szeretne velünk vacsorázni szombaton, a születésnapod alkalmából.

- Ó.

Anyu halványan elmosolyodott.

- Megmondtam neki, hogy először megkérdezem tőled, hogy beleegezel-e. - Szünetet tartott, az orrát ráncolta. - Végül is a te születésnapod, meg minden.

- Csak egyszer töltöm be a tizennyolcat, igaz? - nevettem rá. - Teljesen rendben van, anyu, együtt vacsorázhatunk *Willel*.

Anyu gyanakodva nézett rám. Kortyoltam még egyet a kakaóból.

- Vegyek fel szép ruhát? Végül is orvos, vagy mi. Ó, és elegáns vendéglőbe megyünk? Megtárgyaljuk a politikát és a friss híreket?

- Hagyd már! - dőlt hátra mosolyogva. - Szerintem jól kijöttök majd. Nem unalmas vagy arrogáns. Egészen olyan, mint...

A szívem nagyot dobant.

- Mint apu?

- Igen, mint apu - mosolyodott el anyu szomorúan.

Néhány percig egyikünk sem szólt. Anyu a floridai kórházban ismerte meg aput, a gyakorlóévé alatt. Apu betegként feküdt bent, eltörte a lábát, amikor leesett a deszkáról, mert el akart szédíteni valami csajt. De azt mondta, abban a pillanatban, hogy belenézett anyu szemébe, már el is felejtette a másik lány nevét. Hat hónapig jártak, eljegyezték egymást, és még ugyanabban az évben össze is házasodtak. Nem sokkal utána megszülettem én, és a világon nem volt még két ember, akik jobban szerették volna egymást, mint ők. Még amikor veszekedtek, akkor is szeretetből tették.

Bármit megadnék egy ilyen kapcsolatért.

Megittam a kakaót, és közelebb bújtam anyuhoz. Felemelte vékony karját, bebújtam alá, és beszívtam almaillatú testápolója illatát, amit ősszel használt. Ez volt a szokása, hogy minden évszakra más parfümöt és illatszereket szerzett be.

- Örülök, hogy megismerkedtél vele - mondtam végül. - Úgy tűnik, nagyon rendes ember.

- Valóban az. - Pusztit nyomott a fejem búbjára. - Szeretem azt gondolni, hogy apád is jóváhagyná.

Apu bárkit jóváhagyna, aki boldoggá teszi anyut. Ott voltam aznap, amikor a hospice nővér megmondta, hogy már nincs sok ideje hátra. A szobájuk előtt álltam, és hallottam, ahogy azt mondja anyunak: találjon új szerelmet. Csak ennyit akart.

Behunytam a szememet. Ennek a szerelemnek le kellett volna győznie a betegséget. Bármit le kellett volna győznie.

NYOLCADIK FEJEZET

Harmadszor igazítottam meg a vékony, fekete pántot, aztán feladtam. Akármennyit rángatom, a ruha kivágása nem lesz magasabban. El se hittem, hogy egyáltalán rám jött. A fenébe, *nagyon is* illet rám, kihangsúlyozta a Dee alakja és az enyém közötti hatalmas különbséget. Elképzelhetőnek tartottam, hogy a melleim az este folyamán egyszer csak kibuggyannak a mély dekoltázból. A ruha szorosan tapadt rájuk, és az empire derékvonal alatt lágyan hullámozott alá, nem egészen a térdemig.

Mondhatni, szexi voltam.

De a kebleimet el kellett takarni. Feltéptem a szekrényajtót. Emlekeztem, hogy van egy piros kardigánom, amely egész jól illene ehhez a ruhához, csakhogy képtelen voltam megtalálni a káoszban. Beletelt néhány percembe, mire rájöttem, hogy a szárítóban van.

- Szent ég! - nyögtem, azzal suhogó fekete ruhámban és kopogós cipőmben lesiettem a földszintre.

Istennek hála, hogy anyu már elment dolgozni. Vagy agyvérzést kapott volna, vagy megtapsol ebben a ruhában - mindkettő zavarbaejtő.

Végigsiettem a folyosón, idegességemben a hányinger kerülgetett. Már hallottam kintről az autók ajtajának csapódását, a nevetést. Kiszedtem a kardigánt, kiráztam, és magamra kaptam. Mi lesz, ha valami rémeset csinálok? Például megemelem a tévét az egyik szobában, ahol hemzsegnek az osztálytársaim?

Abban a pillanatban kopogtak. Mély lélegzetet vettem, kisétem a hátsó ajtóhoz, és kinyitottam.

- Szia!

Blake lépett be, a kezében fél tucat rózsából kötött csokor.

- Nahát, milyen remekül nézel ki! — Mosolyogva adta át a virágokat. Kivörösödve vettem át őket, és beszívtam friss illatukat.

- Köszönöm, de nem kellett volna.

- De én így akartam.

Ó, ismét a kulcsszó: akartam.

- Hát, szépek. És te is jól nézel ki. - Úgy is volt: sötét, V nyakú pulóvert vett fel az inge fölé. Hátraléptem, és szorosan magamhoz öleltem a csokrot. Még senkitől sem kaptam virágot.

- Kérsz inni valamit, mielőtt átmegyünk?

Blake biccentett, és követett a konyhába. Nem sok lehetőség volt, úgyhogy anyu egyik kisüveges borkoktélját választotta ki. Nekidőlt a pultnak és körülnézett, amíg próbáltam vázát találni a rózsáknak.

- Mindenhol könyvek vannak. Ez nagyon tetszik.

Mosolyogva a pultra tettem a rózsákat.

- Anyu utálja. Mindig megpróbálja összeszedni őket.

- Te meg rögtön visszapakolod mindet, igaz?

- Aha, úgy valahogy - nevettem. Blake előrelépett, egyik kezé-¹ben tartva a borkoktét. Lejjebb vándorolt a pillantása, kinyújtotta a kezét, és felemelte a nyakamból az ezürtláncot. A büttyei a mel-leimet súrolták.

- Érdekes ékszer. Milyen kő ez?

- Obszidián. Egy barátomtól kaptam.

- Egészen különleges - ejtette vissza a láncot. - Hűvös.

- Köszönöm. - Ráhelyeztem az ujjamat a medálra, és igyekeztem kisöpörni a fejemből Daemon felbukkanó képét. Azon gondolkodtam, mit mondhatnék.

- Még egyszer köszönöm a virágokat. Nagyon szépek.

- Örülök, hogy tetszenek. Attól tartottam, strébernek tűnök majd, amiért csokrot hozok neked.

- Nem, tökéletes - biztosítottam. - Akkor mehetünk?

Kiitta az üdítőt, és előblítette az üveget, mielőtt kidobta volna. Anyu imádta volna ezért - na, nem a kiskorú-létünkre-iszunk-az-ő-italából részért.

- Persze - felelte. - De van egy rossz hírem, legfeljebb fél óráig tudok maradni. Az utolsó percben közbejött egy családi ügy. Tényleg sajnálom.

- Semmi baj - feleltem, és reméltem, hogy nem hallható a csalódottságom. - Tényleg. Nem szóltunk igazán előre.

- Biztos? Olyan bunkónak érzem magam.

- Persze. Nem vagy bunkó. Rózsát hoztál nekem.

Blake elvigyorodott.

- Hát, azért jóvá akarom tenni. Velem vacsorázol holnap?

A fejemet ráztam.

- Holnap nem jó. Anyuval töltöm a napot.

- És hétfőn? — faggatott. - Elengednek a szüleid hétköznapi?

- Csak anyukám van, de igen, elenged.

- Az jó. Láttam egy kis indiai éttermet a városban. — Közelebb lépett. Arcszesz finom illatnyomát éreztem, és eszembe jutott a fiúk illatáról szóló beszélgetésem Lesával. Blake-nek jó illata volt. - Ben ne vagy?

- Persze. - Körülnéztem, és az ajkamba haraptam. - Akkor átme-
gyünk?

- Igen, ha megteszel nekem valamit.

- Micsodát?

- Hát, igazából két dolgot. - Még egy lépést tett, a cipője orra az enyémhez ért. Fel kellett szegnem a fejem, hogy lássam az arcát. - Aztán mehetünk.

Belenéztem a szemébe, és elszédültem.

- Mi az a két dolog?

- Add ide a kezéd! Ha ez egy villámrandi, hitelesnek kell lennie.

Lehajtotta a fejét, a pillantása nem szakadt el az enyémtől. - És egy csók.

- Egy csók? - suttogtam. Blake ajka ferde mosolyra húzódott. - Kell valami, hogy ne felejts el, miután elmentem. Ebben a ruhában ragadni fognak rád a fiúk.

- Nem hiszem.

- Majd elhiszed. Na? Áll az alku?

Szinte elállt a lélegzetem, eltöltött a kíváncsiság. Vajon ugyanolyan lenne vele csókolózni, mint Daemonnel? Kigyulladna a világ, vagy csak felforrna? Ki akartam próbálni; tudnom kellett, elfelejteti-e velem a szomszéd srácot egy egyszerű csók.

- Áll az alku - mormoltam. Éreztem a kezét az arcomon, lehuny-
tam a szememet. Blake a nevemet suttogta. Elnyílt a szám, de nekem

nem voltak szavaim, csak a várakozás, és a szükség, hogy feloldódjak a csókban.

Az ajka először csak könnyedén hozzáért az enyémhez, próbálgatta a reakciómat. Ez a gyengédség lefegyverzett. A vállára tettem a kezemet, és megszorítottam, amikor a szánk újra összeért.

Aztán elmélyült a csók, és én úsztam az érzelmekben. Felemelő volt, ugyanakkor összezavart. Viszonoztam a csókot, Blake keze a derekamra csúszott, magához húzott. A csókok között lélegzetviasszafojtva vártam, hogy történjen valami, akármilyen, de csak a nyugtalanság kavargott bennem... És aztán egyszerre megérkezett a frusztráció, a düh és a szomorúság — bár nem rájuk vártam.

Végül Blake hátrébb lépett. Zihált, az ajka kipirult, megduzzadt.

- Hát, én egészen biztosan emlékezni fogok rád.

Pislogva lehajtottam a fejemet. Semmi baj nem volt ezzel a csókkal, csak hiányzott belőle valami. Biztosan rajtam múlt. Az ideges-ség teszi. Annyi minden történik körülöttem, túl sok mindent látok bele a dolgokba. És Blake-vel csókolózni különben is túl korai volt még. Úgy éreztem magam, mint azok a lányok a könyveimben, akik fejest ugranak egy kapcsolatba, végig sem gondolva a dolgot. A gyakorlatias Katy még élt bennem, és egyáltalán nem tette boldoggá, amit most csináltam. És volt még valami. Keserű büntudat szurkálta a lelkemet, azt ismételte, hogy nem adtam bele a szívemet a csókba valaki más miatt.

- Csak még valami - mondta, és megfogta a kezemet. - Készen állsz?

Készen? Teljesen összezavarodtam. Talán, ha Daemon látja, hogy boldog vagyok Blake-vel, nem érzi többé kényszeres szükségét, hogy valódi kapcsolattá alakítsa a kettőnk között fennálló, bizarr köteléket.

Hányingerem volt.

- Igen, készen.

Kint már hosszú sorban parkoltak a kocsik a behajtón, egészen a hozzánk vezető út elején álló üres házig.

- Jó ég! Én azt hittem, ez csak egy kis buli lesz.

Dee igazán felülmúlta önmagát. Rengeteg papírlampiont keresett elő, és felaggatta őket a verandára. Az ablakokban vastag gyertyák lángja lobogott. Meleg, kellemes aroma szivárgott ki, almabor és lőszerek. Csiklandozta az orromat, emlékeztetett, mennyire szeretem az őszi illatait.

Bent mindenhol emberek tolongtak, a nappaliban a kanapén összezsúfolódként figyeltek két srácot, akik a Wii-konzolon játszottak élet-halál harcot. Ismerősök álltak és nevetgéltek a lépcsőn is, a kezükben piros papírpoharak. Blake meg én két lépést sem tehattünk úgy, hogy ne ütközzünk bele valakibe.

Dee, a házigazda, hol itt, hol ott tűnt fel a tömegben. Gyönyörű volt elegáns, fehér ruhájában, amely kiemelte sötét haját és smaragdzöld szemét. Amikor meglátta, hogy egymás kezét fogjuk, alig tudta elrejtetni a meglepetését... vagy a csalódását.

Úgy éreztem, valami rosszat csinálok. Kivontam a kezemet Blake-éből, és szorosan megöleltem Deet.

- Nahát! Gyönyörűen feldíszítetted a házat.

- Ugye? Van hozzá tehetségem. — Átnézett a vállam felett. -

Katy...?

Égett az arcom.

- Blake...

- Randiztunk — segített ki Blake, majd újra megfogta és megszorította a kezemet. — Nemsokára le kell lépnem, de szerettem volna elkísérni Katyt a buliba.

- Elkísérni? - Dee Blake-re nézett, aztán vissza rám. - Oké. Hát, én megyek, megnézem... megnézek valamit. Igen. — Azzal feszes tartással elvitorlázott.

Igyekeztem nem a szívemre venni a csalódottságát. Nem akarhat-ja komolyan, hogy a bátyjával járjak. Az egyikük már összejött egy emberrel, és abból is mi lett.

A hatalmas ház sötét sarkaiból gyanús neszek hallatszottak, kiver-tek a fejemből ezeket a gondolatokat. Egy pillanatra láttam Adamet is, aki mintha Dee után lopakodott volna a tömegben. Megjegyez-tem, hogy majd meg kell kérdeznem, mi volt a telefonhívással.

- Kérsz egy italt? - kérdezte Blake. Bólintottam. Átkísért az étke-zőbe, ahol hosszú sorokban álltak az üvegek. Még egy puncsos tálát is láttam, és kétségem sem fért hozzá, hogy alkoholt is tartalmaz.

- Voltak otthon is ilyesféle partijaink - jegyezte meg Blake, és a kezembe nyomott egy piros papírpoharat. — Igaz, azokat a tenger-parti nyaralókban rendezték, és mindenkinek tenger- meg naptej illata volt.

- Úgy hangzik, mintha hiányozna.

- Néha hiányzik is, na, de azért nem olyan vészes a változás. Az teszi érdekessé az életet. - Kortyolt a poharából, és köhögni kezdett. - Mit raktak ebbe, tiszta szeszt?

- Azt errefelé csak az isten tudhatja - nevettem.

Valaki hangosan nevetett a konyhában. Még idejében fordul-tunk meg, hogy lássuk, amint Carissa dühös arckifejezéssel ki-rohan, egyenesen az ajtóban álló Dee felé.

- Dee, a barátaid megőrültek.

- Ők a te barátaid is — jegyezte meg a Dee mögött érkező Lesa szárazon. Amikor meglátott Blake-kel, megállt, és finoman oldalba lökött a csípőjével. - Szeva!

Carissa karba tette a kezét.

- Az én barátaim nem csinálnak ilyesmit a tejszínhabbal.

Dee rémült pillantása és Lesa kíváncsisága láttán nevetésben tört ki Blake rám mosolygott, mintha tetszene neki a hangom.

- Micsoda? - sikoltott fel Dee, és már indult is a konyha felé.

- Ezt látnom kell - állapította meg Lesa, és követte a viharosan távozó Deet. Carissára néztem: az arca olyan piros volt, mint az én kardigánom.

- Viccelsz, ugye?

Erőteljesen megrázta a fejét.

- Nem hiszed el, mit csinál bent Donnie és Becca.

- Nem ők tervezik, hogy érettségi után összeházasodnak?

- De igen. És mondhatom, a legtöbb dologgal nem várták meg a nászéjszakát.

- Csodás — kuncogtam. Carissa megborzongott.

- Próbálok elkerülni a prűdériát, de ki viselkedik így nyilvánosan egy egy barátjánál? Úgy értem, a fenébe is, ez gusztustalan! - Mély lélegzetet vett és felnézett. - Szia, Blake! Bocs az ügy miatt.

- Minden oké. A tejszínhabnak a sütiken a helye.

Félrre kellett pillantanom, nehogy hangosan felnevessek. Tényleg kicsit gusztustalan volt, mindazonáltal remekül szórakoztam. Akármint mond is ez el rólam. És mégis kit akarok átverni? A múlt pénteken én is teljesen beindultam a könyvtárban.

Az emléktől ismét görcsbe rándult a gyomrom. Sietve körbenéztem a szobában.

A beszélgetésünket pár ismerős szakította félbe, akik Carissával szeretettek volna beszélni egyetemista bátyjáról. Egészen elfelejtettem, hogy másik testvére is van. Kettes számú feljegyzés saját magamnak: ideje kihúzni a fejemet a saját fenekemből.

Blake a jelek szerint nagyon hamar nagyon sok barátot szerzett, mert szinte mindenki váltott vele pár szót. És jó néhány lány vetett felé lopott pillantásokat, ami visszataszító mértékű kárörömmel töltött el. A karjába hajoltam, leginkább a látszat kedvéért, aztán úgy is maradtam, mert tetszett az érzés, ahogy kidomborodó karizmai a mellemet súrolják.

Úgy vettem észre, nem bánja. A hátamat támasztó kezével a szemruhámba markolt, félbeszakította a mondatot, hogy hozzám hajoljon.

- Nagyon szeretném, ha maradhatnék - suttogetta.

- Én is - néztem rá mosolyogva. A keze lejjebb csúszott, a derekamra fonódott. Élveztem, akármi is volt ez. Természetesnek tűnt, hogy közel vagyok egy sráchoz, flörtölök, jól érzem magam. Csókolózom. *Könnyű* volt.

Így maradtunk az után is, hogy Carissa elsétált, amíg végül Blake nek is indulnia kellett.

Még mindig a karjával a derekam körül az ajtóhoz kísérttem.

- Áll a vacsora terve? — kérdezte.

- Hogyne. Ami engem illet... - Háttal álltam a lépcsőnek, mégis megéreztem a pillanatot, amikor ő belépett. Megváltozott a levegő is, felmelegedett, rám nehezedett. Bizsergett a tarkóm.

Blake összevonta a szemöldökét.

- Ami téged illet...?

A szívem zakatolni kezdett.

- Én... én már várom.

Elmosolyodott, aztán felpillantott. Tágra nyílt a szeme, amiből tudtam, hogy Daemon áll mögöttem. Nem fordultam meg, de természetellenesnek tűnt, hogy nem teszem.

Leolvadt a mosolya.

- Aha. Én is tudom, hogy ő kicsoda.

Daemon halkán nevetve kihúzta magát. Így jó egy fejfel magasabb volt Blake-nél.

- Mindig öröm egy másik rajongóval találkozni.

Blake erre nem tudott mit válaszolni, csak finoman megrázta a fejét, és felém fordult.

- Nos, nekem indulnom kell.

- Rendben - mosolyogtam. - Köszönök mindent.

Viszonozta a mosolyt, és közel hajolt hozzám, lazán átölelt.

Daemon átható pillantásának teljes tudatában a hátára tapasztottam a tenyeremet, lábujjhegyre álltam, és pusztit nyomtam sima arcára.

Daemon megköszörülte a torkát.

Blake halkán a fülembe nevetett.

- Majd hívlak. Csak semmi rosszalkodás!

- Eszembe sem jutna - feleltem, és elengedtem.

Blake még egy utolsót vicсорított Daemon felé, aztán kísétált az ajtón.

Meg kell hagyni, a maga módján állta a sarat Daemon ellen.

Mérgeesen a szemébe néztem, közben a nyakamban lógó obszidiánt piszkáltam.

- Tudod, akkor sem lehetnél sokkal nagyobb bunkó, ha kifejezetten megpróbálnád.

- Nem megmondtam, hogy ne lógj vele? - vont a szemöldökét.

- Nem elmagyaráztam, hogy csak azért, mert te megtiltod, attól én még lehet, hogy megteszem?

- Elmagyaráztad? - A pillantása az obszidiánra esett, aztán lehajtott a fejét. - Nagyon jól nézel ki ma este, cica.

A gyomrom megint összeugrott. Ne törődj vele, ne törődj vele!

- Gondolom, Dee nyakig van a munkában, de nagyon szépen feldíszította a házat.

- Ne hagyj, hogy elhitesse veled, hogy az egészet ő csinálta. Abban a percben befogott engem is, amint hazaértem az iskolából.

- Nahát. - Mélységesen meglepődtem. Nem tudtam elképzelni Daemont, amint *felakasztja* a papírlampionokat, nem pedig felgyújtja, majd eltapossa őket. - Mindketten remek munkát végeztek.

Daemon tekintete ismét lejjebb vándorolt. Megborzongtam attól, ahogy bámult. Miért, jaj, miért kellett Blake-nek korán lelépnie, és itt hagyni engem Daemonnel?

- Honnan van ez a ruha? - tudakolta.

- A húgodtól - feleltem kurtán. Daemon homloka ráncba futott, az teára félig undorkodó kifejezés ült ki.

- Nem is tudom, mit mondhatnék erre.

- Mire mit mondhatnál, bébi?

Daemon megmerevedett. Elkaptam róla a tekintetemet, és megkerestem a szememmel Ash-t. Állta a pillantásomat és rám mosolygott, majd vékony karját Daemon dereka köré fonta, úgy hajolt hozzá, mintha a teste minden hajlatát nagyon is jól ismerné. És ismerte is - egy darabig, kisebb megszakításokkal, együtt jártak.

- Nahát, ez mesébe illő! Daemon most szempárbajozta le Blake-et, erre megjelenik Ash, és rátapad. Nekem meg persze egy kicsit sem tetszik. Mekkora szívás az ironia!

- Nagyon édes ruha. Deetől van, igaz? - kérdezte Ash. - Azt hiszem, akkor vette, amikor egyszer együtt mentünk vásárolni, de rajta általában lazábban áll.

Ez fájt, mint a medúzacsípés. Valami indokolatlan érzés kúszott végig a gerincemen, ahogy néztem Ash-t a feszes, kötött ruhájában, amely nagyjából két centivel végződött a feneké alatt.

- Szerintem elfelejtettél nadrágot venni, vagy elhagytad a ruhád szoknyarészét - vágtam vissza. Ash csak rám villantotta öntelt mosolyát, aztán visszafordult Daemonthöz.

- Bébi, úgy elrohantál. Átkutattam utánad a teljes emeletet. Miért nem megyünk vissza a szobádba, hogy befejezzük, amit elkezdtünk?

Mintha ököllel vágott volna hasba: csaknem összegörnyedtem. Fogalmam sem volt, honnan jönnek ezek az érzések és miért. Én nem kedvelem Daemont, *nem és nem!* Az sem érdekelné, ha a papával jönne össze, én Blake-kel csókolóztam az imént.

Azonban a forróság maradt, ott lopakodott az ereimben.

Daemon kibontakozott Ash öleléséből, és megvakargatta a mellkasát a szíve fölött. A szemembe nézett. Várakozón vontam fel a szemöldökömet. Velem akar lenni? Igen, láthatóan... amikor éppen nem csinálja Ash-sel, amit csinál.

Hátat fordítottam nekik, mielőtt olyasmit mondtam volna, amit később megbánok. Dee magas hangú kacagását hallottam a hátam mögött. Daemon is mondott valamit, de az ő hangja elveszett a tömegben. Levegőre és távolságra volt szükségem. Kiléptem a zsúfolt verandára.

Nem értettem, mi történik. Szóba sem jöhet, hogy féltékeny volnék. Én *nem* vagyok féltékeny. És randevúm lesz egy szexi, rendes, emberi sráccal. Kicsit sem érdekel, mit csinál Daemon és Ash — bármi legyen is az.

Akkor kólintott fejbe a dolog igazán, amikor már lefelé sétáltam a lépcsőn. Istenem, *érdekel*, de még mennyire! *Érdekelt*, hogy fenn

volt az emeleten Ash-sel, és olyan dolgokat csináltak, amit végig sem tudtam gondolni anélkül, hogy össze ne akarjak törni valamit. Szédülés. fogott el. Már a pusztá gondolattól, hogy Ash Daemont csókolja, elakadt a lélegzetem. Mi van velem?

Kábán nekiindultam. Néhány lépés után lerúgtam és félredobtam a magas sarkúimat, majd mezítláb gyalogoltam tovább a hideg kövön és murván. Meg sem álltam az utca végén álló üres házig. Mélyeket lélegeztem a tiszta, friss levegőből, és megpróbáltam visszaszerzeni az uralmat túlpörgő érzelmeim felett. Egy részem tudta, hogy amit érzek, az nevetséges, mégis úgy éreztem, összedőlt a világ. Robbanásig feszültem, forróság és hideg öntött el egyszerre.

Remegve ziháltam, összeszorítottam a szememet és szitkozódni kezdtem. Ez az érzés nincs rendjén. Utoljára akkor voltam ennyire féltékeny, amikor tavaly minden blogger elment egy könyves konferenciára, engem viszont anyu nem engedett el. A pokolba is, ez még rosszabb volt! Sikoltani akartam. Vissza akartam menni, hogy szálanként tépkedjem ki Ash haját. Oktalan féltékenységgel keringett az ereimben, és kioltott minden racionális gondolatot, amely emlékeztetett volna arra, hogy ostobán viselkedek. Forrt a vérem, hideg veríték ütött ki zsibbadó tenyeremen. Egész testemben reszkettem.

Csak álltam ott, elveszve saját kavargó érzéseim és zavaros gondolataim között, amikor léptek zaját hallottam a fűben. Az alak kilépett az árnyékok közül, és a holdfény megvilágította kék-arany óráját.

Simon.

Végképp elzsibbadtam. Mit a fenét keres itt Simon? Dee hívta meg? Nem mondtam el neki, mi történt köztünk, de kétségtelenül hallotta a pletykákat.

- Katy, te vagy az? - Oldalra tántorodott, nekidőlt a ház falának. Most már jól láttam. Az egyik szeme bedagadt, ki se tudta nyitni, és

ronda, lila monokli vette körül. Véraláfutások csúfították el az állát, az ajka felhasadt.

- Mi történt az arcoddal? - kaptam levegő után.

- A fiúd, az történt vele — felelte Simon, és egy kis üveget emelt az ajkához.

- Kicsoda?

Ivott egy kortyot és összerándult.

- Daemon Black.

- Nem a fiúm.

- Édes mindegy - lépett közelebb Simon. - Azért jöttem... hogy beszéljek veled. Szólj neki, hogy hagyja abba!

Kikerekedett a szemem. Amikor Daemon megígérte, hogy elintézi az ügyet, nem a levegőbe beszélt. Egy kicsit sajnáltam Simont, de nem annyira, hogy elfelejtsem: ő meg a barátai érték el, hogy a fél iskola ribancnak tart.

- Mondd meg neki, hogy nem akartam semmit aznap éjjel! Én... sajnálom. - Előrebotlott, elejtette az üveget. Jézus. Daemon megtanította kesztyűbe dudálni. - Mondd meg neki, hogy mindenkivel elrendezem.

Hátraléptem, mert az alkohollal keveredett kétségbeesés hulláma elért hozzám.

- Simon, szerintem le kéne ülnöd vagy valami, mert...

- Mondd meg neki! — Elkapta a karomat, nyirkos virsluujjai ráfonódtak. - Az emberek pletykálnak. Nem... nem mondogathatnak rólam ilyen szarságokat. Mondd meg neki, vagy különben...

Égnék állt a szőr a hátamon. Egy kilőtt golyó sebességével söpört rajtam végig a düh. Engem nem fog senki utasíttatni vagy fenyegetni. Sem Simon, sem más.

- Különben mi?

- Apám ügyvéd — válaszolta, majd megingott, és még erősebben markolta meg a karomat. — Ő majd...

Akkor egyszerre több dolog is történt.

Felém dőlt, túl közel; felszökött a pulzusom. Fűlsiketítő, ijesztő reccsenést hallottam, és a ház öt ablakából, amelyek alatt álltunk, négy megremegett, aztán elrepedt. Mindegyik üvegtábla közepén végigszaladt a hosszú, recés hasadás, majd kisebbek ágaztak le belőlük, végül az ablakok megadták magukat a láthatatlan erőnek, és Kirobbantak. Szilánkeső záporozott ránk.

KILENCEDIK FEJEZET

SIMON felkiáltott, és elugrott az üvegvihar elől.
- Mi a franc...?

Teljes döbbenetemben én meg sem bírtam mozdulni. Simon megrázta a karjait. A ruhájából is szilánkok hullott ki. Apró üvegdarabok csúsztak le a hajamon, némelyik kipotyogott, némelyik meg akadt kócos fürtjeimen. A karomat mintha valaki összecsapkedte volna, és tudtam, hogy Dee ruhája elszakadt. Az utolsó ablak is vibrált. Fogalmam sem volt, hogyan vonjam az uralmam alá — a remegés erősödött, és egy újabb hangos reccsenés hallatszott.

Simon elhátrált, az ablakokra pillantott, aztán rám. Döbbenet meresztette rám kifejezéstelen szemét.

-Te...

Alig kaptam levegőt. Halvány pirosasfehér fény szűrődött be a látóterem szelén. A második emelet egyetlen, még ép ablaka rázkódott. Simon halálosan elsápadt, összeakadt a lába, és elesett.

-Te... te fénylesz! - nyögte ki. - Szörnyeteg!

Én fénylenék?

- Nem! Nem én csinálom. Nem tudom, mi ez, de nem én csinálom!

Simon talpra kecmergett. Közelebb léptem hozzá. Reszketve maga elé kapta a karját.

- Ne közelíts! Csak ne gyere a közelembe!

Képtelen voltam bármit is tenni, csak néztem, ahogy eltántorog a ház mellett. Nyílt egy kocsiajtó, felhördült a motor. Valahol az agyam hátsó részében azt mondta egy hang, hogy meg kellene állítanom, mert túl részeg ahhoz, hogy vezessen - de akkor az emeleti ablak is kirobbant.

Összerezzenem, és az arcom elé kaptam a kezemet, miközben újabb szilánkok záporoztak rám és a földre. Kapkodva vettem a levegőt, nem mozdultam, amíg az utolsó üvegdarab is le nem hullott, aztán csak álltam ott dermedten és rettegve. Mit tettem?

Nem elég, hogy újra felfedtem ijesztő képességeimet, de még Simont is majdnem tűpárnává változtattam. Jó ég, mennyire szét vagyok esve!

Percek teltek el. Végül kiegyenesedtem, és a cserepek között óvatosan lépkedve elindultam a fák közé. Hideg veríték ült a homlokomon, félelem szorongatta a gyomromat. Mit tettem?

Amikor megláttam a mi házunkat, megéreztem a tarkómon az ismerős bizsergést. Gallyak recscentek, avar zörgött. Megfordultam.

Daemon lassított a léptein, amikor meglátott. Félretolt egy mélyen lelógó ágat, és közelebb lépett hozzám.

- Mit csinálsz itt, Kat?

Jó néhány másodpercbe beletelt, mire meg tudtam szólalni.

- Éppen most robbantottam fel pár ablakot.
- Micsoda? - Daemon tágra nyílt szemmel lépett közelebb. -
Vérzel. Mi történt? - Elhallgatott. - Hol a cipőd?

Lepillantottam a lábamra.

- Levettem.

Egy szempillantás múlva már ott állt mellettem, és lesöpört rólam néhány apró szilánkot.

- Kat, mi történt?

Felemeltem a fejem, és mély lélegzetet vettem. Rettegés szorogatta a szívemet.

- Csak sétáltam, és találkoztam Simonnal...

- Ő tette ezt veled? - kérdezte Daemon olyan mély hangon, hogy végigfutott tőle a hideg a hátamon.

- Nem. Nem! Csak összefutottam vele, ő meg ideges volt miattad. - Elhallgattam, a pillantását kerestem. - Azt mondta, összeverted...?

- Igen, tényleg. - Semmi megbánás nem volt a hangjában.

- Daemon, nem verheted meg azt, aki rosszat mond rólam!

- Ami azt illeti, igenis, megtehetem. - Ökölbe szorult a keze. - Megérdemelte. Nem fogok hazudni. Azért tettem, amit híresztelt. Szarság volt.

Elképzelésem sem volt, mit mondhatnék. Én, amint nem tudok megszólalni. Haha.

- Tisztában van vele, hogy mit tett, vagyis mit akart tenni, és hogy még rád is kenje az egészet? - Daemon tekintete a fák közé villant. — Nem fogom hagyni, hogy valami seggfej punk ember ilyeneket mondjon rólad, különösen nem ő vagy a haverjai.

- Húha! - mormoltam sebesen pislogva. Néha elfelejtettem, milyen védelmező tud lenni Daemon. Vagy éppen milyen ijesztő. -

Nem hiszem, hogy ezért köszönetét kellene mondanom, mert helytelennek tűnik, de, izé, köszönöm.

- Mindegy, ez nem fontos. Mi történt?

Vettem néhány mély lélegzetet, aztán elhadartam a történetet. Amikor végeztem, Daemon fél karjával átölelt és magához húzott. Nem toltam el magamtól, odabújtam hozzá, és belekapaszkodtam a derekába. Nagyobb biztonságban éreztem magam az ölelésében, mint bárhol máshol. Ezért pedig nem okolhattam a kötésünket. Már mielőtt az létrejött volna, Daemon közelsége afféle szentély volt a számomra.

- Tudom, hogy nem szándékosan tetted, cica. - A tenyere nyugtatóan körbe-körbe siklott a hátamon. - Simon meg ittas volt, szóval jó esély van rá, hogy nem is fog emlékezni arra, ami történt. Ha pedig mégis, senki sem fog hinni neki. Felcsillant bennem a remény.

- Úgy gondolod?

- Igen. Azt fogják hinni, hogy megbolondult. - Daemon elhúzódtott és lehajtotta a fejét, hogy a szemembe nézhessen. - Senki nem hisz neki, rendben? És ha beszélni kezd, majd én...

- Semmit nem csinálsz. — Tekeregve kiszabadítottam magam az öleléséből, és mély lélegzetet vettem. - Szerintem máris maradandó hegeket okoztál neki.

- Nyilvánvalóan nem - morogta. - Mi járt a fejedben? Valami felzaklatott. De mi?

Elvörösödtem, és a házunk felé indultam. Daemon nagyot sóhajtott, és mellettem termett.

- Kat, beszélj hozzám!

- A segítséged nélkül is hazajutok, nagyon köszönöm.

Felemelt egy ágat, hogy átbújhassak alatta.

- Remélem is. Már itt is vagyunk.

- Neked most nem Ash-sel kellene összebújnod?

Úgy bámult rám, mintha még egy fejet növesztettem volna

Azonnal rájöttem, hogy hibát követtem el.

- Szóval erről van szó?

- Nem. Semmi köze nem volt hozzád... vagy hozzá.

- Féltékeny vagy - állapította meg önelégülten. - Úgy meg fogom nyerni a fogadást...

- Én? Féltékeny? - Előremasíroztam. - Te megbolondultál. Nem én akartam elijeszteni Blake-et.

Daemon elkapta a karomat, pedig már láttam a verandánkat.

- Kit érdekel Ben?

- Blake - javítottam ki.

- Oly mindegy. Azt hittem, nem kedvelsz.

Hadonászni kezdtem, de nem szabadulhattam a szorításából.

- Úgy is van, nem kedvellek.

Düh csillant a szemében.

- Hazudsz. Belevörösödtél, meg minden.

És akkor rám jött a legrosszabb fajta szómenés.

- Néhány napja velem csókolóztál, és akkor most Ash-sel *szóra-kozo*? Nálad ez a normális? Egyik lányról a másikra?

- Nem. - Eleresztette a karomat. - Nem ezt csinálom. *Nem.*

- Hát, sajnálom, hogy nekem kell közölnöm veled, de igenis ezt csinálod. - És én magam is. Mi ütött belém? Nem haragudhattam rá, amikor ugyanazt tettem én is; mégis haragudtam. Nevetséges. - Jó ég, mit össze nem nyafogok! Felejtsd el, hogy bármit is mondtam! Azt csinálsz, amit akarsz, semmi jogom, hogy...

Daemon halkán átkozódott.

- Na, jó. Fogalmad sincs, mi történt Ash és köztem. Mindössze beszélgettünk. Igyekezett kiborítani téged, Kat.

- Nem érdekel. - Sarkon fordultam, és újra elindultam. - Nem vagyok féltékeny. Az sem érdekel, ha te meg Ash egy csomó kicsi földönkívülit csináltok. Nem érdekel. És igazán, ha nem volna ez a hülye kötés köztünk, még csak azt sem élveznéd, ha megcsókolasz. - Szerintem így se élvezed.

Daemon előttem termett. Akaratlanul hátraleptem.

- Azt hiszed, nem élveztem? Hogy nem gondoltam rá azóta is minden percben? És tudom, hogy te is. Ismerd csak be!

Egész testemben megfeszültem.

- Mi értelme ennek?

- Igen vagy nem?

- Ó, a fenébe is, igen. Igen, gondolok rá! Adjam írásba? Küldjem át e-mailben vagy SMS-ben? Attól jobban érzed majd magad?

- Nem kell gúnyolódnod - vontam fel a szemöldökét.

- Neked meg nem kell itt lenned. Ash vár.

Elkeseredett mozdulattal oldalra billentette a fejét.

- Most tényleg azt hiszed, hogy rohanok vissza hozzá?

- Nos, igen, azt hiszem.

- Kat... - rázta meg a fejét tagadólag.

- Nem számít - sóhajtottam. - Nem felejthetnénk el ezt az egészet?

Légy szíves!

Egy ujjával végigsimított a homlokán.

- Nem tudom elfelejteni, és te sem.

Idegességemben újra megindultam a házuk felé. Félig-meddig már vártam, hogy megállít, de néhány sikeresen megtett lépés után rájöttem, hogy nem fog. Küzdenem kellett magammal, hogy hátra

ne forduljak, megnézni, ott van-e még. Már így is éppen elég nagy hülyét csináltam magamból ma este. Hisztiztem egy szépet Ash és Daemon miatt, kiviharzottam a partiról, és csaknem lefejeztem Simont. Mindezt még éjfél előtt.

Csodálatos.

TIZEDIK FEJEZET

TIZENNYOLC ÉVESNEK LENNI egyáltalán nem volt olyan izgalmas, mint ahogy azt kiskoromban elképzeltem, de azért történtek jó dolgok. A nap nagy részében nem gondolkodtam rajta, mi történt előző este. Blake felhívott, beszélgettünk, és megkaptam a csillogó- villogó új laptopot, rajta minden feltelepítve előre.

Mielőtt bármi mást csináltam volna, beléptem a blogomra, és írtam egy rövid „Visszatértem!” bejegyzést. Az életem egy nagy, sokáig hiányzó szelete tért vissza. Anyu mindenesetre elég hamar elrángatott a laptop elől, és a nap fennmaradó részében messzire utaztunk, hogy találkozzunk Willel a legközelebbi Olive Garden olasz étteremben.

Will a tapizós fajta volt.

Nem tudtam, mit érzek. A vacsora alatt végig, egyszer sem vettem le a kezét anyuról. Kedves dolog volt, ő pedig elbűvölő és jóképű, de azért furán éreztem magam, amiért anyut egy másik pasival látom. Furábban, mint amire számítottam. Will azonban a helyi

könyvesboltba szóló vásárlási utalványt hozott nekem, amiért meg-
érdemelte a bónuszpontokat.

A szokásos parfértorta idén máshogy alakult: Will hazajött velünk,
hogy együtt együk meg.

- Nézd csak... - vette ki a kést anyu kezéből. - Ha forró víz alá
tartod, egyszerűbb.

Anyu arca úgy sugárzott, mintha Will a rák gyógyszerét fedezte volna
fel. Beszélgettek, én pedig az asztalnál ülve igyekeztem nem forgatni a
szememet.

Will elém tett egy szelet parfét.

- Köszönöm.

- Semmiség - mosolygott. - Örülök, hogy teljesen felgyógyul-
tál az influenzából. Senki sem akarja betegen tölteni a születésnap-
ját.

- Egyetértek - vágta rá anyu.

Le sem vette a szemét Willről, amíg el nem jött az ideje, hogy
összekészülődjön a winchesteri műszakjára. Will velem maradt a
konyhában, megette a tortáját, majd a kínos csend kettőnk között
rekordszintet ért el.

-Jól érezted magad a születésnapodon? - kérdezte végül, hosszú uj-
jai között billegetve a villáját.

Lenyeltem az utolsó falat ropogós ostyát - egyedül ezt ettem meg, a
jégkrémtortából.

- Igen, nagyon jó volt.

Erre megfogta a poharát, és felém emelte.

- Hát, akkor igyunk arra, hogy még sokszor megismétlődjön a
jövőben.

Én is felvettem a poharamat, koccintottunk. Mosolygott, a szeme
körül ráncba szaladt a bőr.

- Úgy tervezem, hogy én is itt leszek, és osztolni fogok az élményben veled és az édesanyáddal.

Fogalmam sem volt, mit érzek arra a gondolatra, hogy egy év múlva is itt legyen. Letettem a poharat, és az ajkamba haraptam. Egy résem örülni akart anyu kedvéért, de egy másik szerint elárultam aput.

Will megköszörülte a torkát, és oldalra biccentett fejfel figyelt. A szemében — világos színű volt, majdnem szürke, mint az enyém - vidámság csillant.

- Tudom, ez most aligha tetszik neked. Kellie elmondta, milyen közel álltái édesapádhoz. Megértem, ha nem tetszik az ötlet.

- Nem arról van szó, hogy nem tetszik — feleltem őszintén. — Csak más.

- A más nem rossz. A változás sem az. - Kortyolt az italából, és az ajtó felé pillantott. - Az édesanyád nagyszerű asszony. Ezt már abban a pillanatban tudtam, amikor munkába állt a kórházban, de aznap este, amikor téged megtámadtak, akkor léptünk át munka-kapcsolatból valami több felé. Nagyon örülök, hogy ott voltam veled.

Szünetet tartott, és most már szélesebben mosolygott. - Furcsa, hogyan alakulhat ki valami szép egy ilyen rémes dologból.

- Igen, tényleg furá - feleltem a szemöldökömet ráncolva. Will még szélesebben mosolygott, már-már atyáskodóvá vált, de ekkor anyu visszatért, és véget vetett kínos kísérletének, hogy kapcsolatot alakítson ki velem... vagy hogy megjelölje a territóriumát. Végig nálunk maradt, amíg anyu el nem indult, minden percét kihasználta. Az ablakból láttam, hogy csókot váltanak, mielőtt ki-k beszáll a saját kocsijába. Undorító.

Miközben kint lement a nap, megírtam egy rövid kritikát hétfőre, meg egy hosszabbat keddre. A keddi azért sikerült hosszabbra,

mert nem bírtam abbahagyni az ömlengést. Lett egy új könyves álompasim, Tod. Mmm, finom.

Aztán bekapcsoltam a tévét egy olyan csatornára, ahol üres képernyő mellett csak zenét adnak. Találtam egy adást a nyolcvanas évek slágereivel, és annyira felhangosítottam, hogy ne halljam a saját gondolataimat. Várt a mosnivaló, és a konyhára is ráfért már, hogy valaki végigsikálja. Ahhoz késő volt már, hogy az ágyásból kiszedjem az elszáradt töveket. A kertészkedés mindig segített kisöpörni a fejemet, de az ősz és a tél ebben is szívás.

Kényelmes, rövid szárú pizsamanadrágot vettem, térdig érő, rén-szarvasokkal díszített zoknit, és hosszú ujjú termofelsőt. Kaotikus összeállítás volt, mégis jól nézett ki.

Végigszaladtam a házon, összeszedtem a szennyest, meg-megcsúsztam a keményfa padlón. Betömtem egy adagot a mosógépbe, és versenyt énekeltem a tévével.

- *In touch with the ground, I'm on the hunt. I'm after you...*

Kicsoszogtam a mosókonyhából, végigkorcsolyáztam a folyosón, közben úgy integettem, mint a rózsaszín bábok a *Fantasztikus labirintusban*.

- *A scent and a sound, I'm lost and I'm found. And I'm hungry like the wolf. Something on a line, it's discord and rhyme, hogy is van tovább, la-la-la... Mouth is alive, all running inside, and I'm hungry like the...*

Melegen megbizsergett a tarkóm.

- Egészen pontosan *I howl and whine, I'm after you*, nem la-la-la.

A mély hang megriasztott. Felkiáltottam és megpördültem, a lábam megcsúszott az alaposan feltakarított padlón, és máris csattant a fenekem a parkettán.

- Szent szar! - kaptam a szívemhez. - Azt hiszem, infarktust kaptam.

- És még a fenekedet is eltörted. - Daemon hangjában vidámság bujkált. Fekve maradtam a keskeny folyosón, igyekeztem lélegzethez jutni.

- Mi van már? Csak így besétálsz mások házába?

- És kihallgatom, ahogy a lányok pillanatok alatt hazavágnak egy tán? Igen, ez régi szokásom. Mellesleg többször kopogtam, de aztán meghallottam, hogy... *énekeksz*, az ajtó meg nem volt bezárva.

- Vállat vont. - Úgyhogy beengedtem magam.

- Látom — morogtam, és fintorogva talpra kecmeregtem. — Ó, a fenébe! Lehet, hogy *tényleg* eltörtem a fenekemet.

- Remélem, nem. Különösen vonzódok a fenekedhez. - Rám mosolygott. - Elég piros az arcod. Biztos, hogy nem vágta d pofon magadat közben?

Utállak — morogtam.

- Nem, szerintem nem. - Végigmért, egészen a lábujjam hegyéig. - Szép a zoknid.

- Szükséged van valamire? — tudakoltam a hátsómat dörgölve. Daemon nekidőlt a falnak, és a nadrágja zsebébe dugta a kezét.

- Nem, semmire.

- Akkor miért törtél be hozzám?

Újra vállat vont.

- Nem törtem be. Az ajtó nyitva volt, és hallottam a zenét. Kitaláltam, hogy csak te vagy itthon. Miért mosol a nyolcvanas évek zenéjére a születésnapodon?

Ezen igazán meglepődtem.

- Honnan... honnan tudod, hogy születésnapom van? Szerintem még Deenek sem mondtam meg.

Daemon még önmagához képest is túl önelégültnek tűnt, nem hogy hozzám képest.

- Akkor este, amikor a könyvtárnál megtámadtak, bementem veled a kórházba. Hallottam, amikor megadtad a személyes adataidat.

- Komolyan? - néztem rá. - És megjegyezted?

- Aha. De tényleg, miért végzel házimunkát a születésnapodon?

El se hittem, hogy tényleg emlékszik.

- Úgy tűnik, ennyire béna vagyok.

- Hát ez tényleg bénaság. Ó, hallgasd csak! - Ragyogó pillantása a nappali felé rebbent. - Az *Eye of the Tiger*! Ezt nem akarod elénekelni? Esetleg felfuthatnál a lépcsőn, és légbokszolhatnál.

- Daemon... - Óvatosan elléptem mellette, bementem a nappaliba, fogtam a távirányítót, és lehalkítottam a tévét. - Komolyan, mit akarsz?

Máris közvetlenül mögöttem volt, és rákényszerített, hogy hátralepjek. Túlzott közelsége furcsán, rosszul hatott rám.

- Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

- Micsoda? - Megdöbbsentem, elámultam, és még egy kicsit jobban megdöbbsentem. - Megint bocsánatot kérsz? Azt se tudom, mit mondjak. Nahát!

Daemon a homlokát ráncolta.

- Tudom, nagy meglepetés a számodra, hogy nekem is vannak érzéseim, vagyis néha rosszul érzem magam azért, amit... esetleg tettem.

- Várjál! Ezt fel kell vennem. Hozom a telefonomat. - Megfordultam, végignéztem az asztalokon, keresve a fényes, de nagyjából használhatatlan tárgyat; errefelé nem volt sok térerő.

- Kat, nem könnyíted meg a dolgomat. Komolyan beszélek. És nehezemre esik.

A szememet forgattam. Persze, hogy nehezebb esik bocsánatot kérni.

- Jó, elnézést. Leülsz? Van tortám. A torta majd megédesíti kicsit a szád ízét.

- Semmi sem lágyíthat meg, hideg vagyok, mint a jég.

- Kac, kac. Jégkrémtorta, a közepén finom, ropogós ostyával?

- Na, jó, az esetleg beválik. Az ostya a kedvencem.

Leküzdöttem az ajkamra kúszó mosolyt.

- Hát, akkor gyere!

Különös csendben sétáltunk ki a konyhába, közben felkaptam a hajgumit, és copfba kötöttem a hajam.

- Mekkora szeletet kérsz? - kérdeztem, miközben előszedtem a tortát a fagyasztóból.

- Mekkora szelettől válnál meg?

- Amekkorát akarsz. — Kiszedtem egy kést a fiókból, és a torta fölé tettem, kijelölve egy szeletet, amit neki alkalmasnak ítélttem.

- Nagyobbat — nézett át a vállam felett.

Odébb mozdítottam a kést.

- Még nagyobbat.

A szememet forgatva még odébb mutattam.

- Tökéletes.

A kés elakadt, amikor ketté akartam vágni a parfét: két centi után nem mozdult tovább.

- Utálom ezeket a francokat vagdalni - morogtam.

- Hadd próbáljam meg! - Átnyúlt mellettem, összeért a kezünk, amikor elvette a kést. Elektromosság bizsergette a bőrömet. - Forró víz alá kell tartani. Akkor simán átmegy rajta.

Oldalra léptem, hagytam, hadd vegye át. Ugyanazt csinálta, mint Will korábban, és a kés valóban elvágta a parfét. Daemon vállán megfeszült a legombolt gallérú ing, ahogy újra a mosogató fölé hajolt, víz alá tartotta a kést, és levágott egy kisebb szeletet.

- Látod? Tökéletes - állapította meg.

Az ajkamba haraptam. Előszedtem két tányért, és a pultra tettem őket.

- Kérsz valamit inni?
- A tej remek lesz, ha van.

Fogtam a tejet, és kitöltöttem két magas pohárba. Evőeszközt vettem magamhoz, és a nappali irányába intettem.

- Nem akarsz itt enni? - kérdezte Daemon.
- Nem, nem szeretek az asztalnál ülni. Olyan formális.

Daemon csak vállat vont, és követett a nappaliba. Leültem a kanapé egyik végére, ő a másikra. Pizskáltam a parfét, nem voltam éhes; a gyomrom kicsi csomóba húzódott össze.

- Szép rózsák - köszörülte meg a torkát. - Brad?
- Blake. — Eszembe sem jutott Blake, mióta Daemon megjelent a folyosón. - Szépek, igaz?
- Hogyne - morogta. - Szóval egyedül töltöd a ma estét? Ez a születésnapod.

Mérgesen néztem rá a nyers emlékeztetés miatt.

- Anyunak dolgoznia kellett, én meg nem éreztem úgy, hogy csinálni akarok bármit is. - Újra megpizskáltam a tortát. - Nem olyan rossz, mint amilyennek tűnik. Már sokszor töltöttem egyedül.

- Akkor talán jobban örültél volna, ha nem jövök, hm?

Felnéztem. Addig döfködte a parfét a villájával, amíg elválasztotta a jégkrémet az ostyától. Beleharapott a ropogós részbe.

- Tényleg azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek a tegnapi estéért. Félretettem a tányért, és magam alá húztam a lábaimat.

- Daemon...
- Várj! - emelte fel a villáját. - Kérlek!

Visszahuppantam és bólintottam. Lenézett a tányérjára és összeszorította az állkapcsát.

- Semmi sem történt Ash és köztem. Csak fel akart kavarni téged. És tudom, hogy nehéz elhinni, de... sajnálom, ha fájdalmat okozott.

Daemon mély lélegzetet vett. — Annak ellenére, amit hiszel rólam, nem váltogatom naponta a lányokat. Kedvellek téged, szóval nem feküdnék le Ash-sel. Nem is tettem. Ő meg én már *hónapok óta* nem csináltunk semmit, már azelőtt sem, hogy te megérkeztél.

A mellkasomban valami megremegett. Soha életemben nem találtam még ilyen nehéznek kibogozni a saját érzéseimet, mint amikor Daemonról volt szó. Értem a könyveket. Nem értem a fiúkat. Főleg a földönkívüli fiúkat nem.

- A dolgok Ash és köztem bonyolultak. Azóta ismerjük egymást, hogy idejöttünk. Mindenki arra számít, hogy összejövünk. Különösen az öregek, minthogy lassan nagykorúak leszünk. Ideje lesz gyereket csinálni - borzongott meg.

Szóval hivatalosan is így van. Másodjára hallani még kevésbé tetszett.

- Még Ash is arra számít, hogy összejövünk - folytatta Daemon a törtéjét döfködve. - És ez az egész... tudom, hogy fáj neki. Sosem akartam ezt. - Elhallgatott, kereste a megfelelő szavakat. - De *téged sem* akartalak bántani. Mégis megtettem mindkettőt.

Élénkpiros foltok ütköztek ki az arcán. Végigfuttattam a kezem a lábamon, félrepillantottam. Nem akartam, hogy tudja: láttam elpirulni.

- Nem lehetek vele úgy, ahogy ő akarja... ahogy *megérdemli*. - Szünetet tartott, sóhajtott. — De különben a tegnap estéért akartam bocsánatot kérni.

— Én is. — Az ajkamba haraptam. — Nem kellett volna úgy felcsattannom. Azt hiszem, az ablakos dolog akasztott ki.

— Na, igen, az ablakos dolog. Nagyon szép bemutatója volt az erőknék, amelyek felett nincs uralmad. - Leeresztett szempillái alól rám nézett. - Gondolkodtam ezen. És mindig Dawson és Bethany jut eszembe. Aznap este úgy jöttek haza a túrázásból, hogy Dawson csupa vér volt. Szerintem Bethany akkor megsérült.

— És Dawson meggyógyította?

- Aha. Többet nem tudok. Néhány nap múlva... meghaltak. Szerintem ez olyasmi, mint amikor a fotonok osztódnak, egyből kettő lesz, mégis ugyanaz marad. Ez megmagyarázza azt is, hogyan érzékeljük egymást. — Vállat vont. - De nem tudom, ez csak egy elmélet.

— Mit gondolsz? Vége szakad egyszer annak, ami most történik velem?

Bekapta a tortája maradékát, aztán a kisasztalra tette a tányért.

- Még akár szerencsénk is lehet, és amit csinálsz, idővel meggyengülhet, de addig is óvatosnak kell lenned. Nem nyomasztani akarok, de mindannyiunk számára fenyegetést jelentesz. Nem akarok gonosz se lenni, ez... az igazság.

- Nem, értem. Leleplezhetlek benneteket. Már majdnem meg is tettem néhányszor.

Daemon hátradőlt a kanapén, lusta, öntelt pózban elterülve; meghorzongtam tőle.

- Körbejárok, kiderítem, volt-e már példa effélére. Persze óvatosnak kell lennem. A túlzott kérdezősködés gyanakváshoz vezet.

A medálomat babráltam. Daemon a tévé felé fordult, és elmosolyodott. Még mindig a nyolcvanas évek zenéje ment, valaki az elveszett, megtalált majd újra elveszett szerelemről sikongatott.

- Amit láttam az előbb a tánc tehetségéből, annak alapján jól il-
lenél a nyolcvanas évekbe - jegyezte meg.

- Lehetne, hogy erről ne beszéljünk tovább? — kértem a
szememet forgatva. Daemon elvigyorodott, gonoszkodva nézett rám.

- Ilyen közel voltál hozzá, hogy előadd a *Walk like an Egyptians*.

- Seggfej!

Felnevetett.

- Tudtad, hogy lila mohikánfrizurám is volt?

- Micsoda? - Én is felnevettem: el se tudtam képzelni ilyesmit,
főleg nem erre felé. - Mikor?

- Aha, lila-fekete. Mielőtt ideköltöztünk volna. New Yorkban él-
tünk, ott volt ilyen időszakom. Orrpiercing, meg amit csak akarsz -
fejezte be vigyorogva.

Hangosan felvihogtam, mire hozzám vágott egy díspárnát. Fel-
szedtem, és az ölembe raktam.

- Deszkás csávó voltál, mi?

- Olyasmi. Matthew már akkor is velünk volt, mint a gyámunk,
vagy ilyesmi. Fogalma se volt, mit csináljon velem.

- De Matthew... nem annyival idősebb.

- Idősebb, mint amennyinek kinéz. Harmincnyolc körül van.

- Húha! Jól áll neki a kora.

Daemon biccentett.

- Ugyanakkor érkezett, mint mi, nem túl messze tőlünk. Szerin-
tem azt gondolta, felelős értünk, mivel ő volt a legidősebb.

- Hol... - Hogy a fenébe fogalmazzam meg ezt a kérdést? Ötlet
híján elfintorodtam. - Hol értetek földet?

Felém nyúlt, és leszedett egy cérnaszálat a felsőmről.

- Skaros közelében.

- Skaros? - húztam össze a szemöldökömet. - Izé, az egyáltalán a Földön van?

- Igen - felelte halvány mosollyal. - Egy kis sziget Görögország mellett. A sziklás vidékéről híres, ahol régen egy kastély állt. Szeretnék egyszer visszamenni oda. Olyasmi, mint a születési helyem, azt hiszem.

- Hányan értetek ott földet?

- Matthew szerint néhány tucatnyian. Nem emlékszem a kezdetekre. - Lebiggyesztette az ajkát. - Ötéves korunkig Görögországban maradtunk, azután jöttünk Amerikába. Nagyjából húszan voltunk, és amint betettük a lábunkat, már ott is volt a Védelmi Minisztérium.

El sem tudtam képzelni, milyen lehetett neki és a többieknek. Olyan fiatalon, egy más világból érkezve, egyenesen egy idegen kormányzat karmai közé kerülni... rémisztő lehetett.

- Milyen volt?

- Nem jó, cica - pillantott rám. - Fogalmunk sem volt, hogy az emberek tisztában vannak a létezésünkkel. Csak az arumokról tudtunk, de a védelmisek csúnyán megleptek. Szerintem az első perctől tudtak rólunk, ahogy megérkeztünk. Százával fogtak be minket, ahogy megérkeztünk Amerikába.

Felé fordultam, a párnát a mellkasomhoz szorítottam.

- Mit tettek veletek?

- Elzártak egy új-mexikói létesítménybe.

- Nem mondd! Az 51-es körzet igazán létezik? - ámultam el.

Csak nézett rám, és a szemében mintha vidámság csillogott volna-

- Nahát! - Egy darabig hallgattam, próbáltam felfogni a dolgot.

A bolondok, akik be akartak jutni a területre, jó okkal tették. - De én azt hittem, az 51-es körzet sokkal régebbi.

- A családom és a barátaim tizenöt éve érkeztek, de ettől még voltak olyan luxenek, akik korábban értek földet - felelte Daemon, és az arckifejezésemet látva felkacagott. - Na, szóval az első öt évben ott tartottak minket. A védelmisek évek óta igyekeznek asszimilálni a luxeneket. Egy csomót tanultunk az emberekről azalatt, és amikor úgy döntöttek, készen állunk a teljes beilleszkedésre, kieresztettek. Általában egy idősebb luxennel együtt, aki gondoskodhatott rólunk. Mivel Matthew-val már korábban is kapcsolatban voltunk, hozzá osztottak be minket.

Sebesen számoltam egy sort fejben.

- De akkor még csak tízévesek voltatok. Mostanáig Matthew-val éltetek?

- Hiszed vagy sem, máshogy öregszünk, mint az emberek. Tízévesen már egyetemre is mehettem volna. Sokkal gyorsabban fejlőd-

dik, az agyunk is, meg minden. Ami azt illeti, okosabb vagyok, mint amilyennek mutatom magam. - Újabb mosoly suhant át az arcán. - Matthew velünk élt, amíg ide nem költöztünk. Tizenöt éves korunkban már nagyjából felnőttek voltunk. A Védelmi Minisztérium adott egy házat nekünk, meg pénzt.

Hát, ez legalább az államadósság egy részét megmagyarázta.

- De mi van, ha az emberek kérdezősködnék? Például a szüleitől?

- Mindig van egy idősebb luxén, akit bemutatathatunk szülőként, vagy mi magunk is felvehetjük egy felnőtt alakját. Ezt mindenesetre inkább elkerüljük, a nyom miatt.

Fejcsóválva hátradőltem. Tizenöt éves koruk óta önállóan élnek, csak Matthew néz rájuk néha. Nem kellene ennyire meglepődnöm. A saját életem hasonló volt, hiszen apu halála óta anyu nagyon sokat dolgozott.

Felnéztem. Daemon átható pillantással figyelt.

- Szeretnéd, hogy elmenjek?

Itt volt a lehetőség, az esélyem, hogy kirakjam.

- Nem. Nem kell. Úgy értem, nincs dolgom, és ha neked sincs, maradhatsz, vagy akármi... - Talán be kellene fognom a számat.

Találkoztam a pillantásunk. Valami feszített belül, azzal fenyegetett, hogy mindenestől elnyel.

Daemon tekintete a kisasztalon várakozó, csillogó piros laptopomra vándorolt.

- Látom, valaki kapott ajándékot is a születésnapjára.

- Igen - mosolyodtam el. - Anyutól. Nem volt gépem, mióta, hát, azóta.

- Aha. - Daemon megvakargatta az állát. - Azért sem kértem bocsánatot, igaz?

- Nem - sóhajtottam. Akkor folytassuk a kínos társalgást! Rádadásul erről eszembe jutott, hogyan vesztettem el az előző laptopomat.

- Ilyesmi sosem történt korábban - köszörülte meg a torkát. - Mármost hogy felrobbanjanak a dolgok.

Fülig elvörösödve bámultam a laptopot.

- Velem sem.

Daemon a tévére nézett.

- Dawsonnal igen, valamiképpen. Bethany így jött rá. - Elhallgattott. A lélegzetemet is visszafojtottam. Nagyon ritkán beszélt a testvéréről. - Együtt voltak, és elveszítette az önuralmát. Visszaváltozott luxenné, miközben csókolóztak.

- Jaj. Ez nagyon...

- Fura?

- Igen, fura lehetett.

Csend ereszkedett ránk, és nem tudtam kiverni a fejből, hogy vajon ugyanarra gondolunk-e. Milyen érzés lehetett csókolni, érinteni...

Kényelmetlenül felforrósodtam. Sietve kerestem egy biztonságos beszédtemát.

- Dee mondta, hogy sokat költöztetek. Hány helyen éltetek?

- Egy darabig New Yorkban, aztán Dél-Dakotában. És ha azt hiszed, itt nem történik semmi, még nem láttad Dél-Dakotát. Aztán Colorado, végül ide jöttünk. Mindig én kezdeményeztem a levegő-változást. Mintha kerestem volna valamit, de sehol nem találtam.

- Fogadok, hogy New Yorkban érezted magad a legjobban.

- Nem nyert - Most még a fogai is kivillantak, ahogy elmosolyodott. - Itt.

Meglepetten felnevettem.

- Nyugat-Virginiában?

- Nem olyan rossz. Sok luxen él errefelé, több, mint bárhol máshol. Vannak barátaim, akikkel önmagam lehetek, egy egész szép társaság, ami azt illeti. Ez fontos.

- Megértem. - Magamhoz szorítottam a párnát, és rátámasztottam az államot. — Gondolod, hogy Dee boldog itt? Kicsit olyan, mintha nem mehetne el innen. Mármint, soha.

Daemon fészkelődött, felhúzta a lábát a kanapéra.

- Dee ki akarja alakítani a saját életét, és ezért nem hibáztathatom.

A saját útja oda vezetett, hogy lefeküdt Adammal. Átfutott a fejemben, hogy még mindig tervezi-e a tengeren túli egyetemet.

Daemon nyújtózkodott, mintha ki akarna űzni az izmaiból valamit alattomos feszültséget. Odébb húzódtam, hogy helyet adjak neki.

- Ha még nem vetted volna észre, több férfi luxén van, mint mi. Úgyhogy a lányoknak nagyon hamar párt találnak, és mindenek felett védelmezik őket.

- Párt találnak, és párosodnak? - fintorogtam. - Értem, persze, fenn kell tartanotok a fajotokat. De nem kényszeríthetitek erre Deet. Nem tisztességes. A saját életével mindenkinek magának kell rendelkeznie.

Rám pillantott, és a szemén sötét árnyék ült.

- De mi nem rendelkezünk vele, cica.

- Ez nem jó így - ráztam a fejemet.

- Nem, valóban. A legtöbb luxén nem akar mást. Dawson akart. Szerette Bethanyt. - Daemon szaggatottan felsóhajtott. - Mi elleneztük. És azt gondoltuk, ostoba, amiért egy emberbe esett bele. Ne vedd magadra!

- Nem vettem.

- Neki is nehéz volt. Mind dühösek voltunk rá, de Dawson... ő erős maradt. - Mosolyogva megrázta a fejét. - Nem adta fel, és azt hiszem, még az sem térítette volna el, ha a kolónia rájön az igazságra.

- Nem szökhettek volna el, akár a védelmisek elől is? Talán éppen ez történt?

- Dawson imádott itt élni. Túrázott, a természetet járta. Minde nem volt a vidéki életforma. - Daemon rám pillantott. - Sosem ment volna el, főleg nem úgy, hogy ne szóljon Deenek vagy nekem. Tudom, hogy mindketten halottak. - Újra elmosolyodott. - Kedvelted volna Dawson. Éppen úgy nézett ki, mint én, csak sokkal jobb ember volt. Más szavakkal: nem volt seggfej.

Gombócot éreztem a torkomban.

- Biztosan igazad van, de azért te se vagy rossz.

Erre csak felvonta a szemöldökét.

- Na jó, vannak kiemelkedően pöcs megmozdulásaid, de azért nem vagy rossz. - Elhallgattam, és szorosabban karoltam át a párnát. - Akarod tudni, mit gondolok őszintén?

- Aggódnom kellene? — kérdezte.

Ránevettem.

- Szerintem egy igazán kedves srác bújik meg a tuskóságod alatt. Néhány pillanatra láttam már. Úgyhogy annak ellenére, hogy többnyire a szart is szeretném kipofozni belőled, nem tartalak igazán rosszfiúnak. Sok felelősség nyomja a válladat.

Daemon hátrahajtotta a fejét, és halkán felnevetett.

- Hát, azt hiszem, ez tényleg nem rossz.

Vállat vontam.

- Kérdezhetek valamit? Remélem, őszintén válaszolsz.

- Mindig - ígérte meg.

A nyakamhoz nyúltam, és elővettem a láncot. A tenyerembe fektettem az obszidiánt.

A Védelmi Minisztérium jobban aggaszt, mint az arumok, igaz? Összeszorította a száját, de nem hazudott.

- Igen.

Végigfuttattam az ujjamat a kristály csavaros drótfoglatán.

- Mit tennének, ha megtudnák, hogy én is képes vagyok dolgokat mozgatni, mint te?

- Ha megtudnák, alighanem ugyanazt tennék, mint velünk. - Daemon odanyúlt, és a tenyerét ráfektette az obszidiánt tartó kezemre, lefogva az ujjaimat. - Bezárnának... vagy valami még rosszabb történe. De nem hagyom, hogy megtörténjen.

Bizsergett a bőröm, ahol összeért a kezünk.

- De hogyan élhettek így? Mármint, csak várjátok, hogy egyszer rájönnek, hogy többre vagytok képesek?

Az ujjai rákulcsolódtak a kezemre, amíg már ketten fogtuk az ékszeret.

- Sosem volt más életünk. Soha, egyikünknek sem.

Pislogtam, mert hirtelen könnyek gyűltek a szemembe.

- Ez tényleg szomorú.

- Ez a sorsunk. - Elhallgatott. - De ne idegeskedj emiatt! Semmi nem fog történni veled.

Centikre volt egymástól az arcunk, a keze az enyémre simult - és akkor megértettem valamit.

- Te mindig másokat védelmezel, igaz?

Megszorította, aztán elengedte a kezemet, hátradőlt, a kanapé támlájára tette a karját, és a könyökhajlatába fektette a fejét. Nem felelt.

- Hát, nem éppen ilyesmiről szokás beszélgetni egy születésnapon.

- Semmi baj. Kérsz még tejet, vagy valamit?

- Nem, csak szeretnék még valamit megkérdezni.

Homlokráncolva kinyújtottam a jobb lábamat azon a kevés helyen, amit szabadon hagyott. Minthogy meglehetősen nagydarab volt, ez valóban kevés helyet jelentett.

- Mi az?

- Milyen gyakran szaladgálsz körbe a házban dalolva? - kérdezte teljes komolysággal. Felé rúgtam, de elkapta a lábujjaimat.

- Most már elmehetsz.

- Imádom ezt a zoknidat.

- Ereszd el a lábamat! - parancsoltam rá.

- Nem feltétlenül azt, hogy rénszarvasok vannak rajta, vagy, hogy egészen a térdedig ér - folytatta, mintha legalábbis olyan hosszú lett volna a lábam. — Hanem hogy olyan, mint egy kesztyű.

Az égre néztem, és megmozgattam a lábujjaimat.

- Én ezt szeretem. És ne piszkáld, mert lerúglak a kanapéról!
Csak felvonta a szemöldökét, és folytatta a vizsgálódást.

- *Lábttyű*, hm? Még sosem láttam ilyesmit. Dee imádná.

Rángatni kezdtem a lábamat, mire ő elengedte.

- Lehet. De tuti vannak eredetibb dolgok is, mint az én lábttyűim.
Ne szólj le, ez az egyetlen, amit szeretek a karácsonyban.

- Az egyetlen? Azt hittem, olyan típus vagy, aki már hálaadáskor felállítja a karácsonyfát.

- Ti megünneplitek a karácsonyt?

- Persze — bólintott. - Az emberek is azt csinálják. Dee imádja a karácsonyt. Szerintem csak az ajándékok miatt.

Ezen nevettem egy sort.

- Régebben én is szerettem a karácsonyt. És tényleg én voltam a fő fadíszító, amikor apu még élt. Hálaadáskor állítottuk fel, és közben néztük a parádét.

- De?

- De anyu most már sosincs itthon az ünnepek alatt. És tudom, hogy idén sem lesz. Ő az új ember a kórházban, ő kapja meg a műszakot. - Vállat vontam. - Mindig egyedül vagyok az ünnepeken, mint valami macskás vénasszony.

Nem felelt, csak figyelmesen nézett rám. Szerintem megérezte, milyen nehezemre esett bevallani, mert témát váltott.

- Szóval, ez a Bob fiú...

- A neve Blake, és ne kezd megint, Daemon!

- Jól van — húzta el a száját. — Különben sem ügy.

- Ez mit akar jelenteni? - vontam össze a szemöldökömet.

Daemon vállat vont.

- Kicsit meglepődtem, amikor megbetegedtél, és a szobádban jártam.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ezt most tudni akarom.
- Bob Dylan-poszter van a faladon. A Jonas Brothersre számítottam, vagy ilyesmi.
- Viccelsz? Nem. Nem vagyok poprajongó. Nagyon bírom Dave Matthewst, meg a régebbieket, például Dylant.

Ezen mintha meglepődött volna, de aztán megvitattuk a kedvenc együtteseinket, és arra jutottunk, hogy hasonló az ízlésünk. Megtárgyaltuk, melyik Keresztapa-film a legjobb, és melyik valóságshow a legostobább. Teltek az órák, és egyre többet tudtam meg Daemonról. Most azt a másik oldalát mutatta, amelyiket eddig még csak néhányszor pillantottam meg. Nyugodt volt, barátságos, játékos, méghozzá úgy, hogy nem akartam folyton fejbe verni. Vitakoztunk is néhány dologon, időnként hevesen, de akkor sem bunkózott. *Könnyű* eset volt, ami megrémisztett. Hajnali három is elmúlt már, mire rájöttem, mióta beszélgetünk. Az óráról fáradtan Daemonre néztem. A szeme lecsukódott, a mellkasa egyenletesen emelkedett-süllyedt.

Olyan... békésnek tűnt. Nem akartam felzavarni, úgyhogy óvatosan lehúztam a kötött takarót a kanapé háttámlájáról, és ráterítettem, majd egy kisebb paplanba magam is beburkolóztam. Felébrezhettem volna, de nem vitt rá a lélek. És igen, egy icipici részem nem is akarta, hogy elmenjen. Fogalmam sem volt, mit jelent ez a számomra, nem is foglalkoztam vele. Legalábbis nem most, amikor tudtam, hogy minden gondolatom a pasik körül forogna.

- Köszönöm — mormolta lustán.

Kipattant a szemem.

- Azt hittem, alszol.
- Majdnem, de bámulsz.
- Nem bámullak - közöltem elvörösödve.

Felnyitotta fél szemét.

- Mindig belepirulsz, ha hazudsz.

- Nem igaz. - Éreztem, hogy a forróság a nyakamra is áttérjed.

- Ha folytatod a hazudozást, el kell mennem - fenyegetőzött, de csak viccből. - Nem érzem biztonságban az erényemet.

- Az erényedet? - fújtam. - Hogyne.

- Tudom, milyen bírsz lenni. - Lehunyta a szemét. Mosolyogva befészkelődtem a kanapé sarkába. A tévén még mindig ugyanaz a csatorna volt bekapcsolva.

Valamivel később eszembe jutott, amit korábban mondott.

- Megtaláltad? - kérdeztem álmosan.

- Hogy mit találtam meg, cica? - A keze megcsúszott a hasán.

- Amit kerestél.

Felpillantott, egymás szemébe néztünk. Újra éreztem azt a feszítést a mellkasomban, de most szétterjedt az egész testemre. Valami szikra — izgalom? — ébredezett az alhasamban, amíg vártam a választ a végtelen csendben.

- Igen, néha úgy érzem, megtaláltam.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

HÉTFÖN, AMIKOR FELÉBREDTEM, fogalmam sem volt, mi történik majd, ha az osztályban találkozom Daemonnel. Még aludtam, amikor hazament, és vasárnap sem láttam, amíg Deevel lógtam - ami abból állt, hogy figyelhettem, hogyan vált nyelves csókokat Adammel. Gyanítottam, hogy a telefonhívás jól sült el.

Valójában az, hogy együtt töltöttük a szombat estét, nem változtatott a dolgokon Daemon és énköztem. Legalábbis ezt mondogattam magamnak. Csak egy jó pillanat volt a rosszak hosszú sorában. Nekem pedig fontosabb és jobb dolgokon is járhatna az eszem: Blake-kel találkozom iskola után.

Azonban a gondolataim vissza-visszatértek Daemonhöz, és akárhányszor eszembe jutott, hogyan ültünk egymás mellett a kanapén, valami furcsa remegést éreztem a gyomrom tájékán.

Carissa éppen a romantikus könyvéről mesélt, amit olvasott, amikor megéreztem a meleget a tarkómon. Nem vettem le Carissáról a szememet, de nagyon is tudatában voltam, hogy Daemon megérkezett.

Leült mögém, és egy pillanattal később bekövetkezett, amit a magam zavaros módján még hiányoltam is: hátba bökött a tollával.

Lesa felvonta a szemöldökét, de okosan nem szólt, én pedig hátrafordultam.

- Igen?

- Ma is rénszarvasos zoknit vettél fel? - kérdezte azzal a túlságosan is ismerős félmosollyal az arcán.

- Nem, ma nagy pöttyöset.

- Lábtyűt?

- Hagyományosat - feleltem, erősen küzdve vigyorba szaladó arcvonásaimmal.

- Nem is tudom, mit érzek ezzel kapcsolatban — kocogtatta hozzá a tollát a padja széléhez. - A hagyományos zokni valahogy olyan unalmas, miután láttam a rénszarvasosat.

- Rénszarvasos zokni? - köszörülte meg a torkát Lesa.

- Katynek van egy pár zoknija, amin rénszarvasok vannak, de nem is zokni, inkább lábtyű - magyarázta Daemon.

- Ja, olyanom nekem is van - vágta rá Carissa vigyorogva. - Csak az enyém csíkos. Telente imádom.

Elégedett pillantást vetettem Daemonre. A lábtyűm igenis menő.

- Csak én vagyok kíváncsi, milyen körülmények között láttad a zokniját? - nézett ránk Lesa. Carissa belebokszolt a karjába.

- Szomszédok vagyunk — emlékeztette Daemon. — Sok mindent látok.

Vadul ráztam a fejemet.

- Nem, ez nem igaz. Alig valamit.

- Elpirultál - mutatott Daemon az arcomra tolla kék kupakjával.

- Hallgass el! - meredtem rá, még mindig a mosolyt igyekezvén legyűrni.

- Különben mit csinálsz ma este?

Összeszorult a gyomrom. Vállat vontam.

- Terveim vannak.
- Miféle... terveid? — nézett rám a homlokát ráncolva.
- Csak tervek. — Előrefordultam, és a táblát kezdtem figyelni.

Tudtam, hogy le sem veszi a szemét a tarkómról, de mindent együttvéve jól éreztem magam. Határozott előrelépés volt tapasztalható Daemon esetében. Órákat töltöttünk együtt, és nem öltük meg egymást, de még az állatias ösztöneinknek sem engedtünk. Az új laptopom istenien működött. Simon nem jelent meg az osztályban, hogy engem vádoljon a szétrúgott valaga miatt, vagy, hogy elhíresztelje, miféle természetfeletti dolgokat műveltem az ablakokkal. Este pedig randim lesz.

Ettől az utolsótól nagyot nyeltem. Mindent el kell mondanom Blake-nek. Ez így nem tisztességes vele... vagy Daemonnel szemben. Még nem álltam készen, hogy hinni kezdjek Daemonnek, de azt sem tethettem többé, hogy nincs köztünk *semmi*.

Még ha az a valami nem is volt más, mint földönkívüli influenza.

-Tessék, ebből vegyél! - Blake nevetve elém tolt a saját tányérját. Gondosan, kifejezéstelen arccal tekergettem a villámra a tésztát.

- Nem is tudom.
- Tényleg nem olyan rossz - bátorított. - Kicsit fura illata van, de szerintem ízleni fog neked.

Egy apró falat után eldöntöttem, hogy nem is olyan rémes. Felnéztem, és elmosolyodtam.

- Na, jó, nem rossz.
- El sem hiszem, hogy életedben először éppen Nyugat-Virginiában eszel indiai ételt.

Végigfuttattam a kezemet a farmeremen. Az asztalra helyezett kis gyertya lángja megremegett.

- Nem vagyok nagyon kalandozó az ételek terén. Jó nekem a steak és a hamburger.

- Nos, ezen változtatnunk kell, mert nem is tudod, mit hagysz ki

- kacsintott Blake. Neki még ez is teljesen jól állt. - A kedvencem a thai, imádom a fűszereiket.

A vékony, vörös hajú pincérnő odalépett hozzánk, és újratöltötte a poharainkat. Kacéran mosolygott Blake-re. Nem hibáztathattam érte. Blake azon kevés srácok egyike volt, akik még legombolt nyakú ingben és pulóverben is jól néznek ki.

Kóstolgattam még egy kicsit a tésztát. Jól éreztem magam, de csak tologattam az ételt a tányéron, a gyomrom nem akarta befogadni. Remekül szórakoztam Blake-vel, de...

- Szóval, hallottam ma valamit az iskolában — mondta Blake, miután a pincérnő elment. Összegörnyedtem ültőmben, visszanyeltem a káromkodások sorát. Csak a jó ég tudja, miket hallhatott. A pletykák úgy röpködtek körülöttem, mint a csészéaljak.

- Nem is merem megkérdezni, mit.

Együtt érzően nézett rám.

- Azt hallottam, hogy Daemon összevert miattad valakit.

Égészen idáig eljutottunk Daemon említése nélkül. Még egy kicsit lejjebb csúsztam a pádon.

- Igen, olyasmi.

Blake meglepetésében mindkét szemöldökét felvonta, és előre hajolt.

- Elmondod, miért?

- Nem hallottad, amit beszélnek?

Végigfuttatta ujjait kócos tüskékbe fésült haján.

- Sok mindent hallok, de nem hiszem el.

Erre vágytam a legkevésbé, de tudtam, előbb-utóbb megtudja azt a változatot is, ami nem annyira igaz. A fenébe! Talán már tudja is. Úgyhogy elmeséltem neki pokoli báléjszakámat.

Düh villant mogyoróbarna szemében, miközben engem hallgatott. Amikor befejeztem, hátradőlt.

- Örülök, hogy megruházta azt a pöcsöt, de azért ez mégis kicsit erős reakció olyasvalakitől, aki csak a barátod.

- Lehet, hogy Daemon egy...

- ..seggfej... - segített ki Blake.

- Igen, de azért megvédi, izé, Dee barátait. - Megmarkoltam a villámot: nagyon ostobán éreztem magam. - Eléggé bepöccent, amikor a fülébe jutott, mit terjeszt Simon. Annyira nem rémes, csak hozzá kell szokni.

- Hát, nem hibáztathatom ezért, de komolyan védelmez *téged*. Már azt hittem, letöri a kezemet, amiért hozzád értem a bulin.

Visszatoltam elé a tányért, és a tenyerembe támasztottam az államot. El kell mondanom neki az igazat, még hozzá mihamarabb. De nem akartam tönkretenni a vacsorát. Gyávaság volt, de megindokoltam magamnak, hogy rendben lesz, ha csak a végén beszélek róla. A fenébe, még azt se tudtam, hogyan is mondjam el neki. *Nem, nem járok Daemonnel, de képtelen vagyok kivenni a fejemből, hogy minden alkalommal robbanókeverékké alakulunk egymás mellett, úgyhogy jobb lesz, ha nem jössz túl közel?*

Sóhajtottam.

- Ennyi elég lesz Daemonból. Biztosan nagyon nehéz neked, hogy bár szeretsz szörfözni, most mégis ilyen messzire kerültél a tengerparttól.

- Valóban - értett egyet. Pillantása a távolba révedt. - A szörfözés talán az egyetlen, ami kitisztítja a fejemet. Amikor kint vagyok a hullámokon, nem gondolkodom. Az agyam hivatalosan is üres. Csak a víz és én. Békés.

- Megértem. - Hosszúra nyúlt köztünk a csend. - Nekem is van ilyen. Amikor olvasok vagy kertészkedem. Csak én vagyok, meg amit éppen csinálok, vagy a könyv világa, és semmi más.

- Úgy tűnik, ez neked afféle menekülés.

Nem válaszoltam. Így még nem igazán gondoltam rá, de most, hogy kimondta, valóban menekülésnek tűnt.

Zavartan kupacokba rendeztem a tésztát a tányéromon, - És te? Te menekülsz?

Sokáig nem válaszolt.

- A menekülés furá dolog. Sosem igazán sikeres. Talán egy időre, de nem teljesen.

Lassan bólintottam, a mély gondolat megérintett. Igaza volt. Amikor befejeztem egy könyvet, vagy elültettem egy növényt, apu továbbra is halott volt, a legjobb barátnőm földönkívüli, és még mindig vonzódtam Daemonhöz.

Blake a következő héten esedékes hálaadási szünetre szőtt terveiről kezdett beszélni. Azt tervezte, hogy elutazik és meglátogatja a családját.

Felnéztem, pillantásomat végigfuttattam a kis éttermen. Melegség futott végig a gerincemen.

A бүдös francha is, ne már! El se hittem. Ez nem történhet meg!

A magas paravánok mögül elő-elővillant egy sötét hajú alak, amint a sorok között lépkedett. Nekivettem a hátamat a pad támlájának. Teljesen tisztában voltam a *jelenlétével*, és meg is rémültem.

Ez az én randevúm, az *én randevúm*. Mit keres itt?

Daemon irigylésre méltó kecsességgel mozgott az asztalok közt! A nők szájában megállt a falat, vagy elhallgattak, amikor melléjük ért, a férfiak elhúzódtak, hogy helyet adjanak neki. Mindenkire, aki látta, nagy hatást gyakorolt.

Blake összevonta a szemöldökét, és megfordult. A válla megfeszült, amikor visszanézett rám.

- Túlvédő típus?

- Nem tudom, mit mondhatnék - motyogtam szánalmasan. Daemon leült mellém a padra, amitől az igencsak zsúfolttá vált. A bal oldalam teljesen hozzányomódott, meleg bizsergéssel.

- Sziasztok. Zavarok?

- Igen! - vágtam rá döbbenten.

- Jaj, sajnálom. - Nem hangzott őszintének, és nem is igyekezett távozni.

Blake ajkán félmosoly derengett fel. Hátradőlt és karba tette a kezét.

- Hogy vagy, Daemon?

- Remekül. - Daemon kinyújtózott, a karját a pad támlájára fektette. - Hát te, Brad?

Blake halkán felnevetett.

- A nevem Blake.

Daemon dobolni kezdett a pad támláján, az ujjai a hajamat érték.

- Szóval, mik a terveitek?

- Vacsoráztunk - feleltem, és előrecsúsztam volna ültőmben, azonban Daemon elkapta a garbóm nyakát, a bőrrömet is megsimítva. Gyilkos pillantást vetettem rá, és nem törődtem a libabőrrel, ami kiütött rajtam az érintésétől.

- És szerintem már végeztünk - tette hozzá Blake, a tekintetét lesem véve Daemonról. - Igaz, Katy?

- Igen, már csak a számlát várjuk. - Nagyon óvatosan leeresztetem a kezem az asztal alatt, megkerestem Daemon combját, és belecsíptem. Erőből. Válaszul rántott egyet rajtam, a térdem az asztallapnak ütközött.

- És vacsora után? Biff elvisz moziba?

Blake mosolya kezdett eltűnni.

- Blake. És igen, ez lett volna a terv.

- Hm. - Daemon felpillantott, és a következő pillanatban Blake pohara elborult.

Levegőért kaptam. A víz elárasztotta az asztalt és Blake ölébe ömlött. Káromkodva ugrott fel, közben újra meglökve az asztalt. A tálnyi fűszeres tészta lecsúszott - inkább lerepült —, és a pulóverén kötött ki.

Leesett az állam. Szentséges szűzanyám! Daemon túsul ejtette a randimat.

- Jézusom! - motyogta Blake, a két kezét eltartva magától. Felmarkoltam néhány szalvétát, csúfos halállal fenyegető pillantást vettem Daemonre, és átadtam őket Blake-nek.

- Ez igazán fura volt - jegyezte meg Daemon magában vigyorogva.

Blake felnézett. Teljesen elvörösödött, abbahagyta a nadrágja szárítgatását, csak Daemont nézte, és egy percre azt hittem, átveti magát az asztalon. De aztán lesütötte a szemét. Csöndben, merev mozdulatokkal takarította le magáról a barna tésztát. A pincérnő futva igyekezett további szalvétákkal.

- De különben okkal vagyok itt - folytatta Daemon, felvette a poharamat és beleivott. - Szükség van rád odahaza.

Blake keze megállt.

- Tessék?

- *A neve Blake!* — csattantam fel. — És miért van rám szükség ott-hon, éppen most, ebben a percben?

Daemon jelentősegteljesen nézett rám.

- Valami történt, amit meg kell nézned. Most rögtön.

A *valami* nyilván földönkívüli dolog volt. Kényelmetlen érzés kerített hatalmába. Daemon hirtelen felbukkanása egyből értelmet nyert. Pár percig azt hittem, valóban a tiszta, hígítatlan féltékenység vezette, hogy kövessen minket.

És akármennyire is bosszantott a dolog, tudtam: mennem kell-

- Nagyon, *nagyon* sajnálom - fordultam Blake-hez. A pillantása egyikünkéről a másikunkra vándorolt. Felvette az asztalról a szám-lát.

- Semmi gond. Van, hogy közbejönnek dolgok.

Bunkónak éreztem magam, de nem is alaptalanul, mert mellett-em ült a világ legnagyobb pöcsfeje.

- Bepótoljuk, ígérem.

- Minden rendben, Katy - mosolygott rám. - Hazaviszlek.

- Arra nem lesz szükség - szólt közbe Daemon erőltetett mosollyal. — Elintézem, Biff.

Szerettem volna a tenyerembe temetni az arcomat.

-

Blake. A neve Blake, Daemon.

- Nem gond, Katy - intett le Blake, aztán összepréselte az ajkát. - Úgyis tiszta mocsok vagyok.

- Hát akkor ezt elrendeztük. - Daemon felállt, hogy én is kikec-meregjek a padból. Blake fizetett, és kiléptünk az étteremből. Meg-álltam Blake kocsija mellett, közben magamon éreztem Daemon átható pillantását.

- Annyira, de annyira sajnálom!

- Semmi baj. Nem te öntötted rám. - Elhallgatott, átnézett a vállam felett, és összehúzta a szemöldökét. Kettőt találhattam volna, mit - vagy inkább *kit*- néz. Előszedte a farzsebéből a mobilját, ránézett a kijelzőre, aztán újra elrakta. - Bár ennél furábbat még életemben nem láttam. Sebaj, majd bepótoljuk, ha visszajöttem a szünet után, jó?

- Remek. - Már majdnem átöleltem, de visszafogtam magam. A pulóvere eleje foltos volt és nedves.

Blake nevetve hozzám hajolt, és egy gyors puszit nyomott a számra.

- Majd hívlak.

Bólintottam: azon gondolkodtam, hogyan képes valaki egyedül, egyetlen perc alatt tönkretenni mindent. Tehetség kell hozzá.

Blake intett és elhajtott. Kettesben maradtam Daemonnel.

- Kész vagy? - kérdezte, és kinyitotta az utasoldali ajtót. Dühösen odaléptem, bemásztam és bevágtam magam után az ajtót.

- Hé! - nézett rám rosszállóan kívülről. - Ne Dollyn töltsd ki a mérgedet!

- Dollynak hívod az autódat?

- Ezzel meg mi a baj?

Nem feleltem, csak a szememet forgattam. Daemon sietve megkerülte a kocsit, és ő is beült. Amint becsukta az ajtót, felé fordultam, és a karjába boksztam.

- Akkora tapló vagy! Tudom, hogy te lökted fel a poharat, meg a a tányért is. Ez *annyira* rémes!

Nevetve feltartotta a kezét.

- Mi van? Vicces volt. Bo arckifejezése leírhatatlanul mulatságos volt. És az a csók? Az meg mi volt? Már láttam delfineket, akik jobban csókolnak ennél.

- A neve Blake! - Ezúttal a lábába öklöztem. - És te is tudod! El sem hiszem, hogy mit adtál elő. És nem úgy csókol, mint egy delfin.

- Abból ítélve, amit láttam, bizony úgy.

- Nem is láttad, amikor utoljára megcsókolt.

A nevetését mintha elvágták volna. *Ajjaj!* Lassan felém fordult.

- Már csókolóztatok?

- Semmi közöd hozzá. - De elvörösödő arcom elárult. Daemon fénylő szemében düh csillant.

- Nem tetszik nekem.

- Nem is ismered! - csattantam fel.

- Nem kell ismernem ahhoz, hogy lássam, valami nincs vele rendjén. - Elfordította a kulcsot, felmordult a motor. - Szerintem nem kéne vele lógnod.

- Na, hát ez mindennek a teteje, Daemon! Á, mindegy! - Magam elé meredtem, átkaroltam a felsőtestemet. Borzongtam. Éreztem, hogy mérgemben mindjárt felrobban a fejem.

- Fázol? Hol a kabátod?

- Nem szeretem a kabátokat.

- Tettek veled valami szörnyűt és megbocsáthatatlant? - Bekapcsolta az automata hőfokszabályzót. Meleg levegő áradt felém.

- Kényelmetlennek találom őket - sóhajtottam. - Mi volt az a rohadatul sürgős, ami miatt lopakodó módba kapcsolnál, hogy megtalálj?

- Nem lopakodtam. - Sértettség bujkált a hangjában.

- Nem? Hát akkor a földönkívüli GPS-rendszered segítségével találtál meg?

- Hát, igen, olyasféle.

Felmordultam.

- Ez rettenetes! - Komoly kételyeim voltak, hogy Blake felhív-e újra. Nem mintha hibáztathattam volna érte. Ha a helyében lennék,

én nem tenném, ha a társamat egy pszichotikus idegen követi. - Szóval, mi történt?

Daemon nem felelt, amíg rá nem hajtottunk a főútra.

Matthew gyűlést hívott össze. Neked is ott kell lenned. A Védelmi Minisztériummal kapcsolatos. Valami történt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

MÉG AZ ELŐTT VISSZAÉRTÜNK A HÁZUKBA, hogy a többiek feltűntek volna. Igyekezvén megőrizni a nyugalmamat, a sarokban álló fotelbe telepedtem. Daemon sem esett pánikba, ugyanakkor fogalma sem volt, mi történik.

Kintről kocsiajtók csapódása hallatszott be. Átkaroltam magam. Daemon mellém lépett, a fotel karfájára telepedett.

Ash érkezett elsőként, a Thompson ikrekkel. Adam rám mosolygott, mielőtt lehuppant volna Dee mellé. Dee az orra alá tartotta a pattogatott kukoricás zacskót, amiből addig evett, Adam pedig belemarkolt. Andrew csak felém pillantott, és az égre nézett.

— Valaki tudja, mit keres ő itt?

Utáltam Andrew-t.

- Itt kell lennie - felelte Mr. Garrison, és becsukta maga után az ajtót. A nappali közepére lépett. Mindenki őt nézte. Az iskolán kívül mindig farmert viselt. - Rövidre szeretném fogni ezt a kis gyűlést.

Ash végighúzta a tenyerét feszes, lila nadrágja szárán.

- A védelmisek tudnak róla, igaz? Mind bajban vagyunk?

Elakadt a lélegzetem. Nem is dühöngtem ellenséges hangvétele miatt. Nagyon sok forgott kockán, ha a Védelmi Minisztérium tudomást szerzett rólam, róluk.

- Így van, Mr. Garrison?

Amennyire tudom, nem erről van szó - felelte. - Az öregek azért kérték ezt a megbeszélést ma estére, mert egyre több a védelmis a környéken. Úgy tűnik, valami felkeltette a figyelmüket.

- Megkönnyebbülten hátradőltem - aztán megértettem. Lehet, hogy én nem vagyok bajban, de *ők* attól még igen.

Körbepillantottam. Nem szerettem volna, ha bármelyikük bajba kerül. Még Andrew sem.

Adam egy vajas pattogatott kukoricát szemlélgetett.

- Hát, akkor mit láttak? Senki sem csinált semmi rosszat.

Dee félrerakta a zacskót.

- Mi a gond?

Matthew körbejártatta ragyogó kék szemét a szobában ülőkön.

- Az egyik műholdjuk elcsípte a halloween hétvégéjén rendezett fényjátékot, és kijöttek terepre valami szerkezettel, amely képes felismerni a maradék energiákat.

- Csak egy felperzselt földsávot fognak találni - morgott Daemon.

- Tisztában vannak vele, hogy manipulálni tudjuk a fényt, ha önvédelemről van szó, úgyhogy tudtommal nem ez keltette fel az érdeklődésüket - pillantott Mr. Garrison rosszállón Daemonre. - Inkább a tény, hogy az energiakitörés ereje szétzilálta a műholdas jelet, és nem tudtak képeket készíteni az eseményről. Ilyesmire még nem volt példa.

- Szóval tényleg csodálatos vagyok - jelentette ki Daemon faarcúcal. Adam halkán nevetett.

- Most már olyan erős lettél, hogy széttzilárod a jeleket is?
 - Még ha csak a jelet... ? — horkantott Matthew. — A kitörés tönkretette a műholdat, pedig azt arra tervezték, hogy lekövesse a magas frekvenciájú fényt és energiát. Petersburgnél volt az esemény köz- pontja, és *hazavágta* a műholdat.
 - Mint már mondtam, ennyire csodálatos vagyok - ismételte Daemon önelégült mosollyal, én azonban egyre idegesebb lettem.
 - Ejha! - mormolta Andrew, és a szemében tisztelet csillant. - Ez igen szép.
 - Akármennyire is az, a védelmisek kíváncsiak. Az öregek szerint egy darabig itt fognak szaglászni, megfigyelik a dolgokat. Azt mondják, már *jártak is itt*. - Az órájára pillantott. - Nagyon fontos, hogy mindenki a lehető legjobban viselkedjen.
 - Mi a többi luxen véleménye a dologról? - tudakolta Dee.
 - Egyelőre nem érdekli őket különösebben. És nincs is okuk rá, hogy érdekelje őket.
 - Mert Daemon okozta a romboló energiakitörést, nem ők - jelentette ki Ash izgatottan. - A minisztérium gyanítja, hogy más képességeink is vannak?
 - Szerintem azt szeretnék tudni, hogyan lehetett képes ilyesmire - nézett Matthew jelentőségteljesen Daemonre. - Az öregek azt mondták nekik, hogy egymás között harcoltunk. Senki nem célzott rád, Daemon, de már tudják, hogy erős vagy. A közeljövőben számíthatsz a látogatásukra.
- Daemon csak vállat vont. Belém hasított a félelem. Nem Daemon pusztította el Baruckot, szóval hogyan adhatna rá magyarázatot? És a védelmisek ebből most rájönnek, hogy a luxenek sokkal erősebbek, mint ők azt eddig hitték? Hogy szinte bármire képesek?

Ha igen, a barátaim - és Daemon - veszélyben vannak.

- Katy, nagyon fontos, hogy óvatos légy, amikor Blackékkel találkozol - folytatta Mr. Garrison. - Nem akarjuk, hogy a védelmisek gyanakodjanak, hogy többet tudsz, mint kellene.

- A magad nevében beszélj! - morogta Andrew. Sötét pillantást vetettem rá, azonban Daemon megelőzőtt a válaszában.

- Andrew, szétrúgom a...

- Mi van?! - kiáltott fel Andrew. - Csak az igazat mondom. Nem kell nekem is kedvelnem ezt az idétlen embert, csak mert te beleszédültél. Semmi...

Daemon még ugyanabban a pillanatban a szoba másik végében jelent meg, körbevette a ragyogó, vörösesfehér fény. Felemelte Andrew-t, és úgy vágta a falhoz, hogy a képkeretek megzördültek.

- Daemon! - sikoltottam talpra ugorva, de Mr. Garrison is rákiáltott. Ash felpattant ültéből.

- Mit csinálsz?

Dee sóhajtott, és maga elé vette a zacskót.

- Kezdődik a műsor. Kértek kukoricát?

Adam kivett egy marékka.

- Most komolyan, Andrew-ra ráfér a seggberúgás. Nem Katy hibája, hogy a védelmisek itt szaglászni. Pont annyi veszítenivalója van, mint nekünk.

A húga dühösen fordult felé.

- Most már te is az ő pártját fogod? Egy emberét?

- Ez nem a pártokról szól - feleltem, de nem vettem le a szememet a dulakodókról. Mindkettő teljes luxén üzemmódban volt már, de Matthew is. Ember formájú, kékes fényalakként ragadta meg Daemont, és lerántotta Andrew-ról.

Ash hosszú, utálkozó pillantást vetett rám.

- Ez az egész nem történt volna meg, ha nem jössz ide. Sosem kaptad volna meg az első nyomot, az arumok nem látnak meg, és ez az egész elcseszett láncreakció el sem kezdődik!

- Jaj, hallgass már el, Ash! - Dee hozzávágott egy marék kukoricát. - Komolyan, Katy az életét kockáztatta, hogy megakadályozza az arumokat a lakóhelyünk felfedezésében.

- Ez remek és király! - vágott vissza Ash. - De Daemonnek meg nem kellett volna eljátszania a Rambót azzal az árummal, ha a kis emberkedvence nem kerül öt másodpercenként veszélybe. Az ő hi-bája.

- Nem vagyok a kis emberkedvence! - Mélyet lélegeztem. - Csak a... a barátja vagyok. És ezt csinálják a barátok. Megvédik egymást.

Ash a szemét forgatta. Visszaültem.

- Legalábbis az ember barátok ezt csinálják - tettem hozzá.

- És a luxenek is — toldotta meg Adam a hűgára meredve. — De van, aki elfelejti.

Ash dühösen fújt egyet, megfordult, és az ajtó felé indult.

- Majd kint megvárlak.

Néztem, ahogy kimegy, és az járt a fejemben, hogy vajon megtalálja-e a módját, hogy mindenért engem hibáztasson, rikító lila nadrágját is beleértve. Ugyanakkor bizonyos mértékig *valóban* az én hibám volt a kialakult helyzet. Az én bizzar energiakitörésem vonzotta ide a védelmiseket.

Fájdalmasan összeszorult a szívem.

Mr. Garrison végre szétválasztotta a fiúkat. Andrew ismét emberi formát öltött, és összeszűkült szemmel nézte a még mindig fényben ragyogó Daemont.

- Haver, ez nem volt kóser. Addig püfölhatsz, ameddig akarsz, attól még nem békülök meg a csajjal.

- Andrew! - szólt közbe Mr. Garrison figyelmeztetőn.

- Most mi van? - kérdezte Andrew dacosan, de azért hátralépett.

- Tényleg azt hiszitek, hogy ki tud tartani egymaga a védelmisek ellen, ha kikérdezik? Mert ki fogják, mivel ennyire közel áll Deehez, meg hozzád. Te meg, Daemon, el akarod játszani, amit a bátyád? Te is meg akarsz halni érte?

Daemon fénye erősebben lobbant fel. Tudtam, újra meg fogja támadni Andrew-t. Nevetséges.

Gondolkodás nélkül felpattantam, átrohantam a szobán, és megmarkoltam fénylő csuklóját. Különös érzés volt így érinteni: melegség és elektromos töltés kúszott fel a karomon. Megbizsergett a taróm.

- Ez övön aluli volt - közöltem Andrew-val, mert valakinek ki kellett mondania. - Még azt sem érdemli meg, hogy szétrúgd a seggét, Daemon.

- Katynek igaza van — mondta Adam. Addig észre se vettem, hogy ő is megmozdult, de ott állt Daemon másik oldalán. - De ha ezért a megjegyzésért egy hétre ki szeretné vonni a forgalomból, segíték.

- Hű, köszönöm, *tesó* — morgott Andrew.

Feszült csend lett, aztán Daemon fénye elfakult, és visszaalakult emberi formájába. Lenézett a csuklójára, ahol az ujjaim még mindig rákulcsolódtak, aztán felpillantott. Találkozott a tekintetünk. Elektromos töltés vándorolt át a bőréről az enyémre. Megrázott. Eleresztettem a csuklóját és némán álltam a pillantását.

- Éppen ez az a mutató, amit nem engedhetünk meg magunknak - jelentette ki Mr. Garrison, és mély lélegzetet vett. - Úgy gondolom, egy estére ennyi éppen elég volt. Mindketten hűljetek le, és tartsátok észben, hogy a védelmisek itt vannak. Óvatosnak kell lennünk.

Ezután mind elmentek, még Dee is. Adammal akart lenni, egyben megbizonyosodni arról, hogy nem veri össze mégis Andrew-t, tehát kettesben maradtunk Daemonnel. Nekem is mennem kellett volna, de szerettem volna látni, hogy Daemon helyrejöjt-e Andrew meggondolatlan beszólása után.

Követtem a konyhába.

- Sajnálom, amit Andrew mondott. Nem kellett volna.

Daemon összeszorította a száját, előszedett két doboz kólát, és odaadta nekem az egyiket.

- Történt, ahogy történt.

- Attól még nem lesz helyes.

Úgy vizsgálgatta az arcomat, hogy szinte meztelennek éreztem magam.

- Aggódsz, amiért itt vannak a védelmisek?

- Igen — válaszoltam egy kis tétovázás után.

- Ne aggódj!

- Könnyű mondani - piszkálgattam a doboz nyitófülét. - Nem magam miatt aggódom. Azt gondolják, te vagy a felelős azért, ami történt, azért az örült energiakitörésért. Mi lesz, ha kitalálják, hogy... veszélyt jelentesz a számukra?

Daemon hosszú pillanatokig nem válaszolt.

- Nem csak rólam szól ez, cica. Még ha tényleg én is tettem volna, akkor sem csak rólam szólna, hanem minden luxenről. - Elhallgatott, lesütötte a szemét. — Tudod, miben hisz Matthew?

- Miben?

Telt ajka gunyoros mosolyra húzódott.

- Hogy egy napon, amit mi már valószínűleg nem érünk meg, de valamikor egyszer mi és az arumok többen leszünk, mint ti.

- Komolyan? Ez kicsit...

- Ijesztő?

A fülem mögé türtem a hajamat.

- Nem tudom, hogy az-e. Úgy értem, az arumok igen, de ti, a luxenek, leszámítva a képességeiteket, nem vagytok annyira mások, mint mi.

- És az az apróság, hogy fényből vagyunk?

Elmosolyodtam.

- Na, jó, azt is leszámítva.

- Elgondolkodtam — folytatta -, hogy ha közülünk is van, aki ebben hisz, miért nem aggasztja a dolog a védelmiseket?

Ebben igaza volt. Igyekeztem megakadályozni, hogy az iránta érzett féltés átvegye felettem az uralmat, de az agyam egyre vadabb forgatókönyveket dobott fel, és mindegyik azzal végződött, hogy a minisztérium emberei elvitték Daemont.

- Mi történik, ha azt hiszik, hogy fenyegetést jelentetek? És ne köntörfalazz!

- Amikor a körzetben voltunk, voltak ott más luxenek is, akik nem akartak beolvadni - felelte. Az állkapcsán meg-megrándult egy izom. — Leginkább azzal volt bajuk, hogy a minisztérium ellenőrzése alatt éljenek. Mások szerintem azért kerültek a fenyegető kategóriába, mert túl sok kérdést tettek fel. Ki tudja?

- Mi lett velük? — kérdeztem kiszáradt szájjal.

Daemon sokáig hallgatott, és minden másodperccel nőtt bennem a szorongás. Végül biccentett.

- Megölték őket.

TIZENHARMADIK FEJEZET

RETTEGÉS LETAGLÓZOTT. Megfékezhetetlen, sebes hullámban
Aszaladt végig a bőrömön a statikus elektromosság, kicsapott a helyiségbe. Fa csikordult a járólapon. Elejtettem az üdítőt.

Az asztal alól kivágódott egy szék, és úgy megütötte a térdemet, hogy összerogytam. Fájdalmas kiáltással buktam előre.

Daemon csúnyán káromkodott, de mellettem termett, és elkapott, egy pillanattal az előtt, hogy a földre zuhantam volna.

- Húha, cica...!

Kisöpörtem a hajamat az arcomból és felnéztem.

- Szent szar...

Talpra segített, a saját vállára helyezte a karomat, és magához ölelt.

— Jól vagy?

— Jobban nem is lehetnék. — Kifordultam a szorításából, és kísér- létképpen ránehezedtem a lábamra. Forró nedvességet éreztem. Fel- hajtottam a nadrágomat: alatta véres volt a lábam. - Remek. Egy természeti katasztrófa vagyok.

- Lehet, hogy ezzel egyet tudok érteni.

Sötét pillantással feleltem. Daemon elvigyorodott, és rám kacsintott,

- Na, gyerünk! Mássz fel az asztalra, hadd nézzem!

- Semmi baj.

Nem vitatkozott. Az egyik pillanatban még álltam - na, jó, billegtem -, aztán a levegő surrogását hallottam, és a következőben már az asztalon ültem. Eltátottam a számam.

- Mi... ezt hogy csináltad?

- Gyakorlat kérdése - felelte, és a székre támasztotta a lábamat. az ujjai a bőrömhöz értek, amikor felhajtogatta a nadrágom szárát a térdem fölé. Szikrák táncoltak az érintése nyomán. Megrándultam.

- Ejha! Tényleg katasztrófa vagy.

- Izé, mindent összevérezek. - Nagyot nyeltem, amikor elém tá-
rult a látvány. - Most ugye nem gyógyítasz meg, vagy igen?

- Izé, nem, mert ki tudja, mi történne akkor? A végén földönkívülivé változnál.

- Hahaha.

Daemon fogott egy tiszta konyharuhát, és benedvesítette. Amikor visszafordult, nem nézett a szemembe. A ruháért nyúltam, de letérdelt elém, és gyengéden törölgetni kezdte a vért. Ezúttal figyelmesen elkerülte, hogy a bőrömhöz érjen.

- Most mit csináljak veled, cica?

- Látod? Meg sem akartam mozdítani azt a széket, erre nekem jött, mint egy hőkövető rakéta.

Daemon a fejét ingatta, és tovább tisztogatta a seb környékét.

- Velünk fiatalkorunkban történtek ilyenek egyfolytában, amikor még nem tudtuk uralni a Forrást.

- A Forrást?

- A bennünk élő energiát — bólintott. — Forrásnak nevezzük, mert összekapcsol minket az otthonunkkal, tudod? Mintha mindennek ez volna a forrása. Legalábbis az öregek ezt mondják. Különben amikor kicsik voltunk, és azt tanultuk, hogyan uraljuk a képességeinket, tiszta őrület volt. Dawsonnak volt ez a szokása, mint neked, hogy bútorokat mozgatott. Leült volna, de a szék kirepült alóla.

- Elnevette magát. - De ő is fiatal volt.

- Fantasztikus. Vagyis olyan vagyok, mint egy totyogós?

Daemon ragyogó pillantása találkozott az enyémmel.

- Gyakorlatilag igen. - Sötét, mintás pólója megfeszült a mellkasán, amikor félretette az összevérzett törülőruhát, és visszahajolt.

Nézd, már nem is vérzik! Nem is olyan súlyos.

Lenéztem. A térdemen tátongó friss vágás gusztustalan volt, de menthető.

- Köszönöm, hogy kimostad.

- Nincs mit. Szerintem nem kell összevarrni. — Végigfuttatta az ujját a vágás körül. Összerándultam, borzongás futott végig a lábamon. Daemon keze mozdulatlaná vált, felnézett. Hűvöszöld szeme egy pillanat alatt folyékony tűzzé olvadt.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

Hogy lecsúszom az asztalról, a karjába, megcsókolom, megérintem - csupa olyasmi, amire nem kéne gondolnom. Pislantottam.

- Semmire.

Daemon lassan felemelkedett, a szemét nem vette le rólam. Az egész testem megfeszült, ahogy közelebb lépett, a két tenyerét az asztalra támasztotta mellettem, aztán áthajolt a köztünk veszteglő szék felett, és az enyémmel támasztotta a homlokát. Mélyen, bizonytalanul felsóhajtott.

- És azt tudod, hogy mi járt az én fejemben egész nap? — kérdezte reszelős torokhangon.

Nála aztán senki sem tudhatja.

- Nem.

Az ajka az arcomhoz ért.

- Hogy vajon csíkos zokniban is ugyanolyan jól nézel-e ki, mint rénszarvasosban.

- Igen.

Oldalra biccentette a fejét és lusta, arrogáns ragadozómosollyal felelt.

- Tudtam.

Átfutott a fejemben, hogy ezt nem kéne. Komplikációk egész sorát tudtam volna felsorolni: az ő modora, a kettőnk közti kötés, és az én új, ovis szintű képességeim. Érdekes, de ebben a sorban az a tény állt, legutolsó helyen, hogy Daemon idegen.

És ott volt még Blake. Feltéve, ha valaha még szóba áll velem, ami kérdéses. De miután Daemon tönkretette a közös vacsoránkat, nem is mostanában fogok találkozni vele. Imádom az iróniát.

Mindezt tudtam, és mégsem húzódtam el tőle. És ő sem tőlem. Mi több: még közelebb lépett. A pupillái szinte felizzottak, és mint-ha elakadt volna a lélegzete.

- Van egyáltalán fogalmad róla, mit teszel velem? - tudakolta mogorván.

- Én nem csinállok semmit.

Csak annyit mozdított a fején, hogy a szánk összeérjen egyszer... aztán még egyszer... mielőtt igazán összetapadt volna az ajkunk. Ez a csók semmiben sem hasonlított a korábbiakhoz, amelyek mind dühösek, lázadók voltak, mintha büntetni akartuk volna vele a másikat. Most gyengéd volt, lágy, pihekönnyű. Végtelenül finom. Mint

az a csók, amit a tisztáson váltottunk, aznap éjjel, amikor meggyógyított.

Fény söpört végig rajtam. A csókokkal már nem értem be. Lassú tűz perzselte a bőröm alatt, és tudtam, őt is égeti.

Két tenyere közé fogta az arcomat, halkan felnyögött. Égetett az ajka. Addig csókoltuk egymást, amíg ki nem fogytunk a levegőből. Olyan közel lépett, amennyire csak tudott a széktől. Megragadtam a karját, szorosan fogtam, magamhoz akartam húzni. A szék nem engedte, hogy a szánkron és a kezünkön kívül máshol is összeérjen a testünk. Bosszantó.

Mozdulj, parancsoltam rá nyugtalanul. A nehéz tölgy bútordarab megremegett a lábam alatt, aztán kisiklott közülünk. Daemon nem számított a támasztéka elvesztésére, előrebottlott, én pedig nem bírtam megtartani a súlyát. Hátradőltem, és magammal rántottam őt is.

A testünk teljesen összesimult, minden érzékem egyszerre csapta ki a biztosítékot. A nyelve az enyémet érintette, az ujjait nem vette le az arcomról; a másik keze lesiklott az oldalamon, megragadta a csípőmet, úgy húzott még közelebb. A csók lelassult, Daemon mellkasa megemelkedett, ahogy magába ivott engem. Végül, egy utolsó hosszú pillanat után felemelte a fejét és lemosolygott rám. A szívem kihagyott egy dobbanást, és összeszorult, ahogy megláttam az arc kifejezését. Végighúzta az ujjait az arcomon, láthatatlan jelet rajzolt az állam vonalára.

- Cica, én nem raktam odébb azt a széket.
- Tudom.
- Feltételezem, zavart, hogy ott van.
- Az utadban állt - feleltem, még mindig a karját fogva.

- Értem. - Egyik ujjával végigsimította az alsó ajkamat, aztán megragadta a kezemet és felhúzott. Végül eleresztett, és figyelmesen nézett rám. Várt. Várta, hogy...

Lassan szívárgott át az agyamon ülő ködön, hogy mi történt. Megcsókoltam. Megint. Rőgtön az után, hogy átvette az irányítást a randevúm felett egy másik fiúval— azzal, akit valójában csókolnom kellett volna. Vagy mégsem. Már semmit sem tudtam.

- Nem folytathatjuk ezt - jelentettem ki reszketegen. - Mi ketten...

- Mi ketten kedveljük egymást — közölte, előrelépett, és mindkét oldalamon megmarkolta az asztallap szélét. - És mielőtt elkezdenéd, már azelőtt vonzottuk egymást, hogy meggyógyítottalak. Erre nem mondhatod, hogy nem igaz.

Előrehajolt, az orra hegye az arcomhoz ért. Megborzongtam. Daemon a fülcimpám alá nyomta az ajkát.

- Nem kellene harcolnunk az ellen, amit mind a ketten akarunk.

Elakadt a lélegzetem. Lehunytam a szemem, éreztem, hogy az ujjai a garbóm nyakába akadnak, és lehúzzák, helyet csinálva a szájának, hogy kikutassa vadul lüktető pulzusomat.

- Nem lesz könnyű - mormolta. - Három hónapja sem volt az, és a három hónap múlva sem lesz az.

- A többi luxen miatt? — Hátradöntöttem a fejemet; az érintésétől teljesen összezavarodtak a gondolataim. Volt valami erkölcstelen az apró, forró csókokban, amelyekkel beborította a nyakamat. - Kivetnek téged. Mint...

- Tudom. — Eleresztette a garbómat, a tenyere a tarkómra csúszott, a teste hozzám simult. - Gondolkodtam a következményeken. Ami azt illeti, máson sem gondolkodtam.

Egy részem vágyott rá, hogy ezt hallja tőle. Titokban őriztem ezt a vágyat, a szívem mellett, és a szívem most vadul kalapált. Felnéztem. Daemon szeme fénylett.

— És ennek nincs köze a kötődésünkhöz, vagy Blake-hez?

— Nincs - felelte, aztán sóhajtott. - De igen, részben van köze ahhoz az emberhez, de akkor is rólunk szól. Arról, hogy mi mit érzünk egymás iránt.

Már-már fájdalmasan vonzott. A közelében minden sejtem perzselőn felforrósodott - de hát ez volt Daemon. Ha beadom a derekamat, azzal jóformán elismerem, hogy ahogy velem bánt, az rendszerben van. Ráadásul vakon kellett volna hinnem az elméletben, hogy az érzéseink valósak. Ha pedig nem azok? Abba beleszakad a szívem, mert addigra komolyan beleesnék, mármint sokkal komolyabban, mint eddig.

Kitekergőztem a karjából, és elhátráltam, sérült lábam tompán sajgott.

— Most akkor az van, hogy „nem akartalak, amíg valaki más szemet nem vetett rád”, vagy mi?

Daemon az asztalnak támaszkodott.

— Nem erről van szó.

— Hát akkor miről, Daemon? — Dühömben könnyek gyűltek a szemembe. - Miért most, amikor három hónapja még azt se bírtad ki, ha egy levegőt kell szívnod velem? A kötés teszi. Csak így van értelme.

-A fenébe is! Azt hiszed, nem bántam meg, hogy akkora tuskó voltam veled? Már bocsánatot kértem. - Kihúzta magát, és föléм magasodott. - Nem értesz. Egyáltalán nem könnyű nekem. Tudom hogy neked is nehéz, sok mindennel kell megbirkóznod. De én-rám a húgom és az egész fajom is számít. Nem akartam, hogy közel

kerülj hozzám. Nem akartam, hogy legyen még valaki, akivel törődnöm kell, akinek az elvesztésétől félnék.

Levegőért kaptam. Daemon folytatta.

- Nem viselkedtem helyesen. Tudom. De ennél jobbat is tudok adni. Bennyénél is jobbat.

- Blake - sóhajtottam, és odébb bicegtem. — Sok minden közös bennünk *Blake-vel*. Tetszik neki, hogy sokat olvasok...

- Nekem is! - vágta rá Daemon kihívóan.

- És ő is blogol. - Miért éreztem úgy, hogy szalmaszálak után kapkodok?

Daemon felemelte egy hajtincsemet, és az ujjá köré csavarta.

- Semmi bajom az internettel.

Elütöttem a kezét.

- És ő nem azért kedvel, mert valami idétlen földönkívüli-kötés van köztünk, vagy, mert egy másik srác is bír.

- Én sem. - Megvillant a szeme. — Nem játszatsz vele tovább, helytelen. Össze fogod törni annak a fiúnak a szegény, emberi szívét.

- Nem, nem fogom.

- De igen, mert engem akarsz, én pedig téged akarlak.

A szívem mélyén valóban vele akartam lenni. És azt is akartam, így *ő is akarjon* engem, nem azért, mert ugyanabból az atomból hasadtunk, vagy, mert más is rám nézett. A fejemet ráztam, és az ajtó felé indultam.

- Folyton ezt mondod...

- Ez mit jelentsen? - csapott le. Egy pillanatra összeszorítottam a szememet.

- Azt mondod, akarsz engem, de ez nem elég.

- Ki is mutatom.

Visszafordultam felé, és felvontam a szemöldökömet.

— Ez nem igaz.

- Akkor ez mi volt? - intett az asztal felé. Elvörösödtem. Mások meg ott esznek... - Azt hiszem, kimutattam, hogy kedvellek. Ha nem lett volna egyértelmű a számodra, megismételhetem. És az is- kólában turmixot és sütit is vittem neked.

Az égnek emeltem a kezemet.

- Azt a sütit *a saját szádba* raktad!

Elmosolyodott, mintha szép emlékre talált volna.

- Az asztalnál...

- Az, hogy folyamatosan a lábamat lökdösöd, mint egy felajzott kutya, még nem bizonyítja, hogy kedvelsz, Daemon.

Összeszorította a száját, és láttam rajta, hogy igyekszik visszafojtani a nevetést.

- Hát, pedig én így mutatom ki az emberek felé.

- Aha. Na, jó. Mindegy. Nem számít, Daemon.

- Kat, én nem megyek el. És nem is adom fel.

Nem is hittem effélében. Már nyúltam a kilincs felé, amikor utánam szólt.

- Tudod, miért találkoztam veled aznap a könyvtárban?

- Tessék? - néztem vissza rá.

- Azon a pénteken, amikor először jöttél suliba a betegséged után - A hajába túrt. - Igazad volt. Azért választottam a könyvtárat, mert ott senki sem látott meg minket együtt.

Összeszorítottam a számat, hányinger kúszott fel a torkomon.

- Tudod, mindig kíváncsi voltam, hogy tényleg olyan nagy-e az egód, hogy képtelen vagy beismerni, ha másnak van igaza.

- Te pedig, mint mindig, levonod a téves következtetést - nézett rám szúrós szemmel. - Nem akartam, hogy Ash vagy Andrew rád

szálljon miattam, ahogy Dawsonra és Bethre is rászálltak. Úgyhogy ha azt hiszed, hogy szégyellek téged, vagy nem állok készen arra, hogy a nagyvilág előtt kinyilvánítsam a szándékaimat, akkor azt sürgősen verd ki a fejedből! Mert ha ez kell, megkapod.

Csak bámultam rá. Erre most mi a fenét mondjak? Igen, a lelkem egy része hitt neki. Ki más kergetne úgy ki egy lányt az ebédlőből, mint ő engem, csak, hogy aztán udvarolni kezdjen? Nem sokan.

És akkor eszembe jutott a füléről lógó tésztaszál, és újra hallottam, ahogy azon a rég elmúlt napon nevetett. Mintha ezer éve történt volna.

- Daemon...

A mosolya most már komolyan aggasztott.

- Mondtam, hogy szeretem a kihívásokat, cica.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

LESA GYAKORLATILAG ABBAN A PILLANATBAN LECSAPOTT RÁM, amikor leültem a helyemre.

- Hallottad?

Félálomban ráztam a fejemet. Pokoli nehezen aludtam el az előző este, mindazok után, ami Daemon és köztem történt. A gyomrom remegése pedig annak volt betudható, hogy nem reggeliztem.

- Simon eltűnt.

- Eltűnt? - Nem figyeltem oda a meleg bizsergésre a tarkómon, sem arra, hogy Daemon belépett a terembe. — Mikor?

- Múlt hétvégén valamikor - felelte Lesa, aztán mögém pillantott, és kikerekedett a szeme. - Hú! Nahát, erre meg pláne nem számítottam!

Édes, ismerős illatot éreztem. Értetlenül megfordultam, és az orrom egyenesen egy rózsza élénkvörös szirmaiba ütközött. Napbarnított ujjak kulcsolódtak a szárára. Felnéztem.

Daemon állt ott, a szeme zölden csillogott - és aztán újra az orromra koppintott a rózsával.

- Jó reggelt!

Némán, döbbsenten bámultam rá.

- Neked hoztam - tette hozzá, amikor nem feleltem. Az osztályban mindenki engem nézett, ahogy átvettem tőle a hűvös, harmatos rózsaszálat. Daemon leült, még mielőtt bármit is mondhattam

volna, úgyhogy leültem én is, és csak fogtam a rózsát, amíg be nem szólt a tanár, és el nem kezdte a névsorolvasást.

Daemon halk, torokhangú nevetése megmelengette a szívemet. Égő arccal a padra tettem a rózsát, és szerintem le se vettem róla a szememet. Amikor előző este azt mondta, nem adja fel, fogalmam sem volt, hogy valóban azonnal fénysebességre kapcsol. Miért tenné? Talán csak le akart velem feküdni és ennyi, igaz? A gyűlölet vággyá alakult. Néhány hónapja még annyira utált, most pedig velem szeretne lenni, a fajtársai akarata ellenére? Lehet, hogy titokban szed valamit.

A fény megcsillant a szirmokon ülő harmatcseppeken.

Felpillantottam. Lesa is a rózsát nézte. *Szép* — tátogta némán.

Szép? Szép volt, és édes, és romantikus, és még vagy ezer dolog, amitől a szívem majd' kiugrott a helyéből. Hátralestem a vállam felett. Daemon éppen írt valamit egy jegyzetlapra. Összpontosított, összevonta a szemöldökét, sűrű pillái eltakarták a szemét.

Aztán felnézett és elvigyorodott.

A vesztemet éreztem.

A következő pár napban mindenhol rendőrök voltak, a diákokat és a tanárokat Simonról faggatták. Daemont és engem az elsőik között kérdezték ki, mintha valami modern Bonnie és Clyde lennénk, akik azt tervezgetik, hogyan szabaduljanak meg a bunkó izompacsirtáktól.

A tény, hogy Daemon a szart is kiverte Simonból, nem hangzott jól, mindenesetre nem kezeltek minket gyanúsítottakként. Miután - először és utoljára - kikérdeztek az igazgató irodájában, arra a következtetésre jutottam, hogy a rendőrök közül ketten földönkívüliek. Ráadásul az volt a benyomásom, hogy gyanítják: tudom a titkukat.

Azon töprengtem, vajon valaki felkavarta-e az állóvizet. Leginkább Ash-re gyanakodtam, főleg, amióta Daemon elhalmozott az ajándékaival. Egyik nap sütőtökös tejeskávét hozott, a kedvencemet, aztán tojasos-sonkás croissant-t reggelire, csütörtökön cukormázás fánkot, pénteken liliomot. Egyáltalán nem rejtette véka alá a szándékait.

Ash-t még sajnáltam is. Egész addigi életében abban reménykedett, hogy Daemon és ő egy pár lesznek. El se tudtam képzelni, mit gondolhat - vajon gyászolja a kapcsolatuk végső bukását, vagy mindössze úgy érzi: elveszített valamit, ami az övé. Ha egyszer egy árokba dobva végzem, lefogadom, hogy Ash vagy Andrew lesz mögöttem.

Adam otthagyta a sötét oldalt, mostanában Deevel ebédelt. A szó szoros értelmében nem bírták távol tartani a kezüket egymástól, vagy a mi kajánktól.

Esténként Daemon foglalta le minden percemet. Azt mondta, azért őriz, hogy lássa, nem akar-e megtámadni egy újabb szék. Valójában az egész csak időrablás volt, és közben minden lehetséges módon igyekezett közel kerülni hozzám. Amúgy igazán közel, hogy bizseregjen a bőröm, és elszálljon az akaraterőm.

Blake... hát, Blake-vel az órákon beszélgettünk. Este néha SMS-t írt, és mindig meg kellett várnom, hogy Daemon hazamenjen, mielőtt visszahívom. Újabb találkáról nem beszéltünk. Daemon elriasztó taktikája bevált, és erre leplezetlenül büszke is volt.

Szombat délután éppen egyik könyvkritikát írtam a másik után. amikor kopogtak. Befejeztem az utolsó mondatot - „*Lenyűgöző*

kezdés, szívdobogató akciójelenetek és romantika, amitől elohvadsz:

A titkos kör olvasása közben elfeledkezel a leckédről, a gyerekeid vacsorájáról, de még a munkádról is, mert le sem bírod tenni. ”

Lecsuktam a laptopot és az ajtóhoz sétáltam. A tarkóm bizseregni kezdett. Daemon. Megbotlottam a szőnyeg sarkában, és gondosan lehúzgáltam felcsúszott bordás mintázatú felsőmet, mielőtt ajtót nyitottam volna.

Ismerős szorongás kerített hatalmába. Ma mit tervez? Más szóval, miként tudja még bonyolultabbá tenni az életemet? Hétfő óta tartottam magamat az általam bevezetett csókolózási tilalomhoz, azonban furcsamód akármilyen ártatlanok és szűziesek is voltak ezek a találkozások, mégis volt bennük egyfajta tagadhatatlan bensőségesség.

Daemon megváltozott.

Hozzászoktam a gúnyos és bunkó változatához, amit furcsamód még könnyebb is volt kezelni. Egész nap sértegethettük egymást. De ez a Daemon, aki nem adta fel... kedves volt, gyengéd, humoros, és - istenem! - figyelmes.

A verandán állva várt, a kezét farmere zsebébe dugta. Elnézett a messzeségbe, de amint kinyitottam az ajtót, visszafordult. Ellépett mellettem, be a folyosóra. Az illata — a friss levegő és a szantálfa keveréke - követte. Kábító volt, teljesen illett hozzá.

Jól nézel ki ma - jelentette ki váratlanul.

Végigpillantottam szürke, kapucnis pulóveremen, és a fülem mögé türtem egy elszabadult hajtincsemet.

- Izé, köszi - köszörültem meg a torkomat. - Mi a helyzet?

Eddig, ha velem akarta tölteni az idejét, mindig azt az ürügyet találta ki, hogy vigyáz rám. Ma sem számítottam másra.

- Csak látni szerettelek volna.

- Ó. - Az ördögbe is...

- Arra gondoltam, sétálhatnánk egyet - tette hozzá halkan nevetve. - Szép ilyenkor a táj.

A laptopomra lestem. Nem kellene Daemonnel lógnom. Csak bátorítom erre a... nem is olyan rossz viselkedésre.

- Jó leszek, ígérem - mosolygott. Erre már én is felnevettem.

- Na, jó. Menjünk.

Hűvös volt kint, de korántsem olyan hideg, mint napnyugta után. Daemon nem az erdő felé indult, hanem a kocsija irányába.

- Pontosan hova megyünk sétálni? - tudakoltam.

- El — közölte szárazon.

- Hát, azt hiszem, erre magamtól is rájöttem.

- Nagyon sokat kérdezel, ugye, tudod?

- Igen, mondták már, hogy érdeklődő típus vagyok.

Előrehajolt, úgy suttozta a választ.

- Hát, azt hiszem, erre magamtól is rájöttem.

Vágtam egy grimaszt, de a kíváncsiság erősebb volt, úgyhogy beültem az autóba.

- Hallottál valamit Simonról? - kérdeztem, amikor kiállt a ház elől. — Mert én nem.

- Én sem.

Végighajtott a főúton. Arany, vörös és barna levelek suhantak el mellettünk.

- Gondolod, hogy egy arum tehet az eltűnéséről?

- Nem hiszem - rázta meg a fejét. - Egyet sem láttam. Persze ebben nem lehetünk teljesen biztosak.

Nem sok oka lett volna egy arumnak, hogy elrabolja Simont, ugyanakkor errefelé nem tűntek csak úgy el a gyerekek anélkül, hogy annak köze lett volna a lumenekhez vagy az arumokhoz.

Kinéztem az ablakon. Ismerős volt a terep, hamar rájöttem, hova megyünk. Zavartan figyeltem Daemont, ahogy lehúzódik az útról és megáll a mező szélén, ahol a parti volt.

Ugyanott, ahol megküzdöttünk Baruckkal.

- Miért jöttünk ide? - kérdeztem, miközben kimásztam a kocsiból. A lábunk alatt száraz levelek ezerszínű szőnyeget terült el, és minden lépésem alatt mélyen besüppedt. Egy darabig nem hallattam más neszt, csak mi gázoltunk az avartengerben.

- Lehet, hogy még van itt maradék energia a küzdelmünkből, és Baruck halálából - válaszolta, és kikerült egy kidőlt fát. - Vigyázz, mindenhol ágak vannak!

Én is kikerültem egy különösen göcsörtöst.

- Ez most lehet, hogy betegesen fog hangzani, de én vissza akartam jönni ide. Bolond vagyok, igaz?

- Nem - mondta Daemon csendesen. - Én megértem.

- Az energia miatt?

- Amiatt, ami megmaradt belőle. - Lehajolt, félrelökött egy másik törzset. — Tudni szeretném, érzek-e valamit. Ha a védelmisek itt jártak, és ellenőrizték, nem árt, ha mi is tudjuk.

Némán gyalogoltunk tovább. Kissé lemaradtam Daemon mögött, vigyázva lépkedtem az egyenetlen talajon. Amint megláttam a helyet, valami felkavarodott bennem. A földet levelek fedték, de a fák ugyanúgy meghajlottak, most még sokkal groteszkebb látványt nyújtottak a föld felé görnyedve.

Megálltam a kör szélén, próbáltam azonosítani a helyet, ahol Baruck utoljára állt. A lábammal odébb kotortam az avart és az elpusztult aljnövényzetet, és megláttam a felperzselt talajt. A föld emlékezett rá, mi történt aznap éjjel, és nem eresztette el az emlékeit.

- Mint valami borzalmas temető.

- A talaj sosem fog helyrejönni - szólalt meg Daemon csendesen a hátam mögött. - Nem tudom, miért, de magába szívta Baruck esszenciáját. Semmi nem nő itt többé.

Ő is elkezdte félrerugdalni a leveleket, amíg teljesen meg nem tisztította a területet.

- Eleinte felzaklatott, ha öltem.

Az égett sávról Daemonra néztem. A nap átpislogott a felhők között, a sugarai elvesztek Daemon vöröses csillogású, sötét hajában.

Feszülten elmosolyodott.

- Nem tetszett a dolog, hogy elveszek egy életet. Még most sem tetszik. Az élet az élet.

- Meg kell tenned. Ezen nem változtathatsz. Csak magadat teszed tönkre, ha rágódsz rajta. Engem is zavar a tudat, hogy kettejüket... megöltem, de...

- Nem lettél rossz ember emiatt. Sose gondolj ilyesmit! - A tekintetünk találkozott. Daemon megköszörülte a torkát. - Én nem érzek semmit.

A pulóverem kenguruzsebébe dugtam a kezemet, és megmarkoltam a mobilomat.

- Gondolod, hogy a védelmisek találtak valamit?

- Fogalmam sincs. - Hozzám lépett, de megállt, amikor már felé kellett fordítanom az arcomat, hogy ránézhessek. - Attól függ, hogy olyan eszközöket használtak-e, amiket én nem ismerek.

- És ha igen, az mit jelent? Van okunk az aggodalomra?

- Nem hiszem, még akkor sem, ha az energiaszint magasabb.

Kinyúlt, és hátrasimította egy tincsemet, amely kibújt a lófarkam-ból. - Valójában semmit sem árul el nekik. Tapasztaltál mostanában kitöréseket?

- Nem - feleltem, mert nem akartam ezzel is terhelni. Az előző nap felrobbantottam a szobámban a villanykörtét. És vagy egy méterrel odébb toltam az ágyamat.

A keze elidőzött az arcomon, aztán megfogta a kezemet, és könnyed pusztit nyomott a tenyerembe. Forró borzongás szaladt végig a karomon. Daemon perzselő pillantást vetett rám leeresztett szempillái alól.

Kinyílt az ajkam, a szívem úgy repdesett a mellkasomban, mint a hulló levelek körülöttünk.

- Csak azért hoztál ide, hogy teljesen a magadénak tudhass?

- Lehet, hogy ez is része volt a tervnek. — Előrehajtotta a fejét, a haja az arcomat csiklandozta. Mosolyra húzódott a szája, és egy borzongató szívdobbanással később megcsókolt. Forróság töltött el.

Kiszakítottam magam tőle.

- Semmi csók - ziháltam. Ujjai a kezem köré fonódtak.

- Próbálok visszafogni magam.

- Próbálkozz erősebben! — Kiszabadítottam magam a szorításából, hátraleptem, újra a pulóverem zsebébe dugtam a kezem. — Szerintem vissza kellene mennünk.

- Ahogy akarod — sóhajtott.

Bólintottam. Csendben indultunk vissza a kocsinhoz. A földet néztem. Küzdött bennem az, amit akartam azzal, amire szükségem volt. Daemon nem lehetett mindkettő egyszerre.

- Gondolkodtam - szólalt meg rövid szünet után.

- Miről? - sandítottam felé gyanakvón.

- Csinálhatnánk valamit. Együtt. Házon kívül, de nem csak sértalgatásra gondolok - felelte, de közben nem nézett rám. - Elmehtetnénk vacsorázni vagy esetleg moziba.

Az ostoba szívem megint ugrándozni kezdett.

- Most randevúra hívsz?

- Úgy tűnik - válaszolta nevetve. Lassan kiértünk a fák közül, már látszottak a hatalmas szénabálák.

- Te nem akarsz velem randevúzni.

- Miért mondogatod nekem állandóan, mit nem akarok? - tudakolta kíváncsian.

- Mert nem teheted - jelentettem ki. - Nem akarhatod igazán ezt az egészet velem, talán Ash-sel...

- Nem érdekel Ash. — Daemon megtorpant, szembefordult velem, az arca elkomorodott. — Ha vele akarnék lenni, vele is volnék. De nem vagyok vele. Nem *ő*t akarom.

- Engem sem. Nem mondhatod komolyan, hogy képes vagy kockáztatni azt, hogy közel s távol minden luxén hátat fordítson neked miattam.

Daemon hitetlenkedve rázta a fejét.

- Ne tételezd fel, hogy tudod, mit akarok és mire vagyok képes.

Újra nekiindultam.

- Csak a kihívás és a kötés miatt van, Daemon. Akármit is érzek irántam, az nem valódi.

- Ez nevetséges! - kiáltott fel.

- Miért vagy benne ilyen biztos?

- Mert tudom. - Elöttem termett, összeszűkülött szemmel nézett rám, aztán a mellére ütött, éppen a szíve felett. - Tudom, mit érzek legbelül. És nem az vagyok, aki elmenekül, akármilyen nehéznek is ígérkezik, ami vár rám. Inkább fejfel megyek a falnak, mint hogy az egész hátralévő életemben azon töprengjek, mi *lehetett volna*. És tudod, mit? Azt hittem, te sem futamodsz meg. Lehet, hogy tévedtem.

Dermedten kihúztam a kezemet a zsebemből, és hátrasöpörtem a hajamat. A gyomrom megint labdává húzódott össze, de ez most kellemes, meleg érzés volt.

- Nem futamodok meg.

- Tényleg? Most éppen azt teszed — vitatkozott. — Azt játszod, hogy amit irántam érzel, nem valódi, vagy nem is létezik. És nagyon is jól tudom, hogy Bobby iránt nem érzel semmit.

- Blake - javítottam ki automatikusan. Megkerültem Daemont, és a kocsí felé indultam. - Nem akarok beszél...

Megtorpantunk az erdő szélén. Daemon autója mellett kétoldalt egy-egy egy óriási fekete terepjáró parkolt, elállva az útját. Két férfi várt az egyiknél, fekete öltönyben. Sötét, hideg hullámban öntött el a

rossz érzés. Daemon elém lépett, a karját nem emelte fel, de megfeszültek az izmai. Nem kellett megkérdeznem, kik ezek.

A Védelmi Minisztérium megérkezett.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Az EGYIK ÖLTÖNYÖS előrelépett, a szemét nem vette le Daemonról.

- Mr. Black, Miss Swartz, jó napot!

- Szervusz, Lane! - felelte Daemon monoton hangon; ismerhette a pasast. - Ma nem számítottam rátok.

Fogalmam sem volt, mit tegyek, úgyhogy biccentettem, és hallgattam, igyekezve a lehető legkisebbnek tűnni.

- Egy kicsit korábban érkeztünk, és megláttuk a kocsidat - nmsolygott Lane. Végigfutott tőle a hideg a hátamon. A másik öltönyös rám nézett.

- Mit csináltatok idekint?

-Tegnap buli volt kint, és Katy telefonját kerestük. - Daemon rám vigyorgott. - Elhagyta, de még mindig nincs meg.

A mobilom csaknem azonnal lyukat égetett a zsebembe.

- Majd később beszélgetünk, fiúk - folytatta Daemon. - Hamegtaláltuk a...

Az egyik kocsit - egy Expedition - ajtaja kinyílt, és egy nő szállt ki. Jégyszőke haját szoros kontyba kötötte, éles vonásai még szépek

is lehettek volna, ha az arcáról nem az jutott volna eszembe, hogy bármelyik pillanatban nekem jöhet a sokkolóval.

- Fiatalkorú létetekre ittatok? - mosolygott. Hamis volt a mosolya, mint a Barbie babáké, festett, műanyag. Valamiképpen gonosz.

- Nem ittunk - feleltem, folytatva a sztorit. — Annál több esze van. A szülei olyanok, mint az enyéme. Megölnék érte.

- Hát, reméltem, hogy összefutunk, Daemon, és elmehetünk egy korai... vacsorára - intett Lane az Expedition felé. - Csak pár óránk van.

Sajnálom, hogy félbe kell szakítanom a telefonmentő akciótokat. Egy pillanatilag azt hittem, Daemon tiltakozik majd, de ehelyett felém fordult.

- Semmi gond. Hazaviszem Katyt, aztán találkozhatunk.

- Nem szükséges - vágott közbe a nő. - Mi majd visszavisszük a városba, ti meg, fiúk, utánunk jöttök.

A szívem összevissza vert. Segélykérően pillantottam Daemonre, ám ő némán és tehetetlenül állt ott, csak az állkapcsán rándult meg egy izom. Tudtam, nem tehet semmit.

Mosolyt erőltettem az arcomra, és bólintottam.

- Nekem jó lesz. Remélem, nem nagy kitérő.

Deamon ökölbe szorította a jobbját.

- Egyáltalán nem - felelte a nő. - Szeretjük az itteni utakat. Őszi színek, meg minden. Mehetünk?

A terepjáró felé indultam, még visszanéztem Daemonre. Szigorú pillantással követett.

Köszönetet mormoltam, amikor a nő kinyitotta nekem az ajtót, aztán beszálltam a hátsó ülésre. Nagyon reméltem, hogy nem egy ELTŰNT feliratú plakáton köt ki a fényképem.

Közben Daemon is beszállt a maga kocsijába, de előtte még visszaneézett rám. Megesküdtem volna, hogy hallom a hangját a fejemben

- *minden rendben lesz* —, de mégsem lehetett ő. Talán csak a saját vágyaim voltak, mert a következő pillanatban félelmemben megfagyott a vér az ereimben. Mi van, ha most látom utoljára őt, vagy bárki mást? Mi van, ha rájönnek: tudom az igazat?

Mi van, ha rájönnek, mire vagyok képes?

Most már azt kívántam, bárcsak megcsókoltam volna az erdőben Daemont. Ha eltűnők, az utolsó emlékem legalább valamiképpen *teljes* lett volna.

Kényszerítettem magam, hogy lassan vegyem a levegőt. Feleltem a kezem, és kiintegtettem, mielőtt a nő becsukta volna az ajtó- mat. Maga is beült előre, és felém fordult.

— Biztonsági öv?

Reszkető, izzadó kézzel nyúltam az öv után. A férfi a kormány mögött nem szólt semmit, de a bajusza úgy mozgott, mintha zihálna.

- Izé, köszönöm a fuvart.

- Nem probléma. A nevem Nancy Husher - felelte, aztán a sofőr felé biccentett. - Ő pedig Brian Vaughn. Évek óta ismeri Daemon családját. Én csak erre az útra kísértem el őket.

Hát persze.

— Ó, ez igazán kedves.

— Brian szinte a saját fiának érzi Daemont, nem igaz?

- Bizony — helyeselt Brian. - Nem gyakran fordul elő, hogy egy kislánnyal látjuk. Biztosan nagyon jó véleménye van rólad, ha segít megkeresni a telefonodat.

Egyikről a másikra néztem.

— Azt hiszem, igen. Ő is és a húga is nagyon kedvesek.

- Dee egy igazi porcelánbaba. Milyen közeli kapcsolatban álltok?

- kérdezte Brian.

Szóval kihallgatnak. Nagyszerű.

- Hát, mivel hogy más nem lakik abban az utcában, elég közel vagyunk egymáshoz.

Nancy kinézett a szélvédőn. Láttam, hogy szerencsére tényleg Ketterman felé haladunk.

- És Daemon? Vele milyen közeli a kapcsolatotok?

Kiszáradt a szám.

- Nem biztos, hogy értem a kérdést.

- Úgy tudtam, jár valakivel, nem, Brian?

- Ash Thompsonnal - vágta rá az öltönyös. Mintha Nancy nem tudná a nevét. De játszani én is tudok ám.

- Aha, azt hiszem, a nyáron szakítottak. De ennek nincs semmi köze hozzánk.

- Nincs? - tudakolta Nancy.

A fejemet ráztam: eldöntöttem, hogy egy kis igazság nem fog ártani.

- Csak barátok vagyunk. A legtöbbször nem is igazán jövünk ki egymással.

- De hát az előbb azt mondtad, hogy rendes.

A *franca*. Fapofával megvontam a vállam.

- Ha éppen az akar lenni.

Nancy felhúzta egyik fakó szemöldökét.

- És mi van Deever?

- Dee nagyszerű lány. - Kinéztem az ablakon. Ennél hosszabb utazáson még nem vettem részt. Tuti infarktust kapok, mire vége lesz. Volt valami Nancyben, valami, ami mélyebbre hatolt a nyilvánvaló dolgoknál, és amitől magamban megborzongtam.

- És a szüléikről mit gondolsz?

A homlokomat ráncoltam. Ezek igazán furcsa kérdések, ha azt nézzük, hogy nem tudhatják, hogy én mindent tudok.

- Hát, mit tudom én. Szülők.

Brian felnevetett. Igazi ez a pasas? Olyan gépiesnek hatott a hangja.

- Úgy értettem, hogy kedveled-e őket - helyesbített Nancy.

- Nem sűrűn találkozunk. Csak összefutunk néha. Nem is igazán beszélgettem még velük. - A szemébe néztem, az akaratommal igyekeztem rávenni, hogy higgyen nekem. - Nem járok át túl sokszor hozzájuk, szóval nem nagyon látom őket.

Nancy néhány pillanatig állta a pillantásomat, aztán visszafordult az ülésében. Ezután már senki sem szólt. Verejték ütött ki a homlokomon. Amikor Brian befordult az utcánkba, majdnem felsírtam megkönnyebbülésemben. Megállt a járda mellett, és én már kapcsoltam is ki az övemet.

- Köszönöm a fuvar - vetettem oda.

- Semmi gond - válaszolta Nancy. - Csak óvatosan, Miss Swartz!

Égnek álltak az apró szőrszálak a karomon. Kinyitottam az ajtót, és kiszálltam - és akkor, a lehető legrosszabb időzítéssel, megszólalt a zsebemben a mobil, mint egy sziréna.

Szent szar...

A szemem Nancyre villant.

Mosolygott.

- Biztosan jól van — ismételte Dee. — Katy, folyton ezt csinálják. Beugranak, lekövetnek minket, furcsán viselkednek.

A kezemet tördelve megálltam a tévé előtt. Félelem járta át egész testemet azóta, hogy kiraktak a házunk előtt.

- Nem érted. Azt mondta nekik, hogy a telefonomat mentünk megkeresni, mert elveszítettem. És aztán az meg a fülük hallatára megszólalt.

- Értem, de ez nem akkora gáz. - Adam a kanapén ült, felhúzott lábakkal. - Semmiképpen nem gyaníthatják, hogy tudsz valamit.

- Csakhogy azt tudták, hogy hazudunk, és túl okosnak látszottak ahhoz, hogy kihagyják ezt a lehetőséget. Ráadásul nem mondhatam meg Deenek, valójában miért mentünk oda. Nem mintha nem kérdezte volna. Valami sántító magyarázatot adtam neki, hogy látni akartuk a helyet, ahol Daemon megölte Baruckot. Nem győztem meg igazán.

Újra járkálni kezdtem.

- De már órák teltek el. Mindjárt tíz!

- Édesem, minden rendben lesz vele — állt fel Dee, és megfogta a kezemet. — Először itt jártak, aztán indultak el megkeresni. Semmi más nem történik, csak idegesítően viselkednek és kérdezősködnék.

- De miért ilyen sokáig?

- Mert szeret kibabrálni velük, ők meg szeretik ezt visszaadni — válaszolta Adam, és a kezéhez lebegtette a távirányítót. - Állandóan egymás vérére szívják, mint egy rossz házasságban.

Erőtlenül felnevettem.

- De ha rájönnek, hogy tudom? Mit csinálnak vele?

Dee összevonta a szemöldökét.

- Nem fognak rájönni, Katy. Ha pedig mégis, akkor inkább saját magad miatt aggódj, ne miatta!

Bólintottam, kihúztam a kezemet az övéből, és újra mintát kezdtem gyalogolni a szőnyegbe. Nem értik. Én láttam Nancy szemében tudta, hogy hazudunk, de eleresztett. Miért?

- Katy — kezdte Dee lassan. — Meglep, hogy ennyire érdekel Daemon hogyléte.

Elvörösödtem. Magam sem akartam végiggondolni, miért aggódom ennyire.

- Csak mert Daemonról van szó... attól még nem akarom, hogy baja essen.

Dee átható pillantást vetett rám.

- Biztos, hogy csak ennyi?

Megtorpantam.

- Persze.

- Mindenfélét visz neked az iskolába - hajtotta hátra a fejét Adam, és gyanakodva nézett rám. - Még sose láttam, hogy bárki kedvéért ilyesmit csinált volna. A húgomért sem.

- És elég sokat is vagytok együtt - toldotta meg Dee.

- Na és? Te is sokat vagy együtt Adammel. - Alig hagyta el a mondat a száját, máris rájöttem, mekkora hülyeség volt.

Dee csillogó szemmel mosolygott.

- Igen, és szexelünk. Sokat.

Adam szeme elkerekedett.

- Húha, Dee, kürtöld csak szét a világban, jó?

- Ha egyszer igaz - vont vállat Dee.

- Jesszusom, nem erről van szó!

Dee lehuppant a fülig elvörösödött Adam mellé.

- Akkor miről?

A francba. Utáltam hazudni neki.

- Daemon segít nekem tanulni.

- Mit?

- Trigonometriát - vágtam rá. - Pocsék vagyok matekból.

- Na, jó — nevetett Dee. - Ha te mondd...? De remélem, azért azt tudod, hogy ha van köztetek valami, én nem fogok dühöngni!

Csak bámultam rá.

- És részben még azt is megértem, miért akarjátok titkolni. Fel-tűnt ám, mennyit vitatkoztok, meg minden. - Ráncba szaladt a

a homloka. - Azzal azért legyél tisztában, hogy részemről rendben van a dolog. Örültség, és csak remélni tudom, hogy Daemon felkészült arra, ami ebből következik, de azt akarom, hogy boldog legyen. És ha te teszed boldoggá...

- Jól van, értelek. - Ezt a beszélgetést Deevel nagyon nem Adam füle hallatára akartam lefolytatni.

- Szeretném, ha meggondolnád a hálaadásnap i vacsorameghívásunkat — mosolygott Dee. - Tudod, hogy örömmel látunk.

- Erősen kétkem, hogy Ash és Andrew is *örömmel látna* az asztal mellett.

- Kit érdekel, mit gondolnak? — grimaszolt Adam. - Engem nem. Daemont sem. És téged se kellene, hogy érdekeljen.

- Ti egy család vagytok. Én nem...

Megéreztem az ismerős bizsergést a tarkómon. Gondolkodás nélkül sarkon fordultam, átrohantam a szobán, kivágtam az ajtót, és kirohantam a hideg éjszakába. Teljesen ösztönből cselekedtem.

Daemon épp akkor lépett a legfelső lépcsőre, amikor rárontottam és a nyakába ugrottam, szorosan átölelve őt. Egy pillanatig csak állt ott döbbenten, de aztán ő is átkarolta a derekamat. Hosszú másodpercekig egyikünk se szólt. Nem volt szükség rá. Csak a közelsége kellett, és hogy átfogjuk egymást. Talán a köztünk fennálló kötés tette. Talán valami sokkal mélyebb. Abban a percben nem érdekelt.

- Hűha, cica! Mi történt?

Még közelebb bújtam hozzá, és mélyet lélegeztem.

- Azt hittem, a védelmisek elvitték valami laborba, és ketrecre zártak.

- Ketrecre? - nevetett kicsit bizonytalanul. - Nem, semmiféle ketrec nem volt. Csak beszélgetni akartak. Tovább tartott, mint gondoltam. Minden rendben.

- Khmm... - hallottam Dee irányából. Megmerevedtem. Csak ekkor jöttem rá, mit is csinálok, és hogy nagyon nem kéne. Kibontakoztam Daemon öleléséből és rákvörösen elhátráltam.

- Én... én csak izgultam.

- Aha, igen, azt láttuk. — Dee idiótán vigyorgott. Daemon úgy nézett rám, mint aki megütötte a főnyereményt.

- Nekem tulajdonképpen tetszik ez az izgulás. Eszembe juttatja a...

- Daemon! - kiáltottunk rá egyszerre.

- Mi az? - odalépett, és nevetve összekócolta Dee haját. - Csak célozgattam.

- Tudjuk, mire. - Dee villámgyorsan odébb lépett. - És tényleg nem szeretném, ha visszaköszönne a vacsorám. - Rám mosolygott. - Látod, megmondtam, hogy nincs semmi baja.

Most már én is láttam. Amellett őrlítően vonzó is volt, de vissza a tárgyhoz.

- Nem gyanítanak semmit?

- Semmi rendelleneset - rázta a fejét Daemon -, de mindig gyanakszanak. — Megtorpant, a tekintetemet fürkészte a verandái lámpa tompa fényében. - Komolyan, semmi okod az aggodalomra. Biztonságban vagy.

Nem magam miatt aggódtam, és ez nagyon nem volt rendjén. Az önfenntartási ösztönöm összezavarodott. Sürgősen el kellett hagynom azt a házat.

- Rendben. Most már haza kell mennem.

- Kat...

- Nem - intettem, és elindultam lefelé a lépcsőn. - Tényleg haza kell mennem. Blake keresett, vissza kell hívnom.

- Boris várhat - szólt utánam Daemon.

- Blake! - vágtam rá, már a járdáról. Dee addigra bölcsen bevonult, de Daemon a veranda szélére lépett. Amikor találkozott a pillantásunk, úgy éreztem, tisztán látja minden gondolatomat, minden érzésemet. - Egy csomót kérdezgettek. Főleg a nő.

- Nancy Husher - bólintott homlokráncolva, és egy pillanat múlva már előttem állt. - Úgy tűnik, nagykutya a minisztériumban. Azt akarták tudni, mi történt halloween éjjelén. Elmondtam nekik a szerkesztett változatot.

- Elhitték?

- Mindenestől benyelték - bólintott.

- De nem te voltál, Daemon - feleltem borzongva. - Én voltam.

Vagy mindannyian.

- Tudom, de ők nem tudják. - Lehalkította a hangját és az arcomhoz emelte a kezét. - És nem is fogják megtudni.

Behunytam a szemem. A keze melege elűzte a félelmeim egy részét.

- Nem magam miatt aggódom. Ha azt hiszik, hogy lerobbantottál egy műholdat az égről, fenyegetésnek tekinthetnek.

- Vagy egyszerűen azt gondolhatják, hogy ilyen nagyszerű vagyok.

- Nem vicces - suttoztam.

-Tudom. - Közelebb lépett, és a következő pillanatban már ismét az ölelésében találtam magam. - Ne aggódalmaskodj miattam vagy Dee miatt! Tudunk bánni a védelmisekkel. Higgy nekem!

Egy darabig engedtem, hogy átkarolva tartson, magamba ittam a teste melegét, de aztán kivontam magam a karjából.

- Nem mondtam a nőnek semmit. De az az átkozott telefon éppen akkor szólalt meg, amikor kiszálltam a kocsiból. Tudta, hogy hazudunk arról, hogy miért mentünk oda.

- Nem fogja érdekelni őket, hogy hazudtunk a telefonnal kapcsolatban. Alighanem azt fogják hinni, hogy azért mentünk ki, hogy egymásra másszunk. Ne idegeskedj emiatt, Katy!

A félelem azonban nem csillapult, kígyóként tekergőzött bennem. Volt még valami Nancyben, valami számító. Mintha röpdolgozatot íratott volna velünk, ahol el is hasaltunk.

Felnéztem, egyenesen Daemon szemébe.

- Örülök, hogy nem esett bajod.

- Tudom - mosolygott.

Képes lettem volna egész éjjel ott állni, és Daemon csillogó szemét nézni, de valami sürgetett, hogy fussak el tőle, olyan gyorsan és olyan messzire, ahogy csak tudok, mert ennek az egésznek rossz vége lesz.

Megfordultam és elsétáltam.

TIZENHATODIK FEJEZET

A HOGY VÁRTAM, hálaadás napját majdnem végig egyedül töltöttem a házban. Anyut tényleg beosztották, két műszakot kapott egymás után, csütörtök déltől péntek délig távol volt.

Átmehettem volna a szomszédba. Dee is és Daemon is hívott, de nem éreztem helyesnek, hogy felrobbantsam az idegen hálaadás-napjukat. És mivel valahányszor meghallottam egy kocsi zaját közeledni, kilestem az ablakon, tudtam, hogy mindenki, aki megjelenik, titokban E. T. Még Ash is megérkezett a bátyjaival, és úgy nézett ki, mint aki egy temetésre jött, nem pedig ünnepi vacsorára.

A lelkem egy része nem örült a jelenlétének. Igen, féltékeny voltam. Hülyeség.

De akkor is helyesen tettem, hogy nem mentem át.

Egy rakás szorongás voltam. Csak aznap felborítottam a kávézóasztalt, összetörtem három poharat, és elpukkantottam egy villanykörtét. Aligha lett volna jó ötlet társaságba menni, de azért jólesett volna feloldódni egy kicsit az ünneplésben. Csak annyi örömöm volt, hogy a kitörések után a fejem nem akart széthasadni.

Este hat körül ismét éreztem az immár olyan ismerős bizsergést a tarkómon, rögtön, mielőtt Daemon bekopogott volna. Siettem az ajtóhoz, a kellemetlen érzések gombóca szétolvadt bennem.

Legelőször a hatalmas dobozt vettem észre, amit hozott, és a sült pulyka és jamgyökér illatát.

- Szia! - emelt felém egy halom letakart tányért. - Boldog hálaadást!
- Boldog hálaadást! - feleltem lassan, értetlenül.
- Be sem hívsz? - táncoltatta meg a tányérokat előttem. - Ételáldozatot hoztam neked.

Oldalra léptem. Daemon, még mindig vigyorogva, belépett, és szabad kezével intett egyet. A doboz felemelkedett a verandáról, és kutya módjára követte. Az előtérben landolt. Amikor becsuktam az ajtót, éppen megpillantottam Ash-t és Andrew-t, amint beszállnak a kocsijukba. Egyikük sem nézett felénk.

A gombóc újraképződött, ezúttal a torkomban. Daemonhoz fordultam.

- Mindenből hoztam egy kicsit - jelentette ki, és a konyha felé indult. - Pulyka, jamgyökér, áfonyaszósz, tört krumplicsőben sült zöldbab, valami almás ropogós és sütőtök... Cica? Nem jössz?

Összeszedtem magam, és utánasétáltam. Már terített, a tányérokról vette le a fedőt. Én azt se tudtam, mit gondoljak.

Daemon felemelte a kezét, mire két múlt század eleji üveg gyertyatartó lebegett az asztalhoz, amelyeket anyu sosem használt. Rögtön utána érkeztek a gyertyák, és egy újabb intésére a kanócok láng-ra kaptak.

A gombóctól alig kaptam levegőt.

Nyíltak a fiókok, evőeszközök jelentek meg, poharak koccantak az asztalra. Anyu bora röppent elő a hűtőből, és két borospohárba csordult. Daemon állt a kavargás közepén - olyan volt az egész,

mint *A szépség és a szörnyeteg* egyik jelenete. Már csak arra vártam, hogy a teáskanna dalra fakadjon.

- Vacsora után pedig van a számodra még egy meglepetésem.

- Igen? - suttogtam.

Daemon bólintott.

- De előbb vacsorázz velem!

Odacsoszogtam az asztalhoz és leültem. Könnybe lábadt szemmel néztem rá. Elém tette az ételt, aztán ő is mellém ült. Megköszörültem a torkomat.

- Daemon, én... én nem is tudom, mit mondjak. Köszönöm.

- Nem kell, hogy megköszönd - felelte. — Megértem, hogy nem akartál átjönni, de attól még nem muszáj egyedül maradnod.

Lesütöttem a szemem, mielőtt megláthatta volna a könnyeimet. Felkaptam a poharat, és felhajtottam a kesernyés ízű fehérbort. Daemon meglepve nézett rám.

- Mohó vagy — mormolta.

- Lehet. Ma este - mosolyogtam rá. A térdével meglökött az asztal alatt.

- Egyél, mert kihűl!

Az étel isteni volt. Minden kétségem elszállt Dee főzőtudományát illetően. Megettem az utolsó falatig, amit Daemon elém tett, beleértve a repetát, és közben megittam még egy pohár bort. Mire a süttőtökös pitéhez értem, már vagy becsíptem kicsit, vagy kezdtem elhinni, hogy más is hajtja Daemont, mint a kötésünk. Hogy talán mégis törődik velem. Mert a kötés erejét én le tudtam küzdeni - nagyjából —, ő pedig, ha akarja, egészen biztosan.

De talán nem akarta.

Különösen bensőségesre sikerült a vacsora utáni elpakolás. A könyökünk össze-összeért, barátságunk csendben mosogattunk egymás

mellett. Éreztem, hogy piros az arcom, a gondolataim nagyon is boldondosak voltak.

A túl sok bor teszi.

Kikísértem Daemont az előtérbe, ahonnan anélkül lebegtette be a hatalmas dobozt a nappaliba, hogy hozzáért volna. Valami lágyan csilingelt benne.

Leültem a kanapé szélére, az ölembe ejtettem a kezemet és vártam - nem is sejtettem, mire készül.

Kinyitotta a dobozt, belenyúlt, kiszedett egy zöld tűleveles ágat, és megbökött vele.

- Szerintem van itt egy karácsonyfa, amit fel kellene díszíteni. Tudom, hogy nem most van a parádé, de ha jól sejtem, Charlie Brown hálaadásnapj különkiadása megy, és hát, az se rossz.

Eddig bírtam. A torkomba visszanyúlt a gombóc, de most már képtelen voltam lenyelni. Felpattantam, és kimentem a szobából. Könnyek csorogtak az arcomon, hiába törölgettem őket, az érzések viharában elakadt a lélegzetem.

Daemon azonban ott termett előttem, elzárva a lépcsőt. Tágra nyílt, fénylő szemmel nézett rám. El akartam fordulni, de ő gyorsabb volt: a karjába kapott.

- Nem azért csináltam, hogy megrikassalak, Kat.

-

Tudom - szívgtam. - Csak...

- Csak micsoda? - A két kezébe fogta az arcomat, és a hüvelykujjával letörölte a könnyeimet. Bizsergett a bőröm az érintéstől. - Cica?

-

Nem hittem volna, hogy tudod... milyen sokat jelent számomra az ilyesmi. - Mély lélegzetet vettem, de az ostoba könnyek nem akartak elállni. - Azóta nem csináltam ezt, hogy... hogy apu meghalt. Sajnálom, hogy bögök, nem vagyok szomorú. Egyszerűen nem számítottam erre.

- Semmi baj. - Daemon magához húzott, és én nem ellenkeztem. Szorosan átölelt, én pedig az ingébe temettem az arcomat. — Értem. Örömkönnye, meg minden.

A karjában lenni megnyugtató, meleg érzés volt. Tagadni akartam, de most először egyszerűen nem tettem. *Nem tagadtam.* Abban a pillanatban nem számított, hogy Daemon egy hatalmas, megfejtendő Rubik-kockának lát-e, vagy csak a gyógyító kisugárzása hat rám.

Belemarkoltam az ingébe, és csak kapaszkodtam. Lehet, hogy azt gondolta, tudja, mennyit jelent ez a számomra, de valójában nem tudhatta. És soha nem is fogja megtudni.

Felemeltem a fejem, és én is a két tenyerem közé fogtam sima arcát.

Segítségképpen kicsit előre hajolt, én pedig megcsókoltam.

Gyors, ártatlan csók volt, mégis éreztem, hogy az energia a lábujjaim hegyéig átjár. Kifulladásig húzódtam el.

- Köszönöm. Tényleg, őszintén köszönöm.

Egy cirógató mozdulattal letörölte az utolsó könnyeimet.

- Ne áruld el senkinek, hogy ilyen kedves is tudok lenni! Fenn kell tartanom a látszatot.

- Jól van - nevettem. - Csináljuk!

Karácsonyfát állítani egy idegennel semmihez sem hasonlítható élmény. Egyetlen fej mozdulattal hívta ki az ajtó elől a fotelt, látszólag a semmire akasztotta a lámpafüzért, az pedig sziporkázni kezdett, pedig be sem volt dugva.

Nevettünk is. Nagyon sokat. De legalább ugyanannyiszor elszorult a torkom, amikor eszembe jutott, milyen arcot vág majd anyu másnap délután. Azt gondoltam, boldog lesz.

Daemon ezüst angyalhajat dobott a fejemre, amikor levadásztam az utolsó lebegő gömböt.

- Köszönöm - néztem rá.
- Tulajdonképpen illik hozzád.

A nappalit betöltötte a műfnyő illata, felébresztve bennem az ünnepi hangulatot, mint valami alvó óriást. Daemonre nevettem, és feltartottam a gömböt - majdnem olyan zöld volt, mint a szeme. El is döntöttem, hogy az ő gömbje lesz, és feltettem a csillag alakú csúcsdíz alá.

Éjfélre járt, mire végeztünk. Szorosan egymás mellé ültünk a kanapéra, hogy megcsodáljuk a mesterműünket. Az angyalhajból talán kicsit több jutott az egyik oldalra, de egyébként tökéletes volt: szivárványszínben hunyorogtak a fények, csillámlottak az üveggömbök.

- Imádom - jelentettem ki.
- Igen, elég szép — válaszolta Daemon, és ásitva nekem dőlt. Dee

is feldíszítette a fát ma délelőtt. Ő mindig egyszínűt csinál, de nekem a miénk jobban tetszik. Olyan, mint egy diszkógömb.

A miénk. Elmosolyodtam, tetszett a szó hangzása.

Daemon finoman meglökött a vállával.

- Azért jól szórakoztam, amíg díszítettünk.
- Én is.

Félig lehunyta a szemét. Ölni tudtam volna a szempilláiért.

- Késő van - állapította meg.
- Tudom - Tétováztam. - Szeretnél maradni?

Válaszul csak felvonta az egyik szemöldökét.

Na, igen, ezt idétlenül fogalmaztam meg.

- Nem úgy értettem — helyesbítettem sietve.
- Nem tiltakoznék, ha *mégis* úgy értetted volna - nézett végig rajtam. - Kicsit sem.

Színpadiasan forgattam a szememet, de a gyomrom kicsire húzó-
dott össze. Miért ajánlottam fel neki, hogy maradjon? A feltételezése
egyáltalán nem volt légből kapott, és Daemon nem olyan fickónak
korhatár nélküli pizsamapartikat szervezne. Eszembe ju-
tott az utolsó és egyetlen alkalom, amikor egy ágyban aludtam vele,
Elvörösödve álltam fel. Nem akartam, hogy elmenjen, de... de
magam sem tudtam, mit akarok.

- Átöltözöm - közöltem.

- Segítsek?

- Nahát, Daemon, igazán lovagias vagy!

Kiszélesedett a mosolya, az arcán mély gödröcskék jelentek meg.

- Nos, az élmény mindkettőnk számára kellemes lenne, ígérem.

Ebben nem is kételkedtem.

- Csak maradj! - utasítottam, azzal felsiettem a lépcsőn. Gyorsan
beleugrottam az alvós rövidnadrágomba, meg egy rózsaszín termo-
felsőbe. Nem a legszexibb hálórúha, de mosakodás és fogmosás köz-
ben mégis úgy döntöttem, ez a legjobb választás. Bármi más csak
ötleteket adna Daemonnek. A pokolba, még egy papírszáktól is be-
gerjedne!

Kiléptem a fürdőszobámból, és megtorpantam. Daemon *nem* maradt
lent. Leolvadt a mosoly az arcomról.

- Unakoztam — mondta. Az ablaknál állt, háttal nekem.

- Öt percig sem voltam távol.

- Csak rövid ideig tudok összpontosítani - vágta rá. Rám pillan-
tott, megcsillant a szeme. — Szép a nadrágod.

Elvigyorodtam - a sortomon csillagok díszlettek.

- Mit keresel idefent?

- Te mondtad, hogy maradhatok - fordult felém, a tekintete az
ágyra esett. A szoba egyszerre mintha nagyon összement volna, az

ágy még annál is jobban. - Nem sejtettem, hogy a kanapéra gondolsz.

Most már magam sem voltam benne biztos. Felsóhajtottam. Mire készülök? Daemon egyszerre előttem termett.

- Nem harapok.

-Jó tudni - morogtam.

- Hacsak te nem kérsz meg rá - tette hozzá ördögi vigyorral az arcán.

- Még jobb. - Kikerültem. Határozottan távolságra volt szükségem. Persze semmit nem használt. Zakatoló szívvel néztem, ahogy lerúgja a cipőjét, aztán ledobja az ingét is. Végül a nadrággombja felé nyúlt.

- Mit művelsz? - kérdeztem riadtan.

- Lefekvéshez készülődök.

- Levetkőzől?!

- Van rajtam bokszeralsó - vonta fel a szemöldökét. - Most mi van? Azt akarod, hogy nadrágban aludjak?

- A múltkor úgy volt. — Szerettem volna meglegyezni magam. Daemon felnevetett.

- De az pizsamanadrág volt.

És felső is járt hozzá, de ki emlékszik már arra?

Szólhattam volna neki, hogy menjen el, de inkább elfordultam, és úgy tettem, mintha roppantul érdeklődnék egy, az íróasztalomon heverő könyv iránt.

Megdermedtem, amikor hallottam, hogy az ágy felnyög a súlya alatt. Elszorult a torkom, megfordultam. Valóban az ágyamon feküdt, a két karját összefonta a tarkója alatt, és ártatlan arcot vágott.

- Ez nem volt jó ötlet - suttoztam.

- Alighanem életed legokosabb ötlete volt.

Beletöröltem izzadó tenyeremet a nadrágomba.

- Egy hálaadásnapi vacsoránál meg egy karácsonyfánál sokkal több kell ahhoz, hogy megfektess.

- A fenébe. Most vágta haza a teljes tervemet.

Idegesen, dühöngve, mégis izgatottan néztem rá. Egyszerre ennyi mindent érezni nem is lehet. Zavartan közelebb léptem az ágyam másik feléhez-jó ég, mikor lett neki egyáltalán *kétfelé?*-, és sietve becsusszantam a takaró alá. *Nem* akartam tudni, magán hagyta-e a farmert, vagy sem.

- Lekapcsolnád a villanyt?

Meg sem mozdult, és máris sötétség borult ránk.

- Ez hasznos képesség - jegyeztem meg kisvártatva.

- Tényleg az.

A szemem a függöny résein beszűrődő halvány fényt kereste.

- Talán egy nap én is olyan lusta leszek, mint te, és anélkül kapcsolgatom a lámpákat, hogy elmozdulnék a helyemről.

- Ez máris egy cél, amit kitűzhetsz magad elé.

Kicsit lazítottam, elmosolyodtam.

- Istenem, Daemon, olyan szerény vagy!

- A szerénység a szenteknek vagy a lúzereknek való. Én egyik sem vagyok.

- Hihetetlen, egyszerűen hihetetlen!

Az oldalára fordult: lehelete felborzolta az apró hajszálakat a nyakamon. A szívem a torkomban dobogott.

- El sem hiszem, hogy nem rúgtál még ki.

- Én sem - mormoltam.

Közelebb fészkelődött. Igen, tényleg levette a farmerét. Meztelen lába az enyémhez ért. Megugrott a pulzusom.

- Tényleg nem akartalak megríkatni az előbb.

Hanyatt fordultam, felnéztem rá. Fél könyékre támaszkodott, selymes tincsei az arcába hullottak.

-Tudom. Hihetetlen volt, amit csináltál.

- Egyszerűen nem tetszett a gondolat, hogy egyedül legyél.

Lassan, nyugodtan lélegeztem. Mint a földszinten, amikor megölelt, és én megcsókoltam. Nem akartam gondolkodni, ám ez lehetetlen volt — Daemon szemében ezer nap ereje csillogott.

Felém nyúlt, az ujjai hegyével elsöpört az arcomból egy hajfürtöt. Elektromosság bizsergett végig a testemen. Semmi értelme sem volt tagadni a vonzást, amely egyikünket sem eresztette. Úgy néztem az ajkát, mint egy kábszerfüggő, az érintésük emléke belülről perzselt. Örölség volt. Meghívni, hogy maradjon, egy ágyba feküdni vele, és ilyesmiket gondolni róla. Örölség. Izgató.

- Aludnunk kéne - nyeltem nagyot.

- Kéne - értett egyet. A tenyerét az arcomra simította. Én is meg akartam érinteni. Közelebb akartam tudni magamhoz.

Végighúztam az ujjaimat lágy, mégis erős vonalú ajkán. Szédítő.

Fény lobbant a szemében. Összeszorult a szívem.

Közelebb mozdult, csókot lehelt a szám sarkára, a keze az arcomról a nyakamra vándorolt. Újra lehajolt, és puszt adott az orrom hegyére. Aztán megcsókolt, lassú tűzzel, amitől minden idegszálam felpöndörödött.

Fájdalmasan vágytam többre, még sokkal többre. Úgy éreztem, beleszédülök abba a csókba, beleszédülök *Daemonbe*.

Felnyögött és visszahúzódott, aztán elhelyezkedett mellettem, fél karját átvette a derekamon.

- Jó éjt, cica!

Nagyot sóhajtottam, a szívem még mindig hevesen vert.

- Ennyi?

Daemon felnevetett.

- Ennyi. Egyelőre.

Az ajkamba haraptam, igyekeztem lelassítani a szívverésemet. Mintha örökké tartott volna. Akkor végül közelebb fészkelődtem hozzá, ő pedig a fejem alá csúsztotta a karját. Oldalra fordultam, a felsőkarjára fektettem az arcomat. Egymás lélegzetét érezve, csendben néztük egymást, aztán Daemon szeme lassan lecsukódott.

Aznap este másodszor ismertem be, hogy talán tévedtem vele kapcsolatban. Talán magamat sem ismerem eléggé. Ezúttal nem foghattam a borra.

Azzal a gondolattal bóbiskoltam el, hogy vajon mit jelent az „egyelőre”.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A MIKOR MEGKAPTAM BLAKE SMS-ét, hogy találkozzunk a Smoke Hole-ban péntek este, nem tudtam, mitévő legyek. Helytelennek tűnt vele vacsorázni, hiszen előző éjjel Daemon karjában aludtam.

A gondolatra is elpirultam. Nem történt más azon az egy csókon kívül, de az éppen eléggé bensőséges volt. A Daemon iránti érzéseim átjárták az egész lelkemet, és amit előző nap tett értem, a vacsorával meg a karácsonyfával, az olyasmit jelentett, amit nem tagadhattam le magam előtt.

Azonban Blake-kel is kezdenem kellett valamit. A barátom volt, és az elmúlt éjszaka után muszáj volt egyértelművé tennem, hogy az is marad, semmi több. Mert tegnap valamikor - még ha a kapcsolatunkat nem is tisztáztuk teljesen Daemonnel - ráébredtem, hogy egy dologban igaza van.

Kihasználom Blake-et: ártalmatlan és egyszerű lélek, kedves, randiképes srác, de valami langyos vonzalomnál többet nem érzek iránta. Semmi olyasmit, amit Daemon iránt igen. És ez nem helyes, mert ha ő viszont kedvel engem, nem játszadozhatok vele tovább.

Megüzentem neki, hogy rendben, és reménykedtem, hogy nem ez lesz életem legkínosabb péntek estéje.

Amint a nap lebukott a hegygerincek mögé, a kellemes őszi időt felváltotta a szinte téliesen hideg szél, még az ég is elszürkült a város lelett.

Az ajtóhoz legközelebbi parkolóhelyre álltam be. Az úton végig hallottam a szél üvöltését, semmi kedvem nem volt kiszállni a meleg kocsiból. Észrevettem, hogy az ablakba, a nyitva tartás fölé, egy Simont ábrázoló képet ragasztottak. Elhúztam a számat, kiugrottam az autóból, és besiettem a - meglepően népes - vendéglőbe.

Blake a kandalló közelében foglalt asztalt. Amikor meglátott, felállt és elmosolyodott.

- Szia! Örülök, hogy eljöttél!

Felém nyújtotta a karját, hogy megöleljen. Úgy tettem, mintha nem venném észre és leültem.

- El sem hiszem, milyen hideg van. Milyen volt az utad?

Blake alig észrevehetően ráncolta a homlokát, és az evőeszközeit kezdte igazgatni a képzeletbeli tányérja mellett. Amikor már mind-egyiket szépen elrendezte, felnézett.

- Nem rossz. Nem is túl izgalmas. Hát a te szünidőd?

- Nagyjából ugyanilyen. - Elhallgattam, mert megláttam néhány iskolatársunkat. Közös asztalnál ültek egy hatalmas, kemencében sült pizza körül. Chad, akivel Lesa mostanában találkozgatott, felém intett, én pedig vizionoztam az üdvözlést. - De még nem állok készen rá, hogy vége legyen.

Megérkezett a duci pincérnő, felvette a rendelésünket. Üdítőt kértem, meg sült krumplit. Blake levest rendelt.

- Remélem, ez most nem az ölemben köt ki - tréfálkozott. Őszszereztem. Aligha, hiszen Daemon nincs itt... egyelőre.

- Tényleg nagyon sajnálom.

Blake felemelte a szívószálat, és lefejtette róla a papírborítást.

- Nem nagy ügy. Előfordul.

Bólintottam, és a párás ablakokra néztem. Blake megköszörülte a torkát, aggodalmas arcot vágott: a tekintete egy középkorú férfinakadt meg, aki a bárpult közelében idegesen körbe-körbe pislogott.

- Az a pasas mindjárt le fog lépni, fizetés nélkül.

- Tényleg?

- És azt hiszi, hogy megúszhatja. Már annyiszor sikerült neki - bólintott Blake. Döbrent csendben néztem, ahogy a férfi kiissza az italát és feláll, anélkül hogy rendezné a számláját.

- De valaki mindig figyel — tette hozzá Blake halvány mosollyal, és lám, a férfi háta mögött ülő pár, mindketten kopott farmerben és flanelingben, valóban a menekülni készültöt figyelte. A pár férfitagja a társa felé hajolt, és valamit a fülébe súgott. A nő csontos arca rosszalló fintorba torzult. Az asztalra csapott.

- Semmirekellő mocskok, azt hiszik, ingyen ehetnek!

A dühkitörés hallatán már az étteremvezető is felkapta a fejét; éppen egy rendelést vitt ki. A megriasztott ember felé fordult.

- Hé! Azt már kifizette?

A férfi megtorpant, valami bocsánatkérést mormolt, és néhány összegyűrt bankjegyet dobott az asztalra. Blake-re néztem.

- Hűha, hát ez... felkavaró volt.

Blake csak vallat vont. Megvártam, hogy a pincérnő kihozza a rendelésünket, és elmenjen. Továbbra is ugyanolyan kényelmetlenül éreztem magam.

- Honnan tudtad, mit fog csinálni?

- Ráhibáztam - fújta meg a zöldséglevését.

- Marhaság! - feleltem suttogva. A szemembe nézett.

- Sikeres találgatás volt, semmi több.

Ebben erősen kételkedtem. Blake nem volt idegen, legalábbis fel-tételeztem, hogy nem az, és az általam ismert luxenek egyike sem tudott gondolatot olvasni, vagy jövőbe látni, de ezt akkor is nagyon furcsálltam. Lehetséges, hogy tényleg csak ráhibázott, de minden ösztönöm azt súgta, hogy ennél többről van szó.

- Sokszor ráhibázol a dolgokra? - tudakoltam a sült krumplit rágcsálva.

- Néha - vont vállat. - Pillanatnyi intuíció.

- Intuíció - biccentettem. — Hát ez telibe talált!

- Különben hallottam, hogy eltűnt az a srác. Ez szívás. Meglepett a hirtelen témaváltás.

- Aha, tényleg az. A zsaruk szerint megszökött.

Blake a levesét kavargatta.

- Sokat faggatták Daemont?

- Miért faggatták volna? - néztem rá értetlenül.

Blake kanala megállt a tálban.

- Hát, mert összeverekedtek. Úgy értem, valószínű, hogy kikér-dezték őt.

Rendben, ebben volt igazság. Csak túlérzékeny voltam.

- Hát igen, úgy tudom, kérdezgették, de neki semmi köze...

Félbehagytam a mondatot. Nem mertem hinni az érzékeimnek. A mellkasomon tompa melegség áradt szét.

Az nem lehet.

Visszaejtettem a krumplit a tálba. Az obszidián szinte lángolt a pulóverem alatt. Vadul kaparásztam a nyakamat, rángattam a láncot. Amikor kiszabadult a medál, a markomba zártam és összerándultam, mert megégette a tenyeremet. Jeges rémület kúszott fel a

torkomon. Felnéztem: Blake a csuklóját piszkálta, de nem láttam pontosan, mit csinál. A pillantásom a bejárati ajtóra esett, amely épp abban a pillanatban pattant fel. A szél besodort néhány száraz levelet.

A vendégek tovább beszélgettek: észre sem vették, hogy egy szörnyeteg jött be közéjük. Az obszidián perzselte a bőrömet. Az asztalunk halk zörrenésekkel mocorogni kezdett.

A küszöbön egy magas, sápadt nő állt, sötét napszemüvege a fél arcát eltakarta, tekintete a zsúfolt termet kutatta. Hollófekete haja sűrű, kötélszerű tincsekben lógott a nyakába, vérvörös ajka hüllő- mosolyra húzódott.

Arum volt.

Már majdnem felálltam, és másodpercek választottak el attól, hogy letépjem az obszidiánt a nyakamból. Vajon tényleg képes lennék rátámadni? Nem voltam biztos benne, de azt tudtam, hogy valamit tennem kell. Minden izmom megfeszült. Az arumok mindig négyesével utaztak, úgyhogy ha itt akadt egy, az azt jelentette, hogy valahol a közelben további három rejtőzött.

A vér dobolt a fülemben. Olyan erősen összpontosítottam az arum nőre, hogy Blake-kel nem is törődtem, amíg elém nem állt.

Felemelte az egyik kezét.

Mindenki *megdermedt*. Mindenki. Néhányan a maguk elé emelt, púpozott villával, mások szóra nyitott szájjal, vagy groteszk, néma nevetésbe fagyva. Volt, aki éppen lépett volna, és fél lába a levegőben maradt. Egy pincérnő egy gyertyát akart meggyújtani: ő megmerevedett, de a láng még mindig táncolt az öngyújtóján. Senki nem adott ki egyetlen hangot sem, senki sem moccant, és láthatóan levegőt se vett senki.

Blake?

Hátraléptem: egyszerre nem tudtam, kitől tartsak inkább, az arumtól, vagy az ártalmatlan szörfös sráctól.

Az arum nőre nem hatott, akármilyen történt. Gyors, könnyed mozdulatokkal forgatta a fejét, tanulmányozta a dermedt embereket, és ha jól sejtettem, néhány luxent is.

- Arum - szólalt meg Blake halkán. A nő felénk fordult, a fejét forgatva kereste a hang forrását. Levette a szemüvegét és hunyorogva ráánk nézett.

- Ember?

Blake felnevetett.

- Nem igazán.

Azzal rávetette magát a nőre.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Egy kicseszett *NINDZSA* volt.

Villámsebesen lebukott az arum kinyújtott karja alatt, majd megpördült, és teljes erejéből hátba rúgta. A nő tántorogva előre-lépett, aztán felé fordult. A haja sötét energiával telt meg; hátrált, hogy összeszedje az erejét a csapáshoz.

Blake villámgyorsan lebukott, majd megfordult a tengelye körül, és kirúgta az arum alól annak bőrnadrágba bújtatott lábát. A sötét energia elillant, amint mindketten talpra álltak, és körözni kezdtek egymással szemben az asztalok és a megdermesztett emberek között fennmaradó szűk helyen.

Én csak álltam ott, félig transzban bámultam az előadást. Blake arca teljesen kifejezéstelenné vált, mintha átkapcsolt volna harcos üzemmódba, minden erejével az arumra összpontosított. Aztán elő-reugrott, elkapta az arum állát és hátralökte a fejét. Fogak csattantak; amikor a nő újra előrehajtotta a fejét, az ajkáról sötét, olajos folyadék szivárgott.

Elhagyta emberi alakját, sűrű, sötét füstté olvadt, úgy vágott vissza.

Blake nevetett - aztán olyan gyorsan csapott le a nőre, hogy a keze elmosódva merült a nő egykori mellkasa helyén kavargó sötétségbe. Az órája... nem egyszerű óra volt, hanem egy obszidiánszilánk, amely egyenesen az arum testébe ékelődött.

Blake visszarántotta a kezét.

A nő ismét emberi alakot öltött, sápadt arcán döbbenet tükrödött - aztán a következő pillanatban valóban füstté robbant szét. A lökéshullám hátrafújta a hajamat, keserű ízt hagyott a nyelvemen.

Blake ki sem fogyott a szuszából, csak az órájához nyúlt, és megnyomott rajta valamit, majd visszaigazította a csuklójára, végül be- lekotort összekócolódott hajába.

Én csak bámultam rá. Az obszidián gyorsan hűlt a tenyeremben.

- Mi vagy te...? Jason Bourne reinkarnációja?

Blake az asztalunkhoz lépett, és egy húszast meg egy tízest ejtett a terítőre.

- Beszelnünk kell, valahol kettesben.

Kikerekedett szemmel néztem rá, és mély lélegzetet vettem. Az életem épp most vált egy kicsit még örültebbé, de ha az idegenekkel meg tudtam birkózni, a nindzsa Blake-vel is meg fogok. Ami persze nem azt jelentette, hogy bárhová elmegyek vele anélkül, hogy előbb megtudnám, miféle szerzet is ő.

- A kocsimban.

Rábólintott. Elindultunk kifelé, kinyitotta nekem az ajtót, és még egyszer végignézett a megdermesztett vendéglőn. Aztán intett, és mindenki újra mozogni kezdett, észre sem véve, hogy közben percek teltek el.

Kétlépésnyire voltunk a kocsimtól, amikor ráébredtem, hogy re-meg a kezem, és bizsereg a tarkóm.

- Ez most valami vicc — morogta Blake, és megfogta a kezemet. Fel sem kellett néznem. Az Infinity nem volt a közelben, azonban Daemonnek megvolt a maga különleges módszere a helyváltoztatásra, ha szüksége volt rá.

Hosszú, tekintélyt parancsoló árnyék vetült ránk. Felpillantottam. Daemon állt ott, az arca felső részét fekete baseballsapkájának árnyékába rejtve.

- Te... te mit csinálsz itt? - dadogtam, aztán rájöttem, hogy Blake fogja a kezemet. Gyorsan elengedtem. Daemon olyan erősen szorította össze a fogait, hogy a márványt is átharaphatta volna.

- Én is éppen ezt akartam kérdezni tőled.

Ó, jaj, te jó ég! Ez egyáltalán nem alakult jól. Abban a pillanatban sem az arum nő, sem nindzsa Blake nem számított. Csak Daemon, és amit feltételezhetett.

- Nem az van, amit...

- Nézd, én nem tudom, mi van köztetek, vagy mi nincs - vágott közbe Blake, és megfogta a könyökömet. - De beszélnem kell Katyvel...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Daemon nekilökte a Smoke Hole ablakának, és elkapta a torkát. Egészen közel hajolt hozzá, az arca csak centikre lehetett Blake-étől, a baseballsapkája ellenzője nyomot hagyott a homlokán.

- Ha még egyszer hozzányúlsz, én...

- Te...? Mit csinálsz? — nézett rá Blake ellenségesen. — Mit fogsz csinálni, Daemon?

Elkaptam Daemon vállát, és megpróbáltam elhúzni, de meg sem moccant.

- Daemon, hagyd! Ereszd el!

- Tudni akarod, mit fogok csinálni? - kérdezett vissza, és az egész teste megfeszült. - Tudod, hol a fejed meg a segged? Nos, hamarosan közelebbi ismeretséget fognak kötni egymással.

Szent isten! Lassan közönségünk is akadt. Az autókban ülők mind minket néztek, és biztos, hogy a vendéglőben is mindenki ki-felé ámult az ablakon. Ismét megpróbáltam szétválasztani őket, de egyik sem törődött velem.

- Szeretném én azt látni! - mosolyodott el gonoszul Blake.

- Ezt jól gondold meg! - nevetett halkan Daemon. - Fogalmad sincs, mire vagyok képes, öcskös.

- Nahát, ez vicces. - Blake kinyújtotta a karját, és elkapta Daemon csuklóját. - Pontosan tudom, mire vagy képes.

Végigfutott a hátamon a hideg. Ki a fene valójában Blake?

A vendéglő ajtaján ekkor a flanelinges férfi lépett ki, kopott nadrágját igazítgatva. Kiköpött egy pofára való bagólevet, és hozzánk lépett.

- Srácok, aszondom, hagyjátok abba eztet, mielőtt valaki híjjá a...

Blake felemelte a szabad kezét, mire a flanelinges ember megfagyott a mondat közepén. Rosszat sejtve hátrapillantottam. A parkolóban mindenki megmerevedett, és semmi kétség, a vendéglőben is. Daemon testének körvonalai halvány fehéresvörös fényben úsztak. Feszült csend ereszkedett ránk, és tudtam, csak pillanatokon múlik, hogy luxén alakjában mutatkozzon meg Blake előtt.

Alighanem a torkát is szorosabban markolta, mert Blake levegőért kapott.

- Nem érdekel, kicsoda vagy micsoda vagy, de ajánlom, hogy indokold meg, miért is ne robbantsalak át a következő szánalmas életedbe, de rohadt gyorsan!

- Tudom, mi vagy - nyögte ki Blake.

- Rossz válasz - morogta Daemon, és ezúttal egyet kellett értenem vele. Ideges pillantást vetettem a flanelingesre. Még mindig ugyanúgy állt, eltátott szájában látszottak elszíneződött fogai. Daemon fényaurája tovább erősödött. - Próbálkozz újra!

- Épp most végeztem ki egy arumot. Akármilyen arrogáns pöcs vagy, egy oldalon állunk. - Nem tudta folytatni, mivel Daemon szabályosan belefojtotta a szót. Megragadtam mindkét vállát. Nem hagyom, hogy megölje Blake-et.

- Segíthetek Katynek - nyögte ki Blake sípolva. — Ez már elég jó?

- Micsoda? — Döbbenetemben leejtettem a kezemet.

- Hát nézd, már azért, hogy kimondod a nevét, szívesen elpusztítanálak, szóval nem. Nem elég jó.

Blake szeme rám villant.

- Katy, tudom, mi vagy, mire leszel képes, és segíthetek.

Csak bámultam rá. Daemon odahajolt hozzá, szeme fehéren csillogott, akár a gyémánt.

- Csak egy kérdés. Ha megöllek, ezek az emberek képesek lesznek újra mozogni?

Blake riadtan pislogott vissza. Tudtam, hogy Daemon nem tréfál. Már eleve nem kedvelte Blake-et, és a fiú - vagy akármi - most ráadásul ismeretlen fenyegetést jelentett a számára. Rengeteget tudott, túl sokat, még azt is, hogy én mi vagyok.

Hogy én mi vagyok? Na, várjunk csak!

- Ereszd el, Daemon! - léptem előre. - Tudnom kell, miről beszél. Daemon nem vette le fénylő pillantását Blake-ről.

- Menj innen, Kat! Komolyan, menj innen, azonnal!

A francokat.

- Hagyd abba! - Amikor nem felelt, kiabálva folytattam. - Hagyd abba!!! A pokolba is! Hagyd már abba egy percre!

Daermon összpontosítása megtört: rám nézett. Blake kihasználta az alkalmat, és elrántotta magától Daemon kezét, aztán oldalra botladozott, hogy pár lépés távolságra kerüljön tőle.

- Jesszusom! - dörzsölgette a nyakát. - Komoly indulatkezelési problémáid vannak. Beteg vagy.

- Van rá gyógymód, mégpedig az, ha szétrúgom a seggedet.

Blake felmutatta a középső ujját. Daemon előrelódult, alig tudtam elé ugrani. A mellkasára tettem a kezemet, és a szemébe néztem; ilyennek még sosem láttam.

- Elég! Hagyd abba! Most azonnal!

- Hiszen ez egy... — vicsorogta, de félbeszakítottam, mert sejtettem, mit akar mondani.

- Nem tudhatjuk, micsoda. De akkor is megölt egy arumot. És nem bántott sem engem, sem mást, pedig elég sok alkalma lehetett volna rá.

Daemon fújt egyet.

- Kat...

- Hallgassuk meg, Daemon! *Nekem* tudnom kell, mit akar mondani. - Mélyet lélegeztem. - Ráadásul ezek az emberek már másodszorra merevednek meg. Aligha tesz jót nekik.

- Nem érdekel. - Blake-re nézett, és az arkifejezése láttán, istenemre, minden épeszű ember messzire szaladt volna. De aztán ki egyenesedett, és felém fordította gyémánttekintetét.

Most *én* hátráltam meg.

- Beszélni fog. Aztán majd én eldöntöm, megéri-e a holnapot.

Mindenesetre ennél jobbat pillanatnyilag nem várhattunk. Blake-re pillantottam. A szemét forgatta. Úgy tűnt, a srác tényleg meg akar halni.

- Izé, újra tudod indítani őket? - mutattam a flanelingesre.

- Persze - vágta rá, és intett a kezével.
- ...rendőrséget - fejezte be amaz.
- Minden rendben - fordultam hozzá. - Köszönjük.

Megpördültem, kisimitottam szélfúttá hajamat az arcomból.

- Beszállhatnánk a kocsimba, ha ti ketten kibírnátok olyan szűk helyen összezárva... ?

Daemon válasza sem méltatott, csak mérgesen az autómhoz vult, és beült az első ülésre. Szaggatottan felsóhajtottam, és elindultam a vezetőülés felé.

- Mindig ilyen átkozottul érzékeny? - tudakolta Blake. Sötét pillantással jutalmaztam. Beszálltam, felcsavartam a fűtést, és Daemonre rá se nézve hátrafordultam, Blake felé.

- *Mi vagy te?*

A parkolót figyelte, az állkapcsán hol megfeszültek, hol elernyedtek az izmok.

- Ugyanaz, ami szerintem te is.

Elakadt a lélegzetem.

- És szerinted én mi vagyok?

Daemon megroppantotta a nyakát, de nem szólt. Olyan volt, mint egy kibiztosított kézigránát, mind csak arra vártunk, vajon mikor robban fel.

- Először nem tudtam - dőlt hátra Blake. - Volt benned valami, ami magához vonzott, de nem értettem, micsoda.

- Óvatosan válogasd meg a következő szavaidat! - morogta Daemon. Odébb fészkelődtem az ülésben, és a tenyerembe szorítottam az obszidiánt.

- Ezt hogy érted?

Blake a fejét rázta, aztán egyenesen rám nézett.

- Az első pillanatban tudtam, hogy más vagy. Aztán megállítottad az ágat, és láttam a nyakláncodat is. Akkor már biztosan tudtam. Csak azok viselnek obszidiánt, akik tartanak az árnyaktól. - Néhány másodpercig hallgatott. - Aztán a randink... az a pohár, meg a tányér nem magától borult ki.

- Szép emlékek - jegyezte meg Daemon gúnyosan. A pulzusom a háromszorosára gyorsult félelmemben.

- Mennyit tudsz?

- Két földön kívüli faj él köztünk, a luxenek és az arumok. - Elhallgatott, mert Daemon is hátrafordult. Blake nagyot nyelt. - Képesek vagytok megmozdítani a dolgokat, anélkül hogy hozzájuk érnétek. Manipuláljátok a fényt. Biztos, hogy még sok minden mást is meg tudtok csinálni. És meggyógyíthatjátok az embereket.

A kocsim egyszerre túl szűknek, fullasztónak tűnt. Ha Blake tudja az igazat a luxenekről, akkor a védelmisek is, nem?

Leejtettem a medált, megragadtam a kormánykereket. A szívem vadul zakatolt.

- Honnan tudod? - kérdezte Daemon meglepően nyugodt hangon.

Blake egy darabig hallgatott.

- Tizenhárom éves voltam, fociedzésről indultam haza egy barátommal, Chris Johnsonnal. Ugyanolyan gyerek volt, mint én, csak villámgyorsan futott, sose volt beteg, és a szülei nem jöttek ki egyetlen meccsre sem. De ki törődött vele? Én ugyan nem. Egészen addig, amíg egyszer elbambultam, és leléptem a járdáról, egyenesen egy száguldó taxi elé. Chris meggyógyított. - Blake szája komor mosolyra húzódott. — Kiderült, hogy idegen. Nagyon királynak tartottam. A legjobb barátom földönkívüli. Ki mondhatja ezt el magáról?

Amit nem tudtam, és ő sem mondott el, hogy lángoszloppá változtatott. Öt nappal később négy férfi jött hozzánk. Azt akarták tudni, hol vannak *ők*. - Blake keze ökölbe szorult. - Nekem viszont lövésem sem volt, kik azok az *ők*. A szemem láttára ölték meg a szülei- met és a húgomat. És amikor még ezzel sem tudtak kiszedni belőlem semmit, kis híján agyonverték.

-Jóságos istenem! - suttogtam döbbenten. Daemon félrepillantott, és összeszorította az állkapcsát.

- Nem vagyok biztos benne, hogy létezik - jegyezte meg Blake keserűn nevetve. - Szóval egy darabig eltartott, mire megtudtam, hogy ha meggyógyítanak, átveszed a képességeiket. Miután a nagybátyámhoz költöztem, minden szar röpködni kezdett körülöttem. Amikor rájöttem az összefüggésre, kutatni kezdtem. Nem mintha szükség lett volna rá. Az arumok ismét rám találtak.

Sav égette a gyomromat.

- Hogy érted ezt?

- A vendéglőben az a nő a béta-kvarc miatt nem érezte meg a jelenlétemet. Igen, ezt is tudom. De ha kiléptünk volna a kvarc sugárzásából, éppen olyanok lettünk volna a számukra, mint a... *barátod*. Csak még finomabbak.

Nos, ez egybecsengett az egyik félelmemmel. A kezem lesiklott kormányról, egy szót se bírtam kinyögni. Úgy éreztem magam, mint aki alól kirántották a szőnyeget, és most zuhan, arccal a föld felé.

Blake sóhajtott.

- Amikor felfogtam, mekkora veszélyben vagyok, elkezdtem edzeni, és fejleszteni a képességeimet. A... többi arum kárán tanul-
tam ki a gyengeségeiket. Túléltem, ahogy bírtam.

- Nagyon szép, hogy megosztod velünk, meg minden szar, de hogy a fenébe kerültél éppen ide?

Bake Daemonre nézett.

- Amikor megtudtam, mire jó a béta-kvarc, ideköltöztünk a nagybátyámmal.

- Micsoda remek egybeesés! - mormolta Daemon.

- Valóban. A hegyek tényleg jót tesznek nekem.

- A világon még egy csomó más hely is tele van béta-kvarccal - jegyezte meg Daemon gyanakodva. - Miért éppen *ide*?

- Úgy tűnt, itt élnek a legkevesebben - vágta rá Blake. - Nem gondoltam, hogy ennyi arum járkál erre-felé.

- Akkor minden hazugság volt? - tudakoltam. - Santa Monica? A szörfözés?

- Nem, nem minden. Tényleg Santa Monicából jöttem, és imádok szörfözni - felelte. - Nem hazudtam többet, mint te, Katy.

Ebben volt valami.

Hátrahajtotta a fejét az üléstámlára, lehunyta a szemét, és kimerülten leejtette a vállát. Árnyékok kúsztak az arcára. Nyilvánvaló volt, hogy a korábbi időmegállító műsora sok energiájába került.

- Megsérültél, igaz? És valamelyikük meggyógyított?

Daemon megmerevedett mellettem. Ha lojális vagyok a barátaimhoz, ezt nem ismerhettem be. Nem árulom el őket, még egy látogatásra hozzám hasonlóknak sem.

Blake újra sóhajtott.

- Nem mondd meg, melyikük volt?

- Az nem tartozik rád - feleltem. - Honnan tudtad, hogy más vagyok?

- Úgy érted, azon kívül, hogy obszidiánt viselsz, idegenek kíséretnek, és megállítod a levegőben az ágakat? - nevetett. - Tele vagy elektromossággal. Nézd csak! - Átnyúlt az ülések között, és a kezem

föle emelte a sajátját. Statikus szikra pattant, mindkettőnket megcsípve. Daemon elkapta Blake kezét és visszalökte.

- Nem kedvellek.

- Ez kölcsönös, haver - vágott vissza Blake. - Ugyanolyan, akár hányszor megérintünk egy arumot vagy luxent, igaz? Érzed, ahogy vibrál a bőrük.

Visszaemlékeztem az első érintésünkre, biológiaórán.

- Honnan tudsz a Védelmi Minisztériumról?

- Ismertem egy hozzánk hasonló lányt. A minisztérium rövid pórázon tartotta. Valószínűleg felfedte a képességeit, és begyűjtötték. Mindent elmondott nekem a védelmisekről, és arról, hogy mit akarnak. Merthogy sem nem a luxeneket, sem nem az arumokat.

Ez viszont már felkeltette Daemon érdeklődését: szinte átmászott a hátsó ülésre Blake mellé.

- Hogy érted ezt?

- A Katyhez hasonló emberek kellene nekik. Leszarják az idegeket. Minket akarnak.

- *Tessék?* - Jeges rémület vett erőt rajtam, csak bámultam rá.

- Ezt sokkal bővebben ki kell fejtened - parancsolta Daemon. A statikus elektromosság szintje felszökött az utastérben. Blake előrehajolt.

- Tényleg azt hiszed, hogy még nem tudják, mire képesek az arumok és a luxenek? Hogy miután évtizedek óta tanulmányoznak benneteket, még nem jöttek rá, mivel van dolguk? Mert ha így gondolod, akkor vagy hülye vagy, vagy naiv.

Újabb hullámban öntött el a rettegés, de ezúttal Daemonért és a barátaimért. Még ha én kételkedtem is, ők mind meg voltak róla győződve, hogy jól titkolják a képességeiket.

Daemon a fejét rázta.

- Ha ismernék a képességeinket, nem hagynának minket szabadon élni. Egy perc alatt ketrecben találnánk magunkat.

- Na, ne már! Tisztában vannak vele, hogy a luxenek békés nép, és azzal is, hogy az arumok nem egészen ugyanolyanok. Ha hagyják, hogy a luxenek szabadon éljenek, azzal egyben elrendezik az arumok gondját is. Amellett talán nem emelnek ki minden problémás luxent?

- Blake belepréselte magát az ülésbe, mert Daemon csaknem átvetődött a sajátján, de elkaptam a pulóverét. Nem mintha ezzel rá tudtam volna bírni, hogy maradjon a helyén, de azért visszafogta magát. - Nézd, csak azt mondom, hogy van, amit a védelmisek jobban akarnak. Mégpedig azokat az embereket, akiket a luxenek megváltoztatnak. Mi is éppen olyan erősek vagyunk, mint ti, van, amiben erősebbek is. Csak mi sokkal gyorsabban fáradunk, és tovább tart, amíg feltöltődünk, hogy így mondjam.

Daemon visszahelyezkedett az ülésébe, a kezét ökölbe szorította, kiengedte, majd újra ökölbe szorította.

- Az egyetlen ok, amiért a védelmisek elhitetik veletek, hogy a csúnya, nagy titkokat még mindig titok, az az, amit az emberekkel tudtok tenni. És mi kellünk nekik.

- Nem — suttoztam. Képtelen voltam elfogadni a gondolatot. - Miért érdekelnénk mi jobban a minisztériumot, mint ők?

- Nahát, Katy, tényleg, miért is érdekelné őket pár ember, akinek nagyobb a hatalma, mint azoknak a lényeknek, akik teremtették őket? Nem is tudom. Talán mert akkor lenne egy szuperemberekből álló seregük, vagy egy kis csapatuk, amely szükség esetén megszabadulhat az idegenektől?

Daemon halkán, már-már művészi részletességgel káromkodott.

Ez megijesztett. Azt jelentette, hogy végre odafigyel Blake szavaira.

És elhiszi őket.

- De... miképpen vagy te erősebb a luxeneknél? - kérdeztem

- Ez jó kérdés - tette hozzá halkan Daemon.

- Bent a vendéglőben, amikor tudtam, hogy a pasas fizetés nélkül akar lelécelni, az azért volt, mert elkaptam néhány gondolatát. Nem mindet, de ahhoz eleget, hogy tudjam, mire készül. Szinte minden embert hallok, kivéve a mutánsokat.

- Mutánsokat? - Jó ég! Ez a szó rémes képzettársításokat keltett bennem.

- Te is mutáns vagy. Mondd csak, nem voltál beteg mostanában? Nagyon magas láz, ilyesmi?

Egyszerre megértettem, és beleszédültem. Daemon minden izma megfeszült.

- Látom az arcodon, hogy így volt. Hadd találgassak: annyira rossz volt, hogy úgy érezted, lángol az egész tested? Pár napig tartott, aztán helyrejöttél, sőt, jobban érezted magad, mint valaha.

A fejét rázva kipillantott az ablakon. - Most pedig dolgokat mozgatsz el, anélkül hogy hozzájuk érnél? Valószínűleg nem tudod irányítani. Az asztalt nem én ráztam meg az előbb odabent, hanem te. És ez csak a jéghegy csúcsa. Nemsokára sokkal, de sokkal többire leszel képes, és ha nem tanulsz meg uralni, az nagyon pocsék lesz. Ezen az átkozott helyen hemzsegek a védelmisek, alig rejtőzködnék. És a hibrideket keresik. Amennyire tudom, a luxenek nem gyógyítanak embereket. De azért előfordul - pillantott Daemonre, és hozzátette: — Nyilvánvalóan.

Remegő kézzel simítottam hátra a hajamat. Semmi értelme nem volt, hogy letagadjam a képességeimet, Blake-nek igaza volt. Jézusom, Daemon *mutánst* csinált belőlem.

- Akkor mit keresel itt, ha ennyire kockázatos?

- Téged — felelte Blake, nem törődve Daemon alig hallható morgásával. - Őszintén szólva elgondolkoztam rajta, hogy nem is jövök vissza. Hogy továbblépek. De a nagybátyám... és te is itt vagy. Nem vagyunk sokan hasonlók, akiket még nem kapott el a minisztérium. Tudnod kell, micsoda veszélyben vagy.

- De hát nem is ismersz. - Hihetetlennek tűnt, hogy ennyi mindent kockáztat ezért.

- És mi sem ismerünk téged — tódította Daemon gyanakvón. Blake vállat vont.

- Bírlak - mosolyodott el. - Mármost nem téged, Daemon. Hanem Katyt.

- Én tényleg, de komolyan, kicsit sem bírom a fejedet - szúrta közbe Daemon.

Görcsbe rándult a gyomrom. Ennek a rivalizálásnak most végképp nem volt itt az ideje. Az agyam szét akart pattanni.

- Blake...

- Nem azért mondtam, hogy cserébe kicsikarjam belőled, bírsz-e vagy sem. Csak megállapítottam a tényt, hogy én bírlak téged - nézett rám félig leeresztett pillái alól. - Azonkívül nem tudod, mibe keveredtél. Én segíthetek neked.

- Lószart - jelentette ki Daemon. - Ha Katy segítségre szorul a képességei irányításában, majd én kisegítem.

- Tényleg? Neked teljesen természetes a dolog. Katynek nem az. Nekem meg kellett tanulnom a kontrollt. Taníthatom őt is. Stabilizálhatom.

- Stabilizálhatsz? - Felnevettem, de elfúlt a hangom. - Mi fog velem történni? Felrobbanok, vagy valami?

Blake rám pillantott.

- Komoly kárt tehetsz magadban vagy másban. Hallottam történeteket, Katy. Néhány átváltoztatott ember... Na, mindegy, elég annyi, hogy csúf vége lett.

- Ne rémisztgesd!

- Nem célolok. Ez csak az igazság - válaszolta Blake. - Ha a védelmisek megtudják, mi történt veled, elvisznek, és ha nem bírod irányítani a képességeidet, elintézik.

Elfordultam és levegőért kaptam. Elintézik? Mint egy vadállatot? Minden túl gyorsan történt. Tegnap este jól szórakoztam a *normális* Daemonnel - amit egyébként Blake-től vártam, róla viszont kiderült, hogy kicsit sem hétköznapi. És végig azt hittem, hogy Blake azért vonzódik hozzám, mert így akarja, pedig mindössze arról volt szó, hogy mindketten növendék X-manek vagyunk.

Haha. A sors iróniája.

- Katy, tudom, hogy ez sok egyszerre. De muszáj felkészülnöd. Ha elhagyod ezt a várost, az arumok a nyomodba szegődnek. Már mint ha ki tudsz térni a védelmisek elől.

- Igazad van, ez nagyon sok - fordultam felé. - Azt hittem, csak szerű ember vagy, de nem. Most azt mondd, a védelmisek rám vádásznak. Hogy ha kiteszem a lábam innen, járkáló csemegévé válok az arumok számára. És ami a legjobb: lehet, hogy elveszítem az uralmat a képességeim felett, elsöprők egy négytagú családot, utána pedig *elintézik!* Semmi mást nem akartam ma, csak egy *hétköznapi* estét sült krumplival!

Daemon halkan füttyentett. Blake összerezsent.

- Soha nem leszel már hétköznapi, Katy. Soha többé.

- A fenéket! - vágtam oda. Szerettem volna beleöklözni valamibe, de össze kellett szednem magamat. Ha apu betegsége megtanított

valamire, hát arra, hogy bizonyos dolgokat nem lehet megváltoztattatni, azt azonban igen, hogy hogyan kezelem őket. Amióta ideköltöztem, mióta megismertem Daemont és Deet, én magam is megváltoztam.

Mélyet lélegeztem, elnyomtam a dühömet, félelmemet és bosszúságomat. Most előre kell nézni.

- Mit fogunk csinálni?

- Nem kell a segítsége - szólt közbe Daemon.

- De igen - ságta Blake. - Hallottam az ablakokról meg Simonról.

Daemonre pillantottam. A fejét rázta.

- Mit gondolsz, mi lesz a következő? Simon elmenekült, a jó ég tudja, merre. Legközelebb nem lesz ilyen szerencséd.

Simon eltűnése nem szerencse. Nem voltam hajlandó így tekinteni rá.

Hátrahajtottam a fejemet, és behunytam a szemem. Kezem-lábam elzsibbadt. Most már nemcsak a luxenek leleplezése rémített meg, hanem a sajátom is. És anyué.

- Honnan tudsz ennyi mindent? - kérdeztem vékony hangon.

- A lány, akit említettem. Ő mondott el mindent. Segíteni akartam neki meglépni, de ő nem jött. A minisztériumban őriztek valamit vagy valakit, aki fontos volt neki.

Krisztusom! A Védelmi Minisztérium olyan, mint a maffia - semmilyen eszköztől sem riadnak vissza.

- Mi volt a neve?

- Liz. A vezetéknevét nem tudom.

Egyre szűkebbnek éreztem a kocsikarosszériáját. Csapda. Csapdába kerültem. A mellettem ülő Daemon közel volt hozzá, hogy elveszítse az önuralmát.

Tudod közölte Blake-kel -, semmi sem akadályoz meg abban, hogy akár most azonnal megöljelek.

- De igen - felelte Blake nyugodtan. - Itt van Katy, na meg tény, hogy szerintem nem vagy hidegvérű gyilkos.

Daemon hajthatatlan volt.

- Nem bízom benned.

— Neked nem is kell, elég, ha Katy bízik.

Na, igen. Egyáltalán nem tudtam eldönteni, bízom-e benne, ugyanakkor hozzám hasonló volt. Ha pedig segíthet abban, hogy ne leplezzem le Daemont és a barátaimat, bármit megteszek. Ilyen egyszerű. A többi majd kialakul.

Daemonre néztem. Kibámult a szélvédőn, két keze a műszerfalon nyugodott, mintha a műanyag valahogy levezetné az energiáit. Vajon ugyanolyan tehetetlennek érzi magát, mint én? Nem számít. Semmiképpen nem sodornám, nem sodorhatom veszélybe.

- Mikor kezdünk? - kérdeztem.

- Holnap, ha meg tudod oldani.

- Anyu ötkor elmegy munkába. - Nagyot nyeltem. Blake bólin-

tott.

- Én is ott leszek - jelentette ki Daemon.

- Nem szükséges - vágott vissza Blake.

- Nem érdekel. Átkozottul semmit nem csinálhatsz Katyvel úgy, hogy én nem vagyok ott. - Ismét Blake felé fordult. - Nem bízom benned. Csak hogy értsük egymást.

- Édes mindegy - vont vállat Blake, és kiszállt a kocsiból. Hideg levegő csapott meg. Utánszóltam.

- Mi az?

- Hogyan szabadultál meg az arumoktól, amikor megtámadtak? Blake az égre hunyorított.

- Katy, ez nem olyasmi, amiről beszélni akarnék. - Becsapta az ajtót, és futva indult a saját kocsija felé.

Percekig csak ültem ott, és bambán néztem magam elé. Daemon halkan mondott valamit, aztán kinyitotta a kocsiajtót, és eltűnt a vendéglőt körülvevő árnyak között. Ott hagyott.

Nem emlékszem, hogyan jutottam haza. Megálltam a behajtón, leállítottam a motort, és lehunytt szemmel hátradőltem. Az elcsendesült kocsiba beszivárgott az éjszaka. Végül kiszálltam, de alig tettem meg egy lépést, már hallottam is, hogy nyikordulnak a veranda deszkái. Daemon előbb ért ide nálam.

Lesétált a lépcsőn, a sapkája ellenzőjétől nem láttam a szemét.

- Daemon... - kezdtem a fejemet rázva.

- Nem bízom benne! Az ördögbe is! Egy cseppet sem bízom benne, Kat! - Levette a sapkáját, a hajába túrt, aztán visszatette a fejfedőt. - Megjelenik a semmiből, és mégis *mindent* tud. Az ösztönöm azt mondja, nem bízhatunk benne. Akárki lehet, akármelyik szervezetnek dolgozhat. Egyáltalán nem ismerjük.

- Világos. - Egyszerre rám telepedett a fáradtság, és semmi mást nem szerettem volna, mint lefeküdni. - De így legalább szem előtt van. Nem?

Daemon szárazon felnevetett.

- Van más módja is, hogy elrendezzük.

- Micsoda? - kiáltottam. A hangomat elvitte a szél. - Nem gondolhatod, hogy...

- Már magam sem tudom, mit gondolok - lépett hátra. - És a fenébe is, egyáltalán nem tudok tisztán gondolkodni. - Szünetet tartott. — Egyáltalán, miért voltál vele?

Kihagyott a szívem.

- Csak ettünk valami, és én...

- És te..

Hirtelen úgy éreztem, hogy csapdába estem. Fogalmam sem volt, mit válaszoljak, ezért inkább hallgattam. Nagyobb hibát el sem követhettem volna.

Daemon arcára kiült, hogy érti. Felszegte az állát, zöld szeme elsötétült érzelmei erejétől.

- Szóval egyenesen Bryonhoz mentél, az után, hogy...

Az után, hogy vele töltöttem az éjszakát, a karjaiban. A fejemet ráztam. Muszáj lett volna megértenie, miért találkoztam Blake-kel.

- Daemon...

- Tudod, nem lep meg — válaszolta félig értő, félig keserű mosollyal. — Csókolóztunk. Kétszer is. Hajnalig én voltam a párnád, és élvezted. Biztos, hogy abban a pillanatban halálra rémültél, amikor elmentem, és egyenesen Borishoz rohantál, mert ő aztán nem vált ki belőled semmiféle érzelmet. Ugyanis rettegsz attól, amit irántam érzel.

Becsuktam a száját.

- Nem rohantam egyenesen *Blake-hez!* csattantam fel. - Mindössze üzent, hogy együnk valamit, még csak nem is randevú volt. Daemon. Azért mentem, hogy megmondjam neki...

- Hát akkor mi volt, cica? - Előrelépett és lenézett rám. - Mert ő nyilvánvalóan kedvel téged. Már csókolóztatok is. Kész a személyes biztonságát is kockára tenni, hogy téged *képezzen*.

- Nem arról van szó, amit gondolsz. Ha hagynád, hogy elmagyarázzam...

- Nem tudhatod, mit gondolok - vágott vissza. Rossz érzés szorongatta a szívemet.

- Daemon...

- Tudod, hihetetlen vagy - jegyezte meg, és biztos voltam benne, hogy nem a szó jó értelmében gondolja. - Emlékszel a parti estéjére,

amikor azt hitted, Ash-sel kavarok? Úgy feldühödtél, hogy kiszaladtál, és felrobbantottál egy csomó ablakot, ezzel leleplezve magad.

Összerezzenem, mert igaza volt.

- És most mit csinálsz? *Vele* kavarsz, miközben velem csókolózol? *De téged kedvellek.*

Képtelen voltam kimondani a szavakat. Fogalmam sem volt, miért, de nem ment, úgy nem, hogy Daemon dühvel, bizalmatlansággal, és ami még rosszabb, csalódással telve mered rám.

- Nem kavarok vele, Daemon. Csak a barátom.

- Nem vagyok hülye, Kat — válaszolta, és összepréselte az ajkát. - Nem is neveztelek annak! - A bosszúságom elnyomta a szívem sajgását. - Esélyt sem adsz, hogy megmagyarázzam! Szokásod szerint úgy viselkedsz, mint aki a világot igazgatja, és folyton félbeszakítás!

- Te pedig szokásod szerint nagyobb problémát jelentesz, mint amire számítottam.

Megrándultam, mintha megütött volna. Hátraleptem.

- De nem a te problémád vagyok - feleltem elcsukló hangon. - többé már nem.

A megbánás elsöpörte a mérgét.

- Kat...

- Nem. Soha nem voltam a te problémád. - A düh mindent eltipró tűzként lobogott bennem. - És rohadtul biztos vagyok benne, hogy most sem vagyok az.

A szeméből eltűntek az érzések; csak én maradtam ott, reszketve a sötétben. És tudtam, tudtam, hogy jobban megbántottam, mint azt valaha lehetségesnek gondoltam. Sokkal rosszabbat tettem vele, mint ő velem bármikor is.

- A fenébe! Ez az egész - intett körbe, felém -, még csak nem is fontos most. Felejtsd el!

És már el is tűnt, mielőtt bármit is mondhattam volna. Dermed-
ten fordultam körbe: sehol sem láttam.

Fájdalom szúrt a szívembe, a szemembe könnyek szöktek. Az ajtó felé
fordultam.

Pofonként ért a felismerés: mindvégig azzal voltam elfoglalva, hogy
ellökjem magamtól, csak azt ismétелgettem, hogy ami közöl-
tünk van, nem valódi. És most, amikor megláttam, milyen mélyek
valójában az érzései irántam — és az enyémei iránta -, elment.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

AZ EGÉSZ DÉLELŐTTÖT ÉS A DÉLUTÁN FELÉT IS azzal töltöttem, hogy csak mászkáltam a házban, mint egy zombi. A szívem fájdalmasan lüktetett, a szemem sajgott, mintha el nem sírt könnyek égetnék. Olyan volt, mint az apa halálát követő hónapokban.

Írtam egy gyors bejegyzést arról a disztópiáról, amit a múlt héten olvastam, de csak félszívvvel, aztán becsuktam a laptopot. Ledőltem az ágyamra, és csak néztem a plafont behálózó repedéseket. Nehezemre esett szembenézni az igazsággal, reggel óta igyekeztem tagadni magam előtt, de az összezavarodott érzések sűrű csomója nem múlt el, sőt, percről percre növekedett.

Kedveltem Daemont. Igazán, *tényleg* kedveltem.

Annyira elfoglalt, hogy a saját megbántottságomat dajkáljam az első találkozásunkkor tanúsított viselkedése miatt, hogy észre sem vettem a saját kibontakozó érzéseimet, tudomást sem vettem arról, hogy mit akarok, és hogy mit érez ő. És most? Daemon, aki sosem hátrált meg, elment, mielőtt bármit is megmagyarázhattam volna.

A tényeken ez mit sem változtat. Megbántottam őt.

Hasra fordultam, a párnába nyomtam az arcomat. Még mindig éreztem rajta az illatát. Átöleltem a párnát és lehunytam a szemem. Hogyan romolhattak ennyire el a dolgok? Mikor vált az életem bizarr sci-fi szappanoperává?

- Drágám, jól vagy?

Felnéztem. Anyu állt előttem, munkaruháján kicsi szívecskék és spirálminta. Honnan szerzi be ezeket...?

- Persze, csak fáradt vagyok.

- Biztos? — Leült az ágyam szélére, és a homlokomra tapasztotta a tenyerét. Amikor megállapította, hogy nem vagyok beteg, elmosolyodott.

- Gyönyörű lett a karácsonyfa, kicsim.

Újra megrohantak a kavargó érzelmek.

- Aha - nyögtem ki rekedten. - Tényleg.

- Ki segített?

Az ajkamba haraptam.

- Daemon.

Anyu kisimította a hajamat a homlokomból.

- Ez kedves tőle.

- Tudom. - Elhallgattam. - Anyu... ?

- Igen, kincsem?

Nem is tudtam, mit akarok neki mondani. Minden olyan bonyolult volt..., túlságosan összezavart mindent a tény, hogy kik is a barátaim valójában. Megráztam a fejemet.

- Semmi. Csak... szeretlek.

- Én is szeretlek téged - mosolygott, és csókot lehelt a homlokomra, aztán felkelt, hogy kimenjen, de megállt a küszöbön. - Arra gondoltam, hogy a héten meghívnám Willt vacsorára, mit szólsz?

Remek hír volt, hogy anyu szerelmi élete jól alakul. - Részemről rendben.

Miután anyu elindult munkába, rávettem magam, hogy felkeljek. Blake hamarosan megérkezik, és Daemon is, ha még mindig úgy gondolja.

Kibotorkáltam a konyhába egy kóláért, aztán, időtöltésképpen, összeszedtem azokat a könyveket, amelyekből két példányom volt, és az íróasztalomra tettem őket. Jobban érzem majd magam, ha szervezek egy könyves nyereményjátékot. Amikor ismét lesétáltam, hogy megkeressem a kólámat - valamikor elmenekült előlem —, megéreztem az ismerős melegséget a tarkómon.

Megtorpantam az alsó lépcsőfokon, a korlátot markolva.

Kopogtak.

Leugrottam a lépcsőről, az ajtóhoz rohantam, és feltéptem. Léleget-visszafojtva kapaszkodtam a kilincsgombba.

- Szia!

Daemon felvonta egyik sötét szemöldökét.

- Úgy dübörögtél, mint aki át akarja törni az ajtót.

- Én... izé, az italomat kerestem - magyaráztam elvörösödve.

- Az italodat kerested?

- Elhagytam.

Átpillantott a vállam felett és elmosolyodott.

- Itt van, éppen az asztalon.

Megfordultam. A piros-fehér doboz tényleg ott figyelt a sarokasztalon.

- Ó. Hát, köszönöm.

Daemon belépett, közben összeért a karunk. Furcsamód most már nem idegesített a tény, hogy hívás nélkül is bejön. A zsebébe dugta a kezét, és nekidőlt a falnak.

- Cica...

Megborzongtam.

- Daemon?

A szokásos félmosoly jelent meg az arcán, de ezúttal hiányzott belőle az önteltség.

- Fáradtnak tűnsz.

- Nem aludtam jól az éjjel.

- Rám gondoltál? — kérdezte halkan.

Tétovázás nélkül vágtam rá a választ.

- Igen.

Daemon szeme elnyílt meglepetésében.

- Hát, én kitaláltam egy egész kis beszédet arról, hogy hagyj fel a tagadással, mert úgyis én foglalom el minden éber gondolatodat, és az álmaidban is ott kísérték. Most mégsem tudom, mit mondjak.

Én is nekidőltem a falnak, szorosan mellette, hogy érezzem testének melegét.

- Nem jutsz szóhoz? Ezt jegyzőkönyvezni kellene.

Daemon lehajtotta a fejét, a pillantása mély volt és végtelen, mint az erdők odakint.

- Én sem aludtam jól tegnap.

Közelebb léptem, a karunk ismét összeért. Daemon alig észrevehetően megdermedt.

- Tegnap este...

- Bocsánatot akartam kérni - vágott közbe. Megnémultam. Daemon felém fordult. Oda sem kellett néznem, a kezem megtalálta az övét. Egymásba fonódtak az ujjaink.

- Sajnálom. Én...

Valaki megköszörülte a torkát. Összerezzentem, de még mielőtt megfordulhattam volna, Daemon szemében dühös fény csillant. Elengedte a kezemet és hátralépett. *A fenébe.* Elfeledkeztem Blake-ről. És arról is, hogy becsukjam magam mögött az ajtót.

- Zavarok? — tudakolta Blake.

- Igen, Bárt, mindig zavarsz! - vágta rá Daemon. Megfordultam, a szívem úgy eresztett le, mint egy kiszúrt lufi. Az egész hátamban éreztem Daemon pillantását.

Blake kinyitotta a külső ajtót és belépett.

- Bocs, hogy ilyen sokáig tartott idetalálnom.

- Kár, hogy nem tovább. - Daemon kinyújtózott, mint egy macska. - És kár, hogy nem tévedtél el, vagy...

- Faltak fel a vaddisznók, esetleg haltam meg egy tömegkarambolban, tudom - szakította félbe Blake, és kikerült bennünket. — Nem kell, hogy itt legyél, Daemon. Senki nem kényszerít.

Daemon sarkon fordult és követte.

- Sehol máshol nem lennék szívesebben.

A fejem máris sajgott. A gyakorlás Daemon jelenlétében nem lesz éppen egyszerű. Lassan besétáltam utánuk a nappaliba. Éppen farkasszemet néztek.

Megköszörültem a torkomat.

- Szóval akkor hogyan csináljuk?

Daemon már nyitotta a száját, és csak a jó ég tudja, mit akart volna mondani, de Blake megelőzte.

- Először is azt kell felmérnünk, mit tudsz.

Zavart, hogy mindketten engem figyelnek, mint egy... mint egy nem is tudom, mit. Hátratértem a hajamat.

- Izé, szerintem nem sokat.

- Hát, az ágat megállítottad. És ott van az ablakos dolog is, az máris kettő.

- De azokat nem szándékosan csináltam. - Blake zavart arckifejezését látva Daemonre pillantottam. Ő a kanapén ült elterülve, unott arccal. - Úgy értem, nem akaratlagos erőfeszítés volt.

- Ó. — Blake a homlokát ráncolta. - Hát, ez kiábrándító.

Nahát. Köszönöm.

Leeresztettem a kezemet. Daemon fénylő tekintete Blake-re villant.

- Milyen remekül tudod lelkesíteni az embereket!

Blake nem törődött vele.

- Azt mondd, ez csak az erőd véletlen kitörése volt? — Bólintot- tam, mire ő két ujját megtámasztotta az ornyergén.

- Talán elmúlik - mondtam reménykedve.

- Ha az a fajta lenne, mostanra már elmúlt volna. Nézd, ahogy én tudom, négyféle kimenetele lehet egy mutációnak. - Sétálni kezdett a szobában, engem gondosan kikerülve. - Lehet, hogy meggyógyítanak egy embert, és a hatások pár hét vagy hónap után elmúlnak. Vagy tényleg létrejön a mutáció, de altkor az maradandó, és az ember ugyanolyan képességeket fejleszt ki, mint a luxenek, vagy még többet. És vannak még azok is, akik... hogy úgy mondjam, elpusztítják magukat. De azon a stádiumon te már túl vagy.

Hála az égnek!— gondoltam keserűen.

- És aztán?

-Aztán, azt hiszem, ott vannak még azok is, akik jobban megváltoznak, mint az várható lenne.

- Ez mit jelent? — Daemon a kanapé karfáján dobolt az ujjával. Rájuk meredtem.

Blake karba fonta a kezét és egész testsúlyát áthelyezte a sarkára.

- Olyasmit, mint amilyenek azok a rettenetes kinézetű mutánsuk, csak ebben az esetben a koponyádon belül megy végbe az átváltozás. Mindenkinél más.

- *Olyan* mutánssá változom? - nyüzgítettem. Blake rám neveltett.

- Nem hiszem.

Ennél a mondatnál hallottam már megnyugtatóbbat is.

Daemon abbahagyta az idegesítő dobolást.

- És igazából honnan tudsz ennyi mindent, Fiake?

- Blake - javította ki Blake. - Már mondtam. Ismertem másokat, Katyhez hasonlókat, akiket elkaptak a védelmisek.

- Aha — bólogatott Daemon. Blake a fejét ingatta.

- Na, jó. Térjünk vissza a fontosabb dolgokhoz! Feltétlenül tudnunk kell, hogy képes vagy-e kontrollálni. Ha nem...

Mielőtt felelhettem volna, Daemon már fel is pattant, és belehajolt Blake arcába.

- Ha nem, akkor mi van, Hank? Mi van, ha nem képes? - Daemon! — sóhajtottam. - Először is, a neve Blake. B-L-A-K-E.

És most komolyan, végig tudnánk csinálni további macsózás nélkül? Mert ha nem, sose fejezzük be.

Megpördült, és sötét pillantást vetett rám. Rosszallón a plafonra fügesztettem a tekintetemet.

- Rendben, mit javasolsz?

- A legjobb az lenne, ha kipróbálnánk, el tudsz-e mozdítani valamit, ha úgy akarod. - Blake szünetet tartott. - És aztán szerintem innen haladhatunk lépésenként tovább.

- Elmozdítani? Mit?

Blake körbepillantott a szobában.

- Mit szólnál egy könyvhöz?

Egy könyvet? De mégis melyiket? Fejcsóválva kiválasztottam egyet: a borító egy lányt ábrázolt, a ruhája éppen rózsaszírmoká változott. Nagyon csinos volt. A könyv a reinkarnációról szólt, a fér-fi főhősétől el lehetett olvadni, de a többi pasi sem sokkal maradt el mögötte. Arra gondoltam, te jó ég, de szívesen találkoznék...

- Koncentrálj! - utasított Blake. Elhúztam a számat, de igaza volt: nem összpontosítottam igazán. Magam elé képzeltem, ahogy a könyv a levegőbe emelkedik, és a kezembe röppen, ahogy annyiszor láttam már Daemontól és Deetől.

Semmi sem történt.

Erősebben próbálkoztam. Tovább vártam. De a könyv nem mozgott a kanapé támlájáról... sem a párnák, a távirányító vagy anyu *Gondos Háziasszony* magazinja.

Három órával később mindössze annyira jutottam, hogy a dohányzóasztal megremegett, Daemon pedig elbőbiskolt a kanapén.

Nem tudom megcsinálni.

Fáradtan és nyűgösen véget vettem a gyakorlásnak. Belerúgtam az asztal lábába, hogy Daemon felriadjon.

- Éhes vagyok. Elfáradtam. És elegendő van.

Blake szemöldöke az égbe szökött.

- Rendben. Holnap innen folytatjuk. Nem nagy ügy.

Dühösen néztem rá. Daemon kinyújtotta a karját és ásított.

- Nahát, Brad, micsoda nagyszerű edző vagy! Lenyűgöző.

- Hallgass már! - csattantam fel, és kikísértem Blake-et. A verandán bocsánatot kértem tőle.

- Sajnálom, ha bunkó voltam, de úgy érzem magam, mint egy rakás szerencsétlenség. Mint a süllyedő hajó kapitánya.

- Nem süllyedsz, Katy - mosolygott rám. - Lehet, hogy eltart majd egy darabig, de megéri a kínlódás. Azt nyilván semmiképpen

sem akarsz, hogy a védelmisek rájöjjenek: te is mutáns vagy, és összeszedjék, aki felelős érte.

Megborzongtam. Ha valóban ilyesmit okoznék, abba bele is pusztulnék.

- Tudom. És... köszönöm, hogy segíteni akarsz. — Az ajkamba haraptam, úgy néztem rá. Talán igaza volt Daemonnek. Blake már azzal is nagyon sokat kockáztat, hogy egyáltalán velem van. A leg-
többen elhúznának, ha megtudnák, hogy a Védelmi Minisztérium emberei behálózták a helyet, nem? Egyszerűen nem akartam elhinni, hogy azért csinálja, mert érez valamit irántam.

- Blake, tudom, hogy ez a számodra is veszélyes, és nem...

- Katy, minden rendben. - A vállamra tette a kezét, és megszorította, de azonnal el is engedte: alighanem attól tartott, hogy Daemon feltűnik a semmiből, és eltöri az ujjait. - Nem várok tőled semmit. Valami kis megkönnyebbülést éreztem.

- Nem is tudom, mit mondjak.

- Nem kell semmit mondanod.

Valóban? Blake-ben megbízni ugrás volt a sötétbe, mindazonáltal rengeteg alkalma lett volna már, hogy feladja engem meg Daemon, mégsem tette.

Összehúztam magamon a pulóveremet. Hideg volt.

- Csodálatos dolognak tartom, hogy segítesz. Csak ezt akartam mondani.

Blake elmosolyodott, barna szeme felcsillant.

- Hát, egyben azt is jelenti, hogy több időt tölthetek veled. — Kissé elpirult és félrepillantott, majd megköszönte a torkát. - Na, jó.

Holnap találkozunk, rendben?

Biccentettem. Blake még egy fura mosolyt villantott rám, azzal el-
sietett. A rám szakadó kimerültséggel küzdve visszamentem a házba.

Daemon persze nem várt a kanapén. Követtem a megérzésemet a konyhába, és valóban ott találtam őt, a pultra kirakott kenyér, löncs-hús és majonéz társaságában.

- Mit csinálsz?

- Azt mondtad, éhes vagy - intett felém a nagykéssel. A szívem megugrott.

- Nem kell semmit készítened nekem. De azért köszönöm.

- Én is éhes vagyok. - Majonézt nyomott a kenyérre, és egyenletesen elkente, aztán gyorsan befejezte a két húsos-sajtos szendvicset. Felém fordult, átnyújtotta az egyiket, és nekidőlt a pultnak.

- Egyél.

Csak bámultam rá. Ő mosolygott, és hatalmasat harapott a szendvicséből. Lassan rágott, figyelte, ahogy én is eszem. Hosszúra nyúlt a csend. Miután eltüntették a második kört, ami már csak sajt volt és majonéz, eltakarítottam a romokat. Leöblítettem a kezemet, elzártam a csapot. Daemon váratlanul mögém lépett, és a csípőm két oldalán megfogta a pultot. Éreztem a hőséget fel-alá hömpölyögni a hátamon, de nem mertem megfordulni. Nagyon is, túlságosan is közel volt.

- Szóval, érdekes beszélgetést folytattál Butlerrel a verandán - jegyezte meg. A lélegzete a nyakamat csiklandozta. Vissza akartam fogni a borzongást, de nem sikerült.

- A neve Blake, és talán hallgatóztál, Daemon?

- Csak figyelemmel kísértem a dolgokat. - Az orra hegye a nyakamhoz ért. Megrándult a kezem a mosogató szélén. - Csodás, hogy segít?

Lehunyt szemmel, magamban átkozódtam.

- Ő maga is kockázatot vállal ezzel, Daemon. Akár kedveled, akár nem, ezt a javára kell írnod.

- Nem kell tennem semmit, elég, ha szétrúgom a seggét, ugyanis azt érdemli. - A vállamra fektette az állát. - Nem akarom, hogy ezt csináld!

- Daemon...

- És ennek semmi köze ahhoz, hogy rettenetesen utálok azt a fiút. - Eleresztette a pultot, és inkább a csípőmet fogta meg. - Mint ahogy ahhoz sem, hogy...

- Hogy féltékeny vagy? - fordítottam felé a fejemet, bár az arcom így veszedelmesen közel került az ajkához.

- Én? Féltékeny? Őrá? Nem. Azt akartam mondani, hogy idétlen neve van. Blake? Jó, hogy nem „fék”! Na, ne már!

A szememet forgattam, ám Daemon kiegyenesedett, és magához húzott. A hátam hozzásimult, átkarolta a derekamat. Szédítő forró-ság öntött el. Miért, jaj, miért kell mindig ilyen közel jönnie?

- Cica, nem bízom benne. Minden olyan átkozottul kapóra jön neki.

Úgy éreztem, egyértelmű, miért is nem bízok meg benne Daemon. Kibújtam a karja alól, és megfordultam, hogy szembenézhessek vele.

- Nem akarok Blake-ről beszélgetni.

- Hát akkor miről akarsz beszélgetni? - kérdezte, és felvonta az egyik szemöldökét.

- A tegnap estéről.

Egy pillanatig csak nézett rám, aztán elhátrált, egészen a konyhasztal túlsó oldaláig, mintha hirtelen megijesztettem volna. Karba tettem a kezemet.

- Tulajdonképpen be akarom fejezni a beszélgetést, amit Blake félbeszakított.

- Ami a tegnap estéről szól.

- Igen — bólintottam lassan. Daemon megvakargatta a borostát az állán.

- Már nem is emlékszem, mit akartam mondani.

Csalódott arcot vágtam.

- Nézd, tegnap este dühös voltam. És egy kicsit össze is zavart ez... ez az egész. - Egy pillanatra lehunyta a szemét. - Különben ez nem fontos. Ami Bartot illeti...

Szóra nyitottam a számat, de Daemon rendületlenül folytatta-

- Egy részem azt szeretné, ha egyszerűen elkapnám és megszabadúlnék tőle. Nem lenne nehéz. - Leesett az állam. Daemon hűvösen mosolygott. - Komolyan beszélek, cica. Nem csak rád veszélyes, de ha csak kihasználna minket, akkor Deere is. Márpedig őt semmiképpen nem akarom belekeverni.

- Persze - motyogtam. Én sem akartam, hogy Deenek köze legyen a dologhoz.

Daemon is összefonta izmos karjait, és komoly arccal folytatta.

- Ha belemegyünk a játékába, legalább szem előtt lesz, ebben igazad volt tegnap.

A tegnap esti beszélgetésnek nem ezt a részét akartam kitárgyalni. Miután láttam, milyen mélyen érinti, hogy azt hitte, randevúztam Blake-
kel - még akkor is, ha látszólag nagyon is hamar napirend- re tért felette -, és az egész napot összetörve, fájó szívvel töltöttem, inkább kettőnkről akartam vele beszélni. Arról, amire rájöttem, mi- közben a házban lézengtem.

- Nem szívesen mondom, de... - Elhallgatott egy pillanatra. - De azért még egyszer kérlek, hogy ne folytasd ezt vele. Hidd el, megtalálom a módját, hogyan segítek rajtad... rajtunk.

Igent akartam mondani, de hogyan kérdezősködik majd anélkül, hogy gyanút keltene? Ha a védelmisek mindenhova beférkőztek,

miért pont a luxenek között ne lehetnének ügynökeik? Bármilyen lehetséges.

Minthogy nem válaszoltam azonnal, Daemon úgy érezte, már tudja is a válaszomat. Halkan, keserűen felnevetett, és biccentett. Mintha egy szilánk fúródott volna a szívembe.

- Rendben. Pihenj egy kicsit! Holnap nagy nap lesz. Még több Butler. Hurrá!

Azzal kísétált. Tényleg kísétált, nem elvillant szupersebességgel, ahogy így általában szokott. Én meg csak álltam ott, és azon töprengtem, mi a fene történt most, és miért nem állítottam meg, hogy elmondjam, amit gondolok.

Amit érzek.

Bátorság - sok-sok bátorságra volt szükségem ahhoz, hogy másnap bevalljam az érzéseimet, különben a dolgaink csak még rosszabbra fordulnak.

HUSZADIK FEJEZET

NAPOK, AZTÁN HETEK TELTEK EL. Minden reggel ugyanúgy indúlt, mint az előző - szédülve ébredtem, mintha egy percet sem aludtam volna. A szemem alatti karikák napról napra sötétedtek.

Reggelente nem nagyon beszélgettem anyuval sem, ami azért volt pocsék, mert más napszakokban nem igazán láttuk egymást. Őt elfoglalta a munkája és Will, engem az iskola, Blake és a távolságtartó, zárkózott Daemon, aki prédára leső sólyomként figyelt végig, amíg gyakoroltunk.

Jeges hangulat ereszkedett közénk, és akárhányszor próbáltam a kapcsolatunkról beszélgetni vele, mindig gyorsan belém fojtogatta a szót. Fájt a szívem.

Bár nem állította le a gyakorlást, és csak nagyon ritkán hagyott ki egy alkalmat, továbbra is makacsul ellenezte az egészet. A kettesben töltött időnk nagy része azzal telt, hogy igyekezett meggyőzni róla: Blake rosszban sántikál, valami alapvetően nincs rendben vele - leszámítva a tényt, hogy hozzám hasonlóan hibrid.

De aztán eltelt néhány hét, és a Védelmi Minisztérium nem rohatnta le a házat, én pedig betudtam az ellenkezést Daemon jogos paranoiájának. Volt rá oka, hogy ne bízzon Blake-ben. Azok után, ami Dawsonnal és Bethanyvel történt, minden emberrel szemben bizalmatlan lehetett.

Blake pedig mindent megtett, hogy jól kezelje Daemont, ezt nem vitathattam el tőle. Nem sokan jártak volna vissza, főleg, hogy a képességeim terén még mindig sehol sem álltam, Daemon pedig folyamatosan éreztette vele: nem látja szívesen. Blake türelmes volt és segítőkész, Daemon pedig úgy viselkedett, mint egy dühös és fölös- leges harmadik.

Az iskola utáni gyakorlás a társasági életemet is elintézte. Mindenki tudta, hogy Blake-kel találkozgatok, és senki, még Dee sem sejtette, hogy ilyenkor Daemon is jelen van. Dee maga az ideje legnagyobb részét Adamnál töltötte, úgyhogy fogalma sem volt, mikor jön-megy vagy mit csinál éppen a bátyja. Így Carissa és Lesa azt hitte, hogy járunk Blake-kel, én meg feladtam, hogy meggyőzzem őket az ellenkezőjéről. Szívás volt, mert úgy gondolták, annyira bele vagyok esve, hogy semmi más nem érdekel. Egyike lettem *azoknak a csajoknak*, akik számára véget ér az élet, ha bepasiznak.

És még csak nem is pasiztam be.

Újra és újra megpróbáltak visszavezetni a való életbe, de mind-egy volt, hogy Dee akart elrángatni egy bevásárlókörrúra, vagy Lesa hívott volna kajálni iskola után, vissza kellett utasítanom. Minden délutánom a képzésről szólt. Az olvasásra, a blogomra sem maradt időm. Azok a dolgaim, amelyek korábban kitöltötték a szabadidőmet, most a partvonalon túlra sodródtak.

Minden alkalommal ugyanazt kérdeztem Blake-től kezdés előtt: látott-e arumot. Mindig nemmel felelt. Aztán Daemon is megjelent,

és a dolgok általában tébolyult fordulatot vettek. Blake igyekezett tanítani engem, ugyanakkor figyelmen kívül kellett hagynia a gyilkos szándékú földönkívülit, aki túl sok helyet foglalt el a szobában.

-Technikailag valahányszor a képességeinket használjuk, egy darabot küldünk ki magunkból - magyarázta. - Például, ha fel akarok emelni valamit, azt egy részem, egy nyúlványom csinálja. Ezért gyengít le az erőink alkalmazása.

Ennek nem láttam semmi értelmét, de bólintottam. Daemon csak a szemét forgatta.

- Fogalmad sincs, miről beszélek, igaz? - nevetett Blake.

- Nincs - mosolyogtam vissza.

- Na, jó, akkor térjünk vissza a karokra! - A vállamra tette a kezét, és akkor elkezdődött az őrület. Daemon már fel is ugrott a kanapéről, és egy nanomásodperc alatt ott állt Blake előtt. Blake kénytelen volt hátralépni.

Mélyen, türelmesen sóhajtottam, és az idegen szemébe néztem.

- Majd én segítek ebben Katynek - meredt Blake-re Daemon fenyegetően.

- Persze, csak tessék, a tiéd - intett Blake, és a kanapé karfájára ült.

- Az bizony — vigyorodott el Daemon. Viszketett a tenyerem.

- Nem vagyok a tiéd — jelentettem ki, bár a lelkem mélyén szerettem volna, ha cáfolja a szavaimat.

- Mi lenne, ha nem szövegelnél folyton? - lépett mellém.

- És mi lenne, ha szétrúgnám a...

- Cica, a modorod határozottan nőietlen. - Mögém helyezkedett, a vállamra tette a kezét. Igaz ami igaz, az ő érintése sokkal elektromosabb volt, sokkal... csábítóbb. Hozzám hajolt, az arca a

hajamhoz ért. - Ben rátapintott valamire. Amikor a képességeinket használjuk, vagyis a Forráshoz nyúlunk, egy részünk valóban elér oda, mintha a fizikai testünk meghosszabbítása lenne.

Ezt a magyarázatot pont annyira értettem, mint Blake-ét, de rábólintottam.

- Most képzeld el, hogy száz meg száz karod van!

Úgy tettem. Egyszerre hindu istennőként láttam magam. Kun-cognom kellett.

- Katy - sóhajtott Blake.

- Bocs.

- Na, most gondolatban tedd a karokat átlátszóvá! - Daemon elhallgatott. - Láthatod őket. Látod a könyveket is szanaszét, ugye? Tudom, hogy tudod, melyik hol van.

Ha megszólalok, megtörik a koncentrációm: csak bólintottam. - Jó. Nagyon jó. - Az ujjai megszorultak a vállamon. - Most azt szeretném, ha a karjaidat fénné változtatnád. Átható, ragyogó fénné.

- Mint... a tiéd?

- Igen.

Mély lélegzetet vettem, és vékony fénnyszalaggá varázsoltam a fejemben hindu karjaimat. Tényleg nevetséges volt.

- Látod? - kérdezte halkán Daemon. - Elhiszed?

Nem válaszoltam azonnal. Erősen összpontosítottam, hogy elhiggyem, amit látok. A vakító fénnyszalagok *az enyéme*. Ahogy Daemon és Blake mondta, a lényem kiterjesztése mind. Elképzeltem, ahogy egyenként felszedik a széthagyott könyveket.

- Nyisd ki a szemed! - kérte Blake. Felnéztem. Mindenhol könyvek lebegtek. A dohányzóasztalra irányítottam, és ábécérendbe raktam őket, anélkül, hogy egy ujjal is hozzájuk nyúltam volna. Az

öröm szinte fejbekólintott. Végre! Boldogságomban majdnem elkezdtem ugrándozni és sikítani.

Daemon elengedte a vállamat. A mosolyában keveredett a büszkeség és még valami sokkal több, ami egyenesen a szívemig hatolt, és úgy sajgott, hogy félre kellett pillantanom.

A tekintetem összeakadt Blake-ével. Rám nevetett, én viszonyoztam.

- Sikerült! Megcsináltam!

- Megcsináltad - helyeselt, és felállt. - Még hozzá nagyon is szépen. Remek munka volt.

Megfordultam, hogy Daemonnek is mondjak valamit, de csak a meleg huzatot éreztem. A hely, ahol egy perce állt, már üres volt,

Nyílt és csukódott egy ajtó. Meglepetten visszafordultam Blake-hez.

- Hát ez gyors — ingatta a fejét. - Én is az vagyok, de a fenébe is, ennyire nem.

Bólintottam, igyekeztem visszapislogni a könnyeimet. Egyszer csinállok valamit jól, és Daemon akkor is lelép. Mennyire kicseszettül jellemző!

- Katy? - kérdezte Blake gyengéden, és megfogta a karomat. -

Minden rendben?

- Aha. - Elhúzódtam tőle, mélyeket lélegeztem. Blake követett a nappaliba.

- Akarsz beszélni róla?

Kipréseltem magamból egy zavart nevetést.

- Nem.

- Talán jobb is így - válaszolta Blake rövid hallgatás után.

- Igen? - Karba tettem a kezem, a pusztá akaraterőmmel próbáltam elapasztani a könnyeimet. A sírás nem old meg semmit.

Blake bólintott.

- Ahogy látom, a luxenek és emberek kapcsolata nem életképes. És mielőtt azzal jönne, hogy nincs köztetek semmi, úgyis tudom, hogy van. Látom, ahogy egymásra néztek. De nem fog működni.

Ha lélekemelő beszédnek szánta, hát *ez sem* működött.

Blake felvette a legfelső könyvet, és végigsimított a fénylő, lila borítón.

- Jobb, ha elvágod a kötelékeket. Vagy tegye meg ő, mielőtt valakinek baja esik.

- Baja? - kérdeztem, és összerándult a gyomrom. Blake komoran biccentett.

- Nézd más szemszögből! Mit csinálna, ha azt hinné, hogy a védelmisek rád szálltak? Az életét is kockára tenné, ugye? És ha a minisztérium rájön, hogy te is mutáns vagy, azonnal tudni akarnák, ki tette. Legelőször őrá gondolnának.

Már majdnem tiltakoztam, hogy nem Daemon volt, de csak gyanúba kevertem volna magam vele, azon kívül a pokolba is, igaza volt. Daemon az első számú gyanúsított.

Lehuppantam a kanapéra, és masszírozni kezdtem a homlokomat.

- Nem akarom, hogy bárkinek baja essen - feleltem végül.

- Egyikünk sem akarja - ült le mellém Blake. — De az, hogy mi mit akarunk, csak ritkán számít, Katy.

Másnap matekórán Daemon megkocogtatta a tollával a hátamat. - Ma nem megyek az edzésre — jelentette be halkán.

Csalódás töltött el. Még ha Daemon nem is volt túl segítőkész délutánonként, én őszintén hittem benne, hogy a könyveket miatta sikerült megmozdítanom.

És igen, vártam, hogy találkozzunk. Francba!

Erőltetett könnyedséggel megvontam a vállamat.

- Rendben.

Smaragdszín pillantása egy másodpercre az enyémbe fonódott, aztán lehajtotta a fejét, és firkálni kezdett a jegyzetfüzetébe. Úgy éreztem, ezzel véget vetett a párbeszédnek. Lassan sóhajtva előre- fordultam.

Carissa egy összehajtogatott lapot dobott az asztalomra. Kíváncsian kibontottam.

Miért vágysz ☹ képet?

Jesszum, ennyire látszik? Sietve lefirkantottam a választ.

Csak fáradt vagyok.

♥ *az új szemüveged.*

Tényleg tetszett: menő zebramintás volt.

Visszadobtam neki a levelet. Nem foglalkoztam a tanárral, aligha látott el a teremben odáig, ahol mi ültünk. A Mikulás fiatalnak tűnt mellette.

Nemsokára megkaptam a választ. Vigyorogva bontottam ki.

Kösz.

Lesa üzeni, hogy Daemon ma nagyon szexi.

Egyetérték vele.

Némán nevetve aláírtam:

Daemon mindig szexi!!

Kihajoltam a paciból, hogy visszapasszoljam a papírt Carissának, de egyszerre eltűnt az ujjaim közül. Bunkó!

Eltátott szájjal, égő arccal megfordultam, és Daemonre meredtem. Vigyorogva tartotta maga elé a papírt.

- Nem illik órán levelezni - mormolta.

- Add vissza! — sziszegtem. Daemon a fejét rázta, és én, na meg Carissa és Lesa legnagyobb rémületére, kibontotta a papírt. Szerettem volna meghalni, amikor ragyogó szeme végigszaladt az üzeneteken, és pontosan láttam, mikor ér az én soraimhoz, mert a szemöldöke a magasba szökött. Elvigyorodott, a szájával vette le a tolláról a kupakot, aztán odaírt valamit a lap aljára. Nyögve Lesáékra néztem. Lesának leesett az álla, Carissa pedig épp úgy elvörösödött, mint én. Jó ég! Meddig írogat még?

Végre befejezte, visszahajtogatta a papírt, és a kezembe nyomta.

- Tessék, cica.

- Utállak. — Megfordultam, éppen idejében, mert a tanár járkálni kezdett. Amikor visszaért a táblához, magam elé tettem az átkozott levelet, óvatosan, mintha bomba volna. Lassan, vigyázva nyitottam ki.

És egy kicsit még jobban meghaltam.

Ez a papír soha, de soha nem láthat újra napvilágot.

Visszahajtogattam, és merev mozdulatokkal a táskámba gyűrtem. Az egész testem lángolt.

Daemon halkan nevetett mögöttem.

Néhány napig kettesben dolgoztunk Blake-kel. Daemon fenyegető jelenléte nélkül - nem meglepő - a dolgok sokkal simábban mentek. Blake segítségével eljutottam az apró tárgyak rövid megmozgatásától odáig, hogy egyetlen gondolattal átrendezzem a nappalit. Akárhányszor sikert értem el, Blake látványosan örvendezett, és én is igyekeztem osztozni az örömében, hiszen ez valóban jó volt, de minden örömben belevegyült a cseppnyi üröm is.

Szerettem volna megosztani a sikereimet Daemonnel, aki nem volt ott.

Blake végül felsőbb osztályba léptetett, és azt próbálta megtanítani nekem, hogyan tartsam kontroll alatt a nagyobb erőket. A gyakorlás rémes próba-hiba módszerrel ment: amikor először kísérleteztem a tűzzel, szerintem másodfokú égéseket szereztem az ujjaimra.

Fehér gyertyákat rakott elé, és arra kért, hogy koncentrációval gyűjtsam meg mindet egyszerre. Először még hozzájuk érhettem, és miután órákig bámultam őket, és hangosan korgott a gyomrom, az egyik valóban fellobbant, amikor magam elé képzeltem a lángot, és elég erősen tudtam összpontosítani rá.

Ezek után már nem is érhettem a gyertyákhoz, pusztán ránézéssel kellett tüzet csiholnom a kanócon. Blake csak ellegyezett felettük a kezével, és mind kigyulladt.

- Könnyű és egyszerű - mosolygott, majd újra intett, mire a lángok kialudtak.

- Ezt hogy csináltad? Hogyan oltottad ki őket? Képesek erre a luxenek?

- Csak azt irányítják, ami valamilyen módon a fényhez kötődik, igaz? A dolgok elmozdítása, megállítása, meg a tűz is mind az ő szakterületük. Annyi elektromosságot tudnak összegyűjteni, ami egy zivatarhoz is elegendő.

Bólintottam, mert eszembe jutott a vihar, amely Mr. Garrisonnel együtt várta a tóról visszatérő Daemont.

És az egész lényege, hogy a levegő atomjait megmozgassák, szóval igen, szelet is tudnak kavarni. Mi egyszerűen erősebbek vagyunk nálunk.

- Mindig ezt mondogd, de nem értem, mitől volna így. Blake vállat vont.

- Nekik egyféle DNS-ük van... ha van egyáltalán — tette hozzá elgondolkodva. - De az egyszerűség kedvéért tételezzük fel, hogy van nekik. Nekünk két különböző, mint a két világ esszenciája.

Ez nem volt éppen tudományos.

- Mindenesetre próbálkozz csak! - lökött meg a térdével, Pontosan ugyanazt próbáltam, mint amikor fogtam a gyertyát, de valami nagyon rosszul sült el. Az ujj aim hegye lángba borult.

- Szent szar! - Blake felugrott és magával rángatott a konyhába. Mire a hideg víz alá tartotta a kezemet, teljesen ledöbbsentem. Még sosem hallottam káromkodni.

- Katy, azt kértem, hogy a *gyertyát* gyűjtsd meg, ne a saját francos ujjaidat! Ez nem lehet annyira nehéz! Jézusom!

- Bocs — nyögtem ki. A bőröm csúf rózsaszínre váltott, majd ki-vörösödött. Másodpercek múlva már meg is jelentek a hólyagok.

- Lehet, hogy nem vagy képes irányítani vagy meggyújtani a tüzet - magyarázta, miközben óvatosan egy konyharuhába tekerte a kezemet. - Mert ha képes lennél rá, nem égetett volna meg. Akkor a *részed* volna. De ez? Ez igazi tűz volt.

Lüktetett a kezem. Mérgesen néztem rá.

- Na, várj csak! Lehet, hogy nem fogok tudni a tűzzel bánni, és mégis hagyta, hogy kipróbáljam?

- Különböben hogyan fedezhetnék fel a határaidat?

- Mi a fene van? — Dühösen kitéptem a kezemet a kezéből. - Ez nem jó játék, Blake. Mi lesz a következő? Állítsak meg egy mozgó kocsit úgy, hogy elé állok? De hoppá, ha mégsem megy, akkor meg- halok?

- Azt meg kell tudnod csinálni - felelte Blake rosszállón. - Leg- alábbis remélem.

Felfordult tőle a gyomrom. Visszatértem a gyertyákhoz. Bizonyí- tani akartam saját magamnak is. Újra és újra próbálkoztam, de hiá- ba. Nem bírtam meggyújtani őket, ha nem értem hozzájuk.

Másnap reggel rögtönöznöm kellett egy jó magyarázatot anyu számára. Valami hülyeséget mondtam, hogy rátenyereltem a bekap- csolt főzőlapra, de elhitte, és még pár szem enyhe fájdalomcsillapí- tót is adott.

Délután Blake bevallotta, hogy képtelen meggyógyítani az em- bereket. Rákérdeztem, hogyan és mikor jött erre rá, de nem volt al- kalma válaszolni. Megéreztem a tarkómon a meleg bizsergést, és pár pillanat múlva meghallottam a kopogást is.

- Daemon az - jelentettem ki.

- Hurrá! — válaszolta Blake annyi megjátszott lelkesedéssel, hogy attól színésznek is mehetett volna. Nem foglalkoztam vele, az ajtó- hoz siettem.

- Szia! - Levegőért kellett kapnom, mert előntött a szédítő for- róság, amikor megláttam. Minden alkalommal elcsodálkoztam, mi- lyen ragyogó jelenség Daemon valójában. - Jöttél segíteni?

A pillantása bekötözött kezemre esett, és bólintott.

- Aha. Hol van Bilbo?

- Blake - javítottam ki. - A nappaliban.

Daemon becsukta maga mögött az ajtót.

- A kezed...

Délelőtt, az iskolában már kérdezte, de kitértem a válasz elől, mert egyáltalán nem gondoltam, hogy jó szemmel nézné a történeteket. Arra viszont semmi szükség nem volt, hogy kivégezze Blake- et az én ügyetlenségem miatt.

- Tegnap este megégettem a tűzhelyen - feleltem vállvonogatva, és lenéztem. Kék farmere alól kikandikált fekete bakancsának az orra.

- Hát ez...

- Ügyetlenség? - sóhajtottam.

- Igen, elég nagy ügyetlenség, Kát. Talán jobb lenne távol maradnod attól a tűzhelytől egy darabig?

Kilépett mellettem, a nappali felé indult. Követtem, mert tudtam, nem hagyhatom kettesben őket egy percre sem. Blake lagymatag intéssel üdvözölte.

- Jó, hogy újra itt vagy.

Daemon vigyorogva lehuppant mellé a kanapéra, és a támlára fektette a karját, hogy Blake számára minél kevesebb hely maradjon.

- Tudom, hogy hiányoztam, de már minden rendben, itt vagyok.

- Aha - válaszolta komolyan Blake.

Először tárgyakat mozgattunk. Daemon semmit sem mondott, egy szó elismerést sem, de engem figyelt. Szüntelenül.

- A röptetés valójában csak vásári trükk — közölte Blake, a könyökét behúzva.

- Nahát! - Daemon oldalra biccentette a fejét. - Most jössz rá?

Blake nem is foglalkozott vele.

- Jó hír, hogy most már akaratlagosan is képes vagy előidézni, de ettől még nem feltétlenül irányítod teljesen. Remélem, hogy igen, de nem tudhatjuk.

A pokolba is, Blake rendesen haza tudta vágni az ember önbi-
zalmát.

- De van egy ötletem. Teljesen meg kell bíznom bennem. Ha azt
kérem, hogy csinálj meg valamit, nem kérdezhetsz vissza. - El-
hallgatott; Daemon gyanakodva figyelte. - Valami nagyszerűt sze-
retnék látni.

Nagyszerűt? Úgy mozgatom a tárgyakat, hogy hozzájuk sem érek! Ez
nálam már eléggé nagyszerű. Másfelől ott volt a tüzes fiaskó is.

- Megteszem, ami tőlem telik.

- Ami tőled telik, az nem elég - sóhajtott. - Na, jó. Maradj itt!

Azzal eltűnt az előszobában. Daemonre pillantottam.

- Fogalmam sincs, mire készül.

- Szerintem valami olyasmire, ami nekem nem fog tetszeni - fin-
torgott. Mintha Blake olyan sok mindent csinálhatott volna, ami *tetszik*
neki! Nem tudta, vagy nem fogta fel, hogy Blake nem moz-
dult rám, amióta a vendéglőben megpróbált megölni. De talán
egyszerűen csak utálta, és kész.

A konyhából nyíló fiókok zördülését hallottam, evőeszköz csilin-
gélt. Ó, remek, még több tördelhető cserép.

Blake megállt a szoba küszöbén, fél kezét a háta mögé tette.

- Készen állsz?

- Persze.

Elmosolyodott, felemelte a karját. Fém éle csillant. Egy kés? És már
röppent is felém a *henteskésünk*, egyenesen a mellkasom irányába.

A torkomra fagyott a sikoly, rémülten, rettegve felkaptam a keze-
met. A kés megállt a levegőben, centikre a testemtől, hegygel felém, és
ott is maradt, felfüggesztve a semmiben.

- Tudtam! - tapsolt Blake. Értetlenül meredtem rá, amíg össze-
függő gondolataim lassan visszatértek a fejembe.

- Mi a franc volt ez?

A következő pillanatban sok minden történt egyszerre. A kés, amelyet már nem tartott meg az összpontosításom ereje, lehullott, és ártalmatlanul a padlónak csapódott. Blake egyre tapsolt, én úgy káromkodtam, hogy ha anyu hallja, elsírja magát tőle, Daemon pedig, akit Blake tette szinte megbénított, végre magához tért.

Mint egy rakéta, úgy vetődött előre ültéből, és még ugyanabban a pillanatban felvette valódi alakját. Egy szívdobbanással később már a falnak nyomta Blake-et, hogy annak a lába sem érte a földet. A nap-pali vörösesfehér fényben úszott.

- Azta! - suttoztam, a nyakamat nyújtogatva.

- Hé, hé! - tiltakozott Blake, két karjával csépelve a fényt. — Állítsd le magad! Katy nem volt veszélyben.

Daemon nem válaszolt, legalábbis nem úgy, hogy Blake hallhassa. Én viszont tisztán értettem.

Ennyi volt. Most megölöm.

Megremegtek a falak, rezegtek az ablakok, a lapostévé imbolygott az állványán. Mindenhol porzott a vakolat. Daemon fénye felforr, elnyelte Blake-et, és egy rettenetes pillanatig azt hittem, valóban megölte.

- Daemon, állj! — sikoltottam, és átvetettem magam a dohányzóasztal felett. Hirtelen valami reccsent, mint amikor a villámcsapás után kiszül a forró, elektromossággal töltött levegő. Daemon, még mindig luxen alakjában, hátratántorodott, és elengedte Blake-et, aki talpra esett, és megbotlott.

Daemon vészjósló, mély hörgést hallatva újra felé indult, de közejük álltam.

- Na, jó. Mind a ketten nyugodjatok le, a fenébe is!

Blake végigfuttatta kezét az ingén, hogy kisimítsa.

- Én nem csináltam semmit.
- Egy kurva kést vágtaál hozzám! - csattantam fel. Nem kellett volna: rögtön hallottam Daemon ígéretét válaszul.

Kettétöröm.

- Elég!

A fényből egy kar formálódott ki, ujjak simítottak végig az arcomon. Selymes és rövid volt az érintés, Blake aligha látta - aztán Daemon visszavette emberi alakját, bár még mindig remegett visszafajtott dühében, a szeme fehéren és hidegen ragyogott, mint a jégcsapok.

- Mégis, hogy a pokolba képzelted ezt?
- Katy nem volt veszélyben! Ha egy pillanatig is kételkedtem volna benne, hogy képes rá, nem csináltam volna meg!

Daemon ökölbe szorított kézzel ellépett mellettem. Még emberként is komoly kárt tehetett volna a másikban.

- Nem tudhattad, hogy képes rá. Nem lehettél száz százalékgig biztos.

Blake nagy, könnyörgő szemmel nézett rám, és a fejét rázta.

- Katy, esküszöm, hogy nem veszélyeztettelek. Ha úgy gondolom, hogy nem tudod megcsinálni, hagyom az egészet.

Daemon megint szentségeit. Az útjába léptem.

- Miféle trükk volt ez? - tudakolta. Áradt belőle a forróság.
- Ami azt illeti, Kiefer Sutherland csinálta, az eredeti Buffy-filmben - magyarázta Blake. Amikor továbbra is tátott szájjal bámultam rá, folytatta. - Pár napja láttam a tévében. Ő dobott kést Buffy felé, az meg elkapta.

- Az Donald Sutherland volt, az apja - javította ki Daemon, legnagyobb meglepetésemre.

- Tök mindegy - vont vállat Blake.

- De én nem Buffy vagyok! - kiáltottam. Blake lassan elmosolyodott.

- Te tényleg sokkal édesebb vagy, mint Buffy.

Ezt nem kellett volna mondania. Daemon halkan, torokhangon felmordult.

- Meg akarsz halni? Mert jó úton haladsz felé, haver. Halál komolyan mondom, nagyon jó úton. Oda tudnák szegezni ahhoz a falhoz, amíg minden erőd el nem hagy. Azt hiszed, örökre távol tartatsz magadtól? Nem hinném.

Blake dacosan összeszorította az állkapcsát.

- Rendben, sajnálom. De ha Katy nem tudta volna elkapni a kést, elkapom én. Vagy te. Sehol semmi gond.

Daemon dühe forgószélként növekedett, és nem voltam benne biztos, hogy meg tudnám állítani, ha megint Blake-re veti magát.

- Szerintem mára ennyi elég volt — szólaltam meg feszülten. -

De...

- Blake, *komolyan* úgy gondolom, hogy ideje menned - néztem rá jelentőségteljesen. - Rendben? Menned kell.

Blake átnézett a vállam felett, és úgy tűnt, felfogta, mert bólintott.

- Oké. - Az ajtó felé indult, de még visszaszólt. - De azért remek voltál, Katy. Nem is hiszem, hogy tudatában vagy, mennyire.

Halk morajlás hallatszott, a falak megint megremegtek. Blake vette a lapot, és kihúzta a hátsó felét a bajból. Csak akkor nyugodtam meg valamennyire, amikor meghallottam a furgonja hangját.

- Vége - jelentette ki Daemon. - Szó sem lehet több leckéről.

Lassan megfordultam. A szeme még mindig ragyogott. Így közelebről szinte szép volt: különös, de elbűvölő.

- Megölhetett volna, Kat. Ez nekem nem tetszik, és nem is fog tetszeni.

- Daemon, nem akart megölni.

- Megbolondultál? - nézett rám hitetlenkedve.

- Nem. — Fáradt mozdulattal lehajoltam a nagy, sorozatgyilkos-késért. Csak amikor a kezemben tartottam, akkor esett le, hogy felém száguldott, és én megállítottam a levegőben. Nagyot nyeltem, és a még mindig szitkozódó Daemon felé fordultam.

- Nem akarom, hogy többet gyakorolj velem. Nem akarlak a közeliemben látni. Pár csavar ki van lazulva a fejében.

A dolgok megdermesztése óriási dolog volt, a Forrás erejének legmélyebb kiaknázása. Ezt már Blake és Daemon is mondta, csak azt nem említették, hogy fegyvernek is alkalmas.

- ...átrendezem az arcát. Nem bírom...

- Daemon — suttoztam.

- .. elhinni, hogy megtette. - És már ott is állt előttem, szorosan átkarolt, magához húzott. Valami csoda folytán sikerült nem leszúrnom. - Krisztusom, Kat! Hiszen kárt tehetett volna benned.

Meglepett a közelsége, azok után, hogy amióta a szendvicset csinálta nekem, elkerült. Nem mozdultam. Éreztem, hogy az egész teste vibrál; a tarkómra csúszó keze finoman remegett.

- Nézd, nyilvánvalóan képes vagy már valamennyire uralni az erőidet. Segíthetek továbbfejlődni - mondta, és a fejem búbjára támasztotta az állát. Istenem, olyan jó volt a karjába bújni, hozzásimulni, olyan tökéletes. — Ez nem történhet meg még egyszer.

- Daemon - nyögtem fojtott hangon a pulóverébe.

- Mi az? - kicsit hátrahúzódott, lenézett rám.

- Megdermesztettem.

- Tessék?

- *Megdermesztettem* a kést. - Kiszabadítottam magam az öleléből, és meglengettem előtte a pengét. - Nem csak úgy egyszerűen megállítottam, hanem megfagyasztottam a levegőben. Lebegett.

Ekkor végre megértette.

- Szentséges...

- Jézusom, ez elég nagy dolog, nem? - nevettem. Daemon bólintott.

- Ez... ez tényleg az.

Magasra csapott bennem az izgalom.

- Nem hagyhatjuk abba a gyakorlást.

- Kat...

- Nem lehet! Nézd, nem szép, hogy kést dobott felém. Nem vagyok tőle boldog, de bevált. Tényleg bevált. Haladunk végre!

- Mit nem értesz abból, hogy megölhetett volna? - Daemon elhátrált, ami általában azt jelentette, hogy nagyon, nagyon dühös. - Nem akarom, hogy vele gyakorolj. Főleg nem úgy, hogy az életedet veszélyezteti.

Nem veszélyezteti az életemet! — Leszámítva, hogy kigyulladtak az ujjaim, és a kés is... de a kockázat megérte. Ha uralmat szerzek a képességeim felett, és tényleg arra használhatom majd, hogy megvédjem Daemont és Deet, akkor már nem csak egy egyszerű ember leszek, vagyis egy mutáns ember, aki kis híján leleplezi őket a világ előtt.

- Nem hagyhatjuk abba - érveltem. - Képes leszek rá, hogy irányítsam a Forrást, mint te vagy Dee, és akkor segíthetek...

- Segíthetsz? Miben? - Daemon rám meredt, aztán nevetni kezdett. — Segítenél az arumok ellen?

Rendben, ennyire előre nem gondolkodtam, de most, hogy kimondta, miért is ne? Blake szerint lehetséges, hogy még Daemonnál is erősebb leszek.

Karba tettem a kezemet, a késsel a karomat paskolgattam.

- Miért, mi van, ha azt akarom?

Daemon újra felnevetett. Nagyon szívesen felrúgtam volna.

- Cica, nem fogsz velem harcolni az arumok ellen.

- De miért? Ha uralom a Forrást, és tudnék is segíteni, miért ne. Képes volnék rá.

- Hát, szerintem elég komoly okai vannak - kiáltott vissza, immár nem jókedvében. - Először is ember vagy.

- Nem igazán.

- Rendben, mutáns vagy, de akkor is ember, és sokkal gyengébb és sérülékenyebb, mint egy luxen.

Lassan kifújtam a levegőt.

- Fogalmad sincs, mennyire leszek gyenge vagy sérülékeny, mire befejeződik a képzésem.

- Mindegy. Másodszor, nem szállhatsz szembe az arumokkal. Soha.

- Daemon...

- Nem fog megtörténni, amíg élek. Megértetted? Az sem érdekel, ha a bolygó forgását meg tudod állítani, nem vadászol arumokra.

Igyekeztem visszafogni a dühömet. A seggfej módjára viselkedő Daemonnál csak azt utáltam jobban, amikor éppen meg akarta mondani, mit csinálhatok.

- Nem vagyok a tulajdonod, Daemon.

- Ez nem tulajdon kérdése, te örült!

- Örült? - bámultam rá. - Én nem mondanék ilyesmiket, amíg itt a kés a kezemben.

- Harmadszor - folytatta, figyelmen kívül hagyva a fenyegetésemet-, valami nagyon nincs rendben Blake körül. Ne mondd, hogy nem látod, vagy nem érzed!

- Jaj, ne már...!

- Semmit sem tudsz róla, csak azt, hogy szörfözik és blogol. Nagy ügy.

- Ezek nem elégséges okok.

- Azért, mert nem akarlak veszélyben tudni. Ez már elég? Ez már elég neked, a rohadt életbe is? - süvöltötte. Összerezcentem.

Daemon félrenézett, mély lélegzetet vett.

Egészen eddig nem jöttem rá, hogy ez lehet a háttérben. Teljesen elolvadtam, a mérgem egy pillanat alatt elpárolgott.

- Daemon, nem állíthatsz meg csak azért, hogy megvédj.

- Meg *kell*, hogy védjelek - válaszolta, és újra rám nézett. Ettől a szótól, hogy *kell*, elakadt a lélegzetem.

- Daemon, ez nagyon szép, igazán, de nem a te dolgod, hogy engem megvédj. Nem vagyok Dee. Nem vagy értem felelős.

- De még mennyire nem vagy Dee! Csakhogy ettől még felelős vagyok érted. Én kevertelek bele ebbe az egészbe. És nem keverlek bele még jobban!

Zúgott a fejem. Minden indok, amit felhozott arra vonatkozóan, hogy miért fejezzem be a gyakorlást Blake-kel, helytálló volt, és mégis helytelen. Muszáj bebizonyítanom neki, hogy nem jelentek terhet, nem kell állandóan vigyázni rám. Ha ezt gondolja, és folyton veszélynek teszi ki magát miattam, az az ő vagy Dee életébe kerülhet.

- Nem hagyom abba — jelentettem ki. Daemon hitetlenkedve nézett rám.

- Számít az egyáltalán, hogy nem akarlak ilyesféle veszélyben látni? Hogy nem fogok abban az idiótaságban segédkezni, hogy te szembeszállj az arumokkal?

Ez fájt: összerezcentem.

- Idiótaságnak tartod, hogy segíteni akarok neked és a tieidnek?

Összeszorította a fogait.

- Igen, annak.

- Daemon — suttogtam —, értem, hogy törödsz...

- Nem érted! Ez a baj! - vágta oda, és mintha a következő lélegzetvételével mindent visszavont volna, még a szobából is eltűnt a levegő. - Én ebben nem veszek részt. Komolyan mondom, Katy. Ha neked ez kell, hát... legyen. Nem hagyom, hogy minden áldott nap ez lebegjen a fejem felett, mint Dawsonnal. Nem követek el még egy olyan hibát, hogy eltűröm.

Levegőért kaptam. A büntudat, amit Daemon cipelt - oktanul, hiszen nem ő tehetett a történekekről -, nekem fájt.

- Daemon...

- Mi legyen, Katy? — kérdezte egyenesen a szemembe nézve. - Válaszolj! Most.

- Nem tudom, mit mondhatnék - leheltem. A könnyek égettek a szememet. Hát nem látja? Ha végigcsinálom, esélyt kapok arra, hogy ne váljunk olyanná, mint Bethany és Dawson, hogy megvédjem magamat és őt is, mert meglehet, hogy egy nap szüksége lesz rá.

Daemon úgy lépett hátra, mintha megütöttem volna.

- Ez rossz válasz volt - mondta fagyos pillantással, az arca megdermedt. Áradt belőle a hideg, csontig átjárt. Még sosem láttam ennyire érzéketlennek. - Én végeztem.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

SZERETTEM VOLNA ELLÓGNI A MÁSNAPOT, de úgysem rejtőzködhettem örökké. Arra viszont nem számítottam, hogy Daemon távol marad. A folyosón sem láttam, vagy amikor ebéd előtt kiszedtem a holmijaimat a szekrényből. Sehol.

Még abból az átkozott iskolából is kikergettem.

- Szia! — lépett mellém Blake. - Nem nézel ki jobban.

Biológiaórán leginkább fel sem néztem a könyvemből.

- Aha - sóhajtottam, és behajtottam a szekrényajtót. - Nem vagyok túl jól.

- Éhes vagy? — A fejemet ráztam. - Én sem. Tudok egy helyet, ahová mehetnénk. Nincs étel és nincsenek emberek.

Jó ötletnek tűnt, főleg, mert végképp nem bírta volna bevenni a gyomrom, hogy Adam és Dee az ebédlőasztalnál helyezi komolyabb alapokra a kapcsolatát. Mint kiderült Blake az egyik üres nagyteremre gondolt. Tökéletes.

Beültünk a hátsó padsorok egyikébe, és az előttünk lévőkre patkoltuk a lábunkat. Blake előszedett egy almát a táskájából.

- Daemon végül lenyugodott tegnap?

Magamban felnyögtem.

- Hát, nem igazán.

-Tartottam tőle. - Szünet: beleharapott a fényes, piros almába. - De tényleg nem voltál veszélyben. Ha te nem állítod meg, vala- melyikünk megtette volna.

- Tudom. - Lejjebb fészkeltem magam az ülésen, a fejemet a támlára hajtottam. - Csak nem akarja, hogy bajom essen. - Fáj ki- mondani, mert tudtam, seregnyi jó szándék állt amögött, amit teg- nap este vágott a fejemhez, csakhogy ettől még egyenrangú félként kellene kezelnie engem. Nem olyasvalakiként, aki gyenge, és akit meg kell menteni.

- Ez csodálatra méltó - mosolygott ki Blake az almája mögül Tudod, hogy szerintem tuskó, de veled törődik. És sajnálom. Nem akartam bajt okozni kettőtök között.

- Nem a te hibád - veregettem meg a térdét; meg sem lepődtem az apró áramütéstől. — Minden rendben lesz.

Blake bólintott.

- Kérdezhetek valamit?

- Persze.

Újra harapott az almából, mielőtt folytatta volna.

- Daemon volt, aki meggyógyított? Azért kérdezem, mert talán jobban megérthetjük az erőidet, ha tudjuk.

- Miből gondolod, hogy ő volt? - kérdeztem idegesen. Blake je- lentősegteljes pillantást vetett rám.

- Megmagyarázná, miért álltok ilyen közel egymáshoz. A barátom- mal mi is közel álltunk egymáshoz *utána*. Szinte mindig megére- tem a jelenlétét. Mint egy egész két fele. Nagyon erős kötelék volt.

A meggyógyításom tabu volt, annyira, hogy egy seregre való arum sem húzhatta volna ki belőlem Daemon nevét.

- Értem, de nem erről van szó - feleltem, azonban aztán erőt vett rajtam a kíváncsiság. - Azt mondod, közel kerültetek egymáshoz. - A kötelék... vonzóvá tette a számodra?

- Micsoda? - nevetett. — Dehogy. Testvérekként tekintettünk egymásra. A kötelék, vagy akármilyen is az, amit velünk tesznek, nem vált ki érzelmeket. Csak összehoz azzal, aki meggyógyított. Erősebb családi kapcsolatoknál, de nem szexuális vagy érzelmi töltésű.

Lehunytam a szememet, mielőtt Blake megláthatta volna, hogy megint sírok. *Nagyszerű*. Én vagyok a világegyetem legnagyobb seggfeje. Mindvégig újra és újra Daemon orra alá dörgöltem az idegen kötést, holott egyáltalán nem az hajtotta.

- Jó tudni — nyögtem ki fura hangon. - Különben miért olyan fontos, ki gyógyított meg?

Befalta az alma utoljárt, és közben úgy nézett rám, mint aki kételkedik az ép eszemben.

- Úgy tudom, a téged meggyógyító luxén ereje jól jelzi, mennyivel leszel te erősebb. Legalábbis ezt hallottam Liztől. Az ő ereje és a képességeinek határa is attól függött. Velem is ez a helyzet.

- Ó. — Hát, ez megmagyarázta, hogyan tudtam kirobbantani az úrbe egy műholdat. Daemon egója legalább olyan magasra szárnyalna, ha megtudná - futott át a fejemben, és már majdnem elmosolyodtam, de elég volt rágondolni, és újra sajogni kezdett a szívem.

- Na, ebből gondoltam, hogy Daemon volt, de ő azért eléggé erős. Ne sértődj meg, de te mégsem csináltál semmi különlegeset, szóval...

- Nahát, köszi - jegyeztem meg, aztán szégyenkező arcába nézve elnevettem magam. - Különben nem olyasvalaki, akire gondolnál, és ennél többet nem szeretnék mondani róla, rendben?

- Rendben. - Maga elé tartotta az almacsutkát, és elgondolkozva nézett rá. - Nem bízol bennem, igaz?

Már majdnem rávágtam, hogy de igen, azonban visszanyeltem. Megérdemli, hogy őszinte legyek vele.

- Semmi személyes, de most úgy gondolom, hogy mindent figyelembe véve nem könnyű dolog a bizalom.

- Jó gondolat - sandított rám Blake és elmosolyodott.

Sejtettem, hogy ha az elkövetkező tíz évben még egy kést látok, hosszas pszichiátriai kezelésre szorulok majd. Nem úgy képzeltem el a szórakozást, hogy késeket hajigálnak felém.

Szerencsére mindet meg tudtam állítani, és minthogy Daemon nem jelent meg, Blake is egészben maradt.

Később más, nem halálos dolgokat is hozzám vagdosott, például párnákat és könyveket. Órákba telt, hogy rájőjjek, miként szereljem le a párnákat. A könyveket sosem engedtem sem az arcomba, sem a padlóba csapódni. Az szentségtörésnek tűnt.

Idétlen visszalépésnek tűnt, hogy a pengék után párnák következnek, de megértettem Blake tervét. A képességem az érzelmeimhez kötődött, például a félelemhez. Olyankor is meg kellett találnom az utat az erő forrásához, hogy felhasználjam, ha éppen nem rettegtem, és akkor is tudnom kellett kontrollálni, ha éppen ügyetlenkedtem.

Nyögve szedtem fel a párnákat a földről, a könyveket a kisasztalról, és visszapakoltam őket a helyükre.

- Elfáradtál? — kérdezte Blake a falnak dőlve.

- Aha - ásítottam.

- Tudod, miként fáradnak ki a luxenek, ha az erejüket alkalmazzák?

- Fogta az utolsó könyvet, és visszatette oda, ahonnan elvette: a tévéállványra.

- Igen, és emlékszem, mondtál valami olyasmit is, hogy minket gyorsabban kimerít.

- Ebben az értelemben mi is olyanok vagyunk, mint a luxenek. Energiával fizetnek a képességeik használatáért, úgy, mintha egy darabjuk kerülne ki belőlük. Mi is így csináljuk, de ők sokkal tovább képesek rá. Nem tudom, miért. Valami köze van ahhoz, hogy csak a DNS-ünk fele idegen, de akkor is óvatosnak kell lennünk, Katy. Minél többször nyúlunk ehhez az erőhöz, annál gyengébbek leszünk, és annál gyorsabban gyengülünk le.

- Remek - morogtam. - Vagyis Daemon tényleg reggelig tartotta volna a falnak szegezve?

- Igen - állt meg mellettem. — A cukor segít. De a dallamkő is. - Micsoda? - Megdörzsöltem a tarkómat, és lehuppantam a kanapéra.

- Egy kristály. Ritka fajta opál. - Szorosan mellém ült, a combunk összeért. Elhúzódtam.

- Az mit csinál?

Blake hátradőlt, és megvonta az egyik vállát.

- Ha jól tudom, felerősíti a képességeinket. Talán még stabilizálja is őket, úgyhogy nem fáradunk ki, mint a luxenek.

- Ezt az egész kristálymizériát nem értettem. Nekem csak valami new age-szarságnak tűnt, de hát mit tudtam én?

- Neked van ilyened?

- Nincs - nevetett Blake. — Nehéz hozzájutni.

Lecsaptam egy viharvert párnára, a fejem alá gyűrtem, lehunytam a szemem és nekidőltem a karfának.

- Hát, akkor nekem nem marad más, mint a cukor.
- Azért nagyon jól csinálod — állapította meg Blake egy kis szünet után. - Gyorsan tanulsz.

- Hm. Az első héten nem ezt mondtad - ásítottam újra. - Talán nem lesz ez olyan nehéz dolog. Megtanulom kontrollálni a képességeimet, és az életem visszaáll a régi kerékvágásba.

- Soha nem áll vissza, Katy. Ha kilépsz a béta-kvarc hatósugarából, az arumok megtalálnak. - Besüppedt a kanapé felém eső oldala, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy felnézzek. - De ha valóban megtanulod, hogyan irányítsd az erőidet, megvédheted magad.

Igen, ezt akartam. Hogy Daemon mellé állhassak, ne a háta mögé bújva remegjek.

- Mindig olyan jó híreket hozol, tudod?

- Nem akartam.

Még jobban besüppedt az ülés párná. Blake hozzám ért, félrefésülte a hajamat. Felpattant a szemem, összereztem és szembefordultam vele.

- Blake!

Visszaült az előző helyére, és a combjára fektette a kezét.

- Sajnálom. Nem akartalak megijeszteni. Csak tudni akartam, hogy jól vagy-e.

Ennyi? Vagy több rejlett a gesztus mögött? Egek, ez rémesen idétlen helyzet volt!

- A dolgok most eléggé bonyolultak.

- Megértem - felelte, és hátradőlt. - Kedveled őt, igaz?

Magamhoz öleltem a párnát, fogalmam sem volt, mit mondjak.

- Ne hazudj! — tette hozzá, és csak nevetett, amikor összevontam a szemöldököm. - Mindig belepirulsz a hazugságba.

- Nem tudom, miért jön mindenki ezzel. Az arcom nem hazugságvizsgáló. - Egy kilógó cérnaszálat babráltam. Ezen a beszélgetésen túl kellett esni, hiszen együtt dolgozunk. - Elnézést. Csak most... - Katy, semmi baj. - Megfogta és megnyugtatóan megszorította a kezemet. - Tényleg. Én kedvellek, komolyan. De most sok minnennel kell megbirkóznod, és alighanem már azelőtt elkezdődött, hogy én idejöttem. Szóval, semmi baj. Tényleg.

Őszinte mosolyra húzódtott az ajkam - két nap óta először.

- Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy.

Blake felállt és az ujjával a hajába túrt.

- Van rá időm. Nem megyek innen sehova.

Ültem az osztályteremben, és igyekeztem követni Carissa és Lesa beszélgetését. Felváltva éreztem hideget és meleget.

- Nos, Katy, már elég sokat voltál együtt a szőrfös sráccal - nézett rám Lesa várakozón. - Nem szeretnél megosztani pár részletet?

- Nem — feleltem, és összehúztam magam a széken. - Csak együtt lógunk.

- Az, hogy „csak együtt lógunk” — jelentette ki Lesa tudálékosan -, azt jelenti, hogy szexeltek.

- Nem, ez nem igaz! - tiltakozott Carissa döbbenet.

- Látszik, hogy nem jártál sok fiúval errefelé — dőlt hátra Lesa, és csavargatni kezdte egy göndör tincset. - Ami azt illeti, itt szinte minden, ami fiúkkal kapcsolatos, azt jelenti, hogy szexeltek.

- Carissával értek egyet - feleltem. - Amikor utoljára néztem a szótárban, a lógás valakivel még nem volt ugyanaz, mint lefe...

Megbizsergett a tarkóm, a pulzusom felszökött. A szemem sarkából láttam, hogy Daemon lép be az ajtón. Úgy néztem Lesa arcára, mint fuldokló a mentőcsónakra.

Daemon elvitorlázott mellettem, és leült a helyére, mögém. Belekapaszkodtam a füzetembe, és reménykedtem, hogy a tanárunk nem éppen ebben a pillanatban fog belépni.

Egy toll fúródott a hátamba.

Hihetetlen, szédítő öröm áradt szét bennem. Lassan megfordultam. Daemon zárkózott arcáról semmit sem tudtam leolvasni.

- Láttam, hogy... elfoglalt voltál - állapította meg félig lehunyt szemmel.

Daemon szomszédságában élni azért volt szívás, mert mindent észrevett. Szóval azt is, hogy még mindig gyakorolok Blake-kel.

- Igen, mondhatni.

A padra könyökölt, a tenyerébe támasztotta az állát.

- Mit csinál Bobo mostanában?

- A neve *Blake*- közöltem halkán. - És pontosan tudod, mit csinálunk. Ha átjönne...

- Arra ne számíts! - vágott közbe keserűen, örömtelenül felnevetve, és még egy kicsit közelebb hajolt. Fény csillant a szemében — Nagyon szeretném, ha meggondolnád.

- Én pedig nagyon szeretném, ha *te* gondolnád meg.

Nem válaszolt: leengedte, aztán karba tette a kezét. A beszélgetésnek ezzel tehát vége. Előrefordultam, a rosszullét környékezett.

A délelőtti órák alig akartak véget érni. Lesa már a terem ajtajában várt rám biosz előtt, elzárva az utamat.

- Kérdezhetek valamit? - pillantott körbe.

- Persze - sóhajtottam. Kézen fogott, és elrángatott egy üres szekrény elé.

- Mi folyik itt? Halloween előtt Daemonnel csókolóztál, egyszer találkoztál Blake-kel, meg azóta újra, de attól még jól látom, hogy valami van köztetek Daemonnel.

- Húha, ez úgy hangzik, mintha valami országos ribanc lennék!

- fintorogtam. Lesa elhúzta a száját.

- Én ugyan nem fogok senkit megítélni. Egyszerűen kíváncsi vagyok. Felfogod egyáltalán, mit csinálsz?

Hogy miért bírtam Lesát? Mert nem kerülgette a forró kását. Ki-mondta, ami a szívét nyomta, ezért cserébe nyíltabb voltam vele, mint bárkivel.

- Őszintén? Fogalmam sincs. Vagyis de, persze. Nem... járok Blake-kel. És Daemonnel sem.

- Nem?

Nekidőltem a szekrény hűvös fémajtájának, és felsóhajtottam.

- Ez bonyolult.

- Annyira nem lehet bonyolult - vágta rá. — Kit választanál?

Lehunytam a szemem, hogy végre ki tudjam mondani.

- Daemont.

- Nahát! - Finoman oldalba bökött a csípőjével. - De várj csak! Akkor mi ebben a bonyolult? Daemon mélységesen beléd van esve, a vak is láthatja, még akkor is, amikor éppen egymás vérét szívjátok. És te is bírod őt. Hol itt a gond?

Hogyan magyarázhattam volna el neki, mennyire zavaros még-is minden?

- Egyszerűen... bonyolult. Hidd el!

Lesa a szemöldökét ráncolta.

- Most elhiszem neked, mert Blake közeledik. - Olyan sebesen fordult el, mintha azon kaptam volna, hogy a blúzomba próbál belesni..

Biológiaórán nem történt semmi. Blake az iskolában általában egyáltalán nem adta jelét, hogy mutánsok vagyunk, vagy akármilyen igazán örültem. Bármilyen idétlen volt is a helyzet, itt legalább hétköznapi lehettem.

Ebédre hideg lasagne és gyanús szagú saláta volt. Nyami. Epre turmixra vágyódva szedtem egy keveset a tányéromra. Ma úgyszem kapok turmixot: Daemon azóta nem hordta az ajándékokat, amióta az edzés elkezdődött. Hiányzott ez a szokása. Hiányzott ő maga is.

Az ajkuknál összenőtt Dee és Adam szét sem vált, amikor leültem. Carissára pillantottam. A szemét forgatta, de én mosolyogtam. Bár a saját szerelmi életem a lehető legpocsékabb volt, azért jólesett látni, hogy a barátaim boldogok. Mindössze azzal nem bírtam megbékélni, hogy anyu és Will egymásra másznak - tegnap, mielőtt anyu elindult volna munkába, véletlenül tetten értem őket. Fúj!

- Kéred azt a salátát? - jelentkezett Dee.
- Cuki vagy, hogy a kajáért még a csókolózást is abbahagyod - nevettem, és felé toltam a tálcámat. - Szia, Adam!
- Szia, Katy! — válaszolt Adam elvörösödve.
- Bocs, de megjött az étvágyam - vigyorgott Dee.
- Az anyém meg elment - morogta Carissa.

Blake nem jött ebédelni, Daemon viszont igen. Andrew és Ash mellé telepedett le. Nem akartam ránézni, de vonzotta a tekintetemet. Végül felnézett, és felém mutatta a turmixos poharát. Mosolygott. Tuskó.

- Hogy bírod megenni? — fordultam inkább Dee felé. - Esküszöm, a levelek széle megbámult. Undorító.
- Dee bármit megeszik - nevetett Adam.

- Te is - nyújtott felé Dee a villáján egy paradicsomkarikát. -

Kész?

- Na, jó - dőltem hátra. - Ha etetni akarsz, én máshová ülök.

- Én is - jegyezte meg Carissa. Dee rosszállón ingatta a fejét, de engedett.

- Szívesen osztok. Mi a baj ezzel? - Rám nézett, és remény ült ki az arcára. - Örülök, hogy ma velünk eszel... egyedül.

Feszengve bólintottam, és nekiláttam a lasagne szétoperálásának. Útáltam a rakott kajákat, kivéve, ha a rétegek között csokoládé és mogyoróvaj is volt.

Végre kiszabadultunk az ebédlőből, és a délutáni óráknak is vége szakadt. A posta felé kanyarodtam, hogy elhozzam a leveleinket, mielőtt Blake befut.

Már éppen beraktam a reklámújságokat és a csomagokat a hátsó ülésre, amikor megpillantottam egy fekete Expeditiont a parkoló szélén. Úgy tűnt, hirtelen húzódott félre, még a motort sem állította le.

Akármilyen Expedition lehet, nyugtatgattam magam, és becsuktam a hátsó ajtót. Mégis végigfutott a hideg a hátamon, és kivert a libabőr. Lehet, hogy az idegen mutáció mellé valami nyamvadt hatodik érzék is jár?

Odaléptem a vezetőülés melletti ajtóhoz, de a tekintetemet nem vettem le az Expeditionről. Füst szállt fel a kipufogójából, és szétterjedt a levegőben. Hirtelen kitarult az utasoldali ajtó, és két embert láttam meg. Az egyik Brian Vaughn volt, a világ legijesztőbbben nevető tisztviselője. Áthajolt az utas, egy lány felett, az ajtóért nyúlt, és közben az ajka dühös vonallá préselődött, ahogy egyszerre próbálta behúzni az ajtót, és a helyén tartani a lányt is.

Hunyorítottam, hogy jobban lássam, pedig be kellett volna ugranom a saját kocsimba, és elhúzni a fenébe onnan. Semmi sem

hiányzott kevésbé, mint hogy Vaughn rajtakapjon, amint bámulom, de... *ismertem* azt a lányt.

Láttam már - a FOO LAND üveglakaira ragasztott körözezi hirdetésen. Sötét haját szorosan hátrakötötte, semmi sem takarta sapadt, finom vonású arcát. Most nem csillogott nevetés a szemében, amikor az ajtó felé fordult: Vaughn elérte a kilincset és berántotta. Őt bezárta, engem ki.

A lány pillantása most üres volt.

De felismertem.

Bethany.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

B ETHANY - DAWSON BARÁTNŐJE - ÉLETBEN VOLT. A védelmisek markában. Örültségnek hangzott, és magam előtt is ezerszer letagadtam hazafelé, de attól még *ő volt az*. Az arca beleégett az emlékezetembe.

Fel-alá járkáltam a házban, amíg Blake meg nem érkezett, azon töprengve, mit jelenthet ez.

Blake aggodalmasan nézett rám.

- Olyan vagy, mint aki szellemet látott.

- Szerintem úgy is volt. - Ökölbe szorítottam, majd ismét kien-
gedtem a kezemet. - Azt hiszem, Bethanyt láttam ma azzal a védelmis
pasassal.

- Ki az a Bethany? - tudakolta Blake.

Rossz érzésem volt, hogy kiadom neki, de *valakinek* muszáj volt
elmondani.

- Dawson barátnője. Dawson pedig Daemon és Dee testvére volt.
Állítólag egy arum rájuk támadt és megölte őket, de a testüket

elvitte a minisztérium még azelőtt, Hogy Daemon vagy Dee láthat-
ta volna.

Megvilágosodás csillant Blake szemében.

- Hát, ezt már régen tudni szerettem volna. A luxeneket hárm-
sával csomagolják.

- Igen — bólintottam. — De mit jelent ez az egész, ha tényleg ő
volt az, amiben egyébként majdnem biztos vagyok?

Blake a fotel karfájára kuporodott, és a távirányítót kezdte for-
gatni a keze *felett*.

- Milyen közel álltak egymáshoz ők ketten?

Abban a pillanatban megértettem. Minden világos lett. A félelem
összeszorította a szívemet, úgy tűnt, a falak mindjárt rám dőlnek

- Istenem! Dawson gyógyította meg Bethanyt. Mindenki azt
gondolja, hogy Bethany valahogy megsebesült, és Dawson... meg-
változtatta. Mutánssá tette, igaz?

Blake bólintott.

- Ó, anyám...!

- És lefogadom, hogy a Bethany név az Elizabeth becézése, és...
hogyan nézett ki az a lány, akiről meséltél? Akit a védelmisek Liznek
hívtak?

- Barna haja volt, a tiédnél kicsit sötétebb - felelte a homlokát
ráncolva Blake. — Meg élesebb vonásai, de azért szép volt.

Lassan összeállt a kép.

- Ez örökség. Honnan tudott volna róla a minisztérium? Ő és
Dawson néhány nappal az után tűnt el, ami köztük történt, ha-
csak... hacsak valaki, aki gyanította, hogy Bethanyt meggyógyítot-
ták, be nem köpte a védelmiseknek. - A gondolatra elkapott a hány-
inger. Összefogtam a hajamat, és kócos kontyba csavartam. - De ki
tenne ilyet? A luxenek egyike?

- Nem tudom. De kinézem a minisztériumból, hogy némelyik innen kémkedik nekik. - Blake megdörzsölte a homlokát. - Hát, ez szívás.

A szívás erre gyenge kifejezés volt - mert ez azt jelentette, hogy valaki, aki közel állt a Blackekhez, a lehető leggonoszabb módon árulta el őket.

Düh lobbant bennem. Megfordultam - a függöny felpúposodott, mintha a huzat fújná. Könyvek és magazinok forgószele kavardott fel a nappaliban.

- Hé, csavard lejjebb magadat, Vihar!

Pislantottam. A ciklon szétesett. Sóhajtvá felszedtem a szanaszét szóródott papírneműt. A saját szívdobogásom majdnem megsüketített, alig bírtam végiggondolni azt, amire az imént rájöttem.

- Ha a védelmisek elkapták Betht, mit tettek Dawsonnal? Gondolod, hogy még életben van? — kérdeztem reménykedve. Ha Dawson még él, az olyan lenne...

- Olyan lenne, mintha az apám élne. Az életem megváltozna tőle - Daemon és Dee élete jobbra fordulna. Újra egy család lehetnének...

Blake gyengéden megszorította a csuklómát, és maga felé fordított.

- Tudom, mi jár a fejedben... hogy milyen jó lenne, ha még élne, de értsd meg, a minisztériumnak nem kell Dawson. Nekik Bethany kellett. És bármit megtennének, hogy irányítani tudják a mutáns embereket. Ha azt mondták a családjának, hogy meghalt...

- Nem tudhatod, hogy igazat mondtak-e - tiltakoztam.

- Miért hagyták volna életben? Ha tényleg Liz... Beth az a lány, akkor elérték a céljukat. Dawson halott.

Képtelen voltam elhinni. Felvillant az esély, hogy a testvérük él, hát hogyan titkolhatnám ezt el Daemon és Dee elől?

- Katy, biztosan nincs már életben. A védelmisek kegyetlenek - erősködött, és megszorította a csuklómat. - Ezt felfogtad, igaz? - Megrázott. Keményen. - Felfogtad?

Meglepett a makacssága. Felszegtem a fejemet, találkozott a pillantásunk. Valami megcsillant a szemében, valami rossz, valami elferdült, ijesztő. Mint a mosolya, amikor először felém hajította a kést. Megfagyott tőle a vérem.

- Persze, felfogtam. Valószínűleg nem is Bethanyt láttam. - Nagyot nyeltem, mosolyt erőltettem az ajkamra. - Blake, eleresztenél? Fájdalmat okozol.

Pislogott, mintha most jönne rá, milyen szorosan fog. Elengedett, és rekedten felnevetett.

- Sajnálom. Csak nem akartam, hogy reménykedj, aztán nagyot kelljen csalódnod. Vagy, hogy valami őrültséget csinálj.

- Nem, nem reménykedtem - dörzsölgettem a karomat. - Különben is, mit tudnék csinálni? Úgysem szólnék Daemonnek vagy Deenek, ha nem lehetek biztos a dologban.

Megkönnyebbülten biccentett.

- Jó. Akkor kezdjük a gyakorlást!

Rábólintottam, és nem feszegettem tovább a témát. Reméltem, hogy Blake is elfelejti. A dermesztést ismételtük át, és amint Blake kitette a lábát, már rohantam is a telefonomért. Éjfélre járt, de azért elküldtem egy üzenetet Daemonnek.

ÁT TUDNÁL JÖNNI?

Tíz percet vártam, mielőtt újabb SMS-t küldtem volna neki.

FONTOS!!!

Újabb tíz perc telt el. Kezdttem magam úgy érezni, mint azok a tébolyult csajok, akik addig üzengetnek a fiúiknak, amíg azok nem felelnek. A pokolba Daemonnel! Még egy SMS-t írtam.

DAWSONRÓL VAN SZÓ

Ezúttal egy percben sem telt, és már éreztem a forróságot a tarkómon. Háborgó gyomorral léptem az ajtóhoz.

- Daemon...

Elakadt a szavam, a szemem elkerekedett. Biztosan felébresztetem, mert...

Nem volt rajta póló. Megint.

Kint legalább mínusz harminc fok tombolt, de Daemon egy szál pizsamaalsóban állt a küszöbön, ragyogó, hibátlan bőre kirajzolva feszes izmait. Nem felejtettem el, hogy néz ki félmeztelenül, de élőben sokkal jobb volt.

Amikor belépett, megláttam, hogy sugárzó fény ragyog a szemében.

- Mi van Dawsonnal?

Becsuktam az ajtót, csak úgy zakatolt a szívem. Mi van, ha tényleg hiba elmondani neki? Mi van, ha Dawson valóban halott? Csak még jobban hazavágom Daemon életét. Lehet, hogy hallgatnom kellett volna Blake-re.

- Kat! - csattant fel türelmetlenül.

- Bocs. - Kikerültem, nagyon vigyázva, hogy hozzá ne érjek, és besétáltam a nappaliba. Váratlanul előttem termett, és csípőre tette a kezét.

Mélyet lélegeztem.

- Láttam ma Bethanyt.

Oldalra kapta a fejét, zavartan pislogott rám.

- Micsoda?

- Dawson barát...

- Megértettem, amit mondtál - szakított félbe, és mindkét kezével kócos hajába túrt. Kar- és vállizmainak játéka egy pillanatra teljesen elszédített. *Összpontosíts.* — Honnan tudod, hogy ő volt, Kat? Sosem találkoztatok.

- Láttam a körözési hirdményét. Azt az arcot nem lehet elfelejteni. — Leültem, a tenyeremmel lassan dörzsölgettem a térdemet. - Ő volt az.

- Szent szar... — Daemon mellém huppant, a kezét a térdei közé ejtette. — Hol láttad?

Néztem, ahogy az arcára kiül a zavarodottság, és semmi másra nem vágytam, csak hogy megnyugtassam valamiképpen.

- A postánál, iskola után.

- És mostanáig vártál, hogy elmondd? - Mielőtt felelhettem volna, Daemon halkan felnevetett. — Mert Bilbóval gyakoroltál, és meg kellett várnod, hogy elmenjen, mielőtt szólsz nekem?

Megszorítottam a térdemet, és felszegtem a fejem. Legelőször Daemonhoz kellett volna fordulnom. A döbbenetem és aztán a gyakorlás nem volt elég fontos vagy elég jó mentség.

- Sajnálom. De most elmondtam.

Daemon kurtán biccentett, és újra a karácsonyfára bámult. Mint- ha egy örökkévalósággal ezelőtt díszítettük volna fel.

- Hát... nem is tudom, mint mondjak. Beth él?

Összepréseltem az ajkamat és bólintottam.

- Brian Vaughnnal volt, Daemon. A Védelmi Minisztériumban van. Félreálltak, és kinyílt a kocsijátaja, így láttam meg. Brian becsukta az ajtót, és dühösnek tűnt.

Daemon lassan felém fordult. Találkozott a pillantásunk. Megállt az idő, érzések sora villant fel a tekintetében, a szeme fénylő zöldről sötétre, viharosra váltott. Megéreztem a pillanatot, amikor megértette, hova vezet a gondolatmenetem: amikor az egész világa összeomlott és újraépült néhány másodperc alatt. A gyanútól, hogy Dawson meggyógyította Bethanyt, odáig, hogy nem az arumok, hanem a minisztérium miatt tűntek el, egyenes út vezetett a megoldáshoz, főleg azt tudva, hogy Daemon a gyógyítás során megváltoztatott engem. Adjuk hozzá a katyvaszhoz Blake-et, meg amit ő elmondott a minisztérium kutatásáról a mutáns emberek után...

Daemon nem veszítette el a fejét. Talpra ugrott, és pillanatokon belül már luxen alakjában állt előttem. Vörösesfehér fény formájában villant át a szobán, a nyomában felkavarodott a levegő, megmozdultak a karácsonyfa égőszorai.

A védelmisekkel volt? — hallottam dühös, visszafojtott hangját.

A minisztérium tehet az egészről?

Ha a gondolataim között szólalt meg, mindig szükségem volt egy kis időre, hogy hozzászokjak, és önkéntelenül is fennhangon feleltem.

- Nem tudom, Daemon, de nem ez a legrosszabb. Honnan tudhatta volna a minisztérium, hogy bármi is történt Dawson és Bethany között, hacsak...

Hacsak valaki el nem árulta nekik. Fellobbant a fénye, hóhullám árasztotta el a szobát. De Dawson még nekem se vallotta be, hogy meggyógyította Bethanyt, vagy, hogy egyáltalán történt valami. Hogyan tudhatta volna más? Ha valaki más is látta őket rajtam kívül, gyaní totta, mi lesz az eredménye, és elárult minket...

Bólintottam, bár azt se tudhattam, rám néz-e vagy sem. Csak a körvonalait láttam, nem volt arca, szeme.

- Én is erre gondoltam. Olyasvalaki lehetett, aki tudta, és ez nagyon leszűkíti a lehetséges gyanúsítottak körét.

Eltelt még néhány másodperc. A szobában egyre magasabbra szökött a hőmérséklet.

- Megtudom, ki árult el minket. És elérem, hogy azt kívánja, bár- csak sosem ért volna földet itt.

Kikerekedett szemmel felálltam, feltúrtem a melegítőm ujját, nagyot nyeltem, és tettem egy próbát.

Daemon?

Megrezzent a fénye.

Hallom, amit mondasz.

Még több bizonyíték, hogy a kötelék köztünk nem szakadt meg.

Tudom, hogy elszántad magad a bosszúra, de most a legfontosabb kérdés az: mi van, ha Dawson még él?

Átlebegett hozzám; izzadság ütött ki a homlokomon.

Akkor nem tudom, boldog legyek-e vagy szomorú. Hiszen él, de hol? Ha tényleg a minisztérium rejtegeti, márpedig úgy néz ki, miféle életet élt az utóbbi két évben?

Még a gondolataim át is hallottam a fájdalmát.

Mit tettek vele?

Könnyek szöktek a szemembe, elhomályosították a fényét.

Nagyon sajnálom, Daemon, feleltem. Nagyon, nagyon. De ha él, akkor... akkor él.

— Belenyúltam a fénybe, megérintettem Daemon mellkasát. A ragyogása szabálytalan szívritmusként lüktetett, aztán megnyugodott. Az ujjaim bizseregtek. *Ez azért számít valamit, nem?*

Igen, persze. Számít. Hátrálépett, egy pillanat múlva már újra ember alakjában állt előttem.

- Meg kell tudnom, él-e a bátyám. És ha nem... - Félrenézett, és az állkapcsán megfeszültek az izmok. - Akkor azt, hogyan és miért

halt meg. Nyilvánvaló, hogy a kezükben akarják tartani Betht, de a testvéremet...?

Lehuppantam, megtöröltem a homlokomat.

- Nem tu... - Daemon olyan sebes mozdulattal kapta el a kezemet, hogy összerezzenem. - Mit csinálsz?

Megfordította a kezemet, gyanakodva nézett rám.

- Ez micsoda?

- Tessék? - Lepillantottam, a szívem kihagyott. A csuklómon sötét karika maradt ott, ahol Blake korábban megszorított. - Semmiség - vágtam rá sietve. - Délután bevertem a pultba.

Daemon tekintete az enyémbe fúródott.

- Biztos, hogy így volt? Mert ha nem, csak szólj, és esküszöm, *erre* nem lesz több gondod.

Kipréltem magamból egy hamis kacajt, és a nyomaték kedvéért a szememet is forgattam. Szemernyi kétségem sem volt, hogy Daemon valami rettenetes dolgot művelne Blake-vel, még akkor is, ha mindössze baleset történt. Nem ismert középutat.

- Igen, Daemon, így volt. Jesszuská!

Nem vette le rólam a szemét, de hátralépett, és leült.

- Ne mondd el Deenek! - kérte egy kis idő múltán. - Addig ne, amíg nyomra nem akadunk, vagy valami. Nem akarom, hogy tudja, amíg kétséges.

Remek. Újabb hazugság - bár megértettem, miért.

- Hogyan akarsz nyomra akadni?

- Vaughnnal láttad Bethanyt, igaz? Nos, véletlenül tudom, hol lakik Brian. Ő pedig alighanem tisztában van vele, hol tartják fogva Betht, és mi történt Dawsonnal.

- Honnan tudod, hol lakik?

Gonoszkásan elmosolyodott.

- Megvannak a módszereim.

Újfajta félelem ragadott nyakon jeges ujjával.

- Várj csak? Na, nem! Nem mehetsz utána! Örültség, és veszélyes is!

- Mintha érdekelne, mi történik velem, cica — vont a fel szénfeke- te szemöldökét Daemon. Leesett az állam.

- Érdekel, te seggfej! ígérd meg, hogy nem csinálsz semmi hülyeséget!

Néhány pillanatig nem válaszolt, a mosolyába szomorúság kúszott.

- Nem teszek olyan ígéreteket, amiket úgyis megszegnék.

- Ó, hogy az a...! Annyira kicseszettül dühítő vagy! Nem azért mondtam el, hogy már indulj is megcsinálni azt a hülyeséget!

- Nem fogom. Az lehet, hogy kockázatos és őrült dolog, amit tervezek, de attól még alaposan átgondolt hülyeség.

- Ez megnyugtató - jelentettem ki lesajnálón. - Szóval, honnan tudod, hol lakik?

- Mivel csupa olyan ember vesz körül, aki potenciális veszélyt jelent a családomra, igyekszem nyomon követni őket, ahogy ők is engem. - Hátradőlt, kinyújtotta a karját, még a hátát is megfeszítette. Istenem, félre kellett pillantanom; de azért még láttam az elégedett csillanást a szemében. - Moorefieldben bérel lakást, de nem tudom pontosan, melyiket.

Ásítva fészkelődni kezdtem a kanapén.

- És mit fogsz csinálni? Letáborozol a háztömbnél?

- Igen.

- Micsoda? James Bond-görcsöd van?

- Az is lehet — felelte nyugodtan Daemon. — Csak kellene egy kocsi, amit nem ismernek fel túl könnyen. Édesanyád dolgozik holnap?

Meglepve meredtem rá.

- Nem, délután szabad, és alighanem aludni fog, de...

- Az ő autója tökéletes lenne. - Odébb mozdult a kanapén, most már olyan közel volt, hogy a karunk összepréselődött. - Még ha Vaughn látta is már azt az autót, nem fogja gyanítani, hogy az övé.

Arrébb húzódtam.

- Nem engedem, hogy elidd anya kocsiját.

- Miért? - tudakolta, és még közelebb csusszant. Ugyanaz az elbűvölő mosoly ült az ajkán, amivel anyunak először bemutatkozott. - Jól vezetek.

- Nem az a lényeg. - Nekiszorultam a karfának. - Nem viszed el a kocsit nélkülem.

- Te nem fogsz belekeveredni - nézett rám rosszallón.

Márpedig bele akartam keveredni, mert rólam is szólt. Megráztam a fejemet.

- Ha kell anyu autója, engem is megkapsz vele. Akciós ajánlat, kettő az egyben.

Daemon töprengést imitálva megütögette az állát, leeresztett szempillái alól sandított rám.

- Megkaplak? Na, ez már igen érdekes ajánlatnak hangzik.

Kivörösödtem. Már régen megkapott, csak még nem vette észre.

- Partnernek, Daemon.

- Aha - bólintott, aztán máris az ajtónál állt. - Holnap iskola után állj készen! Vess be mindent, amit kell, hogy lerázd Bartholomew-t! És ne szólj neki egy szót sem! Kettesben játszunk kémkedősdit.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

KITALÁLTAM VALAMI BÉNA KIFOGÁST, hogy anyuval kell lennem, és sikeresen kitértem a kifejezetten durcás Blake elől. Anyu kulcsait megszerezni egyszerű volt - amint hazaért a dupla műszak után, bedőlt az ágyába, és tudtam, nem is fog felébredni, hogy észrevegye a kocsija eltűnését. Vártunk, amíg leszállt az este, vagyis körülbelül fél hatig. Daemon a ház előtt várt, és megpróbálta elszedni tőlem a kulcsokat.

- Szó se lehet róla. Az én anyám kocsija, vagyis én vezetek.

Daemon csúnyán nézett rám, de beszállt a másik oldalra. A szűkös helyen azt sem tudta, hova tegye hosszú lábait, úgy nézett ki, mint aki kinőtte az autót. Kinevettem, ő pedig mogorva arcot vágott.

Kerestem a rádión egy rockcsatornát. Daemon rögtön átváltott egy nosztalgiaadóra. Moorefield csak negyedóra volt kocsival, de ez ígérkezett életem leghosszabb utazásának.

- Hogy sikerült leráznod Bumburnyákat? - faggatott, még mielőtt egyáltalán kiálltam volna a ház elől. Sötét pillantással viszonoztam.

- Megmondtam neki, hogy anyuval leszek. Nem vagyok Blake-kel minden ébren töltött percemben.

Daemon erre csak horkantott.

- Most mi van? - tudakoltam. Kinézett az ablakon, fél kezével a kapaszkodót markolta. Mintha *olyan* rosszul vezetnék. - Szóval, mi van? - ismételtam. - Tudod, mit csinálok vele. Nem moziba járunk.

- Tényleg tudom, mit csinálsz vele? - kérdezte halkán. Erősebben markoltam a kormányt.

- Igen.

Összeszorította az állkapcsát, aztán felém fordult, már amennyire szűk helyen mozdulni bírt.

- Tudod, nem kellene, hogy a Bradley-vel folytatott gyakorlás töltse ki az életedet. Néha kivehetnél egy kis szabadságot.

- Néha csatlakozhatnál. Jó volt, amikor... segítettél. Amikor ott voltál - ismertem be elpirulva.

- Tudod, mi a véleményem a dologról - válaszolta Daemon rövid szünet után. - De jobb lenne, ha nem kerülnéd el tovább Deet. Hiányzol neki. És ez elég szar így.

Apró, hegyes fogakkal mardosta a lelkemet a büntudat.

- Sajnálom.

- Sajnálod? - ismételte. - Mit sajnálsz? Hogy pocsék barát vagy? Forrón, vadul lobbant fel bennem a düh, mint egy tűzlabda.

- Nem szándékosan vagyok *pocsék barát*, Daemon. Pontosan tudom, mi folyik körülöttem. *Te* magad mondtad, hogy hagyjuk ki Deet a dologból. Csak mondd meg neki, hogy sajnálom.

- Nem - jelentette ki szokásos, kihívó hangján.

- Megbeszélhetnénk ezt?

- A válasz erre a kérdésre is nem - vágta rá, de többet nem szólt, csak amikor elnavigált abba a városrészbe, ahol Vaughn lakott.

A lehetséges hat ház között középén parkoltam le, és nagyon örültem, hogy anyu besötétítette a kocsija ablakait.

Aztán Daemon újrakezd te.

- És hogy megy a gyakorlás?
- Ha átjönneél, magad is láthatnád.
- Még mindig meg bírod dermeszteni a tárgyakat? A mozgatásuk is megy? - Bólintottam. - Történt esetleg azóta újabb váratlan energiakitörés?

A Bethanyvel való találkozás után a nappaliban produkált miniciklont leszámítva?

- Nem.
- Akkor miért gyakoroltok még? Azt akartad elérni, hogy uralni tudd az erőidet. Már uralod.

Felnyögtem: a legszívesebben a kormánykerékbe vertem volna a fejemet.

- Nem ez az egyetlen ok, Daemon, és ezzel te is tisztában vagy.
- Én nem hiszem - dőlt hátra az ülésben.
- Jesszusom, de jó, hogy könyékig ásol minden személyes ügyemben, közben meg előadod, hogy nem akarsz bennük részt venni!

- Szeretek a személyes ügyeidről beszélgetni. Általában szórakoztatóak, jót lehet rajtuk nevetni.

- Engem viszont ez nem szórakoztat - csattantam fel.

Daemon sóhajtott, és megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni.

- Ez a kocsi szívás.
- A te ötleted volt. Szerintem egyébként tökéletesen kényelmes.

Persze lehet, hogy azért, mert én nem vagyok akkora, mint egy hegy.

Daemon csúfolódva nevetett.

- Te akkora vagy, mint egy icipici kisbaba.

- Ha megint azzal jössz, hogy üres fejű baba vagyok, kárt teszek benned — húztam elő a nyakláncomat. - Megértetted?

- Igenis, asszonyom.

Kibámultam a szélvédőn. Egyszerre szerettem volna átadni magam a mérgemnek - könnyű lett volna - és megmagyarázni az érzelmeimet. Annyi minden kavargott bennem, hogy végül semmi sem jött a nyelvemre.

- Kimerültnek tűnsz - sóhajtott végül Daemon. - Dee aggódik. Folyton rágja a fületem, hogy nézzek rád, mi a baj veled, mert már nem találkozgatsz vele.

- Ó, szóval visszaértünk oda, hogy a húgodat akarod boldoggá tenni? Jár bónuszpont a kérdésért? - tudakoltam, mielőtt végig gondoltam volna.

- Nem. - Átnyúlt felém, finoman, de határozottan megfogta az államot, így kényszerítve, hogy ránézzek. Amikor megtettem, egy- szerre nem kaptam levegőt - a szeme fényesen örvénylett.

- Én aggódom - mondta. - Ezerféle dolog miatt, és gyűlölöm ezt, gyűlölöm az érzést, hogy semmit sem tehetek. Hogy a történelem megismétli önmagát, és hiába látom napnál is világosabban, semmit sem tehetek ellene.

Ezt hallva megsajdult a szívem. Apu jutott eszembe. Amikor kicsi koromban bosszankodtam valami ostobaságon, általában egy játékon, amit nem kaphattam meg, nem igazán bírtam szavakba önteni az érzéseimet, inkább hisztiztem vagy duzzogtam. Apu pedig... ő mindig ugyanazt mondta.

Használd a szavaidat, kiscicám! Használd a szavaidat!

A szó a leghatékonyabb eszköz. Egyszerű, ezért sokszor alábecsülik. Pedig képes gyógyítani, és rombolni is. A szavaimat kell használnom.

Daemon csuklójára fontam az ujjaimat, szinte vártam az apró áramütést, amit az érintése okozott.

- Sajnálom - suttogtam.

- Mit? - kérdezte értetlenül.

- Mindent. Hogy nem töltöttem több időt Deevel, hogy rémes barátnője voltam Lesának és Carissának is. — Mélyet lélegeztem, finoman elhúztam a kezét az arcomtól, kinéztem a szélvédőn: pislognom kellett, hogy ki ne csorduljanak a könnyeim. - És azt is, hogy nem hagyhatom abba a gyakorlást. Megértem, miért ellenkezel. Komolyan. Megértem, hogy nem szeretnéd', ha veszélybe kerülnék, és nem bízol Blake-ben.

Daemon hátradőlt az ülésben. Erőt vettem magamon, és folytattam.

- És azt is tudom, hogy mindenekelőtt attól félsz, hogy úgy járnunk, mint Bethany és Dawson, akármilyen is történt velük valójában, és meg akarsz védeni ettől. Megértem. És... kínozz, ha látom, hogy fájdalmat okozok neked ezzel, de muszáj megértened, miért kell uralnom és használnom a képességeimet.

-Kat...

- Hadd fejezzem be, kérlek! - Rápillantottam, és amikor biccenett, újabb mély lélegzetet vettem.

- Ez nem csak rólad szól, és arról, amit te akarsz. Vagy amitől félsz. Hanem rólam, az én jövőmről és az én életemről is. Tény, hogy nem tudtam, mit kezdjek az életemmel, amikor főiskolát kellett választanom, de a jövőm jelenleg úgy néz ki, hogy ha kilépek a béta-kvarc hatóköréből, levadásznak. Mint benneteket. Az *anyám* is veszélybe kerülhet, ha egy arum meglát, és hazáig követ. És a tetejébe itt van a védelmisközúrje is. - Megszorítottam az obszidiánt.

Képesnek kell lennem megvédeni magamat és azokat, akik fontosak nekem. Hiszen nem számíthatok arra, hogy mindig a rendelkezemre állsz majd, ha kell. Az egyikünk számára sem volna tisztes-séges. Ezért gyakorolok Blake-kel, nem azért, hogy bosszantsalak. Nem is azért, hogy összejöjjenek vele. Azért, hogy egyenlővé válhassak veled, és ne szoruljak a védelmedre. Magamért teszem, hogy senki védelmére ne szoruljak.

Daemon leeresztette a szempilláit, eltakarta a szemét. Hosszan hallgatott, aztán végül megszólalt.

- Tudom. Tudom, miért akarod végigcsinálni. És tisztellek érte. Őszintén. - Most jön a „de”; éreztem a csontomban. - De nagyon nehéz félreállni, és hagyni, hogy megtörténjen.

- Nem tudhatod, mi következik, Daemon.

Bólintott, és kinézett az ablakon, fél kézzel megdörzsölte az állát.

- Nehéz. Csak ennyit mondhatok. Értékelem a szándékodat, de nagyon nehéz.

Halk sóhaj kíséretében kifújtam a levegőt - nem is vettem észre, hogy visszatartottam — és bólintottam. Tudtam, ennél többet nem várhatok tőle, és ha tiszteletben tartja a döntésemet, az jobb, mint egy bocsánatkérés. Most legalább értettük egymást, ami fontos.

— Különben mit csinálunk, ha meglátjuk Vaughnt? — sandítottam rá.

- Azt még nem találtam ki.

— Nahát, ez jó terv! - Elhallgattam egy pillanatra. - Kétlem, hogy Bethany valamelyik házban van. Túl veszélyes lenne.

— Egyetértek, de akkor aznap mért vitték ki az utcára, ahol mindenki láthatta?

Egymillió dolláros kérdés. A fejemet ingattam.

- Az volt az érzésem, hogy Vaughn nem túl boldog. Beth megléphetett?

- Meglehet - pillantott rám. - De Vaughn, hát, ő mindig is segg volt.

- Ismered?

- Nem túl jól, de néhány hónappal az előtt kezdett Lane-nel dolgozni, hogy Dawson... eltűnt - Az utolsó szó előtt megakadt, mintha még mindig szoktatná magát a lehetőséghez, hogy Dawson él. — Isten tudja, mióta Lane az összekötőnk, Vaughn csak úgy megjelent vele. Már itt volt, amikor megtudtuk a híreket Dawsonról és Bethanyról. - Nyelt egyet. - Lane őszintén szomorúnak tűnt, mint ha Dawson nemcsak egy *tárgy* lett volna, ami elpusztult, hanem egy személy. Talán az évek alatt megkedvelte őt. Tudod - köszörülte meg a torkát -, Dawson általában ilyen hatással volt az emberekre. Még ha okoskodott, akkor is muszáj volt kedvelni. De Vaughnt ki-csit sem érdekelt.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, úgyhogy átnyúltam az üléseink között, és megszorítottam a karját. Daemon rám emelte csillogó szemét; mögötte, odakint hatalmas hópelyhek kezdtek hullani némán.

Tenyerét a kezemre fektette, csak egy pillanatra, de az alatt valami-féle végtelenség nyílt meg közöttünk, valami, ami erősebb a testiség-nél, és furcsamód mégis testi vágyat lobbantott fel bennem. Aztán Daemon elhúzódott, kipillantott a havazásba.

-Tudod, mi jár a fejemben?

Miért is nem másztam még át az ölébe? Mert a fenébe is, az én fejemben pontosan ez járt, csakhogy a koci túl kicsinek bizonyult az efféle tornamutatványokhoz. Megköszörültem a torkomat.

- Mi?

Daemon hátradőlt, mindketten a havat néztük.

- Ha a védelmisek tudják, mire vagyunk képesek, egyikünk sincs igazán biztonságban. Nem mintha valaha is úgy lett volna, de ez akkor is megváltoztat mindent. — Felém fordította a fejét. - Szerintem nem is köszöntem meg.

- Mit?

- Hogy szóltál Bethanyról. - Elhallgatott, zavart mosoly ült ki az arcára.

- Tudnod kellett. Nekem... *várj!* Egy pár reflektor fénye villant fel az utcában. Legalább az ötödik kocs volt, de az első terepjáró. - kapásunk van.

- Ez egy Expedition - jelentette ki Daemon hunyorogva.

Néztük, ahogy a fekete Expedition lelassít és bekanyarodik egy földszintes ház elé, kettővel előttünk. A sötétített ablakok ellenére szerettem volna lecsúszni az ülésben és elrejtetni az arcomat. Kinyílt a vezetőoldali ajtó, és Vaughn szállt ki. Dühösen nézett az égre, mintha bosszantaná a havazás. Ekkor becsapódott a másik ajtó is, és egy újabb alak lépett a fénybe.

- A francba! — morogta Daemon. — Nancy is vele van.

- Miért, csak nem gondoltad komolyan, hogy beszélni fogsz vele?

- De, tulajdonképpen igen.

Döbbenten ráztam a fejemet.

- Ez örülség. Mit akartál csinálni? Betörni a házába, és kifaggatni? - Amikor rábólintott, eltátottam a számam. - És aztán mi lett volna?

- Még ezt sem terveztem el teljesen.

- Jesszusom! - morogtam. - Pocsék egy kém vagy te.

Daemon halkán nevetett.

- Hát, ma este nem tehetünk semmit. Ha az egyikük eltűnne, talán nem lenne annyira feltűnő, de kettő, az már túl sok kérdést vetne fel.

Görcsbe rándult gyomorral figyeltem, ahogy az ügynökök belépnek a házba. Valamelyikük felkapcsolta a villanyt, egy karcsú alak az ablakhoz lépett és összehúzta a sötétítő függönyöket.

- Húha! Titkolózó népség, nem?

- Lehet, hogy egy kis unga-bungát akarnak.

Lesújtó pillantást vetettem rá.

- Fúj!

- Egyáltalán nem az én zsánerem - vigyorgott vissza. A pillantása az ajkamra esett, és a forróságtól megremegtem. - De most nekem is az jár a fejemben.

Alig kaptam levegőt.

- Disznó!

- Inkább béka. Csókolj meg, és...

- Ne folytasd! - figyelmeztettem, de alig bírtam visszafojtani a nevetést. Azzal csak felbátorítottam volna, márpedig anélkül is épp eléggé rémes bírt lenni. - És tüntesd el azt az ártatlan arckifejezést! Nagyon jól tudom...

Az obszidiánom hirtelen felforrósodott, a hő átütött a pulóveremen is, mintha valaki egy darab forró szenet nyomott volna a mellkasomhoz. Felkiáltottam, a testem megfeszült, és bevertem a fejemet.

- Mi az?

- Egy arum — nyögtem ki. - Egy arum van a közelben. Nincs nálad obszidián?

- Nincs, a kocsiban hagytam - felelte, de közben éberén, feszült figyelemmel vizsgálta a sötét utat.

- Ez komoly? - bámultam rá meghökkenve. - Az egyetlen fegyvert, ami megölheti az ellenségedet, a *kocsidban hagyod?*

- Nincs rá szükségem ahhoz, hogy megöljem őket. Maradj itt!

Már nyitotta volna a kocsiajtót, de elkaptam a karját. - Mi van?

- Nem szállhatsz ki. Éppen a házuk előtt vagyunk! Meglátnak.

Nem törődtem a bensőmben egyre növekvő félelemmel, amely mindig megjelent, valahányszor az arumok felbukkantak. - Még mindig elég közel vagyunk a sziklákhoz?

- Igen - morogta. — Nagyjából nyolcvan kilométer sugarú körben védenek.

Akkor maradj nyugton!

Úgy nézett rám, mint aki nem érti, mit beszélek, de eleresztette a kilincset, és hátradőlt. Kisvártatva egy árnyék suhant végig az utcán, sötétebb még az éjszakánál is. Felsikott a járdára, átvonult a hófátyollal borított előkerteken, és megállt Vaughn háza előtt.

- Mi az isten...? - Daemon a műszerfalra támaszkodott.

Az arum ott, nyílt terepen öltött emberi alakot. Úgy öltözött, mint akikkel korábban szembesültünk: sötét nadrág, fekete felöltő, ám nem viselt napszemüveget. Halványszőke haját meglebbentette a légáramlat, amikor fellépett az ajtó elé, és megnyomta a csengőt.

Vaughn sietett elé. Elfintorodott, mondott is valamit, de nem tudtam kivenni, mit, aztán félreállt, hogy beengedje az arumot a házába.

- Szentséges majomhere! - nyögtem ki elképedve. - Ez most nem történt meg.

- De bizony! — dőlt hátra Daemon, a hangja vibrált a dühtől. — Megtörtént. És szerintem rájöttünk, honnan tudja a minisztérium, mire vagyunk képesek.

Rábámultam, alig tudtam összeszedni a gondolataimat.

-A Védelmi Minisztérium és az arumok összedolgoznak? Földön-kívüli aprószentek... de miért?

Daemon a homlokát ráncolva rázta a fejét.

-Vaughn egy nevet mondott. Residon. Leolvastam az ajkáról. Ez az új fejlemény egyáltalán nem tetszett.

— Most mit csinálunk?

- Szívem szerint felrobbantanám azt a házat, de az túl sok ember figyelmét keltené fel.

- Ez tuti - mondtam, és csücsörítettem.

— Látogassuk meg Matthew-t! Most azonnal.

Matthew kint lakott a senki földjén, még nálunk is kijebb, egy hegyoldalba épült házikóban, és elképzelni sem tudtam, miként jutok haza anyu kocsijával, ha nem áll el a havazás. Gyalog, óvatos lépésekkel igyekeztem felfelé a meredek, murvával leszórt behajtón, amellyel anyu Priusa nem mert megpróbálkozni.

- Ha elesel, és eltöröd valamidet, mérges leszek. - Daemon elkapta a karomat, amikor megcsúsztam.

- Bocs, nem mindenki annyira tökéletes... — A mondatom egy nyikkanásba fulladt, amikor egyszerűen a karjába kapott, és felsuhant velem a kapuhoz. Szél és hó csapódott az arcomba. Amikor lerakott, szédülve tántorodtam meg.

- Legközelebb volnál szíves szólni?

- Hogy elmulasszam ezt az arckifejezést? Szó se lehet róla.

Néha nagyon szerettem volna szájon vágni, ugyanakkor a kellő helyeken melegséggel töltött el, hogy ismét ilyennek látom.

- Kiállhatatlan vagy.

- Akkor te meg mazochista.

Mielőtt bármit is felelhettem volna, Mr. Garrison kinyitotta az ajtót. Amikor meglátta, hogy én is ott reszketek Daemon mellett, gyanakvó kifejezés ült ki az arcára.

- Ez... váratlan - jegyezte meg.

- Beszélünk kell! - felelte Daemon.

Matthew, még mindig engem méregetve, bevezetett minket egy igen takarékosan berendezett nappaliba. A rönkfalakon semmi díszítés, a kandallóban lángolt a tűz, forró fenyőillatot árasztva. Karácsonyi dekorációnak se híre, se hamva. Hogy felengedjek egy kicsit, odakuporodtam a tűz mellé.

- Mi folyik itt? — tudakolta Matthew, és felvett egy piros folyadékkal teli pohárkát. - Feltételezem, olyasmi, amiről nem akarok tudni, tekintve, hogy ő is veled van.

Vissza kellett fognom magam, nehogy beszéljek neki. Lehet, hogy pasas egy földönkívüli, de akkor is rajta múlik a bioszjegyem.

Daemon mellém telepedett. A fölfelé úton, nagy megkönnyebbülésemre, megegyeztünk, hogy nem említjük a meggyógyításomat.

- Talán jobb, ha az elejéről kezdjük, és szerintem okosabb lenne, ha leülnél.

Matthew megmozdította a kezét, mire a rubinpiros folyadék örvényleni kezdett a poharában.

- Ó, ez jól kezdődik.

- Katy tegnap látta Bethanyt. Vaughnnal.

Mr. Garrison szemöldöke felszaladt a homlokára. Egy hosszú pillanatig nem mozdult, aztán kortyolt egyet.

- Hát, erre nem számítottam. Katy, biztos vagy benne, hogy őt láttad?

- Igen, Mr. Garrison. Ő volt az.

- Matthew. Szólíts Matthew-nak! - Hátralépett, és a fejét ingatta. Úgy éreztem magam, mint aki most teljesített valami nagy feladatot, és az a jutalmam, hogy a keresztnévén szólíthatom. - Nem tudom, mit mondjak.

- Lesz még rosszabb is - figyelmeztettem, a kezemet dörzsölgetve.

-Tudom, hol lakik az egyik védelmis. Ma este az ő házánál voltunk - jelentette ki Daemon.

— Tessék? - eresztette le a poharát Matthew. — Megbolondultatok.

Daemon vállat vont.

- Amíg a házát figyeltük, Nancy Husher jelent meg nála, és találj ki, ki még!

- A Mikulás? - kérdezte Matthew szárazon. Hangosan felnevettem. Nahát! Még humorérzéke is van.

Daemon nem törődött vele.

- Egy arum, ők meg beengedték. Vaughn a nevéen szólította. Residonnak hívják.

Matthew felhajtotta az italát, és a poharat a kandallópárkányra tette.

- Ez nem jó hír, Daemon. Tudom, hogy a legszívesebben berontanál, hogy kiderítsd, miképp lehet Bethany még életben, de nem teheted. Túl veszélyes.

- Felfogod, mit jelent ez? — lépett előre Daemon, és tenyérrel fel- felé Matthew felé emelte a kezét. — Bethany a védelmisek markában van. Vaughn volt az egyik, aki eljött és megmondta, hogy halott. Hazudtak róla. Vagyis akár Dawsonról is hazudhattak.

- Miért tartanák fogva Dawsont? Azt mondták, meghalt. A jelek szerint Bethany ugyan él, de ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy Dawson is. Verd ki a fejedből, Daemon!

Daemon mélyzöld szemében düh villant.

- Ha a te testvéred volna, te kavernéd a fejedből?

- A testvéreim halottak. - Matthew átvágott a szobán, és közvetlenül előttünk állt meg. - Csak ti maradtatok nekem, és nem fogom végignézni, hogy miközben hamis reményeket kergettek, benneteket is megöljenek, vagy valami még rosszabb történjen!

Daemon lehuppant mellém, és mélyet sóhajtott.

- A családunkhoz tartozol. És Dawson is így érzett irántad, Matthew.

Matthew fénylő szemén fájdalom cikázott át. Félrepillantott.

- Tudom, tudom. - A fotelijéhez sétált és a fejét ingatva nehézkesen leült. - Öszintén, az volna a legjobb, ha már nem élne, és ezt te is tudod. El sem bírom képzelni...

- De ha mégis él, muszáj tennünk valamit! - szakította félbe Daemon, aztán elgondolkodott. - Ha pedig valóban halott...

Akkor miféle lezárás következik? Az, hogy a régen holtnak hitt testvérről kiderül, nem az arumok felelnek a haláláért, feltépi majd a régi sebeket, és sót dörzsöl beléjük.

- Nem érted, Daemon. A védelmiseket nem érdekelné Bethany, hacsak... hacsak Dawson nem gyógyította meg.

Blake is végig ezt mondta. Megkönnyebbültem, hogy a szavai megerősítést nyertek.

- Ezt hogy érted, Matthew? — kérdezte Daemon, megjátszva, hogy mit sem sejt.

Matthew fintorgott, a homlokát dörgölte.

- Az öregek nem beszélnek róla, miért nem szabad embereket gyógyítanunk, és jó okuk van rá. Nemcsak azért tilos, mert fény derülhet a titkunkra, hanem azért is, amit az emberrel tesz. De ők tudják.

És én is tudom.

Mit? - pillantott rám Daemon. - Tudod, mi történik?

Matthew bólintott.

- Megváltoztatja az embert. A DNS-éhez hozzáköti a miénket. Mindazonáltal nagyon erős *akarati* faktorra is szükség van ahhoz, hogy működjön. Az ember megkapja a képességeinket, csak hogy azok nem minden esetben maradandók. Néha egyszerűen elmúlik, néha az ember belehal, mert a változás rosszul sül el. De ha sikeres, a két érintett között kötelék formálódik. - Daemon, ahogy hallgatta. egyre izgatottabb lett, és meg is volt rá az oka. - Egy nagy energiát felemésztő gyógyítást követően az ember és a luxen közötti kötelék a sejtek szintjén jön létre, és megtörhetetlen. Örökre összekapcsolja kettőjüket. Egyik sem élheti túl, ha a másik meghal.

Eltátottam a számat. Blake erről *egyetlen árva* szót nem szólt. Eszerint...

Daemon talpra ugrott, szinte zihálva vette a levegőt.

- Akkor viszont, ha Bethany él...

- Akkor Dawsonnak is élnie kell — fejezte be Matthew fáradtan.

- Ha valóban meggyógyította.

Úgy kellett történnie - a minisztériumot semmilyen más okból nem érdekelné Bethany.

Daemon a kavargó, tekergőző lángokat bámulta. Szerettem volna valamiképpen megnyugtatni, de mivel könnyíthettem volna ezen a helyzeten?

Megráztam a fejemet.

- De azt mondtad, halott.

- Csak egy gyenge kísérlet volt. Meg akartam akadályozni Daemont abban, hogy a vesztébe rohanjon.

- Végig... mindvégig tudtad? - kérdezte Daemon elfúló hangon.
A teste körvonala elmosódott, mintha az önuralmáért küzdene. -
Tudtad?

- Nem. Nem! - tiltakozott Matthew. - Mindkettejüket halottnak hittem. De ha Dawson meggyógyította, ha megváltoztatta, és ha Bethany él, akkor Dawson is. Ugyanakkor ez egy nagyon nagy „ha”, és azon múlik, felismer-e Katy valakit, akivel még sosem találkozott.

Daemon megint leült, a szemében a tűz visszfénye csillogott.

- A testvérem él. Dawson...életben van. - Tompultnak, elvesztettnek tűnt. Sírní volt kedvem miatta, alig kaptam levegőt.

- Mit gondolsz, mit tesznek vele?

- Nem tudom. - Matthew felállt, majd megingott, és átfutott a fejemen, vajon mennyit ivott az érkezésünk előtt. - Akármit is, biztosan semmi...

Semmi jót. Szörnyű gyanúm támadt. Blake szerint a védelmisek minél több mutáns embert igyekeztek maguknak megszerezni. Mi lehet annál könnyebb módja a céljuk elérésének, mint csapdába ejteni egy luxent, és rákényszeríteni, hogy változtassa át őket?

Felkavarodott a gyomrom.

De ha erős akarati faktorra is szükség van a mutáció sikeréhez... hogyan akarhatná Dawson meggyógyítani őket kényszer alatt? És ha nem sikerült neki? Akkor mi történt azokkal az emberekkel? Matthew már kimondta: ha a változás nem bizonyul maradandónak, a mutáció rosszul sül el, tehát akár meg is halhattak. Krisztusom, mit érezhet valaki egy ilyen helyzetben... mit érezhet Dawson?

- A minisztérium tudja, Matthew - mondta Daemon végül. - tudják, mire vagyunk képesek. Alighanem a kezdetektől fogva tudták már.

Matthew kinyitotta a szemét, állta Daemon pillantását.

- Őszintén szólva mindig is sejtettem. Csak azért hallgattam, mert nem akartalak aggasztani benneteket.

- És az öregek? Ők is tudják?

- Az öregeknek csak annyi kell, hogy legyen egy békés helyük, gyakorlatilag elválasztva az emberektől. A homokba dugják a fejüket, Daemon. Valószínűleg inkább úgy döntenek, nem hiszik el, hogy a titkunk veszélyben van. - Matthew az üres poharára pillantott. - Így könnyebb nekik.

Ez hihetetlenül ostobán hangzott: ki is mondtam. Matthew keserűen rám mosolygott.

- Katy drága, te nem tudod, milyen vendégként élni, vagy igen? Képzeld el, hogy minden napod abban a tudatban telik, hogy az ott honodat, mindenedet egy pillanat alatt kiránthatják a talpad alól. De az embereidet vezetned kell, gondoskodnod kell a nyugalmukról és a boldogságukról. A biztonságukról. A lehető legrosszabb cselekedet volna, ha mindenkivel megosztanád a legsötétebb félelmeidet. Elhallgatott, megint a poharát nézte. - Mondd csak, mit tennének az emberek, ha megtudnák, hogy idegenek élnek köztük?

Égni kezdett az arcom.

- Hát, valószínűleg lincshangulat alakulna ki, meg őrzöngés.

- Pontosan - felelte halkán Matthew. — Nem vagyunk olyan nagyon különbözőek.

Ezután már nem nagyon beszéltünk, csak ültünk ott, mindannyian a gondolatainkba mélyedve. A szívem majdnem megszakadt, mert tudtam, Daemon nagyon szeretné egyenesen lerohanni Vaughnt és Nancyt, de mégsem tesz ilyen felelőtlenséget. Dee miatt: amit Daemon csinál, az mind Dee fejére hullik vissza.

És a dolgok állása szerint az enyémre is. Ha meghal, én is meghalok. Fel sem bírtam fogni a dolgot, egyelőre nem. Túl sok minden történt egyszerre. Elhatároztam, hogy egyelőre nem gondolkodom tovább ezen, majd később akadok ki rajta.

- És mi van az arumok dolgával?

- Nem tudom. - Matthew teletöltötte a poharát. — El sem tudom képzelni, mi okból állhatna össze velük a Védelmi Minisztérium. Mármint, mit nyerhetnek egyáltalán? Az arumok elnyelik a mi erőnket, de nem gyógyítanak, semmi ilyen szintút nem tesznek. Még a hő képük is más, mint a miénk, szóval, ha megvannak a megfelelő eszközeik, a védelmisek tudják, hogy nem luxenekkel van dolguk. De ha a nyílt utcán találkozik valaki egy arummal vagy egy luxennel, nem lehet megkülönböztetni őket.

- Várj csak! - A fülem mögé túrtam a hajam, és a hallgatag Daemonre sandítottam. - Mi van akkor, ha a minisztérium elkapott egy arumot, mert luxennek hitte, és ezzel egyidejűleg benneteket is tanulmányozott? Meg arra kényszerítettek, hogy olvadjatok be az emberek közé? Nem tudom, mivel jár ez, de biztosan valamiféle megfigyeléssel, szóval nem vehették észre a dolgokat csak úgy? Főleg ezzel a hőképkülönbséggel.

Matthew felkelt, a távolabbi sarokban álló szekrényhez lépett, kivett onnan egy négyszögletes üveget, és abból töltött magának.

- Amikor minket asszimiláltak, nem látták a képességeinket. HA tehát abból indulunk ki, hogy már egy ideje tudják, akkor olyan luxeneket kellett tanulmányozniuk, akik nem figyelmeztethettek minket a tényre.

Felkavarodott a gyomrom.

- Azt mondd, hogy ők...

- Halottak - fejezte be, megfordult, és kortyolt egyet. — Nem tudom, mennyit mondott el neked Daemon, de voltak olyan luxenek, akik nem akartak beolvadni. Őket megölték, mint a kezelhetetlen állatokat. Nem túl nehéz elképzelni, hogy néhányukat előbb

felhasználták, hogy kiismerjék a képességeinket, hogy mindent megtudjanak rólunk... aztán megszabadultak tőlük.

Vagy kémekként küldték vissza őket, akik szemmel tarthatják a barátaikat, és jelenthetik minden gyanús megmozdulásukat. Paranoidnak tűnik, de a *kormányzatról* beszélünk.

- Ez még mindig nem magyarázza meg, miért dolgozik a minisztérium arumokkal.

- Nem. - Matthew a kandallóhoz lépett, rákönyökölt a párkányra, a másik kezében a piros folyadékkal teli poharat billegette. - Félek végiggondolni, mi magyarázhatná meg.

- Ez engem végső soron nem is érdekel - szólalt meg Daemon fáradtan. — Valaki elárulta Dawsont. Biztosan besúgta valaki a minisztériumnak.

- Akárki lehetett - sóhajtott Matthew. - Dawson nem is próbálta titkolni a kapcsolatát Bethanyvel. Ha pedig valaki megfigyelte őket, gyaníthatta, hogy valami történt. Mind figyelemmel kísértük, amikor összejöttek, és biztosan volt olyan, aki később is szemmel tartotta őket.

Ez nem nyugtatta meg Daemon-t - igaz, nem is vártam.

Nem sokkal ezután elbúcsúztunk Matthew-tól, csöndesen és röviden, remény és kétségbeesés között őrlődve. Anya kocsijához érve kérésére átadtam Daemonnek a slusszkulcsot, és elindultam az autó másik oldala felé. De aztán megtorpantam, megfordultam, odaléptem Daemonhoz és átöleltem.

- Sajnálom — súgtam oda neki, szorosan hozzásimulva. - Kitalálunk valamit. Visszaszerezjük Dawsont.

Egy pillanatnyi tétozás után kissé megenyhült, ő is átkarolt, és olyan szorosan húzott magához, mintha össze akarna olvasztani minket.

Tudom - felelte a fejem búbjának erőteljes, határozott hangon. -
Visszahozom, ha addig élek is.

És a lelkem egy része pontosan tudta — sőt, félt is tőle —, hogy
Daemon kész feláldozni magát a bátyjáért.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

DAEMON NEM AKARTA, HOGY A HÚGA MEGTUDJA: Dawson minden valószínűség szerint életben van. Megígérttem neki, főleg azért, mert megértettem: sokkal rosszabb elképzelni, mit tettek Dawsonnal, mint azt hinni, hogy halott. Daemon meg szeretne volna kímélni Deet ettől a tehetetlen várakozástól.

Ilyen ember volt - én pedig tiszteltem érte.

Ugyanakkor ő egyre jobban bánkódott a testvére miatt, és nagyon szerettem volna könnyíteni a lelkén.

A következő néhány napban Blake-kel gyakoroltam, majd miután elment, Daemonnal áthajtottunk Moorefieldbe. Brian nem tért vissza a lakásába azóta az este óta, hogy együtt láttuk Nancyvel meg az arummal. Fogalmam sem volt, hogy Daemon mit tervez, de semmiképpen nem akartam, hogy egyedül csinálja, és most az egyszer ő sem ragaszkodott hozzá tűzön-vízen át.

A karácsonyi szünet előtti csütörtökön Blake és én a fény manipulálásán dolgoztunk. Nehezebbnek bizonyult, mint a tárgyak

megfagyasztása. Ehhez magamban kellett megtalálni az erőt, és alkalmazni egy képességet, amelyet valójában nem is értettem.

Blake olyan bosszús volt, amiért többórnyi gyakorlás után még mindig nem sikerült felvillantanom egyetlen szikrát sem a halálos fényből, hogy szerette volna a falba verni a fejét.

- Katy, ez nem olyan nehéz. Az egész ott van benned.

- Igyekszem — feleltem türelmetlenül topogva, Blake leült a fotel karfájára, és a homlokát dörgölte.

- Most már könnyedén mozgatsz a tárgyakat. Ennek sem kelle-ne nehezebbnek lennie.

Coodákat művelt az önbecsüléssel.

- Gondolj rá úgy, hogy a tested minden sejtjét fényburok veszi körül. Képzeld el, hogy minden sejtet egyszerre érzed. Érezd a fényt! Meleg. Vibrál és zümmög. Olyan, mintha villámlás futna az ereidben. Ezt képzeld el!

- Próbáltam — ásítottam. Blake felpattant ültéből, gyorsabban, mint valaha is láttam. Meg- ragadta a csuklómat, olyan szorosan, hogy a mutatóujja és a hüvelykje összeért, és egyenesen meglepetéstől kikerekedett szemembe nézett.

- Nem próbálkozol elég erősen, Katy. Ha nem tudod manipulálni a fényt, akkor...

- Akkor mi lesz? - csaptam le rá.

Blake mélyet sóhajtott.

- Csak annyi, hogy... ha nem tudod irányítani a legerősebb részedet, előfordulhat, hogy valójában sosem leszel képes kontrollálni magadat. És így megvédeni sem.

Vajon Bethanynek is ilyen nehéz volt? - futott át az agyamon a kérdés.

- Igyekezni fogok. Megígérem.

Blake elengedte a kezemet, beletúrt tüsi hajába, aztán elmosolyodott.

- Van egy ötletem.

-Jaj, ne! - ráztam meg a fejem. - Nem szeretem az ötleteidet.

Már indult is kifelé, közben a zsebéből előhalászta a kulcsait. A válla felett vigyorgott rám.

- Azt mondtad, bízol bennem, igaz?

- Igen, de ez még az előtt volt, hogy kést akartál belém állítani, és felgyújtottad az ujjaimat.

Blake felnevetett. Rosszallón néztem rá. Ez nem volt vicces.

- Nem csinállok semmi ilyesmit. Csak ki kellene kicsit szellőztetni a fejünket. Gyere, együnk valamit!

Aggodalmasan egyik lábamról a másikra álltam.

-Tényleg? Ez... nem tűnik rossz ötletnek.

- Igen, vedd a kabátodat! Szerzünk valami kaját.

Mostanában mindig éhes voltam, úgyhogy a zsíros falatok ígérete átlendített a holtponton. Magamra kaptam vastag pulóveremet, és követtem Blake-et a furgonjához. Kisebb volt, mint amit a környéki fiúk általában vezettek, de szép, és vadonatúj.

- Mit ennél szívesen? — kérdezte a kezét dörzsölgetve, hogy felmelegedjen, majd beindította a motort.

- Bármit, amitől azonnal felszedek három kilót - feleltem, és becsatoltam az övemet.

- Ismerek egy ilyen helyet - nevetett.

Belepréseltem magam az ülésbe, és feltettem azt a kérdést, amely azóta motoszkált bennem, hogy Daemonnal elmentünk Matthew-hoz.

- Mi lett a luxennel, aki meggyógyított?

Úgy megszorította a kormányt, hogy elfehéredtek a bütkei.

- Nem... nem tudom. És ez megöl, Katy. Bármit megtennék, hogy kiderítsem.

Csak néztem Blake-et, és egyre szomorúbb lettem. Mivel ő még itt volt, a barátjának is életben kellett lennie. Szinte biztos, hogy a védelmisek kapták el. Majdnem mondtam is erről valamit, de inkább hallgattam.

Mostanában fura érzéseim voltak vele kapcsolatban. Nem igazán tudtam, miért, talán csak azért, mert Daemon minden alkalommal elismételte, de nem igazán bíztam benne.

- Miért kérdezed? - nézett rám feszült arccal.

- Csak kíváncsi voltam - vontam vállat. - Sajnálom, ami történt.

Blake biccentett, és egy darabig egyikünk sem szólt. Amikor viszont elhagytuk a moorefieldi lehajtót, ideges lettem.

- Biztonságos ilyen messzire eljönni? A sziklák csak nyolcvan kilométerig védenek.

- Az csak egy becslés. Minden rendben lesz.

Bólintottam, de nem tudtam legyűrni a bensőmben kavargó félelmet. Minden kilométerrel, amivel Blake távolabb vitt az otthonomtól, egyre csak nőtt. Az arumok nyilván hemzsegni kezdenek, és talán még azt is tudják, kik vagyunk, hiszen a minisztérium cinkosai. Amit csináltunk, felelőtlenség volt, egyenesen ostobaság.

A farmerembe töröltem a kezemet, és kinéztem az ablakon. Blake egy rockszámot dúdolgatott.

Belenyúltam a táskámba, és elővettem a telefonomat. Ha valóban a béta-kvarc sugárzásán belül vagyunk még, nem lehet gond, ha elmondom Daemonnak.

- Katy, ugye te nem olyan lány vagy, aki minden lépéséről köteles beszámolni a fiújának? — intett Blake az állával a telefonom felé. Mosolygott, de csak a szájával. - Különben itt vagyunk.

Nem voltam *olyan* lány, de azért...

Egy lepukkant hely parkolójába álltunk be, a cégér tanúsága szerint itt sütötték Nyugat-Virginia legjobb csirkeszárnyait. A koromsötét ablakokon karácsonyi fényfüzerek lógtak, az ajtó mellett egy óriási hegymászó szobra állt.

Hihetetlenül normálisnak tűnt.

Magamban elátkoztam Daemont, amiért rábírt, hogy kételkedjek Blake-ben, visszadobtam a telefonomat a táskámba, és az étterem felé indultam.

A vacsora meglehetősen kínos volt, kicsit sem hasonlított az első két alkalomhoz, amikor együtt ettünk. Megpróbáltam rávenni, hogy beszéljen a szörfözésről, de mintha üvegcserepeket markolásztam volna - fájdalmas volt és értelmetlen. Arról meséltem, mennyire hiányzik a blogolás és az olvasás, Blake meg közben SMS-eket írogatott. Vagy játszott valamit, nem láttam, de egyszer talán egy malac rőfögését hallottam. Végül befogtam a számat, és inkább arra koncentráltam, hogyan húzzam le a bőrt a csirkeszárnyakról.

Hat óra elmúlt, a harmadik pohár üdítő mellett ücsörögtünk a kis asztalnál, amikor elegendő lett.

- Készen vagy?

- Még pár perc.

- Ezt már az előbb is mondtad. - Hátradőltem, nagyot fújtam, elkezdtem megszámolni a piros kockákat egy vendég flaneldzsekijén. Már kívülről fújtam azt a karácsonyi dalt, ami újra meg újra felcsendült a hangszórókból.

- Én *tényleg* kész vagyok, mehetünk haza — meredtem Blake-re. Bosszúság villant fel mogyorószínű szemében, elsötétítve a zöld pöttyöket.

- Azt hittem, élvezed, ha kimozdulhatsz és lazíthatsz.

- Úgy is van, de mi csak ülünk itt, és nem beszélgetünk, te meg valami disznóbökdösős játékot játszol a telefonodon. Egyáltalán nem így képzelem el a szórakozást.

Felkönyökölt az asztalra, és a tenyerébe támasztotta az állát.

- Miről szeretnél beszélgetni, Katy?

A hanghordozásától csak még jobban dühbe gurultam.

- Több mint egy órája igyekezek szóra bírni mindenféle témával.

- Hát akkor, van valami terved karácsonyra? — érdeklődött.

Mélyet lélegeztem, és visszafogtam magam.

- Igen, anyu most az egyszer nem dolgozik. Willel csinálunk valami közös programot.

- A dokival? Úgy tűnik, komolyra fordultak a dolgok.

- Úgy is van. - Szorosabbra húztam magamon a pulóvert: megborzongtam, amikor kinyílt az ajtó. - Biztos vagyok benne, hogy ez az egyetlen oka annak, hogy...

Blake telefonja megcsendült. Azonnal felkapta. Bosszankodva elhallgattam, és a mögötte álló üres asztalra bámultam.

- Készen vagy? — kérdezte.

Hála a magasságos égnek! Felkaptam a táskámat, és kimasíroztam, még azt sem vártam meg, hogy fizessen. A bakancsom alatt ropogott a letaposott hó és jég. Amint elérkezett a november, pár naponta mindig leesett pár centi friss hó, mint valami hosszú előjáték egy hóviharhoz.

Blake pár perc múlva csatlakozott hozzám.

- Kösz, hogy megvártál - jegyezte meg.

Nem válaszoltam, csak a szememet forgattam, és bemásztam a furgonba. Csendben hajtottunk vissza az útra. Karba tettem a kezem: úgy éreztem magam, mint egy hisztis barátnő. Elcseszett helyzet

volt: nem jártunk, mégis mintha most estünk volna túl a lehető leg-pokolibb randin.

És hogy még tovább fokozza a feszültséget, Blake olyan tempóban vezetett, mint a nagymamám. Türelmetlenül, haragosan doboltam a lábammal. Éljünk már haza! Ma nem lesz gyakorlás. Fogok egy kicseszett könyvet, és olvasni fogok. A magam *szórakoztatására*. Aztán írok a blogomba, és elfelejtem Blake-et, meg ezt a vacak idegen erőt.

A pillantásom a bakancsomra esett. Volt valami kemény és vékony a talpa alatt. Odébb mozdítottam a lábamat. Az út menti lámpák fénye megcsillant valami aranyszínű tárgyon. Kíváncsian lehajoltam.

Az obszidián figyelmeztetés nélkül fellángolt a pulóverem alatt. és Blake ugyanabban a pillanatban lekormányozta az autót az útról, bele az árokba. Neki vágódtam Blake-nek, a pulzusom felszökött. Az obszidiánból áradó hő perzselte a bőrömet.

- Van itt egy arum a közelben.

- Tudom. - Leállította a motort, összeszorította a fogait. - Szállj ki, Kat!

- Mi van? - kiabáltam rá.

- Szállj ki a kocsiból! - Odanyúlt, és kikapcsolta a biztonsági övet. - Gyakorolunk.

Egyszerre megértettem: kemény és rémisztő lecke volt. Reszketegen kifújtam a levegőt. Az obszidián egyre erősebben égetett.

- Szándékosan hoztál ki a béta-kvarc hatásugarából!

- Ha a legerősebb képességeid az érzelmeidhez kötődnek, olyan helyzetben kell kitapasztalnunk a használatukat, amikor az érzelmeid irányítanak, aztán majd nyugodtan dolgozhatunk rajtuk. Mint a késsel meg a párnákkal. - Áthajolt előttem, és kinyitotta a kocsiajtót. - Az arumok könnyebben felfedeznek minket, mint a

luxeneket. A DNS-en múlik. Nekik a génjeikbe bele van programozva egy bizonyos rejtőzés. Nekünk nincs.

- Ezt még sosem mondtad — ziháltam.

- A béta-kvarc hatósugarában biztonságban voltál. Nem számított.

Elrémülve néztem rá. Mi lett volna, ha erről nem tudok, és anyuval együtt kimegyünk a hatósugárból, mondjuk, vásárolni? Megtámadtak volna. Törődött Blake egyáltalán a biztonságommal?

- És most szállj ki! - tette hozzá.

Eszem ágában sem volt.

- Nem! Nem fogok kiszállni egy arum orra elé! Te megbolondul...

- Minden rendben lesz - mondta, mintha csak egy beszédet kellett volna mondanom az osztály előtt, nem pedig szembeszállnom egy gyilkos idegennel. - Nem hagyom, hogy bármi történjen veled.

Azzal ő maga szállt ki a kocsiból, és már el is tűnt a fák sűrűjében, Engem pedig ott hagyott egyedül. Döbbenetemben még mozdulni sem tudtam, csak bámultam a közeledő sötétséget. Egyszerűen nem hittem el, hogy megtette.

Ha túlélem a mai estét, megölöm Blake-et.

Egy tintasötét árnyék siklott végig az út felett, aztán követte a csapást, amelyet Blake hagyott maga után. Fénykitörés világította meg az eget, de szinte azonnal vége is szakadt. Blake fájdalmas kiáltását hallottam.

Kimásztam a kocsiból, becsaptam az ajtót, és belehunyorítottam a sötétbe.

- Blake?

Hosszú másodpercekig nem jött válasz. A torkom is kiszáradt félelemben.

- Blake!

Utánasiettem, de a fák vonalánál megálltam. Féltem belépni kö-
zük. Beburkolóztam a pulóverembe. Borzongtam. Valami termé-
szetellenes csend ereszkedett rám. Bassza meg!

Megfordultam, hogy visszamenjek a kocsinhoz. Felhívom anyut.
Daemont is felhívom. Semmi...

Az utasoldali ajtó előtt alakot öltött egy árnyék, mielőtt még egyet
léptem volna. Sötét volt, akár egy nagy olajfolt, és addig ka-
vargott, míg végül egy férfi körvonalát láttam magam előtt, aki el- állta
az utamat.

- A francba! - suttoztam.

Egyszerre emberré vált; riasztóan hasonlított ahhoz, akit Vaughn
háza előtt láttunk.

- Szia, kicsike! Te valami... különleges vagy?

Megpördültem és rohantam, a pulóverem lobogott mögöttem.

Gyorsabban futottam, mint életemben bármikor, olyan gyorsan, hogy a
metsző szélben az arcomba csapódó hópihéek fájtak, mint az apró
kavicsok. Még az is lehet, hogy a lábam sem érte a földet.

De akármilyen gyorsan is szaladtam, az arum gyorsabb volt.

Mellettem, aztán előttem jelent meg a sötét, sáros árnyék. Havon és
jégen csúszva az obszidiánomért nyúltam, készen arra, hogy a he-
gyét beledöfjem az arumba, mindegy, hogy hol.

Már várta a mozdulatot. Kart formált magának, és gyomron vá-
gott vele. Az ütés ereje a levegőbe lőkött, aztán az oldalamra zuhan-
tam. Éles fájdalom hasított a csontjaimba. Hanyatt fordultam, ki-
pislogtam a havat a szememből.

Már értettem, miért tiltakozott Daemon olyan hevesen az ellen, hogy
én is arumokra vadásszak. Éppen most nyomott le egy, és a harc még el
sem kezdődött.

A vészjósoló árnyék ismét megjelent mellettem. Már nem volt emberi formája: amikor megszólalt, a hangja gonosz mormolásként hatolt a gondolataim közé.

Te nem luxsszen vagy, de azért ssspeciáliss. Miféle erővel bírssz?

Erők? Amiket Daemon adott át, amikor megváltoztatott. Az arum most megöl, és elveszi ezeket. Csakhogy én már megöltem egy arumot, mielőtt összekapcsolódtam volna Daemonnel és Deevel. Blake szerint az a képesség - maga a Forrás — bennem volt. Így kellett lennie, mert ha nem, valóban meghalok.

Márpedig meg akartam védeni magam. Nem csak heverni ott, és várni, hogy valaki megmentsen.

Mit is mondott Blake? Képzelm el, hogy villám fut az ereimben, a sejtjeimet fény veszi körül?

Az arum fölém hajolt. Fekete füstcsápjai vastagok voltak, és hidegebbek, mint a kemény talaj. Áttetsző mosoly jelent meg az arcán.

Egysszerűbb, mint hittem.

Összeszorítottam a szememet, és magam elé képzeltem a bioszon látott valamennyi idéetlen sejt képét, fénnel körülvéve. Felidéztem azt a pillanatot, az elsőt, amikor valóban éreztem a villámlást az ereimben. Erre a képre koncentráltam, amikor az arum hideg ujjai végigsimítottak az arcomon. Összekapcsolódtam a bennem keringő izamos, vörösen izzó lávával.

Egy szikrával kezdődött, apró fénypont a szemhéjam mögött.

Furcsa, perzselően forró érzés kúszott végig a karomon. Lehunytt szemem előtt most már vörös-fehér fényt láttam, a forrása maga volt a pusztítás, a rombolás. Éreztem, ahogy végighalad az ereimen. Ígéreteket suttogott, engem szólított, hazatérőként üdvözölt. Mostanáig várta, mikor hallom meg végre a hívását.

Szél söpörte ki alólam a havat, amikor felemelkedtem. Felnéztem. Az arum hátrált, váltogatta emberi és árnyékalakját.

Talpra álltam. Alig lélegeztem. Éreztem a hatalmat, ami egyszerre volt izgató és rémítő. Minden idegszálam életre kelt, várakozón bizsergett. Az erő várta, akarta, hogy bevessem. A világ legtermészetesebb dolgának tűnt. Az ujjaim begörbültek, a világ körülöttem vörösesfehérben fénylett.

Pusztíts!

Az arum visszaváltott igazi alakjába, felolvadt, elvékonyodott, mint az éjszakai ég.

Valami pattant bennem, a Forrás ereje kicsapott belőlem az ujjaim hegyén át. Riasztó sebességgel vágódott az arumba. Az megpördült a levegőben, de a Forrás követte. Vagy én küldtem utána. Az arum most már olyan sebesen váltogatta az alakját, hogy beleszáldultem - aztán megdermedt, és végül ezernyi apró, üveges árnyékká robbant szét.

Az obszidián már nem égetett.

-Tökéletes - állapította meg Blake tapsolva. - Ez hihetetlen volt. Egyetlen lövéssel megöltél egy arumot!

Az elektromos hullámok visszahúzódtak a bőröm alá, a vöröses-fehér köd elfakult. A Forrás erejével együtt szinte minden saját erőm is távozott. Szembenéztem Blake-kel, éreztem, hogy a Forrás után támadt űrt valami más tölti meg bennem.

- Te... te egyedül hagytál egy arummal.

- Igen, de nézd csak meg, mit csináltál belőle! - Előrelépett, és úgy vigyorgott rám, mintha eminens diák lennék. - Megöltél egy arumot, Katy. Te egymagad.

Mély lélegzetet vettem. Fájt. Mindenem fájt.

- És ha nem lettem volna rá képes?

Blake arcára zavar ült ki.

- De hát képes voltál.

Hátraléptem. Megvonaglott az arcom a fájdalomtól: csak ekkor fedeztem fel, hogy a nadrágom átázott, és hideg, lehorzsolt bőrömhöz tapad.

- Mi lett volna, ha nem vagyok rá képes?

Blake a fejét rázta.

- Akkor...

- Akkor meghaltam volna. - Reszkető kezemet csípőre tettem. Az oldalam lüktetett az esés miatt. - Érdekel egyáltalán?

- Persze! - Elém lépett, a kezét a vállamra tette. Felkiáltottam, mert fájdalomszikrák szaladtak végig a karomon.

- Ne érh hozzám!

A zavara egy pillanat alatt eltűnt, és harag váltotta fel.

- Túlreagálsz, pedig ünnepelned kellene. Valami... csodásat vittél véghez. Nem érted? Senki nem képes megölni egy arumot egyetlen csapással.

- Nem érdekel. - Bicegve a kocsira indultam. — Haza akarok menni.

- Katy! Ne csináld ezt! Minden rendben van. Te...

- Csak vigyél haza! - sikoltottam a sírás határán, közel ahhoz, hogy teljesen összeomoljak. Blake-vel valami nagyon nem volt rendjén. - Csak haza akarok menni.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A SZÜNET ELŐTTI UTOLSÓ NAPON ELKÉSTEM MATEKRÓL. Fájdalmas arc kifejezéssel ereszkedtem le a székre. Jó eséllyel tegnap megint eltörtem a fenekemet: az ülés különösen fájt.

Lesa értetlenül nézte, ahogy próbáltam kényelmesen elhelyezkedni.

- Minden rendben? - szólalt meg Daemon. Megriadtam.

- Aha - sóhajtottam, és félig hátrafordultam. Meglepett, hogy nem bökött hátba. - Csak rosszul aludtam.

- A földön, vagy mi? - tudakolta vizslató szemmel.

- Úgy tűnik - feleltem erőltetett nevetéssel.

Nem hagyta, hogy visszaforduljak.

- Kat...

- Mi az? - Kényelmetlenül éreztem magam. Amikor így nézett rám, mintha a vesémbe látott volna.

- Mindegy - dőlt hátra, karba tette a kezét, és rám hunyorított. - A ma este még áll?

Bólintottam, aztán az ajkamba haraptam, és emlékeztettem magam, hogy hazafelé vennem kell pár doboz energiatálat. Miután

tegnap hazaértem, letámadtam anyu titkos csokiraktárát, de az sem hozta vissza az erőmet.

Fogcsikorgatva, lassan visszafordultam. Nem adtam meg magam a fájdalomnak. Lehetne rosszabb. Lehetnék most akár halott is.

Az órákat végigülni rettenetes szívás volt. Mindenem sajgott, miután tegnap este nekicsapódtam a hideg, kemény földnek. Megkönnyebbültem, amikor Blake nem jelent meg bioszon, bár valójában magam sem tudtam, mit gondoljak. Sokáig feküdtem álmatlanul az éjjel, újra és újra visszapörgetve a fejemben a történeteket. Hagyta volna, hogy komolyan megsérüljek vagy akár meghaljak, ha képtelennek bizonyulok a Forrás használatára és az arum elpusztítására? Nem tudtam megválaszolni a kérdést, és ez felkavart.

Óra után Matthew megkért, hogy maradjak. Kivárta, hogy mindeki elhagyja a termet, csak akkor szólalt meg.

- Hogy érzed magad, Katy?

- Jól — vágtam rá meglepetten. - És te?

Matthew halványan elmosolyodott, és az asztala sarkának dőlt.

- Úgy láttam az órán, mintha fájdalmaid lennének. Remélem, nem az én előadásom okozta.

Elvörösödtem.

- Nem, dehogy. Rosszul aludtam tegnap éjjel, most mindenem fáj.

Matthew félrepillantott.

- Nem akarlak feltartani, de hogy van...

Végre rájöttem, valójában miért állított meg. A nyitott ajtó felé sandítottam.

- Daemon rendben van. Úgy értem, amennyire lehet, jól van. Azt hiszem.

Matthew lehunyta a szemét egy pillanatra.

- Olyan nekem, mintha a ham lenne. Dee pedig a lányom. Nem akarom, hogy bármi örültséget csináljon.

- Nem fog - jelentettem ki, mert szerettem volna megnyugtatni, és persze titokban tartani, hogy Daemon Vaughn után kémkedik. Sejtettem, hogy Matthew nem örülne ennek.

- Remélem is - pillantott rám a tanár. Vérérek hálózták be a szemét. - Vannak dolgok, amiket jobb... nem tudni, érted? Az emberek folyton keresik a választ a kérdéseikre, és nem mindig tetszik nekik, amit találnak. Az igazság néha rosszabb, mint a hazugság. Visszafordult az asztalához, rendezgetni kezdte a papírokat. - Remélem, jobb éjszakáid lesznek, Katy.

Ezzel lezártak tekintette a beszélgetést, én pedig teljesen össze-zavarodva siettem ki az osztályból. Matthew az iskolában is iszik? Merthogy ennél furcsább beszélgetésem még nem volt vele. És rosszabb sem, mármint kettesben.

Ebédnél a barátaim mellé ültem, és megpróbáltam elfelejteni a tegnapi estét. Dee és Adam magánszáma jó figyelemelterelésnek bizonyult. Azokban a ritka pillanatokban, amikor a szájuk nem tapadt össze, Dee a hétvégéről és a karácsonyról szövegelt, de akárhányszor rám nézett, szomorúság költözött a szemébe. Árok mélyült közöttünk. Hiányoltam a társaságát. Nagyon hiányoztak a barátaim.

A nap végén a szekrényemhez mentem, hogy kiszedjem az angol-könyvem, mert a szünetben meg kellett írunk egy esszét. Amikor beraktam a hátizsákomba, a nevemet hallottam.

Felnéztem, és minden izmom megfeszült, amikor megláttam, ahogy Blake közelít.

- Szia! Nem voltál bioszon.

- Ma később jöttem be - felelte, és a mellettem álló szekrénynek dőlt. - Ma este meg a szünetben nem fogok tudni gyakorolni veled. A nagybátyámmal elutazunk a rokonainkhoz.

Kellemes megkönnyebbülés öntött el, szinte beleszédültem. A tegnap este történetek után nem tudtam eldönteni, akarom-e folytatni a gyakorlást Blake-vel, hiába muszáj megtanulnom megvédeni magam. De most nem volt megfelelő az alkalom, hogy ilyesmiről beszéljünk.

- Semmi gond. Erezd jól magad!

Távolba révedő pillantással bólintott. Megköszörültem a torkomat.

- Hát, nekem mennem kell. Majd talál...

- Várj! - szakított félbe, és közelebb lépett. - A tegnap estéről szerettem volna veled beszélni.

Becsuktam a szekrényajtómat, pedig a legszívesebben becsaptam volna.

- Mi van vele?

- Tudom, hogy haragszol.

- Igen, eléggé - néztem a szemébe. Lehet, hogy tényleg nem érti, miért vagyok dühös? — Az életemet tetted tegnap kockára. Mi lett volna, ha nem érek el a Forráshoz? Már nem élnék.

- Nem hagytam volna, hogy kárt tegyen benned. - Őszinte meggyőződés csendült ki a hangjából, és a tekintete is ugyanerről árulkodott.
- Biztonságban voltál.

- A horzsolásaim az oldalamon azt mondják, hogy igenis kárt tett bennem.

Blake bosszúsan fűjt egyet.

- Nem bírom felfogni, miért nem örülsz. A hatalom, amit felmutattál... csodálatos.

Ledobtam a táskát zúzódásokkal teli hátamról.

- Figyelj, nem beszélhetnénk erről akkor, amikor visszajöttél?

Egy másodpercig úgy láttam, vitatkozni akar: a zöld pöttyök a szemében elsötétültek, kavarogni kezdtek, de csak elfordult, rosszállóan felmordult. Szerettem volna kijutni az iskolából, haza, az ágyamba, távol *tőle*. Távol ettől a fiútól, akiről valaha elhittem, hogy hétköznapi, akinek a segítségére korábban vágytam, mert hasonlók voltunk, de most már azt kellett gondolnom, az sem érdekelte, túlélem-e egyáltalán az edzések alatt alkalmazott módszereit.

Miután hazaértem, kényelmes melegítőt és termopulóvert vettem, aztán aludtam egyet. Az este nagy részét átszundítottam, mire felkeltem, anyu már elment munkába. Amit találtam a hűtőben, egy szendvicsre pakoltam, aztán összeszedtem az elmúlt hónapban érkezett könyveket. Feltornyoztam őket a laptop mellé, és megpróbáltam beállítani a webkamerámat, hogy ne az orromra közelítsen, amikor megéreztem az ismerős bizsergést a tarkómon, mint egy meleg lélegzetet.

Az órára lestem. Még tíz sem volt.

Sóhajtván felkeltem, az ajtóhoz mentem, és kinyitottam, mielőtt Daemon kopoghatott volna. Valóban ott állt, és épp emelte a kezét, hogy bekopogjon.

- Komolyan egyre kevésbé tetszik, hogy mindig tudod előre, mikor jövök - állapította meg morcosán.

- Pedig azt hittem, tetszik. Ettől fejleszted tökélyre a lopakodó képességedet.

- Már megmondtam, *nem* követlek mindenhová — tiltakozott, és belépett mögöttem a nappaliba. - Csak arra használom, hogy rajtad tartsam a szememet.

- Van különbség? — huppantam a kanapéra.

Daemon mellém ült, a combunk összeért.

- Van különbség.

- Néha ijesztő a logikád - jegyeztem meg. Azt kívántam, bárcsak valami mást vettem volna fel. Daemon mindössze farmert és pulóvert viselt, de abban is jól nézett ki. Az én pulcsimon viszont zavarbaejtő, apró eprek voltak.

- Szóval, mit keresel itt ilyen korán?

Hátradőlt, ezzel még közelebb került hozzám, mint az előbb. Hűvös őszi reggel illatát éreztem rajta. Miért, ó, miért kell mindig ilyen közel hajolnia?

- Bili nem jött ma este?

A fülem mögé túrtem a hajamat, és legyűrtem az örült vágyat, hogy az ölébe másszak.

- Nem. Valami családi ügye van.

Daemon tekintete a laptopra esett.

- Mit művelsz? Megint egy olyan videót?

-Azt terveztem. Már egy ideje nem vlogoltam, de aztán jöttél, és hazavágtad a tervet.

-Attól, hogy itt vagyok, még filmezhetsz - vigyorgott. - Ígérem, hogy jól fogok viselkedni.

- Aha, hát arra várhatsz.

- Miért? - Daemon felemelte a kezét, és a legfelső könyv engedelmesen odaröppent hozzá. - Figyelj, van egy ötletem. Eljátszhatnánk hogy én vagyok ő.

- Tessék? — néztem rá értetlenül. Felmutatta a borítót, rajta egy szőke srác képével. - Várj! Azt akarod mondani...

Daemon szó nélkül eltűnt, és a helyén a címlapmodell hasonmás jelent meg: pontosan az utolsó göndör, szőke fürtig, a merengő, babakék szempárig. *Nahát, micsoda szépfiú!*

- Helló, bébi!

-Jó ég! - Megpiszkáltam napbarnított arcát. Igazi. - Nem csinálhatod ezt - nevettem. - Az emberek hülyét kapnak.

- De felkeltené a rajongók érdeklődését - kacsintott. - Azonkívül jó móka lenne.

- De ez a fotómodell, ez valahol igazából él. - Kivettem a kezéből a könyvet, és meglengettem. — Valószínűleg érdekelné, hogyan került a postaládás rovatomba.

- Igazad van — ismerte be kicsit dacosan csücsörítve, és visszavette Daemon-alakját. - De attól még nem kell lemondanod róla. Rajta, csináld meg a filmet! Én majd leszek az asszisztensed.

Rámeredtem. Megpróbáltam eldönteni, komolyan beszél-e.

- Nem is tudom.

- Egy szót sem szólok. Csak tartom a könyveket.

- Szerintem te képtelen vagy csöndben maradni. Kizárt dolog.

- Megígérem - tette hozzá vigyorogva.

Sejtettem, hogy katasztrófa lesz a vége, de a gondolat, hogy Daemon is benne legyen egy vlogbejegyzésben, egészen felvillanyozott és jókedvre derített. Átállítottam a kamerát, hogy ő is beférjen a képbe, és megnyomtam a felvétélgombot.

Mély lélegzetet vettem.

- Sziasztok, Katy vagyok, a Katy Kattant Könyvkuckója blogról. Elnézést a hosszas távollétért. Az iskola, meg - gyors pillantást vetettem Daemonre - mindenféle más is hátráltatott. Ma viszont hoztam egy vendéget is. Ez itt...

- Daemon Black - folytatta helyettem. - Én vagyok az, aki miatt Katy éjjel álmatlanul hever, és akiről ábrándozik.

Ego arccal az oldalába könyököltem.

- Ez *így* nem igaz. A szomszédom, és...

- És mellesleg Katy megszállottságának tárgya.

Mosolyt erőltettem az arcomra.

- El van telve önmagával, imádja hallani a saját hangját, de megígérte, hogy csöndben lesz. Ugye?

Erre csak bólintott, és angyalmosolyt villantott a kamera felé, de a szemében jókedv csillogott. Mégse volt jó ötlet.

- Szerintem az olvasás szexi - jelentette ki.

- Ó, most már így gondolod? - néztem rá meglepve.

- Ó, igen, és tudod, mi szexi még? - Előrehajolt, hogy az arca kitöltötte a képet, és felém biccentett. - Az ilyen bloggerek. Hú!

A szememet forgatva a karjára csaptam.

- Vegyél vissza magadból!

Daemon hátradőlt, és a következő öt percben *megpróbált* csendben maradni. Egyesével adogatta a könyveket, de mindegyikhez hozzáfűzte a véleményét: kisajátította a teljes felvételt.

- Ez a pasas idétlenül néz ki - közölte egyszer. Vagy: - Mi ez a bukottangyal-mánia? - De a legjobb az volt, amikor az *én arcom* elé emelte az egyik könyvet, és megjegyezte: - Ez a kaszás pasas tetszik nekem. Ő megteheti, hogy gyilkolással keresse a kenyerét.

A felvétel végén már nem bírtam elrejtteni a vigyoromat.

- Ennyit mára, köszönöm, hogy megnéztétek!

Daemon jóformán letaszított a székről, hogy még utoljára beszélhasson.

- Ne felejtsetek, vannak a bukott angyaloknál és a hulláknál érdekesebb dolgok is a világon! Csak mondom - kacsintott.

Elképzeltem, hogy egy egész légióra való lány elolvad a képernyő előtt. Visszatoltam a helyére, és fintorogva kikapcsoltam a kamerát.

- Látom, élvezed, ha filmeznek.

- Tök jó volt - vonogatta a vállát. - Mikor csinálsz újat?

- Jövő héten, ha megjönnek az új könyveim.

- Új könyvek - nézett rám tágra nyílt szemekkel. - Hiszen van vagy tíz, amit még nem is olvastál.

- Attól még szerezhettek újakat. - Hitetlenkedő arcát látva elmosolyodtam. - Mostanában nem olvastam valami sokat, de majd még fogok, és így nem fogyok ki a friss könyvekből.

- *Ómiatta* nem volt időd, ami nevetséges. - Daemon félrepillantott, összeszorította a fogait. - Szeretsz olvasni. Blogolni is, és egyiket sem csinálsz mostanában.

- Ez nem igaz.

- Kis hazug! - vágott vissza. - Megnéztem a blogodat, az elmúlt hónapban öt bejegyzésed volt.

Leesett az állam.

- A blogomat is megfigyelés alatt tartod?

- Már mondtam, hogy nem figyellek meg. Csak rajtad tartom a szememet.

- Én meg már mondtam, hogy az érvelésed nem állja meg a helyét. — Előrehajoltam, lecsuktam a laptopom tetejét. - Tudod jól, mit csináltam. Jóformán minden időmet elvette.

- Mi a pokol...? — csattant fel, elkapta a pulóverem hátsó részét, és felrántotta.

- Hé! - A fájdalommal nem törődve hátrafordultam. - Mit csinálsz? El a kezekkel, seggfej!

Daemon felnézett, a szemében elkeseredett bosszúvágy ragyogott.

- Mondd csak, miért néz úgy ki a hátad, mintha kiestél volna a második emeletről?

A francba. Felálltam, és a konyha felé indultam, hogy egy kicsit távolabb kerüljek tőle. Daemon követett a hűtőig. Kivettem egy kólát.

- Én... én elestem gyakorlás közben. Nem nagy ügy. - Hihetőnek hangzott, főleg úgy, hogy az igazság gyilkos dühöt váltott volna ki belőle, ami abban a pillanatban senkinek sem hiányzott. Azonkívül semmi szüksége nem volt még valamire, amin idegeskedhet.

- Azért mondtam, hogy rosszul aludtam, mert azt hittem, kigúnyolnál.

- Hát igen, egy kicsit tényleg kigúnyoltalak volna, de jesszusom, Katy, biztos, hogy nem törted el semmit?

Nem igazán.

- Jól vagyok.

Aggodalmas, de rezzenetlen arccal követett az asztal mögé.

- Mostanában sok kárt teszel magadban.

- Nem igazán.

- Cica, te nem vagy ügyetlen. Akkor meg hogyan történnek ezek?

Előrelépett. Úgy mozgott, mint egy lecsapni készülő ragadozó.

Hirtelen nem is tudtam, melyik a rosszabb: amikor fénysebességgel száguld, vagy ezek a lassú, kiszámított lépések, amelyekről megbor-zongtam.

- Az erdőben is elestem azon az éjjelen, amikor megtudtam az igazat - emlékeztettem.

- Szép próbálkozás - ingatta a fejét. - Akkor éppen szélesebben rohantál a fáit között, a vaksötétben. Még én is... - Kacsintott. - Na, jó, én talán nem, de bármelyik hétköznapi ember elbotlott volna. Én egyszerűen túl szuper vagyok.

- Hát... - Krisztusom, hogy valaki ennyire öntelt legyen?!

- Biztosan fáj.

- Igen, egy kicsit.

- Akkor hadd segítsék. - Már nyúlt is felém, ujjainak körvonalai elmosódtak.

- Várj! — léptem hátra. - Biztos, hogy ez jó ötlet?

- Nem árthat, ha meggyógyítalak. Most már nem. - Újra próbált hozzám érni, de félreütöttem a kezét. - Csak segíteni akarok!

Sarokba szorultam.

- Nincs szükségem a segítségedre.

Daemon állkapcsán kidagadtak az izmok, elfordította a fejét, mintha feladta volna, de aztán egyszerűen átkarolt, és a következő pillanatban már a nappali kanapéján ültünk. Pontosabban én Daemon ölében.

- Ez nem tisztességes! - meredtem rá döbbsenten.

- Ha nem lettél volna ilyen istentelenül makacs, és hagyod, hogy segítsék, nem kellett volna ezt tennem. — Szorosan fogott, és a tiltakozással mit sem törődve a pulóverem alá csúsztatva és a derekamra fektette a kezét. Összerándultam az elektromos csípéstől, amit az érintése okozott. - Helyrehozhatlak. Nevetséges, hogy nem hagyod.

- Dolgunk van, követnünk kell valakit, Daemon, eressz el! - Ideoda tekergőztem, hogy kiszabaduljak, és fel nyögtem a fájdalomtól. Magam sem értettem, miért nem akartam a gyógyítást: már tudtam, hogy nem kapok tőle többé nyomot. De nem fecsemlhettem ilyesmire az erejét, hiszen már így is túl sokan függnek tőle...

- Nem - jelentette ki. Forróság borította el a hátamat. Kellemes volt, szinte azonnal a fejembe szállt, azzal fenyegetett, hogy egészen elnyel. Daemon szája sarka mosolyra húzódott, amikor levegőért kaptam. - Nem bírom nézni, hogy fájdalmaid vannak, érted?

Kinyitottam a számat, de végül nem szóltam. Daemon félrepillantott, az üres falat nézte.

-Tényleg zavar, ha fájdalmaim vannak? — kérdeztem végül.

- Én nem érzem, ha erre gondolsz. - Elhallgatott, halkán felsóhajtott. - Elég a tudat, hogy neked fáj.

Lesütöttem a szememet, és nem vergődtem tovább. Csak az egyik tenyere ért hozzám, de minden sejtemben éreztem. Amikor Blake azt kérte, képzeljem el a villámot, akkor is Daemon érintésére gondoltam. A csókjára. Ezt éreztem akkor is, amikor megcsapoltam a forrást, hogy megöljem az arumot.

A gyógyítás álmosító volt, mint a napon feküdni, vagy puha takarók alá bújni. A fáradtság és a forró érintés egyenletes, megnyugtató hullámai elringattak. Daemon ölelésében ellazulva a vállára hajtottam a fejem, és lehunytam a szememet. A gyógyító meleg beszivárgott a bőrömbe, a megzúzott izmokon át egészen a csontjaimig.

Egy idő múlva feltűnt, hogy már nem fáj semmim, de Daemon még mindig átölelve tart. Amikor felállt, és a karjába vett, felrezzentem.

- Mit csinálsz?

- Ágyba viszlek.

Erre teljesen elvörösödtem.

-Tudok járni.

- De én gyorsabb vagyok. - És valóban, az egyik pillanatban még a nappaliban álltunk, a karácsonyfa pislákoló fényei mellett, a következőben pedig már a szobámban. — Látod?

Nem bírtam levenni róla a szememet. Egy gondolattal felemelte a takaróimat - micsoda hasznos képesség, ha az ember keze tele van -, lefektetett, és betakargatott, aztán tétován nézett le rám.

- Jobban vagy?

- Igen - súgtam, még mindig őt nézve. Ahogy ott állt fölém hajolva, ahogy a szeme csillogott a sötétben, olyan volt, mintha az álmaimból lépett volna ki... vagy a könyveimből.

Lassan nyelt egyet.

- Megengeded... - Egy pillanatra elhallgatott. A szívem hevesen kalapált. - Megengeded, hogy melletted maradjak? Csak ezt kérem.

Összeszorult a szívem, a torkomban dagadó gombóctól nem bírtam megszólalni. Nem akartam, hogy elmenjen. Bólintottam.

Megkönnyebbülés lágyította el szenvtelen arckifejezését. Átsétál- az ő oldalára, lerúgta a cipőit, és mellém csusszant. Közelebb fészkelődött, kinyújtotta a karját, én pedig hozzásimultam, a válla hajtába fektettem a fejemet.

- Szeretek a párnád lenni — ismerte be mosolygós hangon. - Még akkor is, ha összenyalazol.

- Nem nyáladzok - mosolyogtam vissza, és a szívére fektettem a kezemet. — Mi van Vaughn megfigyelésével?

- Az várhat holnapig. — Kicsit oldalra billentette a fejét, az ajka a hajamhoz ért. - Pihenj kicsit, cica! Még pirkadat előtt elmegyek.

A tenyerem alatt egyenletesen lüktető szív üteme megegyezett a sajátoméval — kicsit gyorsan vert. A gyógyítás, vagy csak a közelség tette? Nem tudtam eldönteni. De mielőtt rájöhettem volna, elmerültem a legmélyebb, legnyugodtabb álomban, amiben hetek óta részem volt.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Katy Ann Swartz!!

A mély álom ringató öleléséből egy dühödt kiáltás rántott ki, melyet rekedt férfinevetés követett. Felpattant a szemem. Nem is emlékeztem, anyu mikor használta utoljára a teljes nevemet. Megvan: évekkel ezelőtt, amikor meg akartam simogatni egy oposszumkölyköt, amelyik az erkélyünkre tévedt.

Anyu az ajtómban állt, köpenyben, a szája eltátva, mögötte Will, az arcán fura, elégedett mosoly.

- Mi van? - motyogtam. Megmozdult a párnám. Lepillantottam, és az arcomat elfutotta a pír. Daemon még mindig az ágyamban feküdt. Én pedig félig őrajta. Az egyik keze az enyémmre kulcsolódott, és a szívére szorította. *Jajistenemcsakeztne!*

Irgalmatlanul kínosan éreztem magam. Kiszabadítottam a kezemet a szorításából.

- Nem az van, amire gondolsz...

- Nem? — Anyu karba tette a kezét.

- Hiszen kamaszok! - szúrta közbe Will vigyorogva. - Legalább fel vannak öltözve.

- Ezt most ne! — vágott vissza anyu.

Fel akartam ülni, de Daemon karja megszorult a derekamon, visszahúzott magához, és megcsókolta a nyakamat. Szerettem volna a föld alá süllyedni. Löktem rajta egyet. Nem használt.

Résnyire nyitotta a szemét.

- Mmm, mi a gond?

Jelentősegteljesen az ajtóra néztem. Daemon értetlenül odafordult, és megdermedt.

- Ó, na! Ez kellemetlen. - Megköszörülte a torkát és levette karját a derekáról. - Jó reggelt, Ms. Swartz!

Anyu idegesen rámosolygott.

- Jó reggelt, Daemon! Azt hiszem, ideje hazamennem.

Daemon olyan hamar távozott, ahogy emberi léptéssel csak lehetséges. Anyu szó nélkül vonult le a földszintre. Tudtam, hogy bajban vagyok, de amikor elmentem Will mellett a folyosón, láttam hogy mezítláb van. Úgy vettem észre, nemcsak az én ágyamban aludt ma éjjel valaki.

Anyut a konyhában találtam meg, éppen a kiöntőt lökte be a kávéfőző alá.

- Anyu, nem az van, amire gondolsz. Komolyan.

Felém fordult, csípőre tette a kezét.

- Egy fiú volt a hálószobádban, az ágyadban. Mire kellene gondolnom?

- Nekem úgy tűnik, te sem aludtál egyedül - jegyeztem meg, és odébb igazítottam a kiöntőt, hogy ne lógjon ki a főző alól.

- Én felnőtt vagyok, kisasszony. Bárkivel alhatok, akivel csak akarok.

Az ajtóban álló Will felnevetett.

- Ezzel sajnos nem egészen értek egyet. Nagyon remélem, hogy rajtam kívül mással nem alszol.

Felnyögtem, és a hűtőhöz léptem a narancsléért. Anyu haragos pillantást vetett a *pasijára*.

- Ez folyik itt éjszakánként, amikor dolgozom, Katy?

- Nem, anyu - sóhajtottam. - Esküszöm, hogy nem. Csak... tanulunk, aztán belealudtunk.

- A hálósobában tanultatok? - Kisimította egy kócos tincsét az arcából. - Korábban sosem kellett szabályokat alkalmaznom veled szemben, de úgy látom, ideje felállítani párat.

- Anyu! - nyögtem, és segélykérő pillantást vetettem Willre. — Ne már...

- Nem léphetnek be a hálósobába fiúk. Soha. - Kivette a súrtított tejet. - Sőt, a ház semelyik részében nem maradhatnak a fiúk éjszakára.

Leültem, és belekortyoltam a narancslébe.

- Megtennéd, hogy nem beszélsz többes számban? Most komolyan...?

Kitöltötte magának a kávé.

- Blake folyton idejár. Aztán meg Daemon. Úgyhogy igenis többes számban beszélek.

- Egyikükkel sem járok. - Kezdttem elveszteni a türelmemet.

- Most ettől jobban kellene éreznem magam, miután az egyik *az ágyadban* aludt? - Belekortyolt a kávéjába és elfintorodott. - Drágám, eddig nem kellett amiatt aggódnom, hogy butaságot csinálsz.

Felálltam, és odaadtam neki a cukrot, amit kifelejtett.

- Nem csinálok butaságot. Egyikükkel sem csinálok semmit. csak barátok vagyunk.

Anyu meg sem hallotta az utolsó mondatot.

- Sokszor kell elmennem itthonról, és muszáj megbíznom bened. Kérlek, mondd, hogy... biztonságban vagy.

- Istenem, anyu, nem feküdtünk le!

A pillantása elárulta, hogy nem győztem meg teljesen.

- Csak vigyázz! Nyilván nem akarsz ilyen fiatalon anya lenni.

- Jó ég! - nyögtem fel, és eltakartam az arcomat.

- És igenis aggódom - folytatta. - Először Daemon, aztán úgy tűnt, Blake-kel találkozgatsz, most meg...

- Egyikükkel sem járok - ismételtem, már vagy századszorra.

- A kapcsolatokat nagyon is... közelinek tűnt - jegyezte meg a fél- oldalasan a mosogatónak támaszkodó Will. - Már mint Daemonnel.

- Ez egyáltalán nem tartozik rád! - vágtam rá mérgesen, amiért végighallgat egy magánjellegű és halálosan kínos beszélgetést.

- Katy! - csattant fel anyu, de Will csak nevetett.

- Semmi baj, Kell. Igaza van. Nem az én dolgom. De akkor is, úgy látom, ez nem most kezdődött.

A mosolya egy pillanatra emlékeztetett valakire. Hazug. Mű- anyag. Nancy Husher.

Megborzongtam. Krisztusom, ez már a paranoia!

- Csak barátok vagyunk.

- Barátok, akik egymás kezét fogva alszanak?

Anyura sandítottam, de ő a csorba csészéje alját tanulmányozta.

Meztelennek éreztem magam. Karba fontam a kezemet.

- Sajnálom, hogy felidegesítettelek, anyu. Nem fordul elő még egyszer.

- Remélem is. - A homlokát ráncolva előlította a csészét. -

Sem- mire sincs most kevésbé szükségem, mint egy unokára.

A társalgást ezzel befejezettnek nyilvánítottam, és eloldalaztam Will mellett a nappaliba. Grr. Anyu azt hiszi, hogy gyereket csinálunk. Ez a gondolat még engem is felzaklatott.

Felszedtem a hátizsákomat a földről, és a kanapéhoz léptem vele. Amikor felpillantottam, anyu és Will éppen a folyosón állt. Will anyu fülébe súgott valamit, ő pedig halkán nevetett. Mielőtt félrekaphattam volna a szememet, Will megcsókolta... de közben az *én*szemembe nézett.

Órák teltek el, és Will még mindig jelen volt a házukban. Az enyémben. Mostantól ilyenek lesznek anyu szabad szombatjai? Nézhetem, hogy két csokolózási forduló között keresztretjvényt fejtenek? A legszívesebben kívájtam volna a saját szememet.

Will pillantásától úgy éreztem magam, mintha ezer mocskos csótány mászkálna a bőröm alatt. Lehet, hogy tényleg üldözési mániám volt, de az undorfaktor akkor is bejátszott.

Sietve ránéztem a blogomra. Több mint húsz komment érkezett. Kíváncsian végigpörgettem őket. Néhányan a könyveimről áradoztak, mások viszont a mellettem ülő fiúról.

A fenébe! Daemon elrabolta a blogomat.

Bedugtam a fülhallgatót, és zenét hallgatva olvasgattam az angol-esszé témáját. Valamivel később anyu jelent meg előttem. Kiszedtem a fülemből a dugót, és reméltem, hogy nem a szexről fogunk újra beszélni. Főleg úgy, hogy tudtam, Will éppen a konyhában van, és tökéletesen otthon érzi magát.

- Drágám, Dee van itt. - Azzal egyszerűen becsukta a könyvemet.
- És mielőtt azt mondanád, hogy nem érsz rá, vagy egy fiúval tervezel valamit, kelj fel és beszéljess vele!

Bekaptam a krémes keksz utolsó darabját.

- Rendben - feleltem zavartan.

Anyu hátrasöpörte félrefésült haját.

- Nem töltheted minden percedet tanulással, vagy azzal, hogy Blake-kel vagy mit tudom én, kivel lógsz.

Mit tudom én, kivel? Mintha olyan hosszú lenne a fiúim listája. Sóhajtvá felálltam. Mielőtt kiléptem volna az ajtón, még láttam, hogy a karácsonyfát nézi. Átfutott a fejemen, hogy vajon mit gondolhat.

Dee odakint várt, mint egy jelenés. Beletelt pár másodpercbe, hogy rájöjjek, a fehér pulóvere beleolvadt a havas háttérbe. Úgy szakadt a hó, hogy a közeli fákig sem lehetett ellátni.

- Szia! - szólaltam meg tétován. Dee pislantott, és félrekapta a pillantását.

- Szia! - válaszolta erőltetett jókedvvel. - Remélem, nem zavarlak.

Nekidőltem az ajtónak.

- Hát, most álltam neki az angolesszémnek. Gondoltam, jó előre letudom.

- Ó. - Dee rózsaszín ajka legörbült. - Hát, muszáj lesz félretened, mert most megnézünk egy filmet.

Hátraléptem. Mindaz, ami mostanában történt, meg az a sok hazugság megnehezítette számomra, hogy örüljek Dee látogatásának.

- Talán máskor, mert most tényleg nem érek rá. Mit szólná a jövő hétvégéhez? - Nem vártam meg a választ, már csuktam is be az ajtót.

Dee azonban szupersebességével visszalökte. Úgy nézett rám, mint egy dühös kis manó.

- Katy, ez nagyon bunkó dolog volt.

Elvörösödtem. Tagadhatatlan; de a jelek szerint még ezzel sem riasztottam el.

- Sajnálom. De teljesen el vagyok árasztva házi feladattal.
- Megértem. - Dee még szélesebbre nyitotta az ajtót. - De attól még előjössz a moziba Adammal és velem.

- Dee...
- Nincs kibúvó. - Találkozott a pillantásunk, láttam a szemén, hogy fájdalmat okoztam neki. Félrenéztem és nagyot nyeltem.

- Én tudom, hogy Daemon meg te... szóval akármi is van közte-
tek, meg akármit csinálsz Blake-kel, meg én is egy csomó időt töltök
Adammal, de attól még lehetünk barátok.

Hintázni kezdett a sarkán, könyörgőn összefonta az ujjait az álla alatt.

- Csak vedd a cipődet, Katy, és gyere el velem moziba! Kérlek!
Hiányzol nekem. *Kérlek.*

Hogyan mondhattam volna nemet? Elfordultam: anyu állt a konyha
ajtájában, az ő arca is kérlelő. Két tűz közé kerültem, és egyikük sem
tudta, hogy Dee saját érdekében igyekeztem távol maradni tőle.

- Kérlek - suttogta Dee.

Eszembe jutott az is, hogy Daemon szerint semmirevaló barát vagyok.
Nem ez volt a célom, és Dee sem ezt érdemelte. Bólintottam.

- Csak felveszem a pulóveremet meg a cipőmet.

Dee előrepatant, és sebesen, szorosan megölelt.

- Itt várlak,

Mármint arra az esetre, ha megpróbálnám mégis kivonni magam.
Anyura sandítottam, felkaptam a kapucnis pulcsimat a fotel hátuljáról,
aztán beleléptem a térdig érő, műgyapjú béléses csizmámba, zsebre
tettem némi pénzt, és kiléptem a hideg, decemberi délutánba.

Letaposott, síkos hó borította a járdát. Dee mellettem csúszkált, aztán
nekirugaszkodott és Adam karjába vetette magát. Kuncogva

csókot nyomott Adam szőke feje búbjára, aztán kiszabadította magát a fiú öleléséből.

Én hátra maradtam, zsebre dugtam a kezemet.

- Szia, Adam!

Adam felnézett, az arcára kiült a meglepetés.

- Szia! Tényleg velünk jössz?

Bólintottam.

- Nagyszerű. - Adam Deere pillantott. - És mi van...

Dee sietve megkerülte a terepjárót, és közben lesújtó pillantást vetett Adamre. Behuppantam a hátsó ülésre.

- Hívtatok valaki mást is?

Dee becsatolta magát, aztán hátrafordult.

- Igen, de nyugi, jó lesz. Majd meglátod.

Adam megfordult a behajtón. Hirtelen megéreztem a bizsergést a tarkómon. Képtelen voltam megállni, hátrafordítottam a fejem, hogy lássam. Daemon a verandán állt, mindössze egy farmert viselt, bár hideg volt az efféle mutatványokhoz. A vállán átvetve egy törülköző lógott. Bár elég távol volt tőlem, mégis megesküdtem volna, hogy találkozott a pillantásunk. Néztem, amíg a ház el nem tűnt szem elől, és biztos voltam benne, hogy ő is ott áll addig, amíg már nem látja a kocsit.

Előttött a pulykaméreg, amikor megláttam, *kit* hívott meg Dee. A mozi előtt Ash Thompson várt ránk. Szokásos undorkodó pillantásával mért végig, aztán besétált előttünk, még a csipőjét is riszálta feszes farmerében és tízcentis sarkú cipőjében a jeges járdán.

Én a nyakamat törtem volna.

Amilyen az én formám, Ash és Dee közé kerültem. Belesüppedtem a székembe, igyekeztem tudomást sem venni Ash-ről, úgy vártam, hogy kialudjanak a fények, és elkezdődjön a film.

- Kinek az ötlete volt, hogy zombisat nézzünk? - tudakolta Ash az ölében tartott, a saját fejénél is nagyobb kukoricás zacskó felett.

- Katyé? Végül is hasonlítanak egymásra.

- Haha! - morogtam, a popcornra bámulva. Ash fejében aligha volt annyi anyag, amin egy zombi élélhetne.

A másik oldalamon Dee és Adam kipucolta az édességes pultot. Dee éppen sajtoszószba mártott egy csokiszeletet. Eltakartam a számat, úgy öklendeztem.

- Ez gusztustalan.

- Ne szöld le — intett Dee, és hatalmasat harapott belőle. - Csoki és sajt, a két ízvilág legjobbja.

- Tudod - szólt át Ash fintorogva -, lehet, hogy most egyet kell értenem az élőhalott csajjal. Ez tényleg gusztustalan.

Összevontam a szemöldökömet.

- Ennyire rosszul nézek ki, vagy mi?

- Igen — vágta rá Ash.

- Nem - felelte ugyanabban a pillanatban Dee. Karba fontam a kezem, és belerúgtam az előttem lévő ülésbe.

- Leszarom - morogtam.

- Nos - váltott témát Adam, elnyújtva a szót -, minden rendben közted és Blake között?

Még mélyebbre süllyedtem a széken, és elharaptam egy hosszú káromkodást.

- Persze, minden szuper.

Ash horkantott.

- Hát, elég sokat vagytok együtt - sandított rám Dee, és megmártott a sajtban egy másik szelet csokit. - Biztosan minden nagyszerű.

- Nézd, én őszinte leszek - hajított be Ash egy vajas kukoricát a szájába. - Ott volt neked Daemon. *Daemon!* És én tudom, az milyen jó. Elhiheted.

A féltékenység olyan heves hullámban tört rám, hogy a légszíve-
sebben belefojtottam volna a kukoricájába.

- Az biztos.

Ash gonoszul nevetett.

- Különben el nem tudom képzelni, miért adnád fel őt *Blake* miatt. Cuki fiú, meg minden, de nem lehet annyira jó, mint...

- Hé! - vágott közbe Dee fintorogva. - Lehetne, hogy ne beszéljünk arról, miben milyen jó? Vagy különben terápiára kényszerülök. Köszönöm.

Ash kuncogva megrázta a kukoricás vödröt.

- Én csak annyit mondok...

- Nem érdekel, mit mondasz - közöltem vele, és belemarkoltam a popcornjába, részben azért, hogy lássam, milyen arcot vág erre. - Nem akarok Daemonról beszélni. Blake-vel pedig nem járunk.

- Barátok vagytok, meg kicsit több? - érdeklődött Adam.

Felnyögtem. Miért szól a mai nap egyfolytában a nem létező szexuális életemről?

- Semmi több.

Ez után végre felhagytak vele, hogy Daemonról és Blake-ről faggassanak. A film felénél a három földönkívüli felállt, és újabb adag kajával tért vissza. Megkóstoltam a sajtba mártott csokit, de pont olyan undorító volt, mint vártam. És annak ellenére, hogy Ash mel-
lé kényszerültem, jól szórakoztam. Amíg azt figyeltem, hogyan eszik

meg a zombik az emberek különféle testrészeit, minden más kiment a fejemből. Helyrerázódtak a dolgok. Mosolyogva, Deevel viccelődve sétáltunk ki a moziból. A nap már lement, a parkoló az utcalámpák és karácsonyi fényfüzerek meleg színében úszott. Egymásba karoltunk, lemaradtunk Ash-tól és Adamtól.

- Örülök, hogy eljöttél - mondta Dee halkán. — Jó volt.

- Tényleg - feleltem. - Én... sajnálom, hogy sokáig elmaradtam.

A szél Dee arcába dobta a hajfürtjeit.

- Minden rendben van veled? Úgy értem, sok minden történt, mióta ideköltöztél. És nagyon félek, hogy egyszer úgy döntesz, hogy nem akarsz már a barátom lenni, amiatt, ami vagyok, meg ami ezzel jár.

- Nem. Nem, dehogy! - nyugtattam meg sietve. - Az sem érdekelne, ha vérláma volnál. Te vagy a legjobb barátnőm, Dee.

- Mostanában nem úgy éreztem — mosolyodon el halványan. - Amúgy mi az a vérláma?

- Hát, félig láma, félig ember - nevettem. - Mint a vérfarkas.

- Ez bizarr - ráncolta a homlokát.

- Aha, tényleg.

Megálltunk Adam kocsijánál. Ash a kulcsaival babrált és a körmeit vizsgálta. Lassan újra hullani kezdett a hó, egyre kövérebb pelyhekben. Behunytam a szemem egy másodpercre, és amikor felnéztem, már el is állt. Egy szempillantás, és vége.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A MIKOR APU MÉG ÉLT, IMÁDTAM A KARÁCSONYT. Az ünnep reggelén mindketten gyerekké váltunk. Már hajnalban lesiettem, hogy a fa alatt ücsörögve várjam a szüléimét, néha órákon át. A szokásnak csak apu halála vetett véget.

Az elmúlt három évben egyedül sütöttem meg a fahéjas csigát, az édes illat belengte a házat. Amikor pedig anyu hazaért a munkából, átadtuk egymásnak az ajándékainkat.

Ebben az évben más volt.

Amikor felébredtem, a levegőben már fahéjillat lengedezett. Will egy kockás köntöst viselt, és megosztzott anyuval egy csésze kávé. Itt aludt. Ismét. Amint felfedezte, hogy a küszöbön állok, felkelt, és átölelt.

Megdermedtem, a karom idétlenül lógott a testem mellett.

- Boldog karácsonyt! - dünnyögte, és hátba veregetett. Visszamyogtam a jókívánságot, mert láttam, hogy anyu a kanapén ül, és sugárzik a boldogságtól. Aztán kibontottuk az ajándékokat, mint amikor apu még élt. Talán ez okozta a fura rosszkedvemet, amely

rajtam ragadt egész délelőtt, akármit csináltam, és mindenáron tönkre akarta tenni az ünnepet.

Anyu végül beállított minket Willel a konyhába ebédet készíteni, és felment az emeletre zuhanyozni. Will egy egész, egyben sült sonkát húzott elő a sütőből, és társalogni igyekezett, de semmi esélye sem maradt, miután felhozta *azt* a témát.

- Lesz újabb éjjeli látogatás? - kérdezte csalafinta, összeesküvő mosollyal.

Hevesebben kezdtem csapkodni a krumplit a nyomóval. Will most megjátssza a jófiút, hogy ne szidjam anyu előtt?

- Nem.

- Meg különben sem mondanád el éppen nekem, igaz? — ejtette a hőálló kesztyűket a pultra, és szembefordult velem.

Tényleg nem láttam Daemont már szombat reggel óta. Két teljes nap telt el úgy, hogy semmit sem hallottam felőle.

- Kedves srácnak tűnik. — Will kivette a tartóból azt a kést, amit Blake korábban hozzám vágott. - Bár kicsit temperamentumos. - kihallgatott, feltartotta a kést, a szemöldökét egy vonallá húzta össze. — Igaz, a bátyja is az volt.

Majdnem leejtettem a krumplitörőt.

- Dawsonról beszélsz?

- Kettejük közül ő volt a nyitottabb - bólintott Will -, de ugyanolyan lobbanékony. Úgy élt, mintha a világnak bármelyik pillanatban vége lehetne, és addig ki akarna élvezni minden percet. Daemon sosem tett rám ilyen benyomást. Ő visszafogottabb, hm?

Visszafogott? Az első pillanatban szerettem volna tagadni, de Daemon igenis állandóan... visszafogta magát. Mintha önmaga legfontosabb részét tartaná lakat alatt.

Will halkán nevetgélve belevágott a gőzölgő sonkába.

- Nagyon közel álltak egymáshoz. Azt hiszem, ez természetes a hármaskörnél. Mint a Thompson gyerekek.

A szívverésem minden ok nélkül ingadozni kezdett.

- Ez úgy hangzik, mintha nagyon jól ismerted volna őket - feleltem, és újra nekiálltam a krumplitörésnek.

Will vállat vont, és kiszedett néhány vaskos hússzeletet anyu elegáns porcelántáljára, amelyet évek óta nem vettünk elő.

- Kisváros. Szinte mindenkit ismerek erre felé.

- Soha nem beszéltek rólad. - A pultra tettem a tálat, és a tejért nyúltam.

- Semmi okuk nincs rá - lépett felém mosolyogva. - Szerintem azt sem tudják, hogy Bethany az unokahúgom volt.

A tejesdoboz kicsúszott az ujjaim közül, nekicsapódott a pult szélének és a kőre esett. A habos fehér folyadék szétömlött, de én csak álltam földbe gyökerezett lábbal. Bethany az unokahúga volt?

Will lerakta a kést, és felmarkolt egy csomó papírtörölkőt.

- A fenébe is, ez csúszik, nem?

Észbe kaptam, lehajoltam, és felszedtem a dobozt.

- Bethany az unokahúgod volt?

- Igen. Nagyon szomorú történet, biztosan hallottál már róla.

- Igen. - Felraktam a tejet a pultra, aztán együtt feltakarítottuk a tócsát. - Sajnálom... ami történt.

- Én is. — Kihajította a tejben ázó papírtörölkőt. - A húgom és a férje majdnem belehalt. Körülbelül egy hónapja költöztek el innen. Gondolom, nem bírtak már tovább itt élni, ahol minden rá emlékeztette őket. És aztán az a Cutters fiú is eltűnik, mint Bethany és Dawson... rémes, mennyi fiatalnak vész nyoma manapság.

Daemon vagy Dee sosem beszélt arról, hogy Will Bethany rokona lenne, ugyanakkor Bethanyról sem beszéltek sokat. Összezavart

ez az új viszonyrendszer, és hogy Will Simont is felhozta, ezért inkább csendben folytattam a munkát. Will country módra szerette a krumplit - hójában. Fúj!

- Van valami, amit szeretném, ha megértenél, Katy - szólalt meg Will, összefonva az ujjait maga előtt. — Nem akarom elfoglalni apád helyét.

Meglepett a témaváltás: csak bámultam rá. Ő halványkék szemével sokatmondóan visszanézett rám.

- Tudom, hogy nehéz, ha az egyik szülő távozik, de nem azért jöttem, hogy őt helyettesítsem.

És mielőtt válaszolhattam volna, vállon veregetett, és kiment a konyhából.

A sonka már a pulton hűlt, mellette a tört krumpli és a rakott tészta. Egészen addig éhen akartam halni, de apám említése elvette az étvágyamat.

A lelkem mélyén tudtam, hogy Will valóban nem az ő helyét akarja átvenni. Nem is tehetné meg senki. De azért két kövér könny-csepp gördült le az arcomon.

Az első nélküle töltött karácsonykor még sírtam, azután a következő kettőn már nem. Most talán azért sírtam mégis, mert ez volt az első igazi ünnep, amelyet anyuval és valaki mással töltöttem.

Megfordultam. A könyökömmel véletlenül megtaszítottam a kötetes tálat, az pedig lefordult a pultról. Gondolkodás nélkül fagyasztottam meg a levegőben, hogy pocsékba ne menjen az összes munkám, aztán felkaptam, és visszaraktam a pultra. Amikor visszafordultam, megláttam egy árnyékot a folyosón, éppen a konyhaajtó előtt. Elakadt a lélegzetem, mert két nehéz lépés koppant a járólapon, aztán felfelé a lépcsőn. *Will*

Vajon meglátott?

És ha igen, miért nem rontott be kiabálva, hogy hogyan állítottam meg a tálat a levegőben?

Mire karácsony másnapján felébredtem, Will már le is szedte a karácsonyfát, amivel sok, nagy fekete pontot gyűjtött be magának. Nem az ő fája volt, minek piszkálta? Félre akartam tenni azt a zöld gömböt, most meg az is ott hevert a többivel, becsomagolva, a padláson, ahova nem merek felmenni. Ez, na meg a pasas iránt amúgy is egyre növekvő ellenszenvem komoly problémákat ígért a jövőre nézve.

Látta, hogy megállítottam a tálat? Fogalmam sem volt. Lehet pusztá egybeesés, hogy egy hozzám hasonlóan átváltoztatott lány nagybátyja hirtelen rámozdul az anyámra? Valószínűtlennek tűnt. Bizonyítékom viszont nem akadt, és különben is, kihez fordulhatam volna a problémámmal? Nos, *egyvalakihez* igen.

Néhány órával az után, hogy anyu elment munkába, és néhány pillanattal az előtt, hogy elindultam volna felfelé az emeletre, megéreztem a meleg bizsergést a tarkómon. Megálltam a folyosón, lélegzet-visszafojtva vártam.

Kopogtak.

Daemon állt a küszöbön, zsebre dugott kézzel. Fekete baseballsapkájának ellenzőjét mélyen az arcába húzta, nem láttam a szemét, de érzéki ajka féloldalas mosolyra húzódott.

— Sok dolgod van?

Megráztam a fejem.

— Jössz autókázni?

- Persze. Csak hadd vegyek fel valami melegebbet. — Beszaladtam a pulóveremért és a csizmámért, aztán csatlakoztam hozzá. - Meglátogatjuk Vaughnt?

- Nem igazán. Találtam valamit. - A kocsinhoz kísért, és nem is folytatta, amíg mindketten be nem szálltunk. - De legelőször is: szép karácsonyod volt? Szerettem volna benézni, de édesanyád otthon volt.

- Jól éreztem magam. Will is velünk ünnepelt, ami fura volt. Hát neked?

- Semmi különös. Dee majdnem felgyújtotta a házat, amikor meg akarta sütni a pulykát. Ettől eltekintve nem volt túl szórakoztató. - Kifarolt a behajtóról. - Mekkora bajba keveredtéél vasárnap?

Elvörösödtem, és hálás voltam, hogy a sötétben Daemon nem láthatja.

- Leckét kaptam, hogy ne tegyem idejekorán nagyanývává anyámat.

Daemon elnevette magát, én pedig felsóhajtottam.

- Most új szabályok vannak, de semmi komoly.

- Ne haragudj! - sandított rám vigyorogva. - Nem akartam elaludni.

- Semmi gond. Hova megyünk? Mit találtál?

- Vaughn vasárnap este hazaugrott tíz percre. Követtem Petersburg határáig, az ipari parkig, ahol az évek óta üresen álló raktárak vannak. Néhány órát töltött ott, aztán elment, de két ór maradt helyette. - A fékre lépett, mert egy őz szökellt át az úton. - Valamit őriznek ott.

Megborzongtam a gondolattól.

- Gondolod, hogy Bethanyt... vagy Dawsont?

Daemon összepréselte az ajkát, és rám pillantott.

- Nem tudom, de be kell jutnom, és szükségem van valakire, aki kint figyel addig.

Ettől végre hasznosnak éreztem magam. Bólintottam.

- Mi lesz, ha az örök még mindig ott vannak?

- Nem mutatkoztak, amíg Vaughn meg nem jelent. Ő pedig már otthon van. Nancyvel - húzta el a száját. - Szerintem ezek ketten komolyan összeleledtek.

Mint anyu és Will. Kiakasztó. De legalább eszembe juttatta, amit meg akartam kérdezni.

-Tudtad, hogy anyu barátja Bethany nagybátyja?

- Nem. - Daemon homlokráncolva nézte az utat. - Nem is igazán ismertem Bethanyt. A fenébe is, egyáltalán nem akartam meg ismerkedni emberi lányokkal.

Furcsa remegést éreztem a gyomrom tájékán.

- Vagyis korábban sosem... randiztál emberi lányokkal?

- Randizni, azt nem. - Rám pillantott, mintha nem tudná eldönteni, hogyan folytassa. - Találkozzatni, azt igen.

A remegés vörösen izzó acélhuzallá változott, és körbetekeredett a belső szerveimen. Találkozzatni? Ahogy mindenki más szerint Blake és én találkozzatunk? Szerettem volna megütni valamit.

- De amúgy nem tudtam, hogy rokonok voltak.

Félretettem a féltékenységet: most nincs itt az ideje.

- Nem gondolod, hogy ez különös? Úgy értem, Bethany rokona, akire, ugye, most már hasonlítok, és az anyám körül serteptertél. Tudjuk, hogy valaki elárulta Dawsont és Bethanyt.

- Dehogynem különös, de honnan tudná, mi történt? Ahhoz először is az egész gyógyítási folyamatról kellett volna tudnia, hogy rájöjjön, mit keressen.

- Lehet, hogy téglá.

Daemon szemrehányó pillantást vetett rám, de nem felelt. Idegesített a lehetőség, hogy Will esetleg arra használja fel anyut, hogy közelebb kerüljön hozzám. A bizalmába, az ágyába férközött... megölöm.

Kis idő múlva Daemon megköszöri a torkát.

- Gondolkodtam azon, amit Matthew mondott. A DNS-ünk összekapcsolódásáról.

Minden izmom megfeszült. Mereven magam elé bámultam.

- Igen?

- Később még megkérdeztem, hogy egy ilyen kapcsolat lehetővé teszi-e az érzések átvitelét. Azt mondta, nem, de hát ezt már úgyis tudtam. Csak gondoltam, szólok.

Lehunytam a szememet, bólintottam. Tudtam én is. A kezem szorosan ökölbe szorult. Kis híján kiböktem, hogy tudom, de ha felhozom Blake-et, azzal igazán tönkretettem volna a pillanatot.

- És mi van azzal, hogy ha az egyik meghal, a másik követi?

- Hogyhogy mi van? - kérdezett vissza, de a tekintetét nem vette le az útról. - Azzal nem tudunk mást csinálni, mint hogy igyekszünk nem megöletni magunkat.

- Ennél azért többről szól ez - válaszoltam a fehér hegycsúcsokat nézve. - Igazán össze vagyunk kötve, hiszen érted. Végleg.

- Tudom - felelte halkan.

Ehhez nem volt mit hozzátenni.

Éjfél körül értünk az elhagyott ipari parkhoz. Először csak elhajtottunk előtte, hogy lássuk, nem várakoznak-e ott más kocsik. A fehér hóval borított mező szélén három épület állt egymás mellett: az egyik alacsony, egyenes, téglából rakva, a középső viszont emeletes volt, és akkora, hogy egy Jumbo Jet is elfért volna benne.

Daemon az épületek mögött állt meg, két nagyobb bódé között, orral az egyetlen kijárat felé. Leállította a motort, és felém fordult.

-

Oda kell bejutnom - intett a magasabb épület felé. - Maradj a kocsiban, amíg bemegyek! Valakinek örködnie kell. Fogalmam sincs, mi vár bent.

Félelem hasított belém.

- Mi van, ha valaki van ott? Veled akarok menni.

- Tudok vigyázni magamra. Te maradj itt! Így biztonságos.

- De...

- Nem, Katy. Maradj itt! Küldj egy SMS-t, ha valaki behajt! -

Azzal már nyitotta is a kocsiját. - Kérlek!

Nem maradt más választásom. Ott maradtam, Daemon pedig kiszállt. Oldalra fordulva néztem, ahogy eltűnik az épület mellett. Kifújtam a levegőt, amit ösztönösen tartottam vissza, és újra előrefordultam, figyeltem a főutat.

Mi van, ha Bethanyt tartják itt fogva? A fenébe, mi van, ha *Dawsont*? Fel sem tudtam fogni, mit jelentene ez. Minden megváltozna.

Összedörzsöltem a kezemet, előrehajoltam, úgy figyeltem. A gondolataim vissza-visszatértek Willhez. Ha téglá, nekem lőttek. Szinte biztos, hogy látta, amikor az erőmet használtam, de ha beépített ügynök, miért nem futott azonnal a minisztériumhoz?

Valahogy nem állt össze ez a kép.

A kocsiját gyorsan hűlt, látszani kezdett a leheletem. Még csak tíz perc telt el, de egy örökkévalóságnak éreztem. Mit csinál Daemon, tárlatvezetésre vár?

Mocorogni kezdtem, hogy felmelegedjek. A távolban megpillantottam két autólámpa fényét. Visszafojtottam a lélegzetemet.

Kérlek, menj tovább! Kérlek, menj tovább!

Az autó lelassított az ipari park bejáratánál. Zakatoló szívvel ismertem fel, hogy egy fekete Expedition az.

- Bassza meg! - morogtam, előhúztam a mobilomat, és elküldtem Daemonnek az üzenetet. *Társaságunk van.*

Amikor azonban nem válaszolt, és fel sem bukkant a raktár ajtajában, egyre idegesebb lettem. Az Expedition eltűnt a szemem elől, valószínűleg leparkolt elől. Oldalra hajoltam az ülésben, úgy kapaszkodtam a bőrhuzatba, hogy belefájdultak az ujjaim.

Daemon még mindig sehol.

Csak a biztonságomat tartotta szem előtt, de sem ez, sem a félelem nem tarthatott vissza attól, hogy a segítségére siessek. Mélyen beszívtam a hideg levegőt, kiszálltam, és csendben becsuktam a koci ajtaját magam mögött. Végig szorosan az épület oldalánál, az árnyékok rejtekében lopóztam végig, el a hatalmas, lelakolt rakodóállások mellett. Ablakot nem láttam, csak egy vasajtót: megpróbáltam benyitni, de zárva volt. Az ajtókeret felett valami kerek és csillogó kidudorodott a téglából, de a holdfényben nem tudtam megállapítani a színét. Hátranéztem. A rakodóállások ajtaja felett is láttam egy-egy ugyanolyan akármit.

Az épület sarkánál lekuporodtam, óvatosan kidugtam a fejem, hogy felmérjem a terepet. Senkit sem láttam. Még mindig szorongva továbbindultam a fal mellett. Odébb feltűnt egy ajtó. Daemon vajon ott ment be? Az ajkamba harapva közelebb óvatoskodtam.

A szemem sarkából láttam, hogy valami megmozdul. Visszafojtottam a lélegzetemet és a téglafalhoz lapultam. Az épület másik sarkánál két feketébe öltözött férfi jelent meg halkán beszélgetve. Narancsszín cigarettaparázs ragyogott fel, aztán fényes ívben elröppent, és a földre hullott.

Csapdába estem.

A jeges rémülettől elakadt a lélegzetem, úgy, hogy szinte beleszédültem. Minden izmom görcsösen megfeszült. Lassan oldalra fordítottam a fejem. Akkor a magasabb - amelyik dohányzott - felnézett, és azonnal tudtam, hogy meglátott.

- Hé! - kiáltotta. - Állj meg!

Hát persze. Ellöktem magam a faltól, és rohanni kezdtem. Csak néhány lépésnyire jutottam, amikor meghallottam az újabb kiáltást.

- Állj, vagy lövök!

Lefékeztem, felemeltem a kezemet. Szaggatott lélegzetvételeimtől fájdalmasan lüktetett az oldalam. *Francha. Francha. Francha.*

- A kezed maradjon a levegőben, és fordulj meg! - parancsolta a dohányzó férfi.

Engedelmesen sarkon fordultam. Néhány lépésnyire álltak tőlem, mindkettejük kezében sima vonalú, fekete fegyver, egyenesen felém irányozva. Úgy voltak öltözve, mint a légiósok, teljes harci felszerelésben. Jézusom, mibe botlott bele Daemon?

- Ne mozdulj! - ismételte az alacsonyabbik, és óvatosan közelebb lépett. - Mit csinálsz te itt?

Összeszorítottam a számát. A félelem felszabadította bennem a Forrás hatalmát. Részegítő fény folyt az ereimbe, elektromosság patogott a ruhám alatt, minden apró szőrszálam égnek állt. Az erő szinte követelte, hogy szólítsam elő, használjam fel. Csakhogy annál feltűnőbbben le sem leplezhetném magam.

Az alacsonyabb még közelebb lépett.

- Mit keresel itt? - tudakolta.

- Én... eltévedtem. Az autópályát kerestem.

A dohányzó férfi a társára nézett.

- Lószart! - közölte. A szívem majdnem kiugrott a helyéről, de visszafogtam a Forrás erejét.

- Komolyan. Azt hittem, ez valami ilyen izé, ilyen turistaközpont. Rossz lehajtóra kanyarodtam.

Az alacsonyabbik lejjebb eresztette a fegyverét.

- Az autópálya kilométerekre van innen. *Nagyon* rossz lehajtót választottál.

Lelkesen bólogattam.

- Nem idevalósi vagyok. Minden út meg tábla tők egyforma. A falvak is tők egyformák - magyaráztam tovább, játszva az ostoba csaj szerepét. - Moorefieldbe akartam eljutni.

- Hazudik - köpött ki a dohányos. Minden reményem összeomlott.

A dohányzó pasas közelebb lépett, ő azonban nem eresztette le a fegyverét. Fél kezét felém nyújtotta és megérintette az arcomat. A keze bagótól és fertőtlenítőtől bűzlött.

- Nem érted? - Az alacsonyabb visszatette a pisztolyát a combjára erősített tokba. - Eltévedt. Te meg paranoid vagy. Gyerünk, kislány, húzz el innen!

Amaz csak mordult egyet válaszul, és a társára sem nézve megfogta a másik orcámat is. Valami meleg és éles volt a tenyerében. A félelemtől az egekbe szökött a pulzusom. Kés?

- Eltévedtem. Esküszöm...

Izzó, metsző fájdalom hasított az arcomba, majd végigcikázott a nyakamon és a vállamon. Sikolyra nyitottam a számat, de egy hang se jött ki rajta.

Hullámokban jött a kín, a látóterem széle elsötétült. Összegörnyedtem, elszakadva attól a *valamitől* a kezében.

- Jesszusom! - hallottam az alacsonyabbik fickó riadt hangját. - Igazad van. Ez is *közülük* való.

Térdre estem. A fájdalom lassan csillapodott, tompa sajgás maradt utána mélyen a bőröm alatt. Zihálva az arcomhoz emeltem a kezemet, azt vártam, hogy eleven sebet tapintok majd, ám csak melegséget éreztem.

- Megmondtam. - A dohányzó férfi megragadta a karomat és megrántott. Felkaptam a fejemet, mire a pisztolya csövét a homlokomhoz nyomta. - Ez a kaliber csúnyább munkát végez, szóval alaposan gondold meg, mit válaszolsz! Ki vagy te?

A rettegéstől megdermedtem, megnémultam. A karomnál fogva megrázott.

- Felelj!

- Én... én...

- Mi folyik itt? - kérdezte egy új hang az örök háta mögül. A támadóm odébb lépett. Összeszorult a szívem. Vaughn volt az.

- Itt ólálkodott, amikor elkaptuk - jelentette a dohányos büszkén, mintha az évszázad harcsáját akasztotta volna horogra. - *Közülük* való.

Vaughn komor arccal elém lépett, sűrű bajsza a légzése ütemére megmegreszketett.

- Szép munka volt. Innentől átveszem.

Elakadt a lélegzetem. Vaughn bentről jött, onnan, ahova Daemon indult. Vajon elkapta Daemont? Tett vele valamit? Ha igen, az teljes egészében az én hibám. Én szóltam neki, hogy láttam Bethanyt. Igaz, nem én irányítom a lavinát, de én indítottam el a hegycsúcsról.

- Biztos benne? - kérdezte az alacsonyabbik őr. Vaughn bólintott, lenyúlt és a másik karomnál fogva talpra emelt. - Már egy ideje kinéztem magamnak.

- A ketrecek már biztosan készen vannak - vetette közbe a dohányzó pasas, és vonakodva eleresztett. - Jó sok időbe telt, mire ez az izé működésbe lépett. Lehet, hogy meg kellene kétszerezned az erejét.

Ketrecek? A szó hallatán kiszáradt a szám. Az alacsonyabbik összehúzott szemmel méregetett.

- Mi fogtuk el. Nem járna ezért nekünk valami jutalom?

- Jutalom? - kérdezett vissza Vaughn fenyegetően. A dohányzó pasas felnevetett.

- Aha, mint a másiknál. Az pokolian megérte. Hushernek nem fog feltűnni, ha nem teszünk benne nagyobb kárt.

Mielőtt felfoghattam volna, mit mond, Vaughn félrelökött, de olyan erővel, hogy elvesztettem az egyensúlyomat, és elestem. Aztán a magasba lendítette a kezét; a karja körül villám fénye lobbant, vörösesfehéren pulzálva borította be az egész testét, amíg végül nem volt más, csak fény.

Levegőért kaptam. Nem Vaughn volt. Hanem Daemon.

- A picsába! - kiáltotta a dohányos, és a fegyvere után kapott. - Átvert minket!

Daemon lecsapott rá. A férfit méterekkel lökte hátra az elektromos kisülés, aztán a villámív irányt változtatott, és az alacsonyabbikba csapott. Ő az épület falának vágódott. Borzalmas reccsenés hallatszott, és az őz füstölgő ruhában csúszott le a földre. Még egyszer megremegett, aztán az arca *hamuvá* vált.

- Istenem... - suttoztam.

Enyhe szellő kavarta fel a levegőt. A két őz porként, pernyeként, apró darabkákban szállt el, amíg végül semmi sem maradt belőlük. Altkor Daemon fénye is elhalványult, visszavette emberi alakját.

Vártam, hogy kiakad, amiért nem maradtam a kocsiban, de csak megfogta a kezemet, és gyengéden talpra segített. A sapkája még

mindig eltakarta a szemét, de azt láttam, hogy az ajkai még most is ugyanolyan keményen, hajthatatlanul préselődnek össze egyetlen vonallá.

- Tűnjünk el innen!

Tökéletesen egyetértettem.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

ANAPPALINK KANAPÉJÁN ÜLTÜNK, egymással szemben, törökülésben. Daemon egy bögre forró kakaót adott a kezembe, de az sem tudta kiűzni belőlem a hideget. Újra és újra magam előtt láttam, ami történt, a hamuvá égő férfiakat. A hirosimai atombombáról szóló dokumentumfilmekre emlékeztetett: a forró légnyomástól ott is elporladtak az emberek, csak az árnyékuk maradt meg a falon.

Kivittük a kocsijukat az erdőbe, Daemon pedig kiégette: szinte semmi nem maradt belőle. Megsemmisítettük a bizonyítékot, ami ránk utalt volna, de a két ór hiánya előbb-utóbb feltűnik majd, és kérdezősködni fognak utánuk. Főleg a családjuk. Mert volt családjuk...

Bár a baseballsapka azóta a dohányzóasztalon kötött ki, ám Daemon szeméből még mindig nem tudtam semmit kiolvasni. A viszszaúton is végig hallgatott.

Rákulcsoltam az ujjaimat a bögrére.

- Daemon... minden rendben?
- Aha - bólintott.

Kortyoltam egyet, félig lehunyt szemmel néztem rá.

- Mi volt odabent?

Egy pillanatra lehunyta a szemét és megdörzsölte a tarkóját.

- Az első néhány helyiségben semmi. Irodák. De az látszott, hogy rendszeresen használják a helyet. Üres kávéscsészék, teli hamutartók... és aztán, amikor beljebb értem, ott voltak a ketrecek. Körülbelül tíz. Az egyikben nemrég még volt valaki.

Felkavarodott a gyomrom.

- Tényleg úgy gondolod, hogy oda bezártak... valakiket?

- Luxeneket? Igen. És talán hozzád hasonlókat is. - A térdére ejtette a kezét. - Az egyik fülke padlóján odaszáradt vért láttam, és mindegyikben bilincsek és láncok voltak valami sötétvörös réteggel bevonva, amilyennel még sosem találkoztam.

- Én is láttam valamit, kint, az ajtók felett. Fénylett, és feketének tűnt a sötétben. - Félretettem a bögrét. - Aztán az a pasas valamit az arcomhoz nyomott. Jézusom, az pokolian fáj! Lehet, hogy te is azt láttad?

Daemon lebiggyesztette szép, szabályos ajkait.

- Hogy érzed magad?

- Teljesen jól vagyok — legyintettem. - Láttál még valami mást is?

- Nem maradt időm, hogy az emeletre is felmenjek, de az az érzésem, hogy ott... hogy ott valami van. - Gyors, kecses mozdulattal felállt, és összekulcsolta a kezét a háta mögött. - Vissza kell mennem.

A tekintetemmel követtem, ahogy fel-alá járkált.

- Túl veszélyes, Daemon! Az emberek rá fognak jönni, hogy eltűntek az örök. Nem mehetsz vissza!

Villámgyors mozdulattal szembefordult velem.

- Lehet, hogy ott a bátyám, vagy valami, ami a nyomára vezet. Nem hagyhatom ennyiben, csak mert túl veszélyes!

- Megértem. - Én is felálltam, és ökölbe szorítottam a kezemet.
De mi hasznára leszel Dawsonnak... vagy Deenek, ha téged is elkapnak?
- Daemon hosszan meredt rám.
- Akkor is tennem kell valamit.
- Tudom, de alaposabban ki kell tervelni, mint az eddigi akcióidat.
- Nem törődtem a szemében fellobbanó bosszúsággal. - Ma este el is foghattak volna.
- Nem magam miatt aggódom, Kat.
- Hát ez elég baj!
- Nem vettelek volna be téged, ha tudom, hogy megfutamodsz
- vágta a fejemhez.
- Megfutamodok? - Az éjszaka történtek minden érzésemet fokozták. Összevissza kavargott bennem az egész, pillanatok választottak el tőle, hogy kiboruljak, és zokogva bebújjak egy sarokba. Talán még ringattam volna is ott magam. - *Én* vettelek be téged. Én láttam meg Bethanyt.
- Én meg beleegyeztem, hogy velem gyere. - Fújt egyet, majd átfuttatta az ujjait kócos haján. - Ha a kocsiban maradtál volna, lett volna időm átfésülni a felső szinteket.
- Leesett az állam.
- Elkaptak volna odabent! Azért mentem utánad, mert nem választottál az üzenetemre! Ha a helyemen maradtam volna, mostanra mindketten egy ketrecben lennénk!
- Erre halványan elpirult, és félrenézett.
- Na, jó. Mindketten idegesek vagyunk. Ne beszéljünk ma már erről. Aludj, pihenj, mit tudom én!
- Nem akartam annyiban hagyni a témát, de volt igazság a szavaiban. Karba tettem a kezemet.

- Hát, jó.

Rám pillantott, felkapta a sapkáját, és már indult is, de a kanapé sarkánál megállt. Megremegett a válla.

- Még sosem öltem embert ezelőtt - suttogta.

Egyszerre megértettem, miért ennyire zaklatott: nem csak a tehetlenség érzése rágt a belülről.

Nagyon szerettem volna megnyugtatni, megérinteni. Felé nyúltam, a karjára tettem a kezem.

- Minden rendben.

Lerázta a kezemet, az arca dühös grimaszba torzult.

- Nincs *rendben*, Katy. Megöltem két embert. És ne... ne csinálj semmit!

Összerezzenem: a rendes nevemet hallani bántóbb volt, mint a mozdulata. A következő pillanatban már ott sem volt, csak a bejáratí ajtó csukódását hallottam.

Arcomat két kezembe tettem, és az ajkamba haraptam, olyan erősen, hogy fémes ízt éreztem a számban.

Daemon nem megy vissza ahhoz a raktárhoz. Soha többé.

Még saját magamat sem bírtam meggyőzni erről.

Nem egykönnyen aludtam el aznap éjjel, és másnap egész nap feszülten mászkáltam, olyan voltam, mint egy túlhúzott íj. Ki-kilestem a felhajtóra, ott áll-e még Daemon kocsija — bár anélkül is simán kifuthatott volna a raktárig, meg vissza, mégis, a terepjáró látványa kicsit megnyugtatott.

A téli szünetből hátralévő napok lassan teltek. Egyfolytában azt vártam, hogy a rohamosztagosok rám törnek az ajtót, és üvöltve

követelik a vallomásomat a társaik eltűnéséről. De semmi se történt. Aztán szilveszter előtt egy nappal Dee ugrott át.

- Tetszik az új csizmám? - nyújtotta felém karcsú lábát. A csizma fekete volt, bőr, magas szárú, elegáns sarokkal. - Daemontól kaptam.

- Gyönyörű. Hányas a lábad?

Dee kuncogott, és egy nyalókát dugott a szájába.

- Na jó, mielőtt nemet mondasz, Ash-sel már megbeszéltem.

- Mit beszéltél meg? - néztem rá értetlenül.

- Holnap bulit rendeznek náluk. Csak mi megyünk, páran.

Daemon is ott lesz.

- Izé, nem hiszem, hogy Ash szeretne engem ott látni.

- De, minden oké. — Dee úgy repdesett a nappaliban faltól falig, mint egy csapdába esett pillangó. - Megígérte, hogy nem lesz tuskó. Szerintem kezd megkedvelni téged.

- Mint a benőtt lábkörmöt - morogtam. Szédültem, ha Deere néztem. - Nem is tudom.

- Jaj, Katy, ne már! Ha akarod, még Blake-et is meghívhatod.

- Na, őt aztán nem - fintorogtam. Dee megtorpant, leeresztve a nyalókát.

- Gondjaitok vannak? - kérdezte reménykedve.

- Tudod, ha járnánk, most nyugós lennénk, amiért ennek ennyire örülsz, de mivel *nem* járunk, semmi baj.

- Akkor mi van köztetek? — kérdezte gyanakodva.

- Semmi - sóhajtottam. Dee egy percig csak forgatta a szájában a nyalókáját.

- És a bátyámmal sincs köztetek semmi. Igaz? Minden ok nélkül ólálkodik a ház körül.

Elhúztam a számat.

- Dee...

- Katy, ő a testvérem. Szeretem. Te meg a legjobb barátnőm vagy, még ha mostanában nem is viselkedtél úgy. - Elvigyorodott, aztán folytatta. - Most az üllő és a kalapács között érzem magam. Tudom, egyikőtök sem tehet róla, de... szeretném, ha mind a kerten boldogok lennétek.

Hogy lyukadtunk ki ehhez a témához?

Sóhajtvá leültem.

- Dee, ez tényleg bonyolult.

- Annyira nem lehet bonyolult - felelte. Mintha csak Lesát hal-
lottam volna. - Bírjátok egymást, és igen, tisztában vagyok vele, hogy
Daemon nagy kockázatot vállal, ha veled kezd járni, de hát ő vállalja. —
Mellém huppant, éreztem a bőre alatt vibráló energiát. - Különben is,
szerintem beszélgetek kellene... vagy nem is tudom, engedni a
szenvédélynek.

Elnevettem magam.

- Krisztusom, ezt most komolyan mondtad?

Dee is vigyorgott.

- Na, jó, velünk jössz holnap este?

Nagyon szerettem volna látni a Thompson-házat - úgy sejtettem,
csupa luxus és csillogás —, de ez még kevés volt a döntéshez.

- Meggondolom.

- Megígéred? - bökött oldalba a könyökével. - Boldoggá tennél,
ha eljönnél.

A parti mindenképpen jobban hangzott, mint amit terveztem, vagyis
hogy nem csinálok semmit. Dee még egy rövid ideig ma-
radt, kölcsönkért pár könyvet, aztán elfutott. Vacsoraidőben beáll-
lított Will néhány doboz kínai kajával. Nem utasítottam vissza az ételt,
de beszélgetős hangulatban sem voltam. Anyu a szerelme jelenlététől
megrészegülve szinte lebegett a konyhában.

Amikor elmentek, lehevertem olvasni. Befejeztem egy blogturnés könyvet, és belekezdtem egy másikba, amelyikhez nem adtak határidőt. Jó volt, hogy végre volt időm olvasni, megnyugtatót, és úgy éreztem, a régi Katy lassan visszatér. Nem a félénk lány, hanem az, aki megteszi, amit akar, mert attól érzi jól magát.

Tíz óra tájban leraktam a könyvet, fontolóra vettem, ne nézzek-e át Daemonhöz. Visszamegy a raktárházhoz nélkülem? Jó esélyt láttam rá, hogy igen.

Hogy eltereljem a figyelmemet, beléptem egy helyi híroldalra a neten, és átfutottam, azt keresve, említették-e a két ór eltűnését, egyik napról sem találtam semmit.

Csak amikor elértem a friss hírekhez.

A *Charleston Gazette* főcíme így szólt:

A VÉDELMI MINISZTERIUM
KÉT ALKALMAZOTJA ELTŰNT
UTOLJÁRA PETERSBURG KÖRNYÉKÉN LÁTTÁK ŐKET

Lélegzet-visszafojtva olvastam végig a cikket.

Robert McConnel és James Richardson tiszteket utoljára Petersburg közelében látták, december 26-án. Azóta nem adtak magukról életjelet. A minisztérium nem közölt részleteket a Grant megyében folytatott tevékenységét illetően, azonban arra kéri az állampolgárokat, akik látták a tiszteket, vagy bármiféle információval rendelkeznek, jelentkezzenek az információs vonalon.

A cikk alá két képet illesztettek be. Azonnal felismertem őket. bezártam a lapfület, és megnyitottam egy keresőt. Nancy Husher

nevére nem adott ki semmit. A dohányos pedig biztosan az ő vezetéknévét mondta... és azt, hogy nem lesz baj, ha csak kicsit tesznek benne kárt.

Megborzongtam.

Azt hittem, legalább valami minisztériumi anyagot találok, de a nő gyakorlatilag nem létezett a világhálón. A következő keresésem tárgya anyu pasija volt. Több oldal is említette: számos orvosi díjat nyert el, de semmi sem utalt a rokoni kapcsolatára Bethanyvel. Az egyik cikk azonban keserű ízt hagyott a számban.

A HELYI ORVOS LEGYŐZTE A LEUKÉMIÁT,
MOST A GRANT MEGYEI ÚJ RÁKGYÓGYÍTÁSI CENTRUM LÉTESÍTÉSÉT
TÁMOGATJA

Átfutottam az írást. Valóban Willről szólt, még egy képet is mellékeltek, ami alighanem a kezelések során készülhetett: ismerős volt csontsoványsága. Nem mertem elhinni. Anyu tudja vajon? Már-mint, a rák nem ok rá, hogy ne találkozzon valakivel, de mindazok után, amin keresztülment apuval? Képes lenne még egyszer végigcsinálni, ha a betegség újra támad?

És ha a végén én is megkedvelem a pasast? Ha kiderül, hogy nem téglá, én képes lennék rá?

Képtelen voltam végiggondolni az új szempontokat, inkább visszatértem az amatőr nyomozáshoz, csak előbb csináltam magamnak egy bögre kakaót.

A billentyűzet fölé emeltem az ujjaimat, de tétováztam. Belepirtultam a bűntudatba, de végül behúzott nyakkal rákerestem Blake Saunders nevére. Azzal nyugtattam magam, hogy csak a régi blogját akarom megnézni, mert nem adta meg a címét.

Az első néhány link egy sportoló egyetemistáról szólt, az oldal alja felé azonban megtaláltam a szülei haláláról szóló hírt is. Megnyitottam, és elolvastam a végtelenül szomorú hangvételű sorokat az anyjáról, apjáról és a testvéréről. Brutális betörésnek könyvelték el.

Még néhány hasonló oldalt találtam, aztán a szülők gyászjelentését is feldobta az oldal. A Santa Monica Napfényes Dombjai nevű temetőben feküdtek. A fejemet ingatva kortyoltam a kakaómból. Ki a fene nevez el egy temetőt Napfényes Domboknak?

A temető weboldalán kép is volt a családról. Blake és a húga gyerekként is cuki volt. Egy hintán kapták le őket: elszorult a torkom a fotók láttán. A kislány túlságosan fiatal volt, a halála pedig bizonyosan szörnyű.

Visszanyeltem forró könnyeimet. Sosem láttam a gyereket, mégis felzaklatott az eset. Egyszerűen nem volt tisztességes, nem volt helyes. Persze a halál ritkán tisztességes vagy helyes, de akkor is.

Végiglapoztam a többi képet, és megálltam Blake apjának egy régebbi fotójánál. Mogyorószínű szeme, kedves mosolya a fiára emlékeztetett. Mellette egy furcsán ismerős férfi állt: a vonásaik részben megegyeztek, de a másik férfi arca kerekesebb volt.

Néhány kép alá szöveget is illesztettek, ez alá éppen nem. Sietősen továbblapoztam, amíg nem találtam egy nyári családi programról készültet.

Közel hajoltam a képernyőhöz, aztán gyorsan leraktam a bögrét, mielőtt elejtettem volna. Elakadt a lélegzetem, mert ezen a képen már tisztábban láttam a férfit, aki Blake apjára hasonlított. A kezét az ifjú Blake vállán nyugtatta, drótszálú, világosbarna bajusza alól mosolygott a kamerába. A kép alatt ott állt a neve is.

Brian Vaughn.

Összezavarodtam. Visszakattintottam a gyászjelentésre. Brian Vaughn az elhunyt családfő mostohatestvéreként szerepelt a gyászolók listáján.

Döbbenet, reszketegen felnevettem. Felálltam, körbepillantottam a szobában, bár magam sem tudtam, mit szeretnék felfedezni. Szinte sokkos állapotban próbáltam visszafojtani kitörni készülő dühömet.

Blake egy minisztériumi tisztviselő rokona.

Micsoda véletlen!

Mérgesen fújtatva fel-alá kezdtem járkálni a nappaliban. Az agyam ösztönös része győzködni próbálta a logikus felét, hogy csak egybeesésről van szó, hogy ez egy *másik* Brian Vaughn, aki a védelmis emberre hasonlít. De a fájdalmas tény, hogy átverték, hogy egyenesen a minisztérium kezére játszottam magam...

A rokonsága megmagyarázta, honnan tud Blake ilyen sok mindent a luxenokról és a megváltoztatott emberekről, hogy miért kérdezte annyiszor, ki gyógyított meg, hogy mennyire felelőtlen és veszedelmes dolgokat csinált a gyakorlás alatt. Én meg még csak azt se tudtam, hol él.

De azt igen, hol él Vaughn.

Már nyúltam volna a kocsikulcsaimért, de aztán meggondoltam magam. Nem mehetek Vaughn házához. Mit csinálnék ott? Rátörném az ajtót? Az rosszabb lenne, mint Daemon átlagos tervei.

Kérjem Daemon segítségét? Vagy hagyjam az ügyet, amíg ki nem derítek valami biztosabbat? Hátradőltem, és felhúztam a térdemet. Tényleg ilyen könnyű engem átejtetni? Végig olyasvalakivel dolgoztam, aki a minisztérium embere?

Percekig csatázott bennem a düh és a félelem. A kocsikulcsomat néztem. Vaughn nem volt otthon, Blake pedig *állítólag* elutazott a

városból iskolakezddésig, hogy a *nagybátyjával* meglátogassák a család többi tagját. íme, a tökéletes alkalom, hogy megtaláljam a megdönthetetlen bizonyítékot rá: Blake a védelmiseknek dolgozik.

- A pokolba vele! - kiáltottam fel végül, és talpra ugrottam. A düh életre kelt a bensőmben, és vörösesfehér fénnel színezett át mindent. Egy része saját lényem ellen irányult, de a nagyobbik fele más célt talált. Blake a *házunkban* járt, beszélgetett az *anyámmal*, kicsalta a *bizalmamat*, és *megcsókolt*. Az árulás fájdalma mélyre hatolt, és tudtam, heget hagy majd a lelkemen.

Daemon az utolsó, akihez ezzel fordulhatok. Ha Blake valóban a védelmisek embere, Daemont inkább távol kell tartanom tőle - legalábbis, amíg biztosra nem vehetem, hogy nem száll el, és nem csinál valami őrültséget, mármint még nagyobb, mint amit én szándékoztam.

Elegem volt a gondolkodásból. Fogtam a pulóveremet, belebújtam, zsebre raktam a kulcsaimat és a telefonomat, azzal kisiettem a házból.

Életemben már nagyon sok hülyeséget csináltam. Például meg-simogattam azt az oposszumkölyköt, vagy kirohantam a teherautó elé. Egyszer jól berágtam a könyvkalózokra, és kitettem a blogomra egy nagyjából értelmetlen felhívást is.

De azért ez alighanem minden eddigit felülmúlt.

De amikor felhajtottam az autópályára, és elfehéredő ujjakkal markoltam a kormányt, már más ember voltam. Ha kell, képes vagyok szétrúgni néhány segget, és nem hagyom, hogy Blake megússza.

Vaughn házatól kétutcányira parkoltam le, és kiléptem a hószagú, jéghideg éjszakába. Felrántottam a kapucnimat, a kezemet a pulóver kenguruzsebébe dugtam, és visszagyalogoltam Vaughn otthona felé. Feltűnt, hogy nemrég még én rágtam Daemon fülét, amiért

tervek nélkül rohan bele efféle helyzetekbe, de mostanra megértettem, hogy bizonyos helyzetekben igenis szükség van egy adag átgondolt ostobaságra.

Mint most is.

A ház üresnek tűnt. Hátulról közelítettem meg: szerencsére a szomszédoktól sem kellett tartanom. Az egyik épület előtt árverési hirdetőtábla állt, a másik egyszerűen sötétbe burkolózott. Apró pelyhekben hullani kezdett a hó, amikor a ház bejárata felé óvakodtam. A lélegzetem párafelhői csak lassan oszlottak szét.

A felhajtón nem állt autó.

Tudtam, hogy ettől bent még lehetnek emberek. Tétováztam, mitévő legyek; nem azért jöttem el idáig, hogy megbámuljam kívülről. Be akartam hatolni, meg akartam találni a bizonyítékot, amely Blake-et Vaughnhoz köti, és mindent meg akartam tudni Dawson és Bethany hollétéről.

Visszamentem hátra, és megpróbálkoztam az ajtóval. Zárva volt, ahogy arra számítottam is, de korábban Blake és Daemon is említette, hogy a zárat egyszerű megpiszkálni. Gyerekjáték.

Persze a riasztórendszer már más dolog.

Nekitámaszkodtam az ajtónak, lehunytam a szememet, és magam elé képzeltem a zárszerkezetet. Statikus elektromosság száguldott végig a karomon, majd az ujjaim hegyén át a fémbe szivárgott. Az elforduló zár zördülése olyan hangosnak tűnt, mint egy atom-bomba robbanása.

Kivártam egy szívdobbanásnyit, hogy felkészítsem magam arra, ami az ajtón túl fogadhat. Ha valaki van bent, meg kell védenem magam. A gondolat, hogy megsebesítsek, esetleg megöljek valakit, felzaklatott, de tudtam, akárkivel találkozom, ő azonnal bezárna egy ketrecbe engem, ha tehetné.

Elismételtem magamnak, hogy képes vagyok rá, aztán benyitottam, és óvatosan beléptem a konyhába. A tűzhely felett egy lámpa világított, halvány fénybe borítva a helyiséget. Becsuktam az ajtót és mélyet lélegeztem. *Micsoda örültség!*

Lassan, mintha tojásokon lépkednék, nekiindultam, és nagyon örültem, hogy vékony talpú csizma van rajtam. A félénk Katynek ezennel vége, a mai műsorszám a jó öreg betöréses lopás.

A pulóverem ujjába húztam és ökölbe szorítottam a kezemet. Végigmentem a folyosón: az ebédlőben mindössze egy feltekert hálósákot láttam a padlón. A nappaliban két fotel állt a fal mellett, tévé sehól. Azokra a modellházakra emlékeztetett, ahol semmi sem igazi. Kísérteties volt.

Lélegzet-visszafojtva, lassan felóvakodtam az emeletre. Olyan volt, mint egy szellemház, hiányoztak belőle az otthonokra jellemző szagok, a maradék étel, a parfüm. Üresség terjengett benne.

Az emeleten egy fürdőszoba volt, azt nemrég használhatták. A mosdó szélén egy hajszelés tégely és két fogkefe hevert.

Kavargó gyomorral fordultam ki a fürdőből. Minden hálószoza ajtaja nyitva volt, mindenhol egy-egy ágy és egy-egy szekrény. Mind üresen.

Az utolsó szoba a folyosó végén valami irodaféle lehetett: az is csupaszon tátongott, a közepén álló, hatalmas íróasztalt leszámítva, rajta egy monitorral, amelyhez viszont nem volt: csatlakoztatva számítógép. Megkerültem az asztalt, és kihúztam a középső fiókot. Semmi. Végignéztam az oldalsókat is, egyre idegebben, mert mind üresnek bizonyult. Végül kirántottam az utolsót.

- Jackpot - tuttogtam.

Kiemeltem a vastag, nehéz irattartót, óvatos mozdulattal leraktam az asztalra és kinyitottam. Képek százai tárultak elém.

Remegő kézzel, zúgó füllel lapozgattam végig oldalról oldalra. Kép rólam, amint rövid ujjúban sétálok a kocsim felé az iskola előtt. A Smoke Hole előtt is lefotóztak: Deével ülünk az első ablak mellett, aztán az ajtó felé indulunk, a karom gipszben, Dee pedig nevet valamin. Egy csomó kép ábrázolt még minket együtt: az iskolában, *a saját verandánkon*, Dee kocsijában. Még azt is lekapták, amikor összeöleleztünk a FOO LAND előtt, az első találkozásunk után.

És készültek képek Daemonról is: éppen felcsattan valamiért, és megkerüli a kocsiját, a kulcsa a kezében. Vagy az ajtajuk előtt áll, ing nélkül, farmerben, én pedig a lépcsőről bámulom.

Kivettem egyet a többi közül, és feltartottam, hogy jól megnézhessem az ablakon beszűrődő halvány fényben. A tó szélén álltam, a kétrészes, piros fürdőruhámban. Oldalra fordítottam a fejem, Daemon viszont engem nézett, és mosolygott, őszinte mosollyal. Nem tudtam róla. Akkoriban nem is sejtettem, hogy néha mosolyog a társaságomban.

Úgy ejtettem le a képet, mintha megégetett volna, és úgy is volt, ha nem is testileg.

Rengeteg fotót gyűjtöttek össze, attól a naptól, hogy megérkeztem ide, egészen mostanáig. Még anyut is dokumentálták, amikor munkába indult, néha Willel, néha nélküle. Blake-ről és rólam viszont nem volt kép.

De a legdurvább, amitől majdnem összezsugorodtam, az a kép volt, amely Daemont ábrázolta, akkor éjjel, amikor kihalászott a tóból, és hazavitt. A kép sötét volt, szemcsés, de azért ki tudtam venni a fehér hálóingemet, ernyedten lógó karomat, és a feszült figyelmet Daemon arcán, ahogy fellép a veranda lépcsőjére.

Lehet, hogy most is figyelnek?

Ezt inkább végig sem gondoltam. Az az érzés, hogy behatoltak a privát szférámba a csontomig hatolt. A kezdetektől fogva figyeltek minket. Szerettem volna magammal vinni az összes képet, és elégetni. A félelem helyét most már düh vette át. Ki jogosította fel őket erre?

A nyelvemen éreztem a dühöm ízét, de tudtam, hogy nem vihetem el a fotókat. Visszatettem őket a helyükre, a mappát a fiókba löttem. Reszketve egyenesedtem fel.

A fiók borítása a sarokban felkunkorodott. Hátrébb toltam a mappát, benyúltam a fiókba, és addig tapogatóztam, amíg meg nem találtam a borítás szélét. Feltéptem, és több ív papírt pillantottam meg. A legtöbbje számla volt, furcsálltam is, miért rejtegetik, de pénzáttalási megbízások is akadtak, olyan összegekről, hogy majdnem kiugrott a szemem. Egy cetlin pedig egy cím állt, alatta a DB betűk.

Dawson Black? Dee Black? Daemon Black?

Zsebre tettem a papírt, visszaigazítottam a fiók borítását, a helyére csúsztattam a mappát és becsuktam a fiókot. Zsibbadtan egyenesedtem fel ismét.

- Mit keresel te itt? - tudakolta egy hang.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

ASZÍVEM A TORKOMBA UGROTT. Összerezzenem, az eddig féken tartott energia végigáramlott a bőrömön, de amikor szembe néztem az ajtóban álló alakkal, elakadt a lélegzetem.

Az ablakon beeső holdfény megvilágította a szobába lépő Bethany sápadt arcát. Farmert viselt és pólót, mindkettő lógott vékony testén, zsíros haja tincsekbe tapadt.

- Mit keresel itt? - ismételte.

- Bethany? - nyögtem ki rekedten.

Oldalra hajtotta a fejét.

- Katy? - kérdezte ugyanúgy.

Meglepett, hogy tudja a nevemet, csak bámultam rá.

- Honnan tudod, ki vagyok?

Riasztó, halvány mosolyra húzódott az ajka.

- Mindenki tudja, ki vagy te - válaszolta éneklően, mint egy gyerek. - Én is tudom.

Nagyot nyeltem.

- Úgy érted, a minisztérium?

- Úgy értem, aki éppen figyel, tudja. Mindig tudják. Mindig reménykednek. Ahányszor csak egymás közelébe kerülünk. — Elhallgatott, lehunyta a szemét. - Azt remélik, hogy egymás közelébe kerülünk.

Jó ég, ez a lány teljesen megbolondult!

- Beth, a Védelmi Minisztérium tart fogva téged?

- Fogva? - nevetett rám. - Engem már nem tarthatnak fogva, és ezt ő is tudja. Azért persze mindig elkap. Olyan ez, mint egy játszma. Sosincs vége, és senki sem nyer. Idejöttem... a családom. A családom már nincs itt. - Sójajtott. - Neked sem kéne itt lenned. Meglátnak. Elkapnak.

- Tudom. — Beletöröltem izzadó tenyeremet a nadrágomba. - Beth, lehet, hogy...

- Ne bízz benne! — suttogta körbepillantva. - Én megtettem. Az életemet is rábíztam, és látod, mi lett belőle.

- Kiről beszélsz? Blake-ről? - Nem mintha nem tudtam volna magamtól is. — Bethany, velem jöhetsz. Biztonságban leszel.

Kihúzta magát és megrázta a fejét.

- Most nem tehettek értem semmit.

- De igen — tiltakoztam. - Segíthetünk, megvédhetünk. Kiszabadíthatjuk Dawsont.

- Dawsont? - nézett fel kikerekedő szemmel.

Bólintottam, remélve, hogy megtaláltam a kulcsot, és most már hallgatni fog rám.

- Igen, őt. Tudjuk, hogy még életben van...

Bethany felkapta a kezét, és szél támadt: elsodort, nekivágott a falnak, olyan erővel, hogy megrepedt a vakolat. És úgy is maradtam, magasan, kezem-lábam a falra tapadt. A jelek szerint Dawson nevét említeni mégsem számított jó pontnak.

Bethany olyan gyorsan mozdult, hogy eltűnt a szemem elől, és csak akkor láttam meg újra, amikor alattam állt. Hosszú hajtincsei elemelkedtek a válláról, úgy nézett ki, mint egy modern kori Medúza. A lába elvált a talajtól, a teste körvonalai elmosódtak, kékes fénybe olvadtak. Néhány pillanat múlva már előttem lebegett.

Szent szar... Blake-től ilyesmit sosem láttam.

- Az én számomra nincs már remény - jelentette ki komolyan. - Még abban sem vagyok biztos, hogy *számodra* van. Eredj, tűnj el innen! Vedd fel inkább a harcot az arumokkal, vagy úgy végzed, mint én!

Megdermesztett a félelem.

- Bethany...

- Hallgass, és nagyon figyelj! - nézett le rám, a feje immár csaknem elérte a kazettás mennyezetet. - *Mindenki* hazudik. A minisztérium? - Magas, éles hangon felnevetett. - Még azt sem tudják, mit terveznek *ők*. Pedig közelednek.

- Miről beszélsz? - Megpróbáltam elmozdítani a fejemet a faltól, de Bethany nem eresztett. - Beth, kik közelednek?

Felragyogott a kék fény, egyszerre teljesen elborította.

- Menj, siess! MOST!

Hirtelen a földre zuhantam, az ajtó előtt. Nyögve felemelkedtem, és megfordultam. Bethany éppen olyan volt, mint a luxenek, csak a fénye kék, és valamivel tompább volt. A mennyezet felé lebegett, most már a fejemben hallottam a hangját.

Menj!Menj, mielőtt túl késő lesz!INDULJ!

Energiahullám tölt ki az ajtón, végig a folyosón. Nem hagyott sok választási lehetőséget. A lépcső előtt azonban megfordultam, és még egyszer próbálkoztam.

- Bethany, mi meg tudnánk...

Végigsiklott a fal mellett, felemelte a kezét. Még sikoltani sem bírtam, átlökött a lépcső szélén, hanyatt. A zuhanás végén egy rándulás állított meg, hintáztam a levegőben, mintha gumikötelet kötöttek volna rám, aztán földet ért a lábam, és újra egyenesen álltam.

Menj! — sürgetett. Menj minél messzebb!

Engedelmeskedtem.

Dermedt, reszkető kézzel indítottam be a kocsimat. A hó egyenletesen hullott, betakarta az utcákat. Haza kellett jutnom, mielőtt elakadok. Az abroncsaim már a kétcentis hóban is csúszkáltak, ahhoz pedig igazán semmi kedvem sem volt, hogy itt robbanjak le. Erre összpontosítottam, minden mást félresöpörtem, amíg biztonságban haza nem érek - ott majd nyugodtan kitörhet belőlem az egész. Egyelőre csak jussak haza anélkül, hogy belecsúsznék az árokba vagy nekihajtanék egy fának.

Félúton jártam, amikor az ellenkező irányból megláttam egy fényszórópárt közeledni. Ahogy a másik autó mellém ért, a tarkóm is bizseregni kezdett. A terepjáró csikorgó kerekekkel fordult meg, és besorolt mögém.

- A francba! - suttoztam, és a műszerfal órájára lestem. Éjfélre járt.

Daemon végig, hazáig követett, és egyfolytában hívogatott. Nem törődtem a csengetéssel, az egyre csökkenő látótávolság érdekelt, meg a havazás. Azonban abban a pillanatban, amint megálltam a felhajtónkon, már fel is tépte az ajtót mellettem.

- Honnan a pokolból jössz? - tudakolta.

Kiszálltam.

- Hová indultál?

- Van egy olyan érzésem, hogy ugyanoda, ahonnan te jössz, de szeretném azt hinni, hogy nem lehetsz ilyen ostoba - nézett le rám fenyegetően.

Találkoztam a pillantásunk, miközben felfelé lépkedtem a lépcsőn.

- Nos, mivel te is oda indultál, feltételezem, te is ostoba vagy.

- Tényleg ott voltál, igaz? - ismételte, most már hitetlenkedően, és belépett mögöttem a házba. - Kérlek, mondd, hogy nem! Hogy csak autókáztál egyet az éjszakában.

A vállam felett hátranézve végigmértem.

- Vaughn házában voltam.

Hosszú másodpercekig csak bámult rám, amíg a hópelyhek elolvadtak az arcán és a hajában.

- Te megőrültél.

Lehúztam nedves pulóveremet, és félredobtam. Alatta csak egy ujjatlan felsőt viseltem: libabőrös lettem.

- Te is.

Daemon telt ajka csúfolódó grimaszba húzódott.

- De én tudok vigyázni magamra, cica.

- Én is. - Az ujjaimmal hátrafésültem a hajamat. - Nem vagyok védtelen, Daemon.

Daemon egy pillanatig nem felelt, csak állt ugyanott, aztán megbor-zongott, és máris előttem állt, fagycsípte arcomra tapasztotta a kezét.

-Tudom, hogy nem vagy védtelen. De vannak dolgok, amiket én megtennék, te viszont nem. Amikkel én együtt tudok élni, te nem Mit csináltál volna, ha valaki meglát? Mit csináltam volna én, ha téged elfognak, vagy...

Nem fejezte be, de tudtam, mire céloz. Ma este valóban elfoghat-tak volna, vagy rosszabbul is járhattam volna, és nem az aggasztotta,

hogy a köztünk fennálló kötés az ő halálát is okozhatta volna. Hanem én.

Nem tudom, miért tettem, amit ezután tettem. Talán közrejátszott minden, ami aznap történt. Talán a hangja tehetett róla, a szavai mögötti félelem. Túl sok érzelem kavargott bennem, biztos pontra volt szükségem.

Én is az arcára tapasztottam a tenyeremet. Lágy, meleg volt a bőre, mint mindig, érintésnyi napfény. Bizsergett az ujjaim alatt. Odahajoltam. Nem húzódott el, még levegőt sem vett. Egyáltalán. A tudat, hogy ezt én okoztam, hatalmas erőt adott. Lehunytam a szemem, az ajkához érintettem az ajkamat.

- Cica... - morogta.

Gyengéden megcsókoltam, az ujjaimat selymes hajába csúsztattam, hagytam, hadd folyjanak ki a sikamlós tincsek a kezemből. Saját növekvő vágyamat éreztem a csókjában, a kívánságot, a szívfájdalmat. Felröpített. Megrémített. Elhúzódtam.

- Cica - ismételte Daemon elkínzottan. - Ezt nem csinálhatod, hogy aztán megállj. Nem így működik.

Most én nem kaptam levegőt, csak néztem rá.

- Nem, ha az enyém vagy. - Velem együtt hátralépett, lecsúszott a fal mentén, és az ölébe vont. - Márpedig az enyém vagy.

A vállára tettem a kezemet, ő pedig magához húzott. Lassan, kísértetiesen, érzéken csókolt, és én megadtam magam a testem akaratának. Elmerültem a hullámozó forróságban, és végül én váltottam szenvedélyesebbre a csókot. Daemon torokhangon felnyögött, és szorosan átkarolt, magához bilincselte.

A tarkójára csúsztattam a kezemet, beletúrtam a hajába. Még ez is kevés volt, mindig kevés. Soha senki mással nem éreztem így, soha

senki más nem csókolt így. Képtelen voltam felmérni, mennyi ideig tartott, talán örökké, mégis túl hamar véget ért.

- Várj! Várj egy kicsit! - ziháltam, elhúzódtam, és becsuktam a szemem. Mély lélegzetet vettem. - Ez fontos.

Daemon keze a csípőmre siklott, és még szorosabban az ölébe húzott.

- Ez fontos.

- Igen. - Levegőért kaptam, mert a keze becsúszott a felsőm széle alá, és finoman megcsiklandozott. - De ez tényleg fontos. Találtam valakit Vaughn házában.

Daemon mozdulatlanra dermedt, felnézett. A szeme ragyogott. Szép volt. És az enyém.

- Te *bementél* a házba?

- Igen, bementem a házba - bólintottam.

- Hivatásos bűnöző akarsz lenni? - kérdezte halkán. A fejemet ráztam, Daemon ajka komoran legörbült.

- Kíváncsi vagyok, hogyan jutottál be, cica.

Az ajkamba haraptam, felkészültem a reakciójára.

- Feltörtem a zárat.

- Mivel??

- Ugyanúgy, ahogy te is csináltad volna.

Daemon állkapcsa megfeszült.

- Nem kellene ilyesmiket csinálnod.

Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam. Fészkelődni kezdtem. Daemon magához szorított. Ha most nekiállunk vitatkozni arról, mit kellene csinálnom, és mit nem, sosem érünk a végére.

-Találtam dolgokat. És láttam valakit. - Megpróbáltam felkelni, de nem eresztett. - Elengedsz?

- Nem - mosolygott rám feszülten. Sóhajtottam, és leejtettem a kezemet a köztünk lévő szűk helyre.

- Figyelnek minket, Daemon. Attól a perctől, hogy ideköltöztem. Láttam a szeme villanásán, hogy hamar el fog fogyni a türelme. Elmondtam neki mindent: a képeket, a számlákat, az átutalásokat.

- De ezzel még nincs vége. Bethany is ott volt.

- Micsoda? - csattant fel Daemon, és velem együtt talpra ugrott. Elhátrált tőlem, térre volt szüksége. - Mondott valamit Dawsonról?

- Hát, tudod... az van, hogy nem vette jó néven, amikor ki-
mondtam Dawson nevét.

Daemon hűvös, kimért pillantást vetett rám.

- Magyarázd meg!

- Átment földönkívüli nindzsába, de teljesen. — Melegem lett. Felkaptam egy gumit, és copfba kötöttem a hajamat. - A falhoz állított.

Daemon szemöldöke érdeklődve felszaladt.

- Nem úgy, te perverz! Olyan volt, mint egy felturbózott, kicse-
szett mutáns. Még a világítós trükköt is bevetette.

- Mondott valami hasznosat? — dörgölte meg Daemon az állát. Továbbadtam, amit Bethanytól hallottam, kihangsúlyozva, hogy a legnagyobb részének nem volt értelme.

- Szerintem megbolondult. És amikor megemlítettem Dawson-t, teljesen kiborult. Nem hagyta, hogy tovább kérdezősködjek. Kirakott a házból.

- A pokolba is! - morogta Daemon, és elfordult. - Azon kívül, hogy elkaphatok egy védelmis tisztet, ő volt az utolsó reményem, aki eláruhathatta volna, hol van Dawson.

- Van még valami. - Kihúztam a zsebemből a papírt, és átadtam neki. - Ezt találtam.

Daemon döbbenten nézett a cetlire.

- Gondolod, hogy a DB Dawson Blacket jelenti?

- Lehetséges. - Szorosan az öklébe zárta a papírt. - Használhatom a laptopodat? Megnézném, hol van ez a cím.

- Persze. - Odaléptem a kisasztalhoz, felnyitottam a laptopot, és sietve becsuktam az oldalt, amit korábban olvastam. Semmi szükség rá, hogy elmondjam Daemonnek: Blake esetleg közrejátszott az eseményekben, főleg nem akkor, amikor Daemon szokatlanul ijesztő, én pedig nem tudom még, *mennyi* köze is van Blake-nek a dolgokhoz.

Daemon mellém ült, és sebesen kikereste a címet a Google Maps oldalán. A modern technika ijesztő. Nemcsak az útvonalat kaptuk meg azonnal, szinte a küszöbig, hanem a műholdképen még azt is láttuk, hogy egy moorefieldi irodaépületről van szó.

A körömömet rágtam, amíg leírta az útvonalat.

- Odamész?

- Legszívesebben most azonnal odamennék, de előbb fel kell mérni a terepet. Holnap megnézem magamnak, utána, később, majd visszamegyek. - Zsebre tette a papírt, és felém fordult. Remény csillogott a szemében. - Köszönöm, Kat.

- Mondhatjuk, hogy ezzel jöttem neked, nem? - Reszketve megdörgöltem a karomat. - Sokszor mentetted már meg a fenekemet.

- És micsoda formás feneket, de akkor is túl sokat kockáztattál ezzel az akcióval. — A hátam mögé nyúlt, lehúzta a takarót a kanapéről, és a vállamra terítette, aztán összefogta a széleit, és fürkészően a szemembe nézett. - Miért csináltad?

Lesütöttem a szemem.

- Gondolkoztam. Mindenem. És látni akartam, mi van ott.
- Őrületesen veszélyes volt, cica. Nem csinálhatsz ilyesmit még egyszer. Ígérd meg!

- Rendben.

Daemon felemelte az államát.

- Ígérd meg!

-Jó, nem fogok. Megígérem - ejtettem le a vállamat. - De akkor te is ígérd meg nekem ugyanezt! Tudom, hogy nem szállhatsz ki. Megérttem. De te is legyél óvatos, és ne tűnj el nélkülem!

- Nem kellene belekeveredned — húzta el a száját Daemon.

- De igen - erősködtem. - Nem vagyok egyszerű, törekeny ember, Daemon. Ez közös ügy.

- Közös? - Elgondolkodott a szón, aztán lassan elmosolyodott. - Rendben.

- Vagyis akkor én is veled megyek a címre - tettem hozzá félig kérdő hangsúllyal.

Daemon lemondón, de még mindig mosolyogva bólintott. Kibeszéltük a képeket, meg azt is, mennyit tudhat a minisztérium. Sokkal könnyebben vette a magánszférája megsértését, mint én, de rájöttem: inkább csak hozzászókött már, hogy a minisztérium minden dolgába könyékig belenyúl.

- Mit gondolsz, mit értett Bethany az alatt, hogy közelednek? - kérdeztem.

Bár Daemon hátradőlve elterpeszkedett a kanapén, mint maga a megtestesült lazaság, mégis tudtam, hogy minden idegszála pattanásig feszül.

- Fogalmam sincs.

- Még az is lehet, hogy semmit. Úgy értem, Bethany eléggé... összevissza beszélt.

Daemon maga elé meredve bólintott, aztán sokáig hallgatott.

- Nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy milyen állapotban van most a bátyám. Ő is ilyen? Zavarodott? Nem hiszem, hogy... képes lennék megbirkózni a gondolattal, ha igen.

Hallottam a kétségbeesést a szavaiban, és fájt a szívem. A jövő hozhat bármit, a dolgaink egyáltalán nincsenek még eldöntve, de akkor is... szüksége volt rám.

Közelebb fészkelődtem hozzá, bár az önbizalmamat megingatta vad pillantása. Végül úgy helyezkedtem, hogy a vállára hajthassam a fejemet. Daemon nagyot sóhajtott, én pedig behunytam a szemem.

- Még ha... zavart is, akkor is megbirkózol vele. Bármivel megbirkózol, efelől nincs kétségem.

- Nincs?

- Nincs.

Nagyon lassan átkarolta a vállamat, és a fejem búbjára tette az állát.

- Most mihez kezdünk, cica? - kérdezte. Mély, vibráló hangja megborzongatott.

- Nem tudom.

- Nekem azért volna pár ötletem.

- Abban biztos vagyok - vigyorodtam el.

- Akarod hallani őket? Bár inkább megmutatnám, mint elmesélném.

- Valamiért ezt simán elhiszem.

- Ha nem hinnéd, adhatnék ízelítőt. - Elhallgatott, és amikor folytatta, hallottam, hogy mosolyog. - Ti, könyvmolyok bírjátok az ízelítőket, nem?

- Kutattál a blogomon - nevettem.

- Lehet - felelte. - Megmondtam, hogy rajtad tartom a szemem, cica.

HARMINCADIK FEJEZET

MÁSNAP REGGEL Daemonnel együtt megnéztük magunknak azt a moorefieldi irodaházat. Arra számítottunk, hogy üres lesz, tekintve, hogy gyakorlatilag év végi szabadságolás volt, de az üvegpalota környékén mindenhol kocsik álltak. Daemon az arcába húzta a sapkáját, és kiszállt, hogy megnézze az utcára nyíló irodát. Amikor visszajött, vigyorgott, és sietve elhajtott a parkolóból.

- Úgy láttam, ügyvédek. Minimum háromszintes a hely. Újévkor, na meg vasárnaponként zárva tartanak. A rossz hír, hogy van riasztójuk.

- Francba! Ki lehet iktatni?

- Meg kell sütni. Ha elég gyorsan csinálom, nem ad jelet. De nem csak ennyi. Minden bejárat és ablak felett ott van ugyanaz az istenverte vörösésfekete kő. - Még szélesebben mosolygott. - Mindenesetre ez jó is. Bármilyen kövek is azok, valamit biztosan jelentenek.

Igaza volt. Azt sem zárhattuk ki, hogy Dawson épp ott van.

- Mi van, ha őrköt is alkalmaznak?

Daemon nem válaszolt.

Értettem a hallgatását is: bármit megtenne, hogy visszakapja a bátyját. Lehet, hogy egyesek szemében ez rossznak tűnhet, de én megértettem. Ha az én anyámat tartanák fogva, vagy ilyesmi, senki sem érezhetné magát biztonságban.

- Mikor jössz vissza?

Hallgatás. És ezt is értettem: nem árulja el, mert egyedül akarja megcsinálni. Hiába nyaggattam hazáig, nem adta be a derekát.

- Szóval akkor, jössz Ash bulijába? — kérdezte végül témát váltva.

- Nem tudom - feleltem a kardigánom gombját csavargatva. - El nem tudom képzelni, minek kellek én oda neki, de...

- Nekem kellesz.

Rásandítottam: a szívem egyszerre ki akart ugrani a helyéről. Ez szép és gyengéd eltérítés volt.

- Cica? - nézett ő is felém.

- Rendben, elmegyek. - Akkor legalább én is szemmel tarthatom őt. Abban ugyanis biztos voltam, hogy nem halogatja az irodalátogatást ma esténél tovább. Vagy legalábbis ezt mondogattam magamnak. A tény, hogy ő akart ott látni, nem halványította el a másikat: hogy én is szemmel akarom tartani őt.

Kilenckor kezdődött a buli, de Daemon már korábban elment, hogy segítsen Adamnek. Úgy volt, hogy engem Dee visz át, és egy sokatmondó kacsintással megígérte, hogy hazahozni a bátyja fog.

Miután hazaértem, beszélgettem kicsit anyuval, aztán ő elindult munkába. Úgy láttam, örül neki, hogy Deevel megyek bulizni - persze azt a részt, hogy haza már Daemonnel jövök majd, kihagytam.

Felkaptam egy könyvet a pultról, és felvonultam a szobámba, hogy kikapcsolódjak, azonban a huszonötödik oldal környékén váratlanul belealudtam az urban fantasybe.

Valamivel később a szobaajtóm csukódása riasztott fel. Oldalra fordultam, homlokráncolva pislogtam az ajtóra, a szekrényre, a komódra, és Blake néma, merev alakjára.

Blake?

Felugrottam, ám ugyanakkor ő is rám vetette magát, riasztó sebességgel, és megszorította a karomat. Élesen mart belém a fájdalom. Hátravetődtem, rácsaptam a kezére és kicsavarodtam a szorításából, átmászva az ág másik felére.

- Húha! Hű, Katy, nyugi! - Blake villámsebessen megkerülte az ágyat, ártatlan mozdulattal emelte fel a kezét. - Nem akartalak megijeszteni.

A szívem minimum kétszázat vert. Nekihátráltam az íróasztalomnak, a vérem dobolt a fülemben. A jelenléte a hálószobámban sokkoló volt, rémisztő.

- Hogyan... hogyan jöttél be?

Összerezzent, fél kezét átfuttatta tüsi haján.

- Pár percig kopogtam, de senki sem nyitott ajtót. Úgyhogy... benyitottam.

Alighanem ugyanúgy, ahogy én benyitottam Vaughn házába. A pillantásom az ajtóra villant Blake háta mögött. Csak az járt a fejemben, ki a nagybátyja, mennyire mélyen beépült a minisztériumba... és mennyire veszélyes tud lenni.

- Katy, sajnálom, nem akartalak megijeszteni - lépett közelebb. A fenyegetéstől felébredő statikus elektromosság végigszaladt a karomon. Blake valamiképpen megérezhette, mert elhátrált. - Na, jó. Mi a baj? Nem foglak bántani.

- Már megtetted - vágtam rá, és nagyot nyeltem.

Blake megbántottan leeresztette a kezét.

— Éppen ezért jöttem, amint hazaértünk. Egész héten azon gondolkodtam, mi történt az arummal, és sajnálom. Megértem, miért vagy dühös. - Elhallgatott, bűnbánó arcot vágott. - Ezért jöttem - ismételte. - Hogy megbeszéljük.

Igazat mond? A kezem akaratlanul is hol ökölbe szorult, hol kinyílt. Úgy éreztem magam, mint egy sarokba szorított állat, menekülési útvonal nélkül.

— Már látom, hogy csak így belépni a házba nem volt éppen a legjobb ötlet - folytatta mosolyogva. - De csak beszélni akartam veled.

Nyugalmat erőltettem magamra.

— Rendben. Figyelj, tudnál adni egy percet?

Bólintott és kihátrált, én pedig adrenalintól szédelegve az íróasztalomnak dőltem. Nem jött rá, hogy megtudtam a kapcsolatát Vaughnnal, vagyis még nálam vannak az ütőkártyák. És ha tényleg a védelmiseknek dolgozik, annál inkább le kell nyugodnom. Korántsem annyira veszélyes, ha elhiszi, hogy fogalmam sincs semmiről.

Sietve belebújtam egy szűk szárú farmerbe és egy garbóba. Amíg lesétáltam a földszintre mély, lassú lélegzetvételekkel nyugtattam magam. Blake a nappali kanapéján ülve várt. Hamis mosolyt villantottam rá.

— Elnézést. Megijesztettél. Nem kedvelem, ha az emberek... csak úgy megjelennek a hálószobámban, mint te most.

— Érthető. — Lassan felállt. Csak ekkor vettem észre, hogy menyire betegesen sápadt, a szeme alatt sötét karikák húzódtak. - Nem csinálok többé.

Megakadt a tekintetem a laptopomon, és hirtelen azt kívántam, bárcsak kitöröltem volna a keresési előzményeket. Úgy léptem a nappaliba, mintha futóhomokon gyalogolnék. Fogalmam sem volt, mit mondjak neki, egyáltalán, hogyan nézzek rá. Idegen volt a számomra

ebben a percben, olyan valaki, akiben, bármilyen ártalmatlannak is néz ki, nem bízhattam. Egyszerre szerettem volna dühösen üvöltözni vele, és elmenekülni.

- Beszélünk kell - kezdte zavartan. - Talán jobb volna, ha elmennénk enni valahová?

A belső vészjelzőm hangosan felüvöltött. Blake komoran nevetett.

- A Smoke Hole-ra gondoltam.

Tétováztam. Kicsit sem szerettem volna elmenni sehová, ugyanakkor a házban sem szívesen maradtam volna vele kettesben. Emberek közé menni jobb választásnak tűnt. A faliórára néztem: majdnem hét óra volt.

- Egy órán belül vissza kell érnem.

- Megoldható - mosolygott.

Felvettem a csizmámat és zsebre raktam a telefonomat. Mivel még mindig havazott, Blake furgonjával mentünk. Egy gyors pillantás a szomszéd ház felé: láttam, hogy Daemon és Dee kocsija is eltűnt. Dee mintha mondott volna valamit, hogy elmegy beszerezni néhány apróbb ajándékot.

- Jó volt a karácsonyod? — kérdezte Blake, miközben beindította az autót.

- Igen, hát neked? - A biztonsági öv szokása szerint beakadt. Rántottam rajta egyet. - Csináltál valami érdekeset? — *Például teljesítetted valami titkos küldetést a Védelmi Minisztérium számára?*

- A nagybátyámmal voltam. Dögunalom.

Vaughn említésére megdermedtem, az öv kicsúszott az ujjaim közül, és csattanva tekeredett vissza.

- Minden rendben, Katy?

- Persze — feleltem, és mély lélegzetet vettem. - Csak ez a nyomorult öv beakadt. Nem tudom, mért utálnak engem a biztonsági

övék, de állandóan megszívhatnak. - Megrántottam, és halkán átkozódva kihúztam az Övét. Ahogy visszafordultam, a szemem a műszerfalról a padlóra esett.

Valami kikandikált a szőnyeg széle alól, a kinti lámpák fényében csillogva. Eleresztettem az övét, és lehajoltam, miközben Blake a szélvédőre hullott vékony hóréteget igyekezett letakarítani az ablaktörlővel.

Aranyoskék, hűvös fémpántot szedtem fel. Zavaróan ismerősnek tűnt, már láttam valakin. Megfordítottam: az államtérkép körvonala volt belevésve, de a felét, és az írást valami mállékony, rozsdaszerű vörös anyag takarta. Végighúztam rajta az ujjamat, és a gravírozott név olvashatóvá vált. Lassan fogtam fel, főleg mert nem akartam elhinni. Már tudtam, kié volt az óra, amelynek a felét fogtam.

Simon. Simon Cutters.

Láttam már a karján. És az az anyag a pánton, az nem rozsdá volt. Felfordult a gyomrom, megborzongtam. Vér volt. Alighanem Simon vére.

A szívem a torkomban dobogott. Rákulcsoltam az ujjaimat a pántra, remélve, hogy Blake nem látta meg, amikor felvettem.

Lélegzet-visszafojtva rápillantottam.

Engem nézett. A pillantása a kezemre villant, aztán újra az arcomra. Egymás szemébe néztünk. Nyers, esztelen félelem áradt szét bennem.

- Bassza meg! - suttoztam.

Blake ajkára erőtlen mosoly emelkedett.

- Katy, a fenébe...

Megfordultam ültömben, a szabad kezemmel a kilincs után nyúltam. Kivágtam az ajtót, és már félig ki is másztam, amikor Blake el kapta a karomat.

- Katy! Várj! Meg tudom magyarázni!

Ezen nem volt mit megmagyarázni. A véres óra Simoné, Simoné, aki eltűnt. A korábban történetekkel együtt minden okom megvolt rá, hogy menekülőre fogjam.

Előrevettem magam, kicsúsztam a szorításából, talpra kecmegtem, és rohanva megkerültem a furgont. Blake azonban gyorsabb volt, és utolért, mielőtt felléphettem volna a veranda lépcsőjére. Elkapta a vállamat, magához fordított, és hiába csapkodtam, brutális medveölésben leszorította a karjaimat.

- Eressz el! - sikoltottam, bár tudtam, senki sem hallhat. Csak egymagam keveredhettem ki ebből a pácból. - Blake, eressz el!

- Meg tudom magyarázni! - Felnyögött, amikor gyomorba könyököltem, de a szorítása nem lazult. - Nem én öltem meg Simont!

Jobbra-balra dobáltam magam, teljes súlyommal. *Hazudik.*

- Engedj el!

- Nem érted az egészszet.

Fenyegetett helyzetemben ismét feltámadt bennem az energia. Végigszárguldott a bőrömön, vörösesfehér fény fakította ki a látóterem szélét. Blake szeme kikerekedett.

- Ne csináld, Katy!

- Eressz el! - morogtam. A forró villámlás robbanásközeli feszültséggel áramlott az ereimben.

- Nem akarlak bántani, de megteszem - figyelmeztetett.

- Én is! - És valóban képes voltam rá; kész voltam rá.

Blake eleresztett és hátralökött. A letaposott, jeges havon kicsúsztam alólam a csizmám, vadul csapkodtam a karommal - és akkor belém lőtt egy energiatöltetet. Átható kék fény vakított el, a fájdalom visszhangot vert a koponyámban, végigszárguldott az idegpályáimon, megszakította a kapcsolatomat a Forrással. Sikoltottam. A lábam összecsuklott alattam.

Blake már ott is volt, elkapott, mielőtt lezuhanhattam volna. Felvonszolt a lépcsőn.

- Mondtam, hogy ne csináld, de te nem hallgattál rám.

Valami nagyon nem volt rendjén a finommozgásaimmal. Kinyitottam a számat, de halk nyögésnél többre nem voltam képes, és a lábam sem engedelmeskedett. Nem is éreztem. Fémes íz futott szét a torkomban: vér szivárgott az orromból, és alighanem a fülemből is.

Az ajtó kitárult előttünk, majd miután Blake bevitt magával, becsapódott, olyan erővel, hogy a falon megremegtek a képek. Hiába igyekeztem beszélni, csak érthetetlen motyogás bukott ki a számon. Mit csinált velem?

- Elmúlik - felelte, mintha olvasna a gondolataimban. - Fáj, igaz? Az első dolgok egyike, amit megtanítanak nekünk, az, hogy ha a Forrás koncentrált erejével vágsz oda, az olyan, mint egy szupersokker. Mindannyian kaptunk belőle, hogy érezzük, mennyire rossz.

Lehajított a kanapéra. A fejem oldalra billent. Pislantottam: Blake arca elmosódott, aztán kitisztult megint. Komoran hajolt fölé, kisimogatta a hajszálakat az arcomból. El akartam ütni a kezét, de a karom nem engedelmeskedett.

- Tudom, hogy hallasz. Még egy pár perc, és elmúlik. - Hátradőlt, fél kezével felrakta a lelógó lábamat a másik mellé. A szívem hangosan zakatolt. Felnyűszítettem.

Blake a fejét rázva a zsebembe nyúlt, és kiszedte a telefonomat, Magasra emelte, hogy jól lássam, amikor a Forrás ereje fellobbant a kezében, és megsemmisítette az érzékeny elektronikát. A roncsokat lehajította a földre, aztán újra felém fordult.

- Most pedig figyelj rám, Katy!

Összeszorítottam a szemem, hogy ne lássa a könnyeimet. Ilyen egyszerűen legyűrt. Én pedig azt terveztem, hogy a kiképzés után majd arumok - és a minisztérium - ellen fogok harcolni? Micsoda ostobaság!

- Nem én öltem meg Simont. Nem tudom, mi lett vele, de te, te nem hagytál nekem más lehetőséget - jelentette ki szilárdan. - El kellett takarítanom utánad, biztosra menni, hogy észre ne vetesd magad, mielőtt kitalálhatták volna, mi legyen veled. Ha nem robbantottad volna fel azokat az ablakokat az orra előtt, még mindig itt járna suliba, és az egyetemről álmodna. Nem hagytál választást.

- Nem - nyögtem ki, halálra rémülve a szavaitól.

- De igen! Az egész világon szétkürtölte volna.

- Őrült... őrült vagy. Nem kellett volna megölnöd.

- Hallgass már ide! - rivallt rám kidülledő szemmel, és megint a hajába kotort. - Még ott maradtam, miután elbúcsúztunk. Láttam, hogy elmegy az ablaktörés után. Hazáig követtem. Olyan részeg volt, hogy le is állt az út mellett. Összevissza szövegelt, és át kellett adnom nekik. Nem tudom, mit tettek vele.

- Vér... vér volt az órán.

- Ellenkezett. De élt, amikor utoljára láttam.

Csakhogy akik megtudták az igazságot a luxenekről, *eltűntek*. Simon... Simon nem jön vissza többé. A házban hirtelen kevés lett az oxigén. Hiába ziháltam, mégsem kaptam levegőt. Bámultam Blake arcát, és könnyek szöktek a szemembe.

- Figyelj, Katy, ez nagyobb dolog, mint hiszed. - Megragadta az arcomat, úgy kényszerített, hogy ránézzek. - Fogalmad sincs, kik vannak benne, sem a hazugságokról, és hogy az emberek mire képesek a hatalomért. *Nem volt* más választásom.

Éreztem, hogy visszatér az erőm. Még néhány másodperc...

- Hazudtál nekem.

- Nem minden volt hazugság! - Úgy szorította az állam két oldalát, hogy még a bőrömet is felsértette: fájdalmasan felnyögtem. Blake hosszan, szaggatottan sóhajtott.

- Tudod, nem így kellett volna történnie. Fel kellett volna készítenem téged, megbizonyosodni, hogy alkalmas alany vagy. És csak akkor átadni. Ha nem teszem, megölik Christ. Azt nem hagyhatom. Nem fogom hagyni.

Chris? Biztosan megsütötte néhány agysejtemet is, mert nem jöttem rá azonnal, kicsoda Chris.

-A barátod... aki gyógygított?

Blake lehunyta a szemét, és bólintott.

- A kezükben van. És ha nem teljesítem a kérésüket, megkínózzák. Megölik. Azt nem hagyhatom. Nem azért, amit ez a számomra jelent, mert tudom, *tudom*, hogy ha őt megölik, én is meghalok, de néha tesznek dolgokat...

Szóval tudják ezt is. Az egyik nem élheti túl a másikat. Krisztusom, ezt is tudják! Az ő kezükben ez a tudás rettenetes hatalom.

- Tudom, hogy megérted, mennyire erős ez a kötelék - nézett fel Blake. — Nem árulod el, ki gyógygított meg, de azért megteszel mindent, hogy megvédelmezd, igaz? Bármit. Chris... nekem már csak ő a családom. És nem érdekel, velem mit tesznek, de vele...?

A szemébe néztem. Halvány, nagyon halvány együttérzés mocant bennem. Ha a védelmisek fogva tartják Christ, és vele zsarolják Blake-et, hogy nekik dolgozzon, akkor csapdába került. Egyetlen világos pillanat alatt mindent megértettem. Dawson és Bethany ugyanebben a cipőben jár?

Volt valami, amiben hasonlítottunk egymásra Blake-kel. Ő bármit megtett volna Chrisért. Én pedig Daemonért.

Energiakitörést küldtem felé, és megfeszítettem a testem fekvésben, megpróbáltam levetni magamról. Elkapta a kezemet, és lerántott a kanapéről. Oldalra estem, kiszaladt belőlem a levegő. Blake átfordított, és a csípőmre ült. Összefogott csuklóimat a fejem fölé emelte, rám nehezedett.

- Nem akartam ezt csinálni. Sosem akartam ebbe belekeveredni.

Belekapaszkodtam a bennem forrongó dühbe, mert tudtam, ha megadom magam a félelemnek, vagy ami még rosszabb, az együttérzésnek, végem.

- Pontosan mibe is? Hogy hazudj nekem? Vagy, hogy a minisztériumnak dolgozz? A nagybátyádnak?

Blake döbbsen pislogott.

- Te tudsz Brianről? Mióta?

Nem adtam meg neki azt az előnyt, hogy válaszolok.

Addig szorította a csuklóm, amíg már az egymáshoz préselődő csontok mozdulását is éreztem.

- Mondd meg!

- Láttam a szüleid gyászjelentését. Tudom, mennyi egy meg egy!

- Mikor? — Úgy megrázott, hogy hátracsuklott a fejem. — Mióta tudod? Kinek mondtad el?

- Senkinek! — sikoltottam szédülve, közel az ájuláshoz. - Nem mondtam el senkinek.

Néhány másodpercig csak nézett rám, aztán lazított a szorításán.

- Nagyon remélem, hogy így van, az ő érdekében. Nagyobb dolgok folynak a háttérben, mint amit megérthetsz. Nem volt minden

hazugság. A minisztérium tényleg keresi a hozzánk hasonló embereket. Ez a végső céljuk. — Alábbhagyott a feszültsége, de még mindig teljes súlyával rám nehezedett. - Tudom, mire készülsz, Katy. Ne szólítsd a Forrás erejét! Erősebb vagyok nálad. Legközelebb nem jössz majd ilyen hamar helyre. Meg foglak sebesíteni.

- Rájöttem - köptem az arcába a szót.

- Kedvellek téged. Igazán. És nagyon szeretném, ha a dolgok máshogy állnának. Nem is hiszed, mennyire szeretném, Katy. - Egy pillanatra lehunyta a szemét, és amikor felnézett, könnyeket láttam benne. - Minden, amit a barátomról mondtam, igaz, de már úgy nőttek fel, hogy tudtam a luxenek létezéséről. Az apám a Védelmi Minisztérium külsős munkatársa volt, géntechnikus. Azt pedig, hát, tudod, hogy ki a nagybátyám. Még abban sem vagyok biztos, hogy a baleset, aminek a végén átváltoztattak, nem megrendezett előadás volt-e. - Komoran nevetett. - Tudták, milyen közel állunk egymáshoz Chrisszel, úgyhogy alighanem számítottak rá, hogy meggyógyít. És az arumok megtalálták a családomat. Minden igaz.

- De ami azután történt? Mind hazugság.

-A családom meghalt, Katy. Csak a nagybátyám maradt. Ők képeztek ki, és mivel fiatal vagyok, engem küldtek olyan helyekre, ahol azt gyanították, hogy egy korombélit változtattak át.

- Jó ég... — Felkavarodott a gyomrom, nagyon szerettem volna, ha leszáll rólam. Ha eltűnik. - Szóval ez a dolgod? Körbeszaglászol, az emberek barátjának adod ki magad? Csapdát állítasz nekik?

- Az a dolgom, hogy felfedezzem, menthetőek-e.

- Menthetőek? - suttogtam, mert értettem, mire gondol. - És ha nem, megszabadultok tőlük?

Blake bólintott.

- Vagy rosszabb történik, Katy. Vannak rosszabb dolgok a halálnál. Megborzongtam. Láttam az értelmét: ezért akarta olyan nagyon, hogy képes legyek uralni a Forrást, ezért hajszolt veszedelmesnél veszedelmesebb próbák felé.

- Azért jöttem, hogy lássam, bírsz-e a saját erőddel. Hogy befektetés lesz a minisztérium számára, vagy csak hulladék. De ők már azelőtt kifigyeltek téged, hogy én megérkeztem volna, mert látták, milyen közeli kapcsolatba kerültél a Black testvérekkel. Még azt is hallottam, hogy ők rendezték meg az arumok támadását, hátha valamelyikük közbelép és megment, meggyógyít.

Levegőért kaptam. Minden, ami történt, csak valami *kísérlet*volt? És ha belehalok?

- És ha senki nem élte volna túl a támadást, aki meggyógyíthat?

Blake nevetett.

- Mit számít eggyel több vagy kevesebb luxen ezeknek? De amikor már sejtették, hogy meggyógyítottak téged, idehívtak engem is. - Lehajtotta a fejét, halkabban folytatta. - Azt is tudni akarják, melyikük gyógyított meg. Nincs találgatás, nincsenek feltételezések. El kell majd mondanod.

Kihagyott a szívem.

- Soha nem árulom el.

Blake szomorúan elmosolyodott.

- De igen, elárulod. Tudják a módját, hogyan bírjanak szóra. Máris gyanakodnak. Én Daemonre gondolok. Olyan kézenfekvő, de nekik bizonyíték kell. És ha nem működsz együtt velük, majd rákényszerítenek. — Eltűnt a mosolya, a tekintetében sötét, fájdalmas árnyék költözött. - Ahogy engem is rákényszerítettek.

Nagyot nyeltem: a szememben csillogó fájdalom kikészített.

- Mint Bethanyt és Dawsont?

Lesütötte a szemét és bólintott.

- Még többen is vannak, Katy. Sose gondolnád. De nem is számít. Valószínűleg hamarosan meg is látod. Csak egy telefon, és Brian bácsi meg Nancy már itt is van. Nancy magánkívül lesz az örömtől. - Rondán, horkantva nevetett. - Brian bácsi távol tartotta a tűztől. Nancynek fogalma sincs, milyen jól teljesítettünk. És ők majd elvisznek. Gondoskodni fognak rólad... amíg jól viselkedsz. Csak jól kell viselkedni.

Egy pillanatra kiürült az agyam, a pánik elmosta nehezen visszaszerzett nyugalmam. Vadul vergődtem alatta, de könnyedén a földhöz szögezett.

- Sajnálom - suttogta rekedten, és istenemre, elhittem neki. - De ha nem teszem meg, Christ fogják bántani. Azt nem...

Nagyot nyelt. Az én rettegésem addigra elérte a tetőpontját. Blake-nek valóban nem volt választása. Az ő és a barátja élete vagy az enyém.

Nem igaz. Dönthetett volna másképp. Én sosem adtam volna fel valakit a saját életemért cserébe.

És Daemonért?

A szívem kihagyott egy dobbanást. Tudtam a választ. Nincs fekete és fehér, az egész világ szürke. De ezen nem gondolkodhattam abban a percben.

- Ez nem így van - erősködtem. - Van választásod. Szembeszállhatsz velük. Szökj meg! Megtaláljuk a módját, hogy Visza...

- Megtaláljuk? - nevetett rám. - Kicsoda, Katy? Daemon? Dee? Te és én? A pokolba is, mind felvonulhatnánk a minisztérium ellen, és veszítenénk. És szerinted a Black ikrek segítenének nekem? Tudva, hogy azoknak dolgozom, akik elvitték a testvérüket?

Összerándult a gyomrom.

- Akkor is van választásod. Nem kell megtenned. Kérlek, Blake, ne csináld!

Félrepillantott, összeszorította a száját.

- De meg kell tennem. És eljön a nap, hogy neked is meg kell majd. Akkor megérted.

- Nem - ingattam a fejem. - Én sosem fogom ezt tenni senkivel. Megtalálom a módját.

Blake a szemembe nézett: üres, távoli volt a tekintete.

- Majd meglátod.

- Blake...

Kopogás fojtotta belém a szót. A pulzusom megháromszorozódott. Blake gyanakvó arccal megdermedt felettem, szaporán vette a levegőt. Hirtelen a számra nyomta a kezét.

- Katy? — szólt be Dee. - Paaar-tii van! Igyekezz! Adam a kocsiban vár.

- Mit keres itt? - tudakolta Blake fojtott hangon.

Remegve, tágra nyílt szemmel néztem fel rá. Hogyan válaszoljak, ha befogja a számat?

Dee megdöngötte a bejárati ajtót.

- Katy, tudom, hogy itt vagy. Nyisd ki!

- Mondd meg neki, hogy meggondoltad magad - sziszegte Blake, és még szorosabban préselte a tenyerét a számra. — Mondd meg, vagy esküszöm az élő istenre, hogy a Tejútig lövöm ki. Nem akarom, de ha kell, megteszem.

Bólintottam. Blake nagyon lassan elvette a kezét a számról és talpra állított, aztán kilökdösött a nappaliból az ajtó felé.

- Ne csináld már! - sírta Dee. - A telefonodat sem veszed fel... Mondd meg Blake-nek, hogy menned kell. Tudom, hogy ő is itt van. Megismerem a furgonját - kuncogott. - Szóval, helló, Blake!

Összeszorítottam a szememet, hogy visszafogjam a könnyeket.

- Meggondoltam magam.

- *Tessék?*

- Meggondoltam magam - ismételtem az ajtón át. - Nem akarok kimozdulni ma este. Itthon maradnék.

Kérlek - könyörögtem némán -, *kérlek, menj el! Nem akarlak belerángatni. Kérlek!*

Súlyos szünet: aztán Dee újra bedörömbölt, még erősebben.

- Katy, ne legyél seggfej! Igenis eljössz, úgyhogy nyisd ki ezt az átokverte ajtót!

Blake rám meredt. Tudtam, hogy Dee be fog jönni. Mély lélegzetet vettem, és visszanyeltem a rekedt, száraz zokogást.

- Nem akarok veled menni! Nem akarok többé találkozni veled, Dee. Menj innen, és hagyj engem a francba békén!

- Basszus! - suttopta Blake.

- Katy? - kérdezte döbbenten Dee. - Mi folyik itt? Ez... mintha nem is te lennél.

Az ajtónak támasztottam a homlokomat, csörgött a könnyem.

- Én vagyok. Ezért nem akartam találkozgatni veled, érted már? Nem akarok barátkozni veled, úgyhogy légy szíves, szállj le rólam, zargass valaki mást! Nekem erre nincs időm.

Erre már nem jött válasz, csak Dee csizmasarka kopogott a lépcsőn lefelé. Blake az ablakhoz lépett, onnan nézte, hogy beül Adam terepjárójába. Amikor csikorgó gumikkal kilóttak, ismét odalépett hozzám, megfogta a karomat, visszarángatott a nappaliba és leültetett a kanapéra.

- Majd feldolgozza - vigasztalt, a zsebéből előhúzza a mobilját.

- Nem - suttoptam, és tompán néztem, ahogy begépel valamit. - Nem fogja.

Blake a telefonjával volt elfoglalva. Az egyetlen esélyem. Megérintettem a Forrást, és egyetlen sejttem sem kételkedett az elkövetkező tetteimben, egyetlen pillanatil sem. Dühömben minden erkölcsi normáról elfeledkeztem, minden a visszájára fordult. Megszűnt a jó és a rossz.

Vad szél süvített át a házon. A folyosón felszögelt képek zörögve lezuhantak, a keretük darabokra tört. Nyikorogtak a szekrények, felpattantak az ajtók, könyvek röppentek fel.

Blake megpördült, leeresztette a telefonját, a szemében ámulat csillant.

- Te tényleg fantasztikus vagy!

A hajfürtjeim az arcom körül csapkodtak, az ujjaim sajogtak a bennem zsongó energiától. A lábam elhagyta a padlót.

Blake becsattintotta a telefont, és a magasba lendítette a kezét. A szél, amit én kavartam, visszafordult felém, és a falhoz lökött. Döbbenet igyekeztem ellenállni, de amint Beth esetében, most sem bírtam.

- Nem vagy teljesen kiképezve - lépett közelebb Blake, az ajkán száraz mosoly. - Ne érts félre, rengeteg benned a potenciál, de akkor sem küzdhetsz meg velem.

- Baszd meg! - vágtam vissza.

- Arra is hajlandó lettem volna. - Maga felé intett, és mintha egy láthatatlan zsinórt akasztott volna belém, a testem, akaratom ellenére felé lebegett. Ott maradtam felfüggesztve, hiába csapkodtam, csak a levegőt értem. - Fáraszd ki magad, az se számít!

- Megöllek! - fenyegettem, örömmel fogadva a bennem emelkedő dühöt.

- Nem vagy rá képes - billentette oldalra a fejét. - Legalábbis egyelőre nem.

Megcsendült a telefonja. Mosolyogva nyitotta fel.

- Brian bácsi úton van. Már mindjárt vége.

Felsikoltottam, éreztem, hogy körülöttem pulzál az energia. A világ ködbe borult előttem, a sejtjeim egyenként felforrósodtak. A düh fűtötte az idegen részemet, erővel táplálta, én pedig mindent Blake-re összpontosítottam.

Elhátrált, felvonta a szemöldökét.

- Adj bele mindent, úgyis visszadobom rád!

Az emeleten robbanásszerű, éles hanggal kitört egy ablak. Felkaptam a fejem, Blake megpördült. Két fénycsík suhant le a lépcső mentén, aztán elváltak, úgy száguldottak Blake felé. A halványabb, gyengébb felém kanyarodott, és kialudt. Dee állt előttem tátott szájjal.

- Hiszen te... te ragyogsz!

A másik fényalak egyenesen nekicsapódott Blake-nek, és hátralökte. Megfordultam: a lábam újra földet ért.

Blake üvöltve lökte le magáról a fényalakot, és mint Bethany, ő is ragyogásba burkolózott. Élénk kék aura vette körül, hátralépett, és Adam felé lőtt egy energianyalábot.

Dee előrevillant, fénné vált, és Adamért nyúlt. A lövés mindkettőjüket eltalálta: megdermedtek, egy rövid pillanatra visszaváltottak ember alakjukba. Dee orrán-száján irizáló, színes fény csordult ki.

Tántorogva előreléptem, a nevét sikoltottam, de Blake hátulról elkapott, és a padlóra taszított.

Dee esett össze először, lassan adta fel, pillanatonként váltott emberből luxenné és vissza, aztán csukott szemmel eldőlt. Hiába vergődtem Blake súlya alatt, mindössze könyékre tudtam támaszkodni. Egyre sikoltoztam, de már a hangom sem volt a sajátom.

Adam... Adam sokkal rosszabb volt. A szájából, orrából, szeméből és a füléből is megeredt a fénypatak. Emberi teste megremegett,

folyékony csillogás ömlött a lába elé, a fénye ki-kihunyott. Előrelépett, felemelte a kezét.

- Ne!! - kiáltottam. Blake felemelkedett rólam, és újabb energialöketet küldött Adam felé.

Adam összeesett. Blake lenyomta a tarkómat és a gerincem közepére térdelt.

- Bassza meg! - nyögte ki rekedten. - Bassza meg...!

Nem kaptam levegőt.

- Én... nem akartam ezt - mondta fölém hajolva, a vállamba nyomta az arcát, és összerázkódott. - Istenem, én nem akartam bántani senkit.

Remegve felnézett, és eszelősen, rekedten felnevetett.

- Hát, most már legalább tudom, hogy nem ők gyógyítottak meg. Majdnem biztos vagyok benne, hogy mindketten halottak.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

UTOLJÁRA AKKOR sírtam ENNYIRE, amikor a hospice nővér elhúzott az ágy mellől, apu végső perceiben. Nem volt szép látvány, ahogy küzdött az utolsó lélegzetéért.

— Dee nem halott — állapította meg Blake megkönnyebbülten. - Még él!

Vér keveredett a könnyeimmel az arcomon, a zokogástól nem bírtam egy szót sem kinyögni. Dee valóban élt még, bár éppen csak. Az Ő fénye halványan pulzált tovább, de Adam... istenem, Adam egészen elhalványult, mint egy gyenge villanykörte. Megláttam a karjai, a lábai alakját, az arcvonásait — a teste olyan volt, mint egy sápadt, áttetsző emberi héj, ezüstös erekkel átszőve. Akár egy medúza.

Adam meghalt.

Az elcsukló sírástól már levegőt sem kaptam, fájt a torkom. Az én hibám. Még akkor is megbíztam Blake-ben, amikor Daemon jóformán könyörgött, hogy ne tegyem. Összebarátkoztam Deevel, aki rájött, hogy valami nincs rendjén, mert *ismert*. Nem én öltem meg Adamet, de nekem köszönhette a sorsát. Azért halt meg, mert megpróbált megvédeni.

- Csst — dűnnyögte Blake, felemelt a padlóról, megfordított, és megsimította az arcomat. - Nyugodj meg! A végén még rosszul leszel.

- Ne érij hozzám! - nyögtem ki, és odébb másztam. - NE GYERE A KÖZELEMBE!!!

Blake guggolva nézte, ahogy odamászok Dee mellé. Szerettem volna segíteni rajta, de nem sejtettem, hogyan kell. A tekintetem Adamre villant, és újra elakadt a lélegzetem. Tanácsalanságomban inkább eltakartam Dee elől a látványt, többet nem tehettem.

Őt percnél nem telt el több, amikor kint becsapódott egy kocsiajtó. Blake könnyedén felállt, és ragadozóléptekkel indult felém. A vállamra tette a kezét, és amikor a telefonja csendült egyet, összerendeztem. Tudtam, mi vár az ajtó mögött.

Arra viszont nem számítottam, hogy az obszidián felforrósodik a nyakamban.

- Arum - emeltem fel a fejemet. Blake ujjai a vállamba vájtak.

- Maradj nyugton!

Krisztusom... Lepillantottam Deere. Sebezhető volt, könnyű préda.

Kinyílt a bejárati ajtó. Nehéz léptek hallatszottak a folyosóról. Az obszidián perzselte a bőrömet. Reszkető kézzel odanyúltam és előhúztam.

Vaughn lépett be elsőnek. Meglepve nézett rám, majd le mellém.

- Blake, mi történt itt?

Ereztem, hogy Blake megdermed, de nem vettem le a szemem a két árumról Vaughn háta mögött. Az egyik Residon volt, a másik, szintén férfi, nagyon hasonlított rá. Éhes tekintetük azonnal Deet kereste. Elfordultam, éreztem, hogy a tarkómon felállnak az apró hajszálak.

- Megleptek. Vissza kellett támadnom, különben legyőznek. Nem volt választásom. - Blake zavartan krákogott. - Hol van Nancy?

- Ennek semmi köze Nancyhez. - Vaughn egy hosszú ujjával megdörgölte a homlokát. - Erre meg túl sokszor hivatkozol, Blake. Mindig van választás. Csak te általában nem jól döntesz. - Az árumhoz fordult. - Tiétek lehet a halott. Nézzétek meg, ki lehet-e még nyerni belőle valamit!

- A halott? - toporgott izgatottan Residon. - De mi az élő akarjuk.

- Nem! — csattantam fel rekedten, de élesen. - Nem! Egyiket sem! Nem nyúlhatnak hozzájuk.

Residon az arcomba nevetett.

Vaughn elem térdelt. Ilyen közlelről már láttam a hasonlóságot.

- Ennek a helyzetnek két kimenetele lehet. Szabad akaratodból velem jössz, vagy átadom mindkettejüket az uraknak. Értesz engem?

Az arumokra pillantottam.

- Legelőször ezek tűnjenek el.

- Tárgyalnál? - Vaughn nevetve nézett fel az unokaöccsére. - Látod, ezt kell csinálni, ha váratlan helyzetbe kerülsz.

Blake elfordította a fejét, az állkapcsán megfeszültek az izmok.

- Hogy értetted azt, hogy ennek semmi köze Nancyhez?

- Pont úgy, ahogy hangzott.

Blake merev tartása ellenére is megborzongott.

- Ha nem adjuk át, megölik...

- Úgy nézek én ki, mint akit ez érdekel? De komolyan? - Vaughn, még mindig nevetve felállt, és visszafordult felém. Egy mozdulattal hátraigazította a zakóját, egy pillanatra kivillant a kézifegyvere.

- Residon, fogd a halottat, és szabadulj meg tőle!

Fogja a halottat, hogy Ash-nek és Andrew-nak azzal kelljen szem besülnie, mint Deenek és Daemonnek? Nincs test, nincs lezárás.

A gondolkodó elmém ekkor lekapcsolt. Ami helyette felemelkedett, elsöpörve a bánatot és a tehetetlenséget, primitív, ősi erő volt. Nem kizárólag földön kívüli, hanem az idegennek és az emberinek az együttese.

Levegőt vettem - de nem csak azt szívtam magamba. Valami *többet*. A körülöttünk lebegő részecskék, apró, de energiával teli, szabad szemmel láthatatlan atomok felcsillantak előttem, majd megdermedtek a levegőben, mint ezer kicsi, vakító, fehér csillag.

Mélyet lélegeztem. Felém sodródtak, száguldottak, mint az üstökösök. Felgyűltek, kavarogtak a testem és a földön fekvő két másik körül. Felálltam. A részecskék összesűrűsödtek, letelepedtek a bőrömrre és belém olvadtak, eggyé váltak a sejtjeimmel. A testem felforrósodott, az érzelmek a lelkemben vadul ostromolták a határaitam.

Már nem csak Katy voltam. Valami - valaki más - hatolt belém. Egy részem, amely hónapokkal ezelőtt, halloweenkor elvált tőlem, visszatért.

Az arumok érezték meg először. Egyszerre változtak vissza valódi alakjukba, magas, éjsötét és olajsűrű árnyékokká. Meghalnak.

- Ne bántsátok! - kiáltotta Vaughn, előkapta a pisztolyát és rám emelte. — Kislány, csak semmi elhamarkodott mozdulat! Gondolkodjunk!

Vaughn is meghal.

Blake hátrált, a nagybátyjáról rám nézett és vissza.

-Jézusom...

Az agyam hátsó részében tudtam, hogy ezt a hatalmat valami más is táplálja — *valaki más*, kívülről. Mint akkor éjjel, a tisztáson. Ami az én részem volt, most eggyé vált a másik felével.

Felemelkedtem a levegőbe. Most már nem láttam a színeiket: minden pirossal átszínezett fehérben úszott.

- A szaros életbe! - morogta Vaughn, és megrándult az ujja a ravaszon. - Katy, ne kényszeríts rá! Nagyon nagy csomó pénzt érsz.

Pénz? Mi köze ennek a pénzhez? Nem is törődtem vele: csak átengedtem magam az egyre erősödő érzésnek. A látvány még jobban elmosódott a szemem előtt, a fejem oldalra billent. A levegőben statikus elektromosság zizegett, felfalta az oxigént. Blake köhécselve térdre esett.

A két arum megfordult, és az ajtó felé rontott, fekete csápokkal lökdösve félre a bútorokat, képkereteket. Azonban nem érték el a céljukat.

- Máris mentek? - hallottam a bejárat felől egy mély, dühös hangot. - Ez sértő.

Daemon fényalakjába váltott, és lecsapott az első arumra. Villám villámot követett; az árnyék leszakadó cafatkái a mennyezet felé lebegtek, és ott elenyésztek.

Residon, aki Deet akarta volna, csapdába esett Daemon és köztem, mint egy pingponglabda. Magam felé vonzottam, és rátámadtam. A fényem lüktetett, Daemoné lángolt.

Residon üvöltött.

Mond el, mi történt! — hallottam halk hangját a gondolataim között.

Mindent átadtam neki Blake-ről és Vaughnról, amíg Residont szaggattuk szét, azonban a szemem sarkából mozgásra lettem figyelmes. Vaughn az ablakot próbálta felfeszíteni. Amikor nem járt sikerrel, felkapta az állólámpát, hogy inkább kitörje.

Megállítottam a mozdulatot, aztán kiemeltem a lámpát a kezéből. Vaughn megfordult, és Daemon háta mögött elrohant. Közben Blake már kijutott az ajtón; most Residon és Daemon is követte.

Három alak száguldott be a házba. Fájdalmas kiáltás csendült fel, mélyen belém sajdukt, elsötétített bennem valamit. Az egyik hatalmas tölgy kettétört, és a kocsibeálló mellé zuhant.

Ash emberi alakjában ült a földön, az ölébe húzta testvére élettelen testét. Hátrahajtotta a fejét, a torkából jajongó sírás tört fel. Dee, aki egyre jobban megerősödött, felé mászott, és tudtam, hamarosan mindketten zokogni fognak.

Vaughn? Blake? Ezt nem fogják megúszni. Kilebegtem a nappaliból, a lábam a földön, de nem éreztem a padlót. Matthew elsuhant mellettem: meglepett, fájdalmas kiáltása szilánkokra törte a szívemet.

Daemon erősebben ragyogott, mint valaha: koncentrált fehér, vörös árnyalattal. A behajtó végén gyülekező árnyékok felé röppent. A fénye fellobbant, magam elé kellett kapnom a karom, hogy védjem a szememet. Az elhamvasztott minisztériumi örökre gondoltam, aztán az atombombára.

A vörös-fehér fényt csak ahhoz hasonlíthattam.

Villámot lőtt Residonra, és feltaszította vele a levegőbe. Az arum kontroll nélkül villódzott árnyék- és emberi alakja között, majd megdermedt: a felsőteste emberi volt, deréktól lefelé azonban csak füst.

Aztán hangos, mennydörgő reccsenéssel szilánkokra tört.

A hó ismét szakadni kezdett.

Megpillantottam Vaughnt is: éppen kiugrott a kocsim mögül, ahol addig *rejtőzött*. Kezében a fegyverével az Expeditionje felé rohant, Blake ugyanakkor az erdő felé menekült.

Mielőtt megmozdulhattam volna, Daemon intett fénykarjával, és a terepjáró szaltót vetett, felfedve Vaughnt, majd a tetejére zuhant és összeroskadt a saját súlya alatt. Fém sikoltott, üvegszilánkok záporoztak.

Elámulva megálltam. Daemon Blake felé pördült, és torkon ragadta. Egy pillanattal később feldobta a kocsim motorházára; emberként sem volt kevésbé fenyegető vagy erős.

- Nem is tudod, milyen fájdalmaid lesznek nemsokára - közölte vele vészjóslóan ragyogó szemmel Daemon. - Minden horzsolást, amit Katnek okoztál, tízszeresen fizetsz meg. - A levegőbe emelte Blake-et. - És nagyon is élvezni fogom.

Vaughn ekkor cselekedett. Felugrott, futtában célzásra emelte a fegyverét.

- Daemon!! - sikoltottam, és én is előrerontottam.

Vaughn meghúzta a ravaszt. Egyszer. Kétszer. Háromszor.

Daemon hátrakapta a fejét, és elmosolyodott - igazán elmosolyodott. A golyók megálltak a levegőben, néhány centire az arcától. Úgy lebegtek ott, mintha valaki megnyomta volna a PILLANAT/ÁLLJ gombot.

- Ezt nagyon nem kellett volna - morogta Daemon. Vaughn sapadt arcára kiült a rémület, amikor megértette.

- Ne... ne!

A golyók megpördültek, és riasztó sebességgel visszaröppentek a feladóhoz. Egyenesen Vaughn mellkasába csapódtak, és vége volt. Esélye sem volt reagálni. Brian Vaughn lába megbicsaklott, aztán a férfi élettelenül esett össze az Expedition romjai mellett. A havon vékony, vörös patak indult meg.

Blake kitépte magát Daemon kezéből, nekiment a lökhárítómnak, de felpattant, és már futott is az erdő felé. Gyorsan.

Azonban nem olyan gyorsan, mint Daemon és én. Szél kavarta fel a havat, amikor utána száguldottam. Nem vér keringett bennem, hanem fény.

Egy fenyőfánál ércem utol. Megperdült, villámot lőtt ki rám. A mellkasomba talált, néhány lépéssel hátrébb lökött. Fájdalom vibrált végig rajtam, de kiegyenesedtem, és újra a nyomába eredtem.

Újra felém lőtt. Ezúttal a vállamat kapta el. Folyékony forróság ömlött végig a karomon, de nem torpantam meg: követtem, kergettem, játszadoztam vele. Egyszer eltalálta a lábamat, de felkeltem.

- Sajnálom, Katy! - mondta. Remegett a karja. - Sajnálom. Nem volt más választásom.

Mindig van választás. Én magam is sorozatban hoztam rossz döntéseket, ezt be kellett látnom. Valahol mélyen még sajnáltam is. Blake-et a családja tette olyanná, amilyen volt, de attól még volt választása. Csak éppen rosszul választott.

Mint én magam.

Mint én magam?

Szépséges fényalak tűnt fel a jobбомon: Daemon, ismét valódi alakjában.

Mit akarsz tenni vele? — kérdezte nyugodtan.

Meg... megölte Adamet. A bennem vibráló erő áramlása erre a gondolatra kihagyott, és megpillantottam saját, emberi kezemet. Csupa vörös volt. Egy kapcsoló elbillent bennem, a hatalom elhagyott. A földre huppantam, a csizmám a hóba mélyedt. Nem bírtam tovább folytatni.

- Megölte. És megsebesítette Deet.

Daemon fénye napnyi erővel ragyogott fel, és egy pillanatra azt hittem, Blake-nek annyi, de aztán elhalványult, emberi alakot vett fel. Mutáció ide vagy oda, Daemon nem bírt volna könnyedén megölni még egy embert, főleg Vaughn után nem, ezt jól tudtam. A két

őr miatti sebe még nem gyógyult be. Ha Blake is felkerül a listára, talán soha nem is fog, és örökre ott tátong majd Daemon lelkén.

Mélyet lélegeztem.

- Sokan haltak meg ma.

Blake pillantása rám villant.

- Sajnálom... annyira sajnálom! Nem akartam, hogy így legyen. Csak meg akartam védeni Christ. - Szaggatottan sóhajtott, a vért törölgette az orra alatt. - Én...

- Hallgass el! - mordult rá Daemon. - És tűnj el! Tűnj el, mielőtt meggondolom magam!

Blake arcára nyers döbbenet ült ki.

- Elengedsz?

Daemon rám nézett. Kimerültén, szégyenkezve hajtottam le a fejemet. Ha már az elején is hallgatok rá, és elhiszem, hogy az ösztöne nem csal Blake-kel kapcsolatban De nem tettem.

- Menj! Soha, soha ne gyere vissza! Ha még egyszer meglátlak, megöllek - közölte Daemon. A szél elkapkodta a szavait. Blake csak egy pillanatig tétozódott, aztán sarkon fordult, és elrohant. Sejtettem, hogy nem jut messzire. Amint Nancy - akárki is ő valójában - és a minisztérium rájön, hogy elbukott, megöleti Christ, ahogy Blake tartott tőle. És akkor ő is meghal. Talán ezért is engedte el Daemon, Blake úgymint halott volt már.

Vagy egyikünknek sem maradt többé ereje a gyilkoláshoz. Kikészültem. Daemon is kikészülhetett. Valóban túl sokan haltak meg ma. Megcsuklott a lábam, térdre estem a hóban. A Forrás uralása meggyengített, és a harc Blake-kel, a sérülések, minden csak körbe-körbe hajtotta zavart, gyászos gondolataimat. Nem hittem, hogy valaha is visszanyerhetem az erőmet.

Az eszméletem határán lebegve, tompán éreztem, hogy valaki átölel, megtart. Hihetetlen melegség folyt az ereimbe. Felnéztem. Fény vett körül.

Daemon?

Elektromos vibrálás érkezett a köteléken át, aztán a válasz.

Megmondtam, hogy nem bízhatunk benne.

Olyan fájdalom vágott belém, amit nem gyógyíthatott meg az érintése, nem törölhetett el a fénye. Összeszorítottam a szememet, a könnyeim mégis kicsordultak.

Sajnálom. Azt gondoltam... azt gondoltam, ha megtanulok harcolni, megvédhetlek, megvédhetlek mindannyiátokat.

Visszahúzódott a fény. Daemon gyémántként csillogó szemmel nézett le rám. Szinte rázkódott a dühtől, ugyanakkor gyengéden tartott a karjában.

- Daemon, én...

- Ne kérj bocsánatot! Csak bocsánatot ne kérj! - Lerakott a hideg földre, felállt, és mélyet sóhajtott. - Végig tudtad, hogy a minisztériumnak dolgozik?

- Nem. — Én is feltápászkodtam, meg-meginogva, amíg a lábam rá nem jött, hogyan kellene megtartania. Daemon kinyújtotta a kezét, megfogta a könyökömet, amíg abba nem hagytam az imbolygást, aztán elengedett. - Csak néhány nappal ezelőtt jöttem rá, de még akkor sem biztosan.

- A fenébe! - csattant fel, és hátralepett. - Akkor éjjel, amikor egyedül mentél Vaughnhoz?

- Igen, de nem lehettem biztos benne. - Felemeltem a kezem, meglepetten láttam, hogy csupa vér. A sajátom? Másé? - Már akkor el kellett volna mondanom, de nem voltam biztos benne, és nem

akartam tetézni a gondjaidat. - Elcsuklott a hangom. - Nem tudtam.

Daemon összeszorította az állkapcsát, és félrepillantott.

- Adam meghalt. Dee élete csak kevésen múlt.

Fájdalmas, mély lélegzetet vettem.

- Saj...

- Ne! Ne merészelj bocsánatot kérni! - rivallt rám, a szeme fénye áthatolt az éjszakán, át rajtam is. — Adam halála *tönkreteszi* a testvéremet. Megmondtam, hogy nem bízhatunk Blake-ben, és ha meg akarsz tanulni harcolni, majd én megtanítalak! De nem hallgattál rám. Ka-t, magad hívtad meg az életedbe a Védelmi Minisztériumot! A jó ég tudja, mire jöttek rá.

- Nem mondtam neki semmit! - Zihálva kapkodtam a levegőt. - Nem mondtam el, hogy te gyógyítottál meg!

- Szerinted nem találta ki? - nézett rám Daemon megvetően.

Összerezcentem, nem tudtam mit felelni.

- Sajnálom.

Daemon arca megrándult.

- És amikor csupa kék meg zöld voltál? Azt is ő tette, igaz? A gyakorlás alatt megsebesített téged, ugye? És te soha egy percig sem gyanakodtál, hogy valami nincs rendjén vele? Az isten verje meg, Katy, a szemembe hazudtál! Nem bízta meg bennem!

- De igen, bí...

- Lószart! - Daemon belehajolt az arcomba. - Ne mondd, hogy bízol, hiszen látom, hogy sosem tetted!

Képtelen voltam bármit is mondani.

Daemon felgyülemlett ereje egy villanással kitört, és belecsapódott egy vén tölgy derekába. Az reccsenve kitört, és rázuhant a mellette álló fákra. Riadtan kaptam levegő után.

- Ezt mind meg lehetett volna előzni! Miért nem bízta bennem?
- Elcsuklott a hangja. Mintha szöges korbáccsal vágott volna végig rajtam.

Azt kívántam, bárcsak úgy tettem volna. Bárcsak mindig benne bíztam volna. Átverték. És ami még rosszabb: hagytam magam átverni.

A bűnbánat könnyei végigcsorogtak az arcomon. Daemon felém lépett, de aztán megtorpant.

— Vigyáztam volna rád.

Azzal egy vörösesfehér villanás kíséretében eltűnt. Egyedül maradtam a jeges éjszakában a döntéseimmel, a hibáimmal... a bűneimmel.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

MIRE VISSZAÉRTEM A HÁZUNKHOZ, már mindenki eltűnt, Matthew-t kivéve, aki maradt, hogy segítsen eltakarítani a... nyomokat. Valaki elvitte Vaughn testét, a kocsiját és Blake furgonját is. Mindenhol törött képkeretek heverték, a dohányzóasztal teljesen összekarcolódott, és elképzelésem sem volt, hogyan magyarázom meg a fenti folyosó törött ablakát.

De az a hely, ahol Adam összeesett, még ennél is sokkal durvább képet mutatott.

Két tócsába gyűlt a csillogó folyadék. Matthew igyekezett feltakarítani, de a keze túlságosan remegett, hiába harapta össze az állkapcsát. Előszedtem néhány törülközőt a szekrényből és mellétérdeltem.

- Itt van ez is - suttogtam. Matthew hátradőlt, felemelte a fejét és lehunyta a szemét. Szaggatottan felsóhajtott.

- Ennek nem lett volna szabad megtörténnie.

Sírva töröltem fel Adam vérért.

- Tudom.

- Olyanok mind, mint a gyerekeim. Most elveszítettem még egyet. És miért? Értelmetlenül. - Megrázkódott a válla. - Sosincs értelme.

- Nagyon sajnálom. - A vállamba töröltem könnyektől nedves arcomat. - Az én hibám. Engem akart megvédeni.

Matthew percekig hallgatott. Két törülközőt eláztattam, amikor megéreztem a kezét az enyémen.

- Nem csak a te hibád, Katy. Ez a világ, amibe belezuhantál, tele van árulással és gyűlölködéssel. Nem készülhettél fel erre. De ők sem.

Felnéztem, kipislogtam a könnyeimet.

- Blake-ben bíztam, amikor Daemonben kellett volna. Én hagytam, hogy ez megtörténjen.

Matthew felém fordult, és a két keze közé fogta az arcomat.

- Nem vállalhatod magadra a teljes felelősséget. Nem te hoztad meg Blake döntéseit. Nem te vezetted a kezét.

Keservesen felzokogtam, ahogy a gyász teljes súlyával a lelkem-re nehezedett. Matthew szavai nem enyhítették a bűntudatomat, és ezt ő is tudta. Ekkor különös dolog történt: átölelt, és én összeomlottam. A vállához szorítottam a fejemet, és csak zokogtam, talán én ráztam mindkettőnket, vagy talán Matthew is sírt, siratta a maga veszteségeit. Így köszöntött ránk az újév: könnyek csorogtak végig az arcomon, a szívem majd meghasadt. Mire abbahagytam a sírást, a szemem csaknem teljesen bedagadt.

Matthew hátrahúzódott, oldalra söpörte a hajamat.

- Ezzel még nincs vége mindennek, ami téged... ami benneteket illet Daemonnel. Ez még csak a kezdet volt, és most már igazán ismered az ellenségedet. Ne járjatok úgy, mint Dawson és Bethany! Annál mindketten erősebbek vagytok.

Az éjszaka hátralévő részében a történetek nyomait igyekeztem eltüntetni anyu elől. Előbb-utóbb majd el kell mondanom neki. A műholdak biztosan észlelték, ami az este történt, és még Vaughn mondanivalójának is volt némi értelme; kerülgetett a félsz, hogy a legrosszabb még hátravan. Úgy sejtettem, napok, legfeljebb hetek kérdése. És Adamról is kérdezősködni fognak.

De anyunak erről egyelőre nem kell tudnia.

Sikerült meggyőzőnöm, hogy a szél vágott egy ágat az emeleti ablakhoz. Ez hihető is volt, hiszen Daemon jó pár ágat letört odakint. A képkereteket nehezebben tudtam kimagyarázni.

Újév napját végigaludtam, a rákövetkező vasárnap csak azért keltem fel, hogy egyek egy cukros süteményt, aztán visszamenekültem az alvásba, hogy elkerüljem a rám váró sötét mocsarat. A büntudat azonban követett az álmomba is. Blake-ről álmodtam, Adamról, még Vaughnról is. Körülvettek a tó vizében, lemerültek, és engem is a felszín alá húztak.

Magam sem értettem, de, amikor felébredtem, nyomban megfürödtem, magamra vettem valami ruhát, és elindultam az álmaimban kísértő helyre. Anyu már elment munkába, és úgy emlékeztem, mintha korábban hallottam volna Will hangját is a házban.

A hó egyre esett, de a hold is világított, úgyhogy a fehérbe borult világ derengésében könnyen megtaláltam az utat. Megálltam a simára fagyott víz mellett, összehúztam magamon a kardigánt és a sálát, amit anyu ajándékozott nekem karácsonyra. Még a hozzáillő kesztyűt is felvettem.

A dolgokat itt tisztábban láttam. Nem égettek kevésbé, de már képes voltam kezelni őket. Adam meghalt, és a minisztérium nemsokára

keresni kezdi majd Vaughnt. És akkor visszajutnak hozzám... és Daemonhöz.

És öltem. Nem a saját kezemmel, de én indítottam el az eseményeket, amik ide vezettek. Emberek haltak meg, ártatlanok és nem annyira ártatlanok is. Daemonnek igaza volt, az élet az élet. Ellenség vagy sem, a kezemhez immár vér tapad, lemoshatatlanul. Beivódott a bőrömbe, sötét foltot hagyott bennem.

És akárhányszor lehunytam a szememet, Adam testét láttam. A szívem összeszorult, talán soha nem is nyugszik már meg.

Nem tudtam, akarok-e másnap iskolába menni. Mindezek után értelmetlennek tűnt. Továbbra sem tudtam, ki árulta el Dawsont és Bethanyt, és rengeteg beépített ember figyelhetett engem, mindannyiunkat. Egy láthatatlan óra ketyegett a fejem felett, a saját, személyes ítéletnapomig hátralévő időt mutatta, és senkit nem hibáztathattam, csak magamat.

Egy perc telhetett csak el, amikor megéreztem a tarkómon a meleg bizsergést. Elakadt a lélegzetem, az izmaim nem engedelmeskedtek a parancsnak, hogy forduljak meg. Mit keres itt Daemon? Hiszen biztosan gyűlöl engem. Dee is.

Ropogott a hó a lépései alatt. Fura. Ha akar, olyan csöndesen tud járni. Testének melege beburkolt, amikor megállt a hátam mögött. Nem tehettem örökké úgy, mintha ott se lenne, és tudtam, ha neki úgy tetszik, el sem mozdul mögülem.

Meglepetten és aggodalmasan néztem rá.

- Tudtam, hogy itt leszel - kezdte, és félrepillantott, az állkapcsán megfeszültek az izmok. — Én is ide jövök, ha gondolkodnom kell.

- Hogy van Dee? - Kimondtam az első mondatot, ami megfogalmazódott bennem.

- Túl fogja élni - felelte elsötétülő pillantással Daemon. - Beszelnünk kell. - Még mielőtt felelhettem volna, előrehajolt. - Ráérsz most? Szólj, ha zavarok. A tó nézése néha nagyon nagy összpontosítást igényel.

Sem az arcából, sem a szavaiból nem tudtam kiolvasni semmit.

- Ráérek.

Ragyogó pillantása megpihent az arcomon.

- Akkor visszajössz velem?

Nyugalanság ébredt a bensőmben. Most megöl, és útközben elrejtí a testemet? Durva megoldás, de valószínű is, azok után, amit okoztam.

Csendben indultunk visszafelé. A szám teljesen kiszáradt, a kezem reszketett, a tenyeremet hideg izzadság lepte be, amikor beléptem vele a házukba.

- Éhes vagy? - tudakolta. - Ma még semmit sem ettem.

- Kicsit, igen.

Daemon belépett a konyhába, és előszedett egy csomag lönchúst. Az asztalnál ülve néztem, ahogy megcsinálta a sonkás-sajtos szendvicseket. Dupla mustárt tett az enyémre, tudta, hogy úgy szeretem, és ettől csaknem újra elbőgtem magam.

Feszült csendben ettünk, aztán elpakolta a tányérokat. Felálltam.

- Daemon, én...

- Várj! - Megtörölte a kezét, és szó nélkül kiment. Mély levegőt vettem és követtem. Amikor megláttam, hogy az emeletre indul, a pulzusom az egekbe szökött.

- Miért megyünk fel?

Daemon, fél kezét a mahagóniszínű korláton nyugtatva, hátranézett rám.

- Miért ne?

- Nem tudom. Csak olyan...

Ismét előfordult és elindult, nem hagyva nekem választást. Elmentünk Dee üres hálósobája előtt - olyan volt, mint ahol felrobantottak egy vödör rózsaszín festéket. Egy másik szoba ajtaja be volt csukva. Úgy sejtettem, az lehetett Dawsoné. Érintetlen, mióta eltűnt. Az is hónapokba telt, amíg anyu és én hozzányúltunk apu holmijaihoz.

- Hol van Dee?

- Ash-sel és Andrew-val. Azt hiszem, segít neki a társaságuk.

Bólintottam. Mindennél jobban szerettem volna visszamenni az időben, többet kérdezni, nem ilyen átkozottul ostobának maradni.

Daemon kinyitott egy harmadik ajtót, és félreállva hagyta, hogy belépjek. A szívem bukfencet vetett.

- A te szobád?

- Igen. A legjobb hely az egész házban.

A szoba nagy volt, és meglepően tiszta, rendezett. A mélykék falakon néhány együttes poszttere lógott, a redőnyök leeresztve, a függönyök behúzva. Daemon egy intéssel felkapcsolta az éjjeliszekrényén álló lámpát.

Drága holmikat pillantottam meg: egy lapos tévét, egy Macet, amit azonnal meg is irigyeltem, egy hifitornyot, még egy asztali számítógépet is. A pillantásom végül az ágyára tévedt.

Hatalmas volt. A kék pehelypaplan kényelmesen, hívogatón terült el rajta. Tömeges hely a hempergéshez... vagy az alváshoz. Egyáltalán nem hasonlított az én kislányágyamhoz.

Elszakítottam róla a pillantásomat, és a Machez léptem.

- Szép laptop - jegyeztem meg.

- Tényleg az - felelte Daemon, és lerúgta a cipőjét.

Alig bírtam lélegezni.

- Daemon... - Az ágyrugók megnyikordultak a súlya alatt. Végigfuttattam az ujjamat a Mac peremén. - Annyira sajnálom az egészet. Nem lett volna szabad megbíznom benne. Rád kellett volna hallgatnom. Nem akartam, hogy bárkinek is baja essék.

- Adamnek nem „baja esett”. Adam meghalt, Kat.

Elszorult a torkom. Daemon felé fordultam: a szeme csillogott.

- Ha... ha visszamehetnék, mindent megváltoztatnék.

Daemon a fejét rázta, pillantása az ölében heverő kezére esett.

Ökölbe szorította.

- Tudom, hogy nem mindig jövünk lei jól egymással, és hogy az egész kötelékes dolog megrémített téged, de azt tudhattad, hogy bennem mindig megbízhatasz. Abban a pillanatban, amikor gyanítani kezdted, hogy Blake a védelmisek embere, hozzám kellett volna fordulnod. — Tehetetlenségében elcsuklott a hangja. — Megakadályozhattam volna.

- *Bízom benned.* Az életemet is rád bízám - léptem közelebb. - De amikor megsejtettem, hogy Blake-nek köze van hozzájuk, nem akartalak téged is belekeverní. Blake már így is túl sokat tudott és gyanított.

Daemon a fejét rázta, mintha meg se hallotta volna, amit mondtam.

- Én is mulasztottam. Amikor hozzád vágta azt az átkozott kést, akkor közbe kellett volna lépnem, nem pedig visszavonulni, de hát olyan rohadt dühös voltam!

Könnyek szöktek a szemembe. Hogyan sírhatok még mindig, mi- ért hiszem, hogy bármit is könnyebbé tesz? Mőgöttem, Daemon íróasztalán megzörrentek a papírok.

- Téged akartalak megvédeni.

Felpillantott, a tekintete egyenesen belém szúrt.

- Engem akartál...?

- Igen. — Lenyeltem a torkomba szorult gombócot. - Nem úgy alakult, végül, de amikor kiderítettem, hogy Blake és Vaughn rokonok, csak arra bírtam gondolni, hogy kijátszott, hogy hagytam magam kijátszani. És Blake pontosan tudta, milyen közel állunk egymáshoz. Azt tették volna veled, amit Dawsonnal. Én ezzel képtelen lettem volna együtt élni.

Daemon lehunyta a szemét és elfordult.

- Mikor bizonyosodtál meg róla, hogy Blake védelmis?

Most másodszor nevezte a valódi nevén - ennyire rosszul álltak a dolgok.

- Szilveszterkor. Pénteken. Blake bejött a házba, amíg aludtam. A kocsijában megtaláltam Simon óráját. Azt mondta, Simon még él, a minisztérium elkapta. De az órán vért láttam.

Daemon káromkodott.

- Amíg aludtál? Ezt gyakran adta elő?

- Nem tudok róla - ráztam a fejem.

- Nem lett volna szabad amiatt aggódnod, hogy nekem bajom esik. - Felállt, két kezével beletúrt a hajába. - Tudod, hogy képes vagyok vigyázni magamra. Tudod, hogy képes vagyok elrendezni az ügyeimet.

-Tudom - bólintottam. - De akkor sem tehettelek ki tudatosan a kockázatnak. Túl fontos vagy a számomra.

Daemon éles pillantással fordult felém.

- És ez mit jelent pontosan?

- Én... - A fejemet ingattam. - Most már nem számít.

- A francokat nem! Majdnem tönkretetted a családomat, Kat. Majdnem megöletted mindkettőnket, és még sehol sincs a vége. Ki tudja, mennyi időnk van, mielőtt a védelmisek megjelennek itt?

Eleresztettem azt a pöcsöt. Szabadon mehet, akihez akar, és akármilyen rémesen is hangzik ez, remélem, előbb utoléri a sorsa, mint hogy jelentést tudna tenni. - Újra káromkodni kezdett. - Hazudtál nekem! És azt mondod, mindez csak azért, mert fontos vagyok a számodra?

Forró vér öntötte el az arcomat. Miért akarja, hogy ezt csináljam? Most már mindegy volt, mit éreztem.

- Daemon...

- Felelj!

- Hát, jó! — csaptam a levegőbe. - Igen, fontos vagy. Amit hálaadáskor tettél értem... az nekem... — Elcsuklott a hangom. — Az engem *boldoggá tett*. Boldoggá tettél. És igen, érzek valamit irántad. Érted? Valamit, amit nem tudok megfogalmazni, mert minden hasonlat idétlenül cseng. Mindig is akartalak, még akkor is, amikor utáltalak. Most is, pedig a kicseszett tébolyba hajszolsz. És tudom, hogy mindent tönkretettem. Nemcsak a mi számunkra, hanem Dee számára is. — A mondat vége zokogásba fulladt, a szavak megállíthatatlanul törtek elő belőlem. - Én még soha nem éreztem így senki más iránt. Mintha feléd zuhannék, amikor együtt vagyunk, alig kapok levegőt, és végre úgy érzem, *élek*, nem csak egy néző vagyok, aki várja, hogy elmúljon az élete. Ilyet még soha nem tapasztaltam. - Könnyek marták a szememet, hátraléptem. A szívem fájdalmasan gyorsan lüktetett. - De ez már mind nem számít, mert tudom, hogy gyűlölsz. Meg is értem. Én csak azt kívánom, bárcsak visszamehetnék, hogy mindent megváltoztassak. Én...

Daemon egyszerre előttem termett, és meleg kezei közé fogta az arcomat.

- Soha nem gyűlöltelek.

Kipislogtam a szememből a könnyeket.

- De...

- Most sem gyűlöllek, Kat. - Elszántan a szemembe nézett. - Dühös vagyok rád, és magamra is. Olyan dühös, hogy szinte az ízét is érzem. Meg akarom találni Blake-et, és néhány testrészét felcserélni egymással. De tudod, mi járt tegnap a fejemben egész nap? Egész éjjel? Egyetlen gondolat, amitől nem tudtam szabadulni, dühöngés ide vagy oda?

- Nem — suttoztam.

- Hogy szerencsés vagyok, mert az a valaki, akit nem bírok elfelejteni, aki többet jelent a számomra, mint ami kibírható, még él. Itt van. Te vagy az.

Kicsordult egy könnyem. A remény olyan hirtelen áradt szét bennem, hogy beleszédültem, elakadt a lélegzetem. Mintha leléptem volna egy szikla széléről, azt se tudva, milyen messze van a föld. Veszedelmes volt. Izgalmas.

- Ez... ez mit akar jelenteni?

- Tényleg nem tudom. - A hüvelykujjával letörölte arcomról a könnycseppet, és halványan elmosolyodott. - Nem tudom, mit hoz a holnap, vagy mi lesz egy év múlva. A fenébe is, lehet, hogy jövő héten átharapjuk egymás torkát valami idiótaság miatt. Lehet. De az biztos, hogy amit irántad érzek, az nem fog változni.

Ezt hallva csak még jobban sírtam. Daemon lehajtotta a fejét, és lecsókolta az arcomról a könnyeket, egyenként. Aztán a számhoz hajolt. Eltűnt a szoba, eltűnt az egész világ néhány drága pillanatra. Szerettem volna elmerülni a csókban, de nem lehetett. Elhúzódtam, levegőért kaptam.

- Hogyan akarhatsz még mindig?

Daemon a homlokomnak támasztotta a homlokát.

- Ó, még mindig nagyon szívesen megfojtanálak. De örült vagyok. Te pedig bolond. Talán ezért. Az elmebajaink kiegészítik egymást.

- Ennek semmi értelme.

-A számomra van. - Újra megcsókolt. - De lehet, hogy az a tény is közrejátszik, hogy végre bevallottad: mélyen és visszavonhatatlanul szerelmes vagy belém.

- *Ilyesmit* egyáltalán nem mondtam - nevettem reszketegen.

- Nem pont ezekkel a szavakkal, de mindketten tudjuk, hogy igaz. És részemről rendben van így.

- Rendben van? - Lehunytam a szemem, és mélyet lélegeztem; úgy éreztem, mintha hónapok óta ez lett volna az első igazi levegővétel. Talán évek óta. - Te is így érzel?

Válaszul csak megcsókolt... aztán újra. Amikor végül szétváltunk, már az ágyán feküdtünk, egymás karjában. Nem is emlékeztem, hogyan kerültünk oda. A csókja tehet róla. Kénytelen voltam kívánni, hogy csillapodjon a szívverésem.

- Ez nem változtat azon, amit tettem. Még mindig minden az én hibám.

Daemon az oldalára fordult mellettem, a kezét a hasamra fektette.

- Nem a tiéd. A miénk. Együtt visszük el a balhét, és együtt nézünk szembe vele, akármilyen is vár ránk.

- Ránk? - A pulzusom összevissza kezdett verdesni a szavaitól.

Daemon bólintott, és nekiállt levenni rólam a kardigánomat.

Halkan nevetett, amikor a félregombolt részhez ért.

- Ha valami most biztos, akkor azok *mi* vagyunk.

Felemeltem a karomat, hogy könnyebben lehúzhassa rólam a kardigánt.

- És ez mit jelent valójában?
- Téged és engem. - Felült, és lehúzta a csizmámat is. - Senki mást.

A vérem lüktetése zúgott a fülemben. Én is felegyenesedtem, lerántottam a zoknimat, és visszacőltem mellé.

- Tulajdonképpen... jól hangzik.
- Tulajdonképpen? - A hasamra tette a kezét, aztán becsúsztatta a felsőm szegélye alá. - A „tulajdonképpen” nem elég jó.
- Oké. — Összerándultam, amikor szétnyitotta az ujjait. - Tetszik.
- Nekem is. — Lehajtotta a fejét, lágyan megcsókolt. - Lefogodom, hogy ez is tetszik.

- Igen — mosolyodtam el, miközben a szája még mindig a számon volt. Daemon halk torokhangot hallatott, és apró puszikkal borította el még mindig nedves arcomat. Perzselte a bőrömet, tüzet lobbantott fel bennem.

Suttogva beszélgettünk, a szavak lassan foltozták be a szívemen tátongó lyukat. Azt hiszem, Daemon is hasonlóan érzett. Elmeséltem neki mindent, amit Blake mondott és tett, ő pedig elmondta, hogy mennyire felbosszantotta, összezavarta, egyenesen kínoztta, amikor vele látott engem. Vallomását mélyen a szívembe zártam.

Minden apró érintésében ott volt a félelem, amelyet a hétvégén érzett, amikor meglátta az arumokat és Blake-et. Bár azt a bizonyos szót nem mondta ki, de minden mozdulatán éreztem, minden halk sóhajtasából hallottam a szerelmét. Nem is hiányzott, hogy fennhangon kimondja, mert körülöttem mindenütt ott volt az, amit irántam érzett.

Az idő megállt a számunkra. A világ és az életünk kívül rekedt a hálósobán: ott csak mi voltunk. És most először semmi nem állt közénk. Kinyíltunk egymás számára, sebezhetővé váltunk. Egyenként

tűntek el rólunk a ruhák. Daemon inge. Az én felsőm. A farmere gombja kibújt a lyukból. Az enyém is.

- Nem is hiszed, mennyire vágyom erre - súgta a fülembe rekedten, nyersen. - Még álmodtam is róla. - Az ujjai hegyét végighúzta a mellkasomon, a hasamon. - Őrülség, igaz?

Minden őrülség volt. Így ölelkezni vele, amikor korábban őszintén azt hittem, soha nem bocsát meg nekem. Felemeltem a kezemet, megsimítottam az arcát. Elfordult, csókot nyomott a tenyerembe, és amikor újra hozzám hajolt, az élet szikrája újra lángra lobbanott, csakis neki.

Elmélyültek a csókjaink, felfedeztük egymást, elvesztünk az érzésben, ahogy a testünk együtt mozdult, mégsem jutottunk elég közel egymáshoz. Az a néhány ruhadarab, amit még viseltünk, akadályozott. Meg akartam szabadulni tőlük, mert készen álltam a továbblépésre, és éreztem, hogy Daemon is. A másnap vagy a jövő hét kétséges volt. Korábban sem lehettünk biztosak a sorsunkban, de a dolgok most igazán ellenünk fordultak. Csak a pillanat létezett, és én meg akartam ragadni a pillanatot, bele akartam merülni, megosztani Daemonnel. Mindent meg akartam osztani vele.

Az érintése, a csókjai minden gátlást feloldottak bennem. Amikor a keze a hasamra csúszott, és onnan lejjebb, felnéztem, és a nevét suttogtam. Halvány, vörösesfehér derengés rajzolta ki a teste körvonalait, árnyékot vetve a szoba falaira. Abban a percben, készen rá, hogy feladjam az önuralmam, és átengedjem magam az ismeret lennek, a szépsége a lelkembe égett. Zuhanni akartam, és soha többé fel sem bukkanni.

Daemon azonban megállt.

Felnéztem rá, végigsimítottam kidolgozott hasizmain.

— Mi az?

- Nem... nem fogsz hinni nekem. - Újabb csókot lehelt az ajkamra. - De jól akarom csinálni.

Elmosolyodtam.

- Nem hiszem, hogy tudnád *rosszul* csinálni.

Daemon magabiztosan elvigyorodott.

- Na, jó, nem *arról* beszélek. Azt tökéletesen fogom csinálni, természetesen. De azt szeretném, ha... minden olyan lenne, mint a rendes pároknál.

Ostoba, hülye könnyek szaladtak a szemembe. Visszapislogtam őket. Jó ég, mindjárt bömbölök, mint egy csecsemő!

Daemon az arcomra tette a tenyerét, és fura, fájdalmas hangot adott ki.

- Legkevésbé megállni szeretnék most, de el akarlak vinni egy randevúra, vagy ilyesmi. Nem szeretném, ha a körülmények beárnyékolnák azt, amit tenni készülünk. - Szemmel láthatólag nagy erőfeszítésbe került felemelkedni rólam. Az oldalára fordult, átkarolta a derekamat és magához húzott. A halántékomon éreztem az ajkát. - Rendben?

Hátradöntöttem a fejemet, hogy tengerzöld szemébe nézhessek. Nem egyszerűen rendben volt. Csak többszöri próbálkozásra bírtam értelmes választ kinyögni, mert a hangom elfulladt az érzéseim hullámvásárában.

- Azt hiszem, nem kizárt, hogy szeretlek.

Daemon szorosabban ölelt magához, és megcsókolta elpirult arcomat.

- Én megmondtam.

Nem igazán erre a válaszra számítottam.

Halkan felnevetett, és visszagördült fölé.

-A fogadást megnyertem. Tudtam, hogy szerelmet vallasz újévig.

Átkaroltam a nyakát, és megráztam a fejemet.

- Nem. Vesztettél.
- Hogy érted? - pillantott rám zavartan.
- Nézz az órára! - intettem az állammal arrafelé. - Elmúlt éjfél.

Már másodika van. Vesztettél.

Daemon másodpercekig úgy bámulta az órát, mintha egy arum volna, akit éppen a szomszéd megyéig szándékozik taszítani, de aztán visszafordult felém, és elmosolyodott.

- Nem vesztettem. Mégis nyertem.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

HAJNALI HAT ELŐTT MÁSZTAM HAZA. Könnyűnek és boldognak éreztem magam. Egy zuhany, és indulhatok iskolába. Halvány lelki-furdalás bujdosott bennem az arcomra kiülő mosoly miatt. A történetek után lehetek elégedett? Nem voltam biztos benne. Nem tűnt tisztességesnek.

És Deet is látnom kellett.

Amikor fürdőköpenyembe burkolózva kiléptem a gőzzel teli fürdőszobából, már meg sem lepődtem azon, hogy Daemon ott hevesített az ágyamon, frissen lezuhanyozva, tiszta ruhában. Valamikor biztosan megéreztem.

- Mit csinálsz? - léptem az ágyhoz.

Megveregette a matracot maga mellett. Odatérdeltem.

- Most pár hétig szorosan egymás mellett kell maradnunk. Nem lepne meg, ha a minisztérium emberei felbukkannának. Együtt nagyobb biztonságban vagyunk.

- Csak ezért?

Lusta, élvezeteg mosoly ült ki az arcára, és meghúzta a köntösöm övét.

- Nem kizárólag. Ez a legésszerűbb ok, de határozottan nem a legégetőbb.

Órák alatt változott meg közöttünk minden. Előző éjjel még beszélgettünk és csókolóztunk, aztán egymás karjában zuhantunk álomba. Most nyílt, partneri viszonyban álltunk, de azért Daemon továbbra is egy okoskodó segg bírt lenni. És igen, az önelégült vigyora is idegesített.

Csak hogy attól még szerettem.

És ő is engem.

Felgyenesedett, és az ölébe húzott, aztán homlokon csókolt.

- Mire gondolsz?

A vállá hajlatába fúrtam a fejemet.

- Sok mindenre. Nem gondolod, hogy... helytelen ilyenkor boldognak lenni?

Megfeszült a karja.

- Hát, körüzenetet nem küldenék szét, vagy ilyesmi.

Erre csak a szememet forgattam.

- És nem is vagyok teljesen boldog. Nem vagyok még képes elfogadni az egészet. Adam... — Elhallgatott, nagyot nyelt.

- Kedveltem őt - suttoztam. - Nem várom, hogy Dee valaha is megbocsásson nekem, de látni szeretném. Tudnom kell, hogy jól van.

- Megbocsát. Csak időre van szüksége - súgta Daemon a halántékomhoz közel. Összeszorult a szívem. - Tudja, hogy figyelmeztetni akartad. Felhívott, amikor elküldted, én pedig meghagytam nekik, hogy maradjanak ki belőle. De valamivel távolabb megálltak a kocsival, és visszajöttek. Ők döntöttek így, és tudom, hogy Dee újra megtenné.

- Olyan sok minden van, amit én nem tennék meg újra - préseltem ki összeszűkülő torkomon.

- Tudom. - Két ujjal az állam alá nyúlt, felemelte a fejemet. - De erre most nem gondolhatunk. Semmi értelme.

Fel nyújtóztam, hogy megcsókolhassam.

- Iskola után szeretném meglátogatni.

- Mi a terved ebédidőre?

- Az evésen kívül? Semmi.

- Jó. Akkor lelépünk.

- Deehez, igaz?

Daemon mosolya gonoszkodom váltott.

- Igen, de van valami, amit még előtte szeretnék megtenni, és most közel sincs rá időnk.

Felvontam a szemöldökömet.

- Ebédet és mozit akarsz belepréselni az időbe?

- Cica, rémesen piszkos a fantáziád. Arra gondoltam, elmehetnénk sétálni, vagy ilyesmi.

- Szórakozol velem - mormoltam, és felálltam volna, de visszatartott.

- Mondd ki!

- Mit?

- Amit korábban mondtál.

A szívem a torkomba ugrott. Sok mindent mondtam neki, de tudtam, mit szeretne újra hallani.

- Szeretlek.

A szeme elsötétült, és úgy csókolt meg, hogy a pokolba kívántam az egész csináljuk-jól-dolgot.

- Csak erre van szükségem.

- Erre az egy szóra?
- Mindig erre.

Adam halálának híre még nem érte el az iskolát. Lesán és Carissán kívül másnak nem is mondtam el. A hivatalos történet szerint autóbaleset történt; ha valaki kérdezősködik, a rendőrség is megerősíti. A barátaim éppen úgy fogadták, mint vártam. Mindannyian sírtunk, még én is, bár meglepett, hogy nem apadtak el a könnyeim.

Daemon egyszer bökött hátba az óra alatt, hogy emlékeztessen az ebédidős terveinkre, és még egyszer azért, mert úgy tartotta kedve. A délelőtti órák során felváltva öntött el a boldogság és a bűntudat. Tudtam, még ha Dee meg is bocsát nekem, az sem változtat majd semmin. Én magam biztosan nem békülök meg a saját szerepemmel.

Azonban az életem nem állt meg.

Biológiaórára belépve találkozott a pillantásunk Matthew-val. Csak az ajka rándulása árulta el, aztán kinyitotta a naplót. Lesa csöndben ült mellettem, elszomorította, amit tőlem hallott. Az óra felénél megszólalt a hangosbemondó.

- Mr. Garrison, Katy Swartzot kéretik az igazgatói irodába - hallottuk az iskolatitkár hangját.

Rémület rántotta görcsbe a gyomromat. Felkaptam a táskámat, vállat vontam Lesa kérdő tekintetére, ijedt pillantást vetettem Matthew felé, és kimentem az osztályból. Anyu mobiljáról, amit reggel kaptam meg tőle, gyors üzenetet küldtem Daemonnek, hogy

behívtak, de nem vártam választ. Abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán nála van a telefonja.

A titkárnő ősz frizurája Brigitte Bardot-ra emlékeztetett, és aznap rózsaszín pulóvert viselt. Nekidőltem a pultnak, megvártam, hogy felnézzen. Akkor a szemüvegén át rám hunyorított.

- Segíthetek?
- Katy vagyok. Engem hívtak az irodába.
- Ó! Tényleg, gyere csak, drágám! - intett együtt érzőn, majd fel-

állt, és bebecgett Plummer igazgató irodájába. - Erre, erre.

Nem láttam be az üveglapon, úgyhogy nem sejtettem, mi vár rám. A titkárnőnek minden erejére szüksége volt, hogy be tudja nyomni az ajtót. Magamban megjegyeztem, hogy jobb, ha nem megyek az oktatásügybe dolgozni, ha ő még ennyi idő korában sem vonulhatott nyugdíjba.

Plummer igazgató az asztala mögött ült, és a vele szemben ülő személyre mosolygott. A pillantását követve döbbenetn állapítottam meg, hogy Will az.

- Mi történt? - kaptam a hátizsákom pántjához. Will talpra ugrott, és mellém sietett, elkapta szabad kezemet.

- Kellie-t baleset érte.

- Nem! — nyögtem ki. A fejemben riasztó szirénázott, csak bámultam rá. - Hogy érted ezt? Jól van?

Will arcára megviselt, fájdalmas fintor ült ki, és nem nézett a szemembe.

- Reggel, amikor munkába indult, valószínűleg tükörjégre hajtott.

- Mennyire rossz a helyzet? - Megremegett a hangom. Csak aput láttam magam előtt, a kórházi ágyon fekve, sápadt arcát, törékeny testét, éreztem a falakba ivódott halálszagot, hallottam a nővérek

suttogását... és aztán a bábut a koporsóban, amelyik emlékeztetett apura, de nem lehetett ő. Az emlékekben most anyu vette át a helyét. *Ez nem lehet.*

Will a vállamra tette a kezét, és gyengéden megfordított. Már kifelé vezetett az irodából, de nem is vettem észre.

- Csak azt tudom, hogy a balesetin van.

- Ennél többet kell, hogy tudj - feleltem, és alig ismertem meg a saját hangomat. - Eszméleténél van? Beszél? Meg kell műteni?

Will csak a fejét rázta, és kinyitotta az ajtót. Már elállt a havazás, a parkolót kotrók takarították. Jéghideg volt, de nem is éreztem a saját, belső dermedtségemtől. Will egy ismeretlen, világosbarna Yukon felé vezetett. Kényelmetlen érzés lett úrrá rajtam, és megijedtem. Néhány lépésre a kocsijától megálltam.

- Új kocsid van? - tudakoltam. Will értetlen arccal nyitotta ki a maga ajtaját.

- Nem. Telente mindig ezt használom. A havas utakra tökéletes. Már édesanyádnak is mondtam, hogy szerezzen egy ehhez hasonlót a helyett az átkozott matchbox helyett, amivel jár.

Bután paranoidnak éreztem magam. Bólintottam. Ennek volt értelme. Sok ember tartott errefelé télre külön kocsit, és annyi minden történt gyors egymásutánban, hogy elfeledkeztem arról, amit Willről megtudtam - a betegségéről.

Bemásztam, bekapcsoltam magam, és magamhoz öleltem a hátizsákomat. Akkor jutott eszembe Daemon. Ránéztem a mobilomra

— semmi válasz. Gyorsan küldtem neki még egy üzenetet, hogy anyut baleset érte, majd hívom a részletekkel, ha megtudok valamit

- ha megtudom, mennyire állnak rosszul a dolgok.

Alig tudtam visszafojtani a sírást, ha arra gondoltam, elveszítem anyut.

Will összedörgölte a kezét, és elfordította a kulcsot. Azonnal bekapcsolt a rádió. Egy vidám hangú férfi időjárás-jelentést olvasott be. Utáltam a jókedvét. A meteorológusok egy északkeleti széllel érkező vihart kísérték figyelemmel, következő hét elejére várták, hogy dél felől belépjen Nyugat-Virginia fölé.

- Melyik kórházban van? - tudakoltam.

- Winchesterben. - Will hátranyúlt, hogy valamit felvegyen a hátsó ülésről. Egyenesen előrenéztem, igyekeztem legyűrni a pánikot. *Anyu meggyógyul. Muszáj neki. Minden rendben lesz. Remegett az ajkam. Miért nem vagyunk már úton, a fenébe is?*

- Katy?

- Mi az? — néztem rá.

- Nagyon sajnálom - közölte Will kifejezéstelen arccal.

- Rendbe fog jönni, igaz? — Megint nem kaptam levegőt. Talán Will nem mondta el a legrosszabbat. Talán anyu...

- Az édesanyáddal minden rendben lesz.

Megkönnyebbülni sem volt időm, vagy elgondolkodni azon, amit mondott. Előrehajolt, és az ujjai közül egy hosszú, ijesztő tű bukkant ki. Hátrarándultam az ülésben, ám nem elég gyorsan. Will oldalról a nyakamba szúrta a tűt. A bökés után hűvösség áradt szét az ereimben, aztán halvány, égető érzés követte.

Félreütöttem a kezét, legalábbis azt hittem. A tű mindenesetre eltűnt. Will pedig kíváncsian nézett rám. A nyakamhoz kaptam. Nem bírtam kitapintani az érverésemet, de egész testemben éreztem zaklatott ritmusát.

- Mit... mit csináltál velem?

Will válasz nélkül kihajtott az iskola parkolójából. Újra megkérdeztem, vagyis úgy gondoltam, de nem biztos. Az út előttünk fehér-szürke kaleidoszkóppá töredezett. Megfogtam az ajtókilincset,

de az ujjaim lecsúsztak róla. Kevés volt az akaratom, hogy behajlítsam őket, vagy, hogy nyitva tartsam a szememet.

A Forrás ereje elérhetetlen távolba tűnt. A látóterem szélére beszivárgott a sötétség. Minden erőmmel küzdöttem ellene. Ha elveszítem az eszméletemet, mindennek vége - azonban a fejem mégis oldalra billent.

Utoljára még végig tudtam gondolni: *mindenhol téglák vannak.*

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

ARRÁ TÉRTEM MAGAMHOZ, hogy valaki dobol a fejemben, és a szám teljesen kiszáradt. Korábban egyszer éreztem így magam, amikor egy pizsamapartin egy barátommal ketten megittunk egy üveg olcsó bort. Csak akkor melegem volt és izzadtam, most pedig reszkettem.

Felemeltem a fejemet a durva takaróról, amelyen hevertem, és kinyitottam a szemem. Sokáig csak elmosódott árnyakat láttam. A tenyeremre támaszkodva felnyomtam magam. Szédülés tört rám.

A kezem és lábam csupasz volt, elvették a pulóveremet, cipőmet és zoknimat, csak a felsőmet és a farmert hagyták rajtam. A helyiségben fagypontra körül volt a hőmérséklet, kiver a libabőr. A lámpák és távoli hangok zsongása annyit árult el, hogy egy épület belsejében vagyok.

Végül kitisztult a látásom, de szinte azt kívántam, bár csak maradt volna úgy.

Egy ketrecben voltam, amely egy hatalmas kutyakennelre emlékeztetett. A vastag, fekete fémrácsok között átfért volna a kezem. Talán.

Felnéztem, és ráébredtem, hogy sem felállni, sem fekvé kiegyenesedni nem tudnék anélkül, hogy a rácsokhoz érjek. A ketrec tetejéről láncok és bilincsek lógtak le, kettőt a két fagyos, dermedt bokámra kapcsoltak.

Pánik mart belém, kapkodni kezdtem a levegőt. Körbenéztem. Mindenhol ketrecek voltak. A hozzám legközelebbi rácsok belső oldalát valami vöröses fekete máz fedte, ugyanúgy, ahogy a bokabilincseim külső oldalát is.

Hiába mondogattam magamnak, hogy nem szabad szétesnem, nem vált be. Felültem, amennyire lehetett, és előrehajoltam, hogy leszedjem a bilincseket a bokámról. Amint azonban hozzáértem a fémhez, forró fájdalom száguldott végig a karomon, egyenesen az agyamba. Felkiáltottam és visszarántottam a kezemet.

Mint a dagály, úgy borított el a rémület. A rácsok felé nyúltam - ugyanaz a maró fájdalom fogadott. Hátraestem, felsikoltottam, remegve húztam a kezemet a mellkasomhoz. Most már felismertem az érzést. Ugyanezt tapasztaltam, amikor a dohányos őr az arcomhoz nyomta azt a bizonyos tárgyat.

Megpróbáltam megszólítani a bennem rejlő erőt. Szét tudom robbantani ezt a ketrecet, anélkül hogy hozzáérnék. Azonban semmi nem válaszolt. Üres voltam belül, távol a Forrástól. Tehetetlenül, bezárva.

A mellettem lévő cellában megmozdult valami ruhakupac, és felemelkedett. Nem rongykupac volt, hanem ember, egy lány. Vadul zakatoló szívvel figyeltem, ahogy felül, és kisöpri zsiros, szőke haját sápadt arcából, aztán felém fordul. Velem egykorúnak tűnt, egy év ide vagy oda. Riasztó, kék-vörös horzsolás húzódott a hajvonalától a bal orcája aljáig. Ha nem olyan sovány és ápolatlan, csinos lehetett volna.

Felsőhajtott, lehajtotta a fejét.

- Valaha *tényleg* csinos voltam - állapította meg.

A gondolataimban olvas?

- Én...

- Igen, a gondolataidban olvasok - felelte rekedt, borízú hangon.

Félrepillantott, végignézett az üres ketrecek során, a tekintete végül a kétszárnyú ajtón állt meg. - Úgy sejtem, te is olyan vagy, mint én... a Daedalus tulajdona. Ismersz esetleg idegeneket?

Nevetett, aztán felhúzott térdére hajtotta hegyes állát.

- Fogalmad sincs, miért vagy itt.

Daedalus? Az mi a fene?

- Nem. Még azt sem tudom, hol vagyok.

- Egy raktárházban. - A lány elkezdett előre-hátra ringatózni. - Olyan ez, mint egy elosztó központ. Nem tudom, melyik állam. Eszméletlen voltam, amikor behoztak - intett apró ujjával a horzsolás felé. — Nem *olvadtam be*.

Nagyot nyeltem.

- Ember vagy, igaz?

- Már egyáltalán nem vagyok benne biztos - nevetett fel keserűen, komoran.

- A Védelmi Minisztérium áll emögött? — Csak beszélj, biztattam magamat. Amíg beszélni tudsz, nem borulhatsz ki annyira.

- Igen és nem - biccentett. - A Daedalus áll mögötte, de ők a minisztérium része. És engem ők tartanak fogva. Te viszont... — Ekkor sötétbarna, csaknem fekete szeme összeszűkül. — Csak gondolatföredékeket tudtam elkapni, amikor behoztak, de te más okból kerültél ide.

Ez megnyugtató.

- Mi a neved?

- Mo - krákgota, és megérintette cserepes ajkát. - Mindenki így szólít... szólított régen. Neked?

- Katy. - Közelebb kuporodtam, vigyázva, hogy ne érjek a rácsokhoz. - Mibe nem olvadtál be?

- Nem működtem velük együtt. - Mo lehajtotta a fejét, fürtökbe tapadt haja mögé rejtőzött. — Nem hiszem, hogy tisztában vannak velem, hogy amit művelnek, az rossz. Szerintem nem is gondolkodnak ilyenén. — Felszegte az állát. — Volt itt egy másik is, egy fiú, de nem olyan, mint mi. Rögtön az után, hogy behoztak téged, őt kivitték.

- Hogy nézett ki? - kérdeztem, és Dawson jutott az eszembe.

Mielőtt Mo felelhetett volna, a hatalmas, hideg termen túl valahol becsapódott egy ajtó. Mo visszamászott az ágya végébe, vékony karját felhúzott térde köré fonta.

- Tettess alvást, ha feljönnek! Amelyik behozott, nem olyan szörnyű, mint a többiek. Ne provokáld őket!

A dohányos őrre meg a társára gondoltam, és felfordult a gyomrom.

- Mi...

- Cssss! - pisszegett le. - Jönnek! Tettess alvást!

Nem tudtam, mi mást tehetnék, visszahúzódtam a kennel hátsó részébe, és lefeküdtem, a karommal fedve el az arcomat, hogy láthatatlanul kileshessek alóla.

Nyílt az ajtó, és két pár, fekete nadrágba bújtatott láb lépett be. Csöndesen közelítettek a ketrecek felé. A szívem ismét kétszázat vert, a fejem egyre jobban sajgott tőle. A lábak megálltak Mo rácsai előtt.

- Ma jól fogsz viselkedni? - kérdezte egy férfi nevetős hangon. -
Vagy a keményebb módszerhez kell folyamodnunk?

- Mit gondolsz? - köpte oda Mo. A férfi felnevetett és lehajolt, a kezében fekete bilincseket tartott. - Édesem, nem akarjuk elcsúfítani az arcod másik felét is.

- A magad nevében beszélj! — morgott a másik férfi. - A kurva majdnem elintézte, hogy sose lehessen gyerekem.

- Csak nyúlj még egyszer hozzám, és nem is lesz - közölte Mo fenyegetően.

Az egyik férfi kinyitotta a ketrecet. Mo azonnal támadott, de nem volt esélye. Elkapták a lábát, és kihúzták a ketrecből, a hideg betonpadlóra. A férfi, amelyik korábban lekurvázta, most durván hasra fordította, úgy, hogy Mo arca nekivágódott a padlónak a mozdulattól, aztán a hátára térdelt, és hátrafesztette a karjait. Mo felnyögött, aztán újra, amikor a férfi kicsavarta a karját.

Nem heverhettem ott csak úgy, és nézhettem végig. A hányingerrel sem törődve felültem.

- Elég! Fájdalmat okoztok neki!

A Mo hátán térdelő férfi felnézett rám.

- Nézd már, Ramirez, ez felébredt!

- Nem kell vele foglalkozni - válaszolt Ramirez. - Kapunk elég pénzt, hogy úgy tegyünk, mintha itt se lenne, Williams. Rakd rá a cuccot, és tűnjünk el innen!

Williams leszállt Mo hátáról, és a ketrecem elé lépett, majd letérdelt, hogy a szemembe nézhessen. Nem volt idős, a húszas éveinek közepén járhatott. Halványkék szeme jobban megijesztett, mint a ketrec maga. Mit kell rám tenni?

- Ez csinos.

Hátrahúzódtam, szerettem volna keresztbe tenni a karomat vékony anyagból készült felsőm előtt.

- Miért vagyok én itt? - Bár álltam a pillantását, a hangom megremegett.

Williams nevetve hátrapillantott a válla felett.

- Figyelj már, ez kérdezget!

- Hagyd békén! - Ramirez talpra rántotta a néma Mót. A lány lehajtott fejjel állt, a haja az arcába hullott. - Vissza kell vinnünk ezt a központba. Gyere már!

- Bármikor kitörölhetjük az agyát. Szórakozzunk kicsit!

A javaslatot hallva hátrahőköltem. Mit csinálhatnak? Eltörlik az emlékeimet? Semmim sincs, csak az emlékek. A tekintetem az egyik őrről a másikra villant.

Ramirez halkán káromkodott.

- Csináld már, Williams!

Amikor Williams felegyenesedett, hátrahúzódtam.

- Várj! Várj! Miért vagyok itt?

Williams egy apró kulccsal kinyitotta a cella ajtaját, és megfogta a láncokat. Rántott egyet rajtuk, én pedig hanyatt estem.

- Nagyon nem tudom, mit akar tőled, és nagyon nem is érdekel - közölte, és még egyet rántott a láncon. - Most pedig legyél jó kislány!

Hogy megmutassam, mennyire megszívleltem a tanácsát, felé rúgtam. Ha el tudnék surranni mellette... Állcsúcson találtam, hátravágódott a feje. Válaszul a gyomromba öklözött, amitől összegörnyedtem. Sípolve küszködtem, hogy lélegzethez jussak, Williams összefogta a csuklóimat, a másik kezével pedig leemelte a ketrec tetejére készített bilincseket, és a rájuk erősített láncnál fogva a pad- lóig eresztette őket.

- Ne! - sikoltotta Mo. - Ne!

A félelem a hangjában csak fokozta a sajátomat. Újra vergődni kezdtem, de hiába. Williams a csuklómra kattintotta a bilincseket, és a világ felrobbant a kintől.

Sikoltozni kezdtem.

És nem is hagytam abba.

Csak akkor halt el a hangom, amikor már nem jött ki más felsebzett torkomon, mint rekedt suttogás, visszafoghatatlan nyöszörgés és apró nyüszítések. Órák teltek el azóta, hogy a két férfi elvitte Mót. Órák, és én kettesben voltam a perzselő, égető fájdalommal, amely a karomban lüktetett, a fejemben visszhangzott. Mintha a bőrömet szünet nélkül tépték, szaggatták volna, hogy hozzáférjenek alatta *valamihez*.

Az eszméletvesztés hatásán táncoltam, de az áldott pillanatoknak mindig túl hamar vége lett, és én magamhoz tértem, egy olyan világban, ahol a fájdalom kikezdte az elmém épségét. Számtalanszor hittem, hogy most már belehalok, hogy eljön a vége, de a kín hullámai csak érkeztek egymás után, elborítottak, fojtogattak.

A sikolyokkal egy időben a könnyeim is elapadtak. Amikor a fájdalom a csúcspontjára ért, igyekeztem nem mozdulni, mert attól csak rosszabb lett. Már nem fáztam. Talán, mert minden más érzést kioltott a szenvedés, amit a bilincsek bevonata okozott, akármi is volt az.

Azonban egy percig sem *akartam* meghalni. Túl akartam élni.

Egyszer nyílt az ajtó. Kimerültségemben még a fejemet sem emeltem fel, csak bámultam tovább a fémgerendákat a rácsokon át. Leveszik a bilincseket? Nem bíztam benne.

- Katy?

Lassan odafordultam. Őszülő haj, jóvágású arc és a mosoly, amellyel bevarázsolta magát az életembe, egyenesen az anyám ágyába. Anyu barátja, az első férfi, akit egyáltalán észrevett apu halála óta. Azt hiszem, szerette is. Ez tette az egészet még szörnyűbbé. Nem érdekelt, mit jelent a számomra. Már korábban is gyanakodtam, és egyáltalán nem örültem, hogy át akarja venni apu helyét. De anyu... ebbe belepusztul.

- Hogy vagy, így függőben? - kérdezte, mintha érdekelné. - Úgy hallom, fájdalmas ez a bevonat a hozzád hasonlóknak és a luxenek számára. Tudtommal ez az egyetlen anyag, amely képes megfosztani a képességeiktől őket is, és azokat is, akiket megváltoztattak. Önix, meg még néhány más drágakő, például rubin. Nagyon különös reakciót vált ki. Mintha két foton ütközne össze újra és újra, kiutat keresve. Ezt teszi a mutáns sejtjeiddel.

Meglazította a nyakkendőjét.

- A minisztérium beépített embere vagyok, de hát ezt mostanra te is kitaláltad már. Okos kislány vagy, biztosan eszedbe jutott, hogyan jöttem rá. Akkor éjjel, amikor a támadás után behoztak a balesetire, túl gyorsan gyógyultál. És a minisztérium akkor már figyeltetett téged, a Black ikrekkel kialakított közeli kapcsolatod miatt.

És mivel orvos, Will persze azonnal felismeri, ha valaki túl gyorsan gyógyul. Undor öntött el, de csak sokadik próbálkozásra sikerült kinyögnöm a szavakat.

- Azért... jártál... az... anyámmal..., hogy... szemmel... tarthass....?

Will kacsintott, és legszívesebben lehánytam volna.

- Te... strici.

- Nos, az édesanyáddal folytatott viszonynak megvoltak az előnyei. Ne érts félre, kedvelem őt. Jólelkű asszony, de...

Ha képes lettem volna rá, ott helyben megkínozom. Nagyon.

- Te árultad... el Dawsont... és Bethanyt?

Will elmosolyodott, kivillantva tökéletes, fehér fogsorát.

- Már őket is figyelték. Valahányszor egy ember és egy luxen közel kerül egymáshoz, megfigyelik őket, mert abban bíznak, hogy a luxen megváltoztatja az embert. Bethany szüleinél voltam, amikor visszatért a túrázásból. Gyanakodtam, és igazam lett.

- Te... beteg... voltál.

Valami sötéten villant Will szemében.

- Nocsak, kutakodtál? - Amikor nem feleltem, fensőbbiségesen rám mosolygott. - Most már soha nem leszek beteg.

Csak néztem rá. Eladta a saját családját.

- Először behoztam őket ide, és... nos, azt már tudjuk, mi történt utána. - Will letérdelt mellém, félrehajtotta a fejét. - De te más vagy. A lázad magasabbra szökött, a szérumra csodásan reagáltál, és erősebb vagy Bethanynél.

- Szérum...?

- Igen. Daedalus a neve, arról a minisztériumi osztályról nevezték el, amelyik a mutáns emberekkel foglalkozik. Már évek óta dolgoznak rajta. Emberi és idegen DNS keveréke. Akkor oltottalak be vele, amikor először megbetegedtél. - Will rám nevetett. - Ugyan már, csak nem hitted, hogy segítség nélkül túlélte volna egy ilyen horderejű változást?

Istenem...

- Tudod, nem minden mutáns éli túl a változást, vagy akár a képességeik kifejlesztésére kapott koktélt. Ezt kutatja a Daedalus-pro- jekt, hogy miért csak néhányan reagáltak jól a mutációra, mint te,

Bethany és Blake, mások pedig miért nem. És úgy hallom, te meg-
lehetősen kimagaslóan teljesítesz ezen a téren.

Beoltott valamivel? Úgy éreztem, mintha valami egészen új módon
gyaláztak volna meg. Lassan gyúlt bennem a düh, elnyomva még a
fájdalmat is.

- Miért? - nyögtem ki. Will örült a kérdésnek. Izgatottan kezdte
magyarázni.

- Eléggé egyszerű. Daemonnek van valamije, ami kell nekem, és
te vagy a biztosíték, hogy jól viseli magát mindaddig, amíg a közös
ügyünk mindannyiunk meglegedésére véget nem ér. De rajtad kívül is
van még egy ütőkártyám, amiért *bármit* meg fog tenni.

- Megöl - krákoktam meg-megrándulva.

- Kétlem. Neked pedig nem kellene beszélned - állapította meg
érzelemmentesen. - Tartok tőle, hogy maradandó kárt tettél a
hangszálaidban. Már egy ideje lent vártam, hogy abbahagyd a sikí-
tozást.

Lent? Ekkor jöttem rá, hogy valószínűleg abban a raktárházban
vagyunk, amit Daemon szeretett volna átvizsgálni, amikor az őrákkal
találkoztunk.

Megmozdultam: a bilincsek a bőrömbe nyomódtak. Talán el is ájultam
egy pillanatra, mert amikor újra felnéztem, Will egészen közel hajolt
hozzám.

- Tudtad, hogy a luxenek gyógyereje akkor hat a legjobban, amikor
friss a seb, és ahogy az idő múlik, úgy válik egyre kevésbé hatékonnyá?
Szóval, azt hiszem, nem fog tudni tenni semmit a hangoddal.

Mélyen, szaggatottan beszívtam a levegőt: égette a torkomat.

- Baszódj... meg!!

Will kinevetett.

- Ne dühöngj, Katy! Nem akarok neki semmi rosszat. Neked sem. Csak az kell, hogy engedelmes maradj, amíg én Daemonnel tárgyalok. Ha belemegy a játékba, mindketten élve sétáltok ki ebből az épületből.

Váratlan fájdalomvillám vágott végig rajtam; valóban olyan volt, mintha a sejtjeim egymást lökdösve igyekeznének szabadulni. Will felállt, leeresztett kezét ökölbe szorította.

- A hétvégén már azt hittem, minden elveszett. Nem is hiszed, mennyire bosszantott, amikor megtudtam, hogy Vaughn meghalt. Neki kellett volna behoznia téged. Annak a szerencsétlen Blake-nek meg fogalma sem volt, hogy a saját nagybátyja ellene dolgozik, hogy épp azt a feladatot készül aláaknázni, amit Blake Nancytól kapott. — Megint nevetett, végighúzta az ujjait a rácsokon. - Elég zavaros, ha belegondolsz. Vaughn tudta, hogy Nancy nem fog örülni, és ezt alighanem Blake kis idegen barátján vezeti majd le. Habár nekem nem kellene prédikálnom, hiszen én adtam fel Bethanyt és Dawson. Velük is meg kellett volna próbálnom, csak nem gondolkodtam előre. Dawson sokban hasonlít a fivérére. Bármit megtenne Bethanyért.

Fehéren izzó düh mosta el a fájdalmamat.

- Te...

Will megállt a ketrec sarkánál.

- Legjobb tudomásom szerint még egyszer sem vált be.

Egyelőre nem értettem, miről beszél, de a darabkák már kezdtek összeállni. Elárulta a saját unokahúgát. A banki átutalások is beleillettek a képbe. Will lefizette Vaughnt, de miért? Ezt nem tudtam. De akármivel is tartotta a markában, elérte, hogy Vaughn a minisztérium ellen forduljon, és ez persze azt is megmagyarázta, miért nem hagyta Brian, hogy Blake beszámoljon a fejlődéséről Nancynek.

- Ne aggódj! Daemon okos fiú. - Will kezében megpillantottam a saját mobilomat. - Végül válaszolt. És elég, ha annyit mondok, az én válaszom majd elvezeti hozzánk.

Összpontosítottam, hogy áttörjem a kín kódét, hogy megértsem, amit mond.

- Mit... akarsz... tőle?

Will félredobta a telefont, és megmarkolta a szörnyű rácsokat. A szemembe nézett, és újra láttam a gyerekes, rajongó izgalmat a pillantásában.

- Azt akarom, hogy változtasson át.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

SOK MINDENRE SZÁMÍTOTTAM, például, hogy Daemon töröljön el egy várost a föld színéről, vagy raboljon ki neki egy bankot, de hogy változtassa át? Ha nem fokozta volna a fájdalmaimat, felnevettem volna az ötleten.

Will megérezhette, mit gondolok, mert rosszállóan nézett rám.

- Fogalmad sincs, mire vagy képes valójában. Mit számít a pénz és a presztízs, ha tiéd a hatalom, hogy az akaratodat másokra kényszerítsd? Ha soha nem betegszel meg? Ha nincs lény az univerzumban, aki megállíthat? - Úgy összeszorította az öklét, hogy a bűtyke kifehéredett. - Nem érted, kicsi lány. Igen, végignézted, ahogy az apádat elemészti a rák, és biztosan szörnyű volt, de még mindig nem sejtetted, milyen az, amikor a saját tested fordul ellened, amikor minden napod egy csata, a pusztá túlélésért...!

Ellökte magát a rácsoktól.

-A betegség, közel a halálhoz, megváltoztatja az embert, Katy. Bármit megtennék, hogy soha ne kelljen többé átélnem azt a tehetetlen

gyengeséget. És azt hiszem, hogy ha apád megkaphatta volna ezt az esélyt, ő is megragadta volna.

Megborzongtam.

- Apám... sosem... bántott volna... senkit.

- A naivitásod egyszerűen bájos - mosolygott le rám Will. Ez azonban nem naivitás volt. Ismertem aput, tudtam, mit tett volna meg, és mit nem.

A nyers kín újabb hullámától lecsukódott a szemem. Amikor csilapodott, és felnéztem, egy új érzés lepett meg. Daemon közelségét éreztem.

A tekintetem az ajtóra villant, és Will várakozón megfordult, bár egy hangot sem lehetett hallani.

- Itt van, igaz? Érzed. - Megkönnyebbülés csendült a hangjában. - Mind rá gyanakodtunk, de csak akkor lehettünk benne biztosak, amikor Blake eltüntette a színről Adamet, és kis híján Deet is. - Visszafordult hozzám. - Örülj neki, hogy utánam nem tudsz majd tovább nyomozni! Ha ennek vége, mind szépen, rendben hazamegyünk. Ha Nancy tudná, mit tettünk, egyikőtök sem tehetné ki innen a lábát ma éjjel. - Megint átpillantott a válla felett. - A cím, amire emlékezned kell 1452, Street of Hopes, Moorefield. Ott Daemon majd megtalálja, amit keres. Éjfélíg van ideje, utána nincs esélye.

A cím ugyanaz volt, mint amit a papírcetlin láttam, de ezt mellékesnek éreztem. Biztos voltam benne, hogy Daemon azonnal a következő életébe röpíti Willt.

Ebben a pillanatban a kétszárnyú ajtó kivágódott, egyenesen a fehérre meszelt falba. Daemon lépett át a küszöbön, lehajtott fejjel, ragyogó szemmel. Még abban az állapotomban is éreztem a belőle áradó erőt - nem luxen, hanem emberi erőt, amely kétségbeesésből és fájdalomból született.

Willt csak egy pillantásra méltatta, aztán rajtam állapodott meg a tekintete. Az arcán százféle érzés cikázott át. Mondani szerettem volna valamit, de az izmaim önkéntelenül felé mozdultak, és az ónix a bilincseimen újra a bőrömbé nyomódott. Megvonaglottam a ketrec padlóján, a szám néma sikolyra nyílt.

Daemon előrerontott, de nem olyan gyorsan, mint szokott. Megragadta a rácsokat, aztán sziszegve hátralépett.

- Ez *mi*? - A kezére nézett, aztán rám, és a szeme fénye elhomályosult a fájdalomtól.

- Ónix, rubinnal és hematittal keverve - felelte Will. - Szép kombináció, és nem tesz túl jót a luxeneknek vagy a hibrideknek.

Daemon dühös pillantást vetett rá.

- Meg foglak ölni.

- Nem hiszem - ingatta a fejét Will, de azért hátralépett, kimutatva, hogy mégsem teljesen biztos a tervében. - Az épület minden bejáratát ónix borítja, úgyhogy biztosan nem játszhatod ki egyetlen fénytrükködet sem. Amellett a ketrec meg a bilincsek kulcsa is nálam van. Ráadásul egyedül én bírom kézbe venni őket.

- Lehet, hogy nem most, de akkor is megöllek. Elhiheted nekem - morgott Daemon.

- Te pedig azt hiheted el nekem, hogy fel fogok készülni arra a napra. - Will rám pillantott, és felvonta egyik szemöldökét. - Katy már itt várakozik egy ideje. Szerintem megérted, mit jelent ez. Továbbléphetünk?

Daemon nem is felelt. A ketrec másik oldalához lépett, és letérdelt elé. Felé fordítottam a fejem. Centiről centire végignézett rajtam.

- Kijuttatlak innen, cica. Esküszöm.

- Ez nagyon édes, de egyetlen módon juttathatod ki, mégpedig úgy, ha azt teszed, amit mondok. Mindössze... - Rásandított a

Rolexére. - ..szűk fél órád van, mielőtt az őrjárat ideér, és én ugyan el akarlak eresztetni mindkettőtöket, ők viszont nem fognak.

Daemon összeszorította az állkapcsát, és felnézett.

- Mit akarsz?

- Azt, hogy változtass át.

Daemon egy pillanatig némán meredt rá, aztán komoran felnevetett.

- Te megbolondultál?

Will szeme elkeskenyedett.

- Nem kell mindent elmagyaráznom. Katy tudja, majd ő elmondja. Én csak azt akarom, hogy változtass át. - Felnyúlt a ketrec fölé, és megmarkolta a láncokat. - Azzá akarok válni, amivé Katy vált.

- Nem tudom egy csettintéssel megcsinálni.

- Tudom, mi kell hozzá - nevetett gonoszul Will. - Egy seb, amit te meggyógyítasz. A többi az én dolgom.

- Miféle többi? - rázta a fejé Daemon.

Will ismét rám mosolygott.

- Katy majd ezt is elmondhatja.

- Most azonnal elmondod! — mordult rá Daemon.

- Vagy nem. - Will megrántotta a láncot. Összerándultam. Sikoltani már nem bírtam, csak valami nyöszörgés tört ki belőlem, de Daemon felpattant.

- Elég! - kiáltotta. — Engedd el!

- Még nem is hallottad az ajánlatomat. - Will nem vette le a kezét a láncokról. Ismét elborított a kintenger. Elveszthettem az eszméletemet is, mert amikor felpillantottam, Daemon a ketrec előtt állt, félőrült tekintettel.

- Engedd el! *Kérlek!*

A szívem majdnem meghasadt. Daemon sosem könyörgött senkinek.

Will elengedte a láncokat. Ernyedten zuhantam a padlóra. A fájdalom oda is követett, de a korábbihoz képest ez már semmiség volt.

- Máris jobb. - Will Mo ketrece mellé lépett. - Tessék, az ajánlatom. Változtass át, és megkapod a ketrec kulcsát. De nem vagyok ám ostoba, Daemon.

- Nem? - visszhangozta Daemon gúnyosan. Will ajka megrándult.

- Biztosra kell mennem, hogy nem indulsz utánam, amint innen kiteszem a lábam. Márpedig tudom, hogy megteszed, ha Katy egyszer kikerül a ketrecből.

- Ennyire kiszámítható volnék? - Daemon ajkára kiült szokásos öntelt mosolya, és felvette jól ismert, fenyegető testtartását, de tudtam, hogy legbelül feszült, mint egy túlhúzott rugó. - Lehet, hogy változtatnom kellene a játékszabályaimon.

Will bosszúsán fújta egyet.

- Amikor kimegyek, te nem követsz. Kevesebb mint húsz percünk van az egészre, utána neked még egy szűk fél órád, vagy annyi sem, hogy eljuss a címre, amit megadtam Katynek.

Daemon futólag rám pillantott.

- Ez most amolyan kincsvadászat? Azt *imádom*.

Az *örök nagypofájú*, gondoltam. *Még a legrosszabb helyzetben is*. Azt hiszem, valahogy szerettem ezt a tulajdonságát.

- Meglehet. - Will lassan közelebb lépett hozzá, és a nadrágja korcából egy kézifegyvert húzott elő. A szívem kihagyott, de Daemon csak felvonta a szemöldökét. - Döntened kell majd, miután kieresztetted Katyt. Vagy utánam eredsz, vagy elmész, és megszerzed, amire mindennél jobban vágysz.

- Mi az? Egy tetkó a seggemre, amely a fejedet ábrázolja?

Will elvörösödött mérgében.

- A bátyád.

Daemon arroganciáját mintha elfűjták volna. Hátralépett.

- Tessék?

- Nagyon sok pénzembe került, hogy olyan helyzetbe hozzam, ahonnan *megszökh*et. Különben nem hiszem, hogy komolyan keresnék majd — mosolygott Will hidegen. - Jóformán használhatatlannak bizonyult. Te viszont... te erősebb vagy. Te sikerrel járhatsz abban, amiben ő újra és újra kudarcot vallott.

Megnedvesítettem száraz ajkamat.

- Kudarcot vallott... miben?

Daemon felém kapta a fejét, és a szeme összeszűkült, amikor meghallotta a hangomat, de Will hamarabb válaszolt.

- Évekig kényszerítették rá, hogy változtasson át embereket. Nem vált be. Ő nem olyan erős, mint te vagy, Daemon. Te más vagy.

Daemon levegőért kapott. Will mindent felajánlott neki, amire vágyott - a testvérét. Ezt nem utasíthatta vissza. Küszködött, hogy ne mutassa ki az érzéseit, és Will számára valóban kifejezéstelen maradt az arca, azonban én jobban ismertem ennél, és megláttam az apró izomrándulásokat az állkapcsán, a szeme villanását, a szája feszes vonalát. Összecsapott benne a boldog izgatottság és a tudat, hogy olyan lényt kell teremtenie, aki egy napon elpusztíthatja a szeretteit. És aki visszavonhatatlanul kötődik majd hozzá - és hozzám is. Ha Daemon meggyógyítja Willt, az életük összekapcsolódik.

- Nagyon szeretnék levadászni, és minden egyes csontodat összetörni azért, amit tettél - felelte végül Daemon. - Lassan tépném le a húst a csontjaidról, és megetetném veled, amiért fájdalmat okoztál Katnek. De a testvérem többet jelent számomra a bosszúnál.

Will elsápadt Daemon szavai hallatán.

- Reméltem, hogy így döntesz.

- Ugye, tudod, hogy meg kell sebesülnöd ahhoz, hogy működjön?

Will bólintott, és a saját lábára irányozta a pisztolyt.

- Tudom.

Daemon csalódottan fintorgott.

- Úgy reméltem, hogy én tehetek benned kárt...

- Hogyne, még mit nem?

Ezután igazi vérfürdő következett. Szerettem volna félrenézni, vagy megadni magam a fájdalomnak, de nem tettem. Figyeltem, ahogy Will céloz, aztán rövid összpontosítás után meghúzza a ravaszt. Egy hangot sem adott ki. A nyilvánvaló dolgokon kívül ez valami más miatt is helytelennek tűnt, de aztán Daemon Will karjára tette a kezét. Az ónix nem gátolta a gyógyító erejét. Hagyhatta volna, hogy Will elvérezzen, de akkor nem jutott volna át az ónixrácsokon, hozzám.

Végül feladtam, és belesüppedtem a feketeségbe. Arra tértem magamhoz, hogy Will kinyitja a ketrecet, és fölém hajol: ép volt és egészséges. Kinyitotta a bilincseim zárját, azok lecsusszantak a kezemről, és már ettől is csaknem felkiáltottam.

Will a szemembe nézett.

- Ha javasolhatom, ne beszélj anyádnak erről. Attól félek, össze-roppanna. - Most, hogy megszerezte, amit akart, elmosolyodott. - Légy jó kislány, Katy!

Azzal már kint is volt a ketrecből, a teremből. Fogalmam sem volt, mennyi időnk van még, de aligha lehetett több tíz percnél. Megpróbáltam felülni, de a karom nem engedelmeskedett.

- Daemon...

- Itt vagyok. - És valóban; óvatosan belépett a ketrecbe, és kiségitett a rácsok közül. - Itt vagyok, cica. Most már vége.

Forró, gyógyító érintése visszaadta az erőmet. Mire talpra állított a terem közepén, már nem imbolyogtam, és finoman eltoltam a kezét. Tudtam, hogy miután meggyógyította Willt, még nem töltődhetett fel, és a minisztérium emberei már úton voltak. Fogyott az idő, hogy megtalálja Dawsont.

- Jól vagyok - nyögtem ki rekedten. Daemon mély torokhangot hallatott, a tenyerébe fogta az arcomat, és az ajkamra tapasztotta az ajkát. Lehunytam a szemem, és elmerültem az érintésében. Levegőért kapkodva szakadtunk el egymástól.

- Mit csináltál? - kérdeztem, és összereztem a saját hangomtól. Daemon a homlokomnak támasztotta a sajátját, aztán újra az ajkamon éreztem félmosolyát.

- Ahhoz, hogy a mutáció beváljon, mindkét félnek *akarnia* kell, cica. Emlékszel, mit mondott Matthew? Nem adtam bele mindent, ha érted, mire gondolok. Amellett haldokolnia kellett volna, vagy majdnem. Aligha fog működni, legalábbis nem olyan mértékben, mint hiszi.

A fájdalom és a kimerültség ellenére reszelősen felnevettem.

- Gonosz zseni!

- Abban biztos lehetsz — kacsintott, és végigsimogatott a tekintetével. Az ujjait az enyémei közé fűzte. - Jól vagy? A hangod...

- Igen - suttogtam. - Helyrejön.

Újra megcsókolt, lágyan, mélyen, és semmivé tette a ketrecben töltött órák emlékének legrosszabb részét, bár sejtettem, a többi még sokáig megmarad, rejtve, mint a legtöbb sötét dolog. De abban a pillanatban eltűnt a rettenetes hely, a fejünk felett ketyegő, hatalmas óra, és biztonságban voltam a karjában. Éreztem, hogy kinsként

őriz, hogy szeret. Együtt voltunk, egyazon atom két fele ismét egyesítve erejét.

Daemon sóhajtott, és a szája őszinte mosolyra húzódott.

- Induljunk a bátyámért!

HARMINCHATODIK FEJEZET

A CSIZMÁM ÉS A PULÓVEREM ELTÜNT. Daemon rám húzta a saját felsőjét, így rajta csak egy vékony pamutpóló maradt, meg a farmere. A cipővel viszont nem tudtunk mit csinálni. Azért túléltem - sőt, a hűvös még jól is esett a lábamnak az után, amit átéltem.

Nem fecséreltük az időt. Daemon felkapott, és kirohant velem a raktárházból. Amint kiért az ónix sugárzásából, felgyorsult, éreztem, hogy a szél az arcomba mar. Néhány másodperc múlva már a kocsi biztonsági övét csatolta be rajtam.

- Egyedül is menni fog - motyogtam, és komoly erőfeszítés árán megfogtam a fémcsatot. Daemon tétozozott, látva, hogy remeg a kezem, aztán bólintott, és máris a kormány mögött ült, a keze az indítókulcon.

- Készen vagy?

Az övcsat a helyére kattant. Kifulladásig hátradőltem. Az ónix nem csak a Forrástól zárt el. Úgy éreztem magam, mint aki felmászott a Mount Everestre egy ötvenkilós hátizsákkal. Fogalmam sem volt,

hogyan képes Daemon még mindig teljes fordulatszámra pörögni, főleg miután, ha fél szívvel is, de meggyógyította Willt.

- Itt hagyhatnál - állapítottam meg. - Nélkülem... gyorsabb lennél.

Daemon felvonta a szemöldökét, és megkerülte a kukákat.

- Nem hagylak ott sehol.

Tisztában voltam vele, mennyire gyorsan kell odaérnie az irodaházhoz, Dawsonhoz.

- Semmi bajom nem lesz. A kocsiban maradok. Te meg csak... odavillansz.

- Szó sem lehet róla - rázta a fejét. - Van időnk.

- De...

- Semmiképpen, Kat. - A gázba taposott, és kilőtt a parkolóból. - Nem hagylak egyedül. Egyetlen kicseszett másodpercre sem, érted? Van időnk. - Fél kézzel kisöpörte a homlokába hulló sötét tincseket és összeszorította az állkapcsát. - Amikor megkaptam az üzenetedet édesanyádról, és nem válaszoltál vissza, azt gondoltam, talán már a winchesteri kórházban vagy. Odatelefonáltam, és megtudtam, hogy az édesanyád nem fekszik bent...

Megkönnyebbülés öntött el. Anyuval minden rendben.

Daemon a fejét rázta.

- A legrosszabbtól tartottam. Attól féltem, hogy elkaptak. És kész lettem volna lerombolni az egész várost, ha kell. És akkor megkaptam Will üzenetét... szóval nem, nem eresztelek el a szemem elől.

Fájt a szívem. Amíg a ketrecben szenvedtem, nem gondoltam bele, hogy Daemon pontosan tudja, mi történik, de most ráébredtem, hogy azok az órák az ő számára is felértek egy pokoljárással; mint a Dawson feltételezett halála utáni napok. Magamban sírtam érte.

- Jól vagyok - suttoztam.

Rám sandított, és közben felszáguldott az autópályára, keleti irányban. Kész csoda lesz, ha nem intenek le gyorsajtásért.

- Tényleg jól vagy?

Bólintottam válasz helyett, mert sejtettem, megkínzott hangom csak fájdalmat okoz neki.

- Ónix - mormolta maga elé a kormányt markolva. - Évek óta nem találkoztam vele.

- Tudtad, hogy ilyen a hatása? - Halkan szólaltam meg, így nem hatottak annyira reszelősnek a szavaim.

- Még amikor a beolvadást tanultuk, láttam, hogy a bajkeverőkön alkalmazzák, de fiatal voltam. Persze ettől még fel kellett volna ismernem, amikor megláttam. Egyszerűen nem gondoltam, hogy így is lehet használni, mármint rácson meg láncokon. És azt sem tudtam, hogy rád is ugyanígy hat.

- Ez... - Elhallgattam, mélyet sóhajtottam. Mélyebb kint még sosem tapasztaltam. Úgy képzeltem, ilyen lehet a gyerekszülés és a műtét egyszerre, érzéstelenítés nélkül. Mintha a mutáns sejtjeim ki akartak volna szabadulni a bőröm alól, egymást kilökdösve. Belülről szakadtam szét - legalábbis ezt éreztem.

És a gondolattól, hogy bárki más is elszenvedje ezt, a hányinger kerülgetett. Így fegyelmezik a bajkeverő luxeneket? Ez embertelen, kínzás. Nem kellett messzire nyúlnia a képzeletemnek, hogy magam előtt lássam, hogyan tartják kordában Dawsont... vagy Blake barátját. Dawson idestova több mint egy éve volt a markukban, Chris pedig vajon mióta már... ?

Órák - nekem csak órákat kellett eltöltenem az ónix ölelésében. Ezek az órák velem maradnak, amíg élek, de akkor is csak órák voltak, miközben másoknak talán éveket kellett kibírniuk. Azokban az órákban a lelkem egy része elsötétült, megkeményedett. Voltak

pillanatok, amikor *bármit* megtettem volna, hogy vége legyen. Mindezt tudva nem is sejthettem, hogyan változtatott meg a kín másokat - például Dawson.

Félelem borzongatott meg. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy Daemon is ilyen helyzetbe kerülhet. Ketreben, vég nélküli szenvedésben... a reménytelenség előbb-utóbb beférkőzik a szívébe, és a fájdalom másvalakivé alakítja. Azt nem éltem volna túl.

- Kat? - hallottam aggódó hangját.

Azok az órák, a megszerzett tudás engem is megváltoztatott. Nem. Már előtte is alakultam, olyasvalakiből, aki kerüli a konfliktust, olyanná, aki edzeni akar és gyakorolni, hogy harcolhasson... és ölhessen. Azelőtt őszinte ember voltam, ma már rutinosan hazudok azoknak, akiket szeretek. Azért, hogy megvédjem őket, természetesen, de a hazugság attól még hazugság. Bátrabb, vakmerőbb lettem. A változásnak nem csak rossz oldala van.

És kétségtelenül tudtam, hogy gondolkodás nélkül képes volnék ölni, hogy megvédjem Daemont és akit szeretek. A régi Katy ezt el sem bírta volna képzelni.

Szürkévé fakultam én is, belső iránytűm imbolygott. Valamit el kellett mondanom Daemonnek.

- Blake meg én nem is vagyunk annyira különbözőek.

- Micsoda? - Daemon éles pillantást vetett rám. - Semmiben sem hasonlítasz ahhoz a kúra...

- De igen - vágtam a szavába, és felé fordultam. — Mindent megtett, hogy megvédje Christ. Elárult másokat. Hazudott. Ölt. És most már megértem. Ettől még nem válik helyessé, amit művelt, de megértem... én is megtennék *bármit*, hogy megvédjelek.

Daemon rám nézett. Amit nem mondtam ki, kettőnk között úszott a levegőben, aztán leülepedett. Azt még mindig nem tudtam,

hogy a javamra változtam-e, vagy a káromra, sem azt, hogy Daemon ezután másképp néz-e majd rám, de akkor is tudnia kellett.

Fél kézzel felém nyúlt, az ujjaim közé fűzte az ujjait. A tekintetét a szótét útra szegezte, a combjára húzta a kezemet, és ott is tartotta.

- Ez még nem tesz hozzá hasonlóvá. Te nem bántanád az ártatlanságokat. Helyesen döntenék

A magam részéről nem voltam ebben ilyen biztos, de a belém vetett szilárd hite könnyeket csalt fáradt szemembe. Kipislogtam őket, és megszorítottam a kezét. Nem mondta ki, de tudtam, hogy ő nem döntene „helyesen”, ha valaki, akit szeret, veszélybe kerülne. Akkor sem döntött „helyesen”, amikor a két minisztériumi őr elkapott minket a raktárháznál.

- És Will? Mit... mit gondolsz, mi lesz most vele?

Daemon felmordult.

- Jézus, mennyire szeretném elkapni... de szerintem a következőkre számíthatunk: legrosszabb esetben rohadt dühös lesz, amikor elmúlik a változás hatása, és megint ránk fog szállni. Ha így lesz, elintézem.

Felhúztam a szemöldökömet. Számomra az volt a legrosszabb eset, ha Will akármilyen formában - emberként, mutánsként, mindegy - megjelenik, és anyu közelébe kerül.

- Szerinted nincs esély rá, hogy a változás maradandó lesz?

- Nem, ha Matthew-nak igaza van. Úgy értem, azért akartam megtenni, hogy kihozzalak onnan, de ez nem a szükséges igazi, mély akarat volt. Amellett megsértette ugyan egy artériáját, de nem haloklott. - Oldalra pillantott. - Tudom, mi jár a fejedben. Hogy ha tartós, összekötve maradunk vele.

Will meggyógyítása, anélkül hogy előre tudhatta volna, mi lesz a kimenetele, nagykockázatot jelentett Daemon számára, és hatalmas áldozatot követelt tőle.

- Igen - ismertem be.
- Nem tehetünk mást, mint hogy kivárjuk a végét.
- Köszönöm. - Megköszörültem a torkomat, de nem segített.

Köszönöm, hogy kihoztál onnan.

Nem válaszolt, de megszorította a kezemet, és ez segített visszatálnom a valóságba.

Elmondtam neki, amit a Daedalusról megtudtam. Ahogy gondoltam, korábban sosem hallott róla. Az a néhány mondat is, amit az irodaházig kimondtam, rontott a torkom állapotán, és valahányszor rekedten elfulladt a hangom, Daemon összerándult.

Hátraejtettem a fejem a támlára, igyekeztem nyitva tartani a szememet.

- Jól vagy? - kérdezte Daemon. Közeledtünk a Street of Hopes-hoz. Elmosolyodtam, de reszketegen.

- Igen, rendben vagyok. Ne aggódj most miattam. Minden...
- Minden megváltozik nemsokára. - Végigszánguldott az épület mögött, és a fékbe taposott, majd kiszabadította a kezét az enyéméből, és leállította a motort. Mély lélegzetet vett, és a műszerfal órájára pillantott. Öt percünk volt még.

Öt perc, hogy kijuttassuk innen Dawsont, ha Will igazat beszélt. Öt perc korántsem elég arra, hogy felkészüljünk.

Legyűrtem az ólmos fáradságot, amely a csontjaimig hatolt, és kikapcsoltam az övem.

- Gyerünk!

Daemon rám pillantott.

- Nem kell bejönnöd velem. Tudom, hogy... fáradt vagy.

A világ minden kincseért sem hagytam volna, hogy egyedül kelljen szembenéznie azzal, ami várja. Egyikünk sem sejtette, mi van bent, milyen állapotban találjuk Dawsont.

Kinyitottam az ajtót. Ezer tű szúrt a lábamba; elfintorodtam. Daemon már mellettem is állt, megfogta a kezemet, és lemosolygott rám.

— Köszönöm.

Viszonoztam a mosolyt, bár az idegességtől szinte mindenem görcsbe állt. Amíg az ajtóhoz siettünk, elmondtam magamban egy rövid fohászt, bárkinek, aki meghallgatja. *Kérlek, ne hagyd, hogy rosszul végződjön! Kérlek, ne hagyd, hogy rosszul végződjön!* Mert valójában rettenetesen sokféleképpen fordulhatott tragédiába a helyzet.

Daemon lenyomta a dupla üvegajtó kilincset. Meglepetésünkre nem volt bezárva. Gyanú ébredt bennem. Ez így túl könnyű. De ha már eddig eljöttünk...

Felpillantottam. A téglák közé egy kerek ónixdarabot illesztettek. Amint belépünk, a gyógyításon kívül minden erőnk odatesz. Ha ez csapda, nekünk annyi.

Beléptünk. A jobb oldali falon zölden világított a riasztó kapcsolótáblája, jelezve, hogy nincs élesítve. Mennyi pénzébe került ez Willnek? Az, hogy a raktárház őrei, Vaughn és mindenki, akit le kellett fizetnie nyitva hagyják nekünk a házat, mégpedig őrizetlenül?

A pénz valóban nem lehetett akadály a számára. A pokolba is, hiszen eladta a saját unokahúgát.

Az előtér éppen olyan volt, mint bármelyik másik irodaházban. Félkör alakú recepciós pult, műnövények, olcsó járólap. A lépcsőház felé nyíló ajtót hívogatóan tárva-nyitva hagyták. Daemonre pillantottam, és megszorítottam a kezét. Még sosem láttam ilyen sápadtnak, az arcát mintha márványból faragták volna.

Bizonyos értelemben a végzete várta fent. A jövője.

Kihúzta magát, és nekiindultunk, olyan gyorsan kapaszkodtunk fel a lépcsőn, ahogy csak tudtunk. Mire felértünk, a lábam remegett az erőfeszítéstől, a vérem azonban pezsgett az izgalom és a félelem termelte adrenalinától.

Egy csukott ajtóval találtuk szembe magunkat, amely felett még több ónixberakás díszlett - biztos jel. Daemon elengedte a kezemet, és megmarkolta az ajtógombot. Alig láthatóan megremegett a keze.

Elakadt a lélegzetem, amikor benyitott. A közelgő vizontlátás képei ugráltak a szemem előtt. Vajon sírni fogunk örömünkben? Vagy kiáltozni? Egyáltalán, képes lesz Dawson felismerni a testvérét? Vagy csak egy csapdába sétálunk bele együtt?

Az ajtó mögötti helyiségbe egyedül az ablakon áttűnő holdfény szüremlett be. A falnak támasztva összecsukható székek sorakoztak, a sarokban egy tévé állt, középen pedig egy hatalmas, kennelszerű ketrec, ugyanolyan bilincsekkel, mint amilyenek az enyémben is belógtak. Daemon lassan, a karját leengedve belépett. Forróság sugárzott belőle, ahogy a háta megmerevedett.

A ketrec... üres volt.

Nem akartam felfogni, megérteni, mit jelent ez, nem hagyhattam, hogy a gondolat leüledjen a fejemben, hogy valósággá váljon. Összerándult a gyomrom, a könnyeim felmárt torkomba csorogtak.

- Daemon - nyögtem ki. Nem felelt: a ketrec elé lépett, egy másodpercig állt ott, aztán térdre zuhant, a tenyerébe temette az arcát. Egész testében megremegett. Mellé térdeltem, a hátára tettem a kezemet. A tenyerem alatt éreztem izmai görcsös rángatózását.

- Hazudott... hazudott nekem - erőltette ki a szavakat. - Hazudott nekünk.

Ilyen közei kerülni, pillanatokra attól, hogy meglássa a bátyját - bárki szíve beleszakadna. Egy ilyen csapás után nincs visszaút. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, a szavak semmit sem jelentettek abban a percben. Kínzó üresség nyílt bennem, de tudtam, ez semmi ahhoz képest, amit Daemon érez.

Visszanyeltem a zokogást, letérdeltem mögé, és az arcomat a hátára fektettem. Egyáltalán, itt volt valaha Dawson? Valószínűleg a raktárházban tartották fogva, annak alapján, amit Mo mondott, de ha át is hozták ide, mostanra nyoma veszett.

Ismét.

Daemon hirtelen felegyenesedett. Meglepett a mozdulat, majdnem elestem, de megpördült és elkapott, majd talpra állított. A szívem kihagyott egy dobbanást, aztán hevesen kalapálni kezdett.

- Daemon...

- Sajnálom - vágott a szavamba rekedten. - Most... el kell tűnnünk innen.

Bólintottam, és hátraleptem.

- Én is... elmondhatatlanul sajnálom.

Daemon összepréselte az ajkát.

- Nem a te hibád, neked semmi közöd hozzá. Will vert át minket. Hazudott.

A legszívesebben leültem volna sírni. Ennek nem így kellett volna végződnie. Daemon azonban megfogta a kezemet, és visszamentünk a kocsinhoz. Beültem, bekapcsoltam az övemet - a szívem nehéz volt, az ujjaim fagyosak. Csendben hajtottunk ki az irodaház elől, fel az autópályára. Jó néhány kilométer után szembetalálkoztunk két Ford Expeditionnel. Utánuk fordultam az ülésben, azt várva, hogy az út közepén megfordulnak, de száguldottak tovább.

Visszanéztem Daemonre. Az arcát most mintha jégből faragták volna, a szeme gyémántként ragyogott, amióta kiléptünk az irodaházból. Szerettem volna mondani valamit, azonban nem találtam szavakat, amivel enyhíthettem volna a veszteségen.

Mert Daemon most újra elveszítette Dawsont. A helyzet igazságtalansága a lelkemet mardosta. Daemon felé nyúltam, a karjára tettem a kezemet. Rám pillantott, de nem szólt.

Hátradőltem az ülésben, úgy figyeltem, amint a körülöttünk lévő táj kavargó árnyékokká olvad össze. A kezemet nem vettem le a karjáról, reméltem, hogy ugyanolyan megnyugtató a számára az érintésem, mint nekem volt az övé korábban.

Mire beértünk a házunkhoz vezető főútra, már alig bírtam nyitva tartani a szememet. Késő volt, éjfél után, és az egész napban csak annyi volt a jó, hogy anyu végig dolgozott, és nem azon aggódott, hol lehetek. Alighanem tele lesz a telefonom SMS-ekkel, és nem lesz boldog, ha valami béna kifogással felelek a kérdéseire.

Le kell ülnünk beszélgetni. Nem most, de hamarosan.

Daemon felkanyarodott a behajtójukra, és megállt. Dee Jettája már ott parkolt, Matthew autója mellett.

- Felhívtad őket? Elmondtad, mi történt velem?

Daemon mély levegőt vett - akkor ébredtem rá, hogy egész úton nem lélegzett.

- Segíteni akartak a keresésedben, de inkább azt kértem, hogy maradjanak itt, arra az esetre, ha...

Ha a dolgok rosszra fordulnának. Bölcs döntés volt - legalább Dee nem élte meg a szárnyaló reményt, amely aztán feneketlen mélységgé változott.

- Ha a mutáció nem bizonyul maradandónak, megkeresem Willt, és megölöm — szögezte le. Már jelentkeztem volna, hogy segíték,

azonban mielőtt kimondhattam volna, Daemon áthajolt hozzám, és megcsókolt. A gyengéd érintés teljesen ellentétes volt az előbbi szavaival. Halálos és édes - ez volt Daemon, két különböző lélek egybeforrva.

Borzongva húzódtott el.

- Én most... én most nem tudnék Dee szemébe nézni.
- De nem fog aggódni?
- Majd üzenek neki, amint téged ágyba tettelek.
- Rendben. Velem maradhatsz. - *Örökké, szerettem volna hozzátenni.*

Gunyoros mosoly jelent meg az ajkán.

- Mindenesetre eltűnök, mielőtt édesanyád hazaér. Ígérem.

Ez jól hangzott. Daemon megkért, hogy várjak, kiszállt, és megkerülte a kocsí elejét. Lassabban mozgott a szokásosnál - a mai estének ő is megfizette az árát. Kinyitotta az ajtómat, és behajolt értem.

- Mire készülsz?

Felvonta a szemöldökét.

- Végig mezítláb voltál, szóval nincs több gyaloglás.

Megmondhattam volna neki, hogy be tudok sétálni, de valami belső hang azt súgta, ne erőltessem. Daemonnak szüksége volt rá, hogy valakiről gondoskodhasson. Beleegyezőn az ülés szélére húzódtam.

A házuk ajtaja ekkor kivágódott: úgy csapódott a falnak, mint a puskalövés. Megdermedtem. Daemon megpördült, a kezét ökölbe szorította. Mindenre felkészült, a legrosszabbat várta.

Dee rontott ki, hullámos hajtincsei röpködtek mögötte. Még az autóból is láttam, hogy sápadt arcán, bedagadt szeme alatt könnyek csillognak. Azonban nevetett. Mosolygott, összevissza hadart, de *mosolygott*.

Kicsusszantam az ülésből, és megrándult az arcom, amikor mezítláb kiléptem a jéghideg talajra. Daemon tett egy lépést előre. A bejárati ajtó visszalendült, de aztán megállt, mert a küszöbön egy magas, vékony alak jelent meg. Imbolygott, mint a hínár a víz alatt.

Az alak előrelépett. Daemon elindult felé, de megbotlott.

Jóságos ég! Daemon még sosem botlott meg.

Lassan értettem meg, miről van szó. Csak pislogtam rájuk — túlságosan is féltem ahhoz, hogy elhiggyem, amit látok. Szürreális volt, mintha elaludtam volna a hazaúton, és most valami túl tökéleteset álmodnék.

Mert a veranda lámpájának fénykörében egy fiú állt. Sötét, hullámos haja volt, széles járomcsontja, érzéki, kifejező ajka, és tompa, mégis lenyűgözően zöld szeme. Daemon pontos mása - sovány és sápadt, mégis mintha két helyen láttam volna egyszerre Daemon-t.

- Dawson — nyögte ki Daemon rekedten, aztán már rohant is, át a fagyott kerten, fel a lépcsőn. Kicsordult a könnyem, amikor átölelte, és ezzel teljesen el is takarta előlem sovány bátyját.

Valahogyan, valamiképpen Dawson hazakerült.

Daemon magához szorította őt, de Dawson... Dawson csak állt ott, a karját fel sem emelte, az arca szépséges, mint az ikertestvéréé, ám fájdalmasan üres.

- Dawson? - Daemon hangjában bizonytalanság csendült, és elhúzódtól tőle. Minden idegszálam apró, hideg csomókba rándult össze, és elszorult a torkom.

A két testvér egymást nézte. A feltámadó szél a laza hajat söpörgette a földön, és eszembe jutott, amit Daemon mondott korábban. Igaza volt. Abban a pillanatban minden megváltozott.

Jobb lett - és rosszabb.

AJÁNDÉK RÉSZLET
DAEMON
SZEMSZÖGÉBŐL

JÓL CSINÁLNI

Az EGÉSZ VILÁG ÖSSZEOMLOTT körülöttünk. Az a kurafi Blake — meg kellett volna ölnöm, amikor először megláttam. Még most sem lett volna késő. Kat *hazudott* nekem. Adam meghalt. Dee összetört. A védelmisek bármelyik percben ránk törhetik az ajtót. Még mindig fogalmam sem volt, hol lehet Dawson. És mégsem tudtam másra gondolni, nem érdekelt más, csak amit Kat mondott. Hogy még sosem érzett így senki más iránt. Hogy gyorsabban dobog a szíve, és úgy érzi, megint igazán él.

Így érzett *irántam*.

- De ez már mind nem számít - folytatta -, mert tudom, hogy gyűlölsz. Meg is értem. Én csak azt kívánom, bárcsak visszamehetnék, hogy mindent megváltoztassak. Én...

Odaléptem elé - túl gyorsan ahhoz, hogy követhesse a mozdulatomat és a tenyerembe fogtam az arcát.

— Soha nem gyűlöltelek.

Pislogott. Egek, nem bírom, ha sír!

- De...

- Most sem gyűlöllek, Kat. - Könnyes szemébe néztem. - Dühös vagyok rád, és magamra is. Olyan dühös, hogy szinte az ízét is érzem. Meg akarom találni Blake-et, és néhány testrészét felcserélni egymással. De tudod, mi járt tegnap a fejemben egész nap? Egész éjjel? Egyetlen gondolat, amitől nem tudtam szabadulni, dühöngés ide vagy oda?

- Nem - suttogta. Összeszorult a szívem.

- Hogy szerencsés vagyok, mert az a valaki, akit nem bírok elfelejteni, aki többet jelent a számomra, mint ami kibírható, még él. Itt van. Te vagy az.

Egy könnyecsepp kiperdült a szeméből, végiggurult az arcán.

- Ez... ez mit akar jelenteni?

-Tényleg nem tudom. - A hüvelykujjammal a könny után nyúltam, letöröltem. - Nem tudom, mit hoz a holnap, vagy mi lesz egy év múlva. A fenébe is, lehet, hogy jövő héten átharapjuk egymás torkát valami idiótáság miatt. Lehet. De az biztos, hogy amit irántad érzek, az nem fog megváltozni.

Kat most már igazán elsírta magát. Elgyengültem tőle. Lehajoltam hozzá, lecsókoltam a könnyeit, csakhogy ez nem volt elég. *Szükségem volt* rá, hogy érezzem. Megcsókoltam, és halkán felmordultam, amikor az ajkunk végre összeért. Azonban Kat elhúzódott.

- Hogyan akarhatsz még mindig?

A homlokának támasztottam a sajátomat.

- Ó, még mindig nagyon szívesen megfojtanálak. De őrült vagyok. Te pedig bolond. Talán ezért. Az elmebajaink kiegészítik egymást.

- Ennek semmi értelme.

- A számomra van. — Újra megcsókoltam. Muszáj volt. - De lehet, hogy az a tény is közrejátszik, hogy végre bevallottad: mélyen és visszavonhatatlanul szerelmes vagy belém.

- *Ilyesmit* egyáltalán nem mondtam - nevetett reszketegen.

- Nem pont ezekkel a szavakkal, de mindketten tudjuk, hogy igaz. És részemről rendben van így.

- Rendben van? - Kát lehunyta szépséges, aranyos-szürke szemét, és én csak arra tudtam gondolni, mennyire hálás vagyok, hogy még lélegzik.

Istenem, a végén még egészen elpuhulok!

De nem érdekelt. Nem, ha Katyról volt szó.

- Te is így érzel? - kérdezte végül.

Válasz helyett újra megcsókoltam... és újra, és újra. Olyan volt, mint a Forráshoz kapcsolódni, a lelkünk mélyéig átitatódni fénnel. Felolvadtunk egymásban, amíg már nem létezett ő vagy én, csak *mi*, és még mindig nem volt elég — sosem lehetett elég.

Szinte magam sem vettem észre, hogyan, de már az ágyamon voltunk, Kat pedig éppen a legjobb helyen: az ölemben. Aztán mellém dőlt a matracra, a szívem pedig összevissza verdesett. Annyira emberi volt, mégis így történt.

Kat is zihálva vette a levegőt.

- Ez nem változtat azon, amit tettem - jelentette ki. — Még mindig minden az én hibám.

A hasára tettem a kezemet, és olyan közel húztam magamhoz, hogy szinte eggyé váltunk. Annyiféleképpen akartam eggyé válni vele...

- Nem a tiéd. A miénk. Együtt visszük el a balhét, és együtt nézünk szembe vele, akármilyen is vár ránk.

- Ránk?

Biccentettem, és elkezdtem kigombolni a kardigánját. Néhol fél-regombolta, amin nevetnem kellett. Csak ő képes összevissza öltözni, és mégis szexi maradni.

- Ha valami most biztos, akkor azok *mi* vagyunk.

Felemelte a karját, hogy lerángathassam róla az átkozott göncöt. Jó. Tehát érti, hová indulunk.

- És ez mit jelent valójában?

- Téged és engem. Senki mást. - Felültem, és lehúztam a csizmáját. Kat elvörösödve folytatta a zoknijaival, aztán visszafeküdt. Jesz-szusom, még mindig túl sok ruha volt rajta!

- Tulajdonképpen... jól hangzik.

- Tulajdonképpen? - Hát ez így lószar. A hasára csúsztottam a kezemet, a felsője szegélye alá, és beljebb. Az ajkamba haraptam, de az apró fájdalom semmit sem ért. Kat bőre olyan volt, mint a selyem. - A „tulajdonképpen” nem elég jó.

- Oké. Tetszik.

- Nekem is. - Hozzá hajoltam, és lassan megcsókoltam. - Lefogadom, hogy ez is tetszik.

Éreztem a mosolyát.

- Igen.

És megint összeszorult valami bennem, mintha mellbe vágtak volna, mégis jó érzés volt. Hogyan lehet egy mellbe vágás jó, fel nem foghattam, de átkozott legyek, ha bántam.

Furcsa torokhang tört fel belőlem, inkább állati, mint luxeni vagy emberi. Apró csókokkal borítottam be Kat nedves arcát, amíg beszélt: elmesélt mindent, amit Blake tett vagy mondott. Egyre jobban szerettem volna megölni azt a stricít, de most Kat számított egyedül, és semmi más.

A csókjainktól széthullottam, aztán ismét összeálltam egésszé. Olyasmiket suttogtam a fülébe, amiket még soha senkinek - hogy szinte belebolondultam Dawson halálhírébe, hogy micsoda remény ébredt bennem, amikor megtudtam: életben van. Elmondtam, mennyire vágyom a szüleim után, mennyire gyűlölöm néha, hogy minden teher az én vállamon nyugszik, és bevallottam, micsoda féltékenység kapott el, amikor először megláttam Blake-kel. Minden érzésemet belesimogattam a bőrébe, törekeny csontjai felett, azt is, amiről magam sem tudtam, és minden halk, lágy nyögéssel, amely kiszakadt belőle, egyre jobban behálózott.

Reszketett a kezem, ahogy egyre feljebb csúsztottam, de reméltem, hogy Kat nem veszi észre. Lenyűgözött, hogy mindezt megtehetem, hogy megengedi. A ruháink egyenként tűntek el rólunk. Az ingem. Kat felsője. Kezével végigsimított a hasamon. Úgy összeszorítottam az állkapcsomat, hogy sejtettem: hamarosan látogatást kell tennem a fogásznál.

Mire az ujjai ráakadtak a farmerem gombjára, teljesen elvesztem - azonban olyan módon, amire soha, soha nem számítottam.

- Nem is hiszed, mennyire vágyom erre - mormoltam, és az ujjaim hegyével végigsimítottam a mellkasát, hasát. *Olyan szép.* — Még álmodtam is róla. Őrültség, igaz?

Felemelte apró kezét, és az arcomhoz érintette. Odafordultam, belecsókoltam a tenyerébe, aztán újra a szájára hajoltam. Ez a csók más volt, több, mélyebb, és Kat - jóságos ég! -, Kat valóban életre kelt. Együtt ringatóztunk, a teljes testünk összesimult, olyan szorosan, hogy éreztem: közel járok hozzá, hogy visszaváltozzak a valódi alakomba, és az egész államban kivágjak minden biztosítékot.

Egyre sürgetőbben térképeztük fel egymás testét. A keze mindenhova elért, és én sürgettem, szavakkal és érintésekkel, hogy

folytassa. A derekam köré kulcsolta a lábait - Jézus atyám, úgy éreztem, végem van!

A nevemet suttogta, szinte teljesen összeolvadtunk. Az önuralmam maradéka is foszladozni kezdett. Vörösesfehér fény sugárzott a bőröm alól, lágy ragyogásban fürdetve Katet. Én is mindenhol felfedeztem őt, és lenyűgözött, ahogy a teste minden érintésemet követi. Csodáltam, magamba akartam olvasztani, úgy csókoltam, hogy sose legyen vége. Tökéletes volt a számomra. Az *enyém*, és az életemnél is jobban vágytam rá.

De megálltam.

Minden, ami történt, lepergett a szemem előtt, mint egy fotóalbum, amit a legszívesebben elégettem volna. Mindkettőnket elborítottak az érzelmek - halál, egymásra találás, olyan sok minden más. Most pedig fejest ugrunk a visszafordíthatatlanba.

Nem akartam, hogy ilyen legyen az első alkalom - hogy csak a megrázó események sodorjanak minket egymás karjába.

Krisztusom, igenis nyámnyila alak voltam - de megálltam.

Kat felnézett rám, végigfuttatta a kezét a hasamon. Majdnem feladtam.

— Mi az?

- Nem... nem fogsz hinni nekem. — A pokolba is, még magam sem hittem magamnak. Egy perc se kell, és rohadtul meg fogom bánni. - De jól akarom csinálni.

- Nem hiszem, hogy tudnád *rosszul* csinálni - mosolygott rám.

Húha.

— Na, jó, nem *arról* beszélek. Azt tökéletesen fogom csinálni, természetesen. De azt szeretném, ha... - *Szeretném lemondani a Hallmark Channel, és a Lifetime Movie Network-előfizetést.* - ... minden olyan lenne, mint a rendes pároknál.

Kat úgy nézett rám, mint aki mindjárt megint sírva fakad. Sejtettem, hogy nemsokára én is így érzek majd, csak teljesen más okból. Az arcára tettem a kezemet, és nagyot sóhajtottam.

- Legkevésbé megállni szeretnék most, de el akarlak vinni egy randevúra, vagy ilyesmi. - *Ez de hülyén hangzik...* - Nem szeretném, ha a körülmények beárnyékolnák azt, amit tenni készülünk.

Még talán el is pirultam. A francba!

Minden csepp önuralmamot összeszedve megtettem az elképzelhetetlent, és legördültem róla. Oldalra fordultam, fél karommal magamhoz húztam, és csókot leheltem a halántékára.

- Rendben?

Kat hátrahajtotta a fejét, és a szemembe nézett. Lassan mondta ki a választ.

- Azt hiszem, nem kizárt, hogy szeretlek.

Kiszaladt belőlem a levegő. Magamhoz szorítottam, és abban a pillanatban tudtam, ha kell, a világegyetemet felgyújtánám érte. Bármit megtennék, hogy biztonságban tudjam. Ölnék. Gyógyítanék. Meghalnék. Bármit, hiszen ő volt számomra a mindenség.

És meg is akartam mondani neki, de nem mertem kihívni a sorsot. Akiket én szeretek, azokkal rossz dolgok történnek.

Pusztit nyomtam az arcára.

- Én megmondtam.

Kat rám meredt. Halkan felnevettem, és bár lehetetlennek tűnt, még közelebb fészkeltem magam hozzá.

-A fogadást megnyertem. Tudtam, hogy szerelmet vallasz újévig.

A nyakam köré fonta a karját, és a fejét rázta.

- Nem. Vesztettél.

- Hogy érted? - néztem rá értetlenül.

- Nézz az órára! - intett az áliával a falióra felé. - Elmúlt éjfél.

Már másodika van. Vesztettél.

Sokáig bámultam az órát, egy fekete lyukba kívántam, de aztán
visszanéztem Katyre, és elmosolyodtam. Őszintén.

- Nem vesztettem. Mégis nyertem.

MEGLEPETÉS!

Szereted a könyveket?

Gazdagítsd a könyvtáradat káprázatos kedvezményekkel!

Jelentkezz most:

www.konyvmolykepzo.hu/gazdagodj

1. INGYENES szállítási lehetőség. Ez az igazi!

Már két kötettől ingyen visszük Hozzád a legjobb olvasnivalókat.

2. Állandó kedvezmények. Takarékoskodj!

15–50% engedménnyel kapod meg sikerkönyveinket online márkaboltunkban.

3. Új könyvekre 20% korai kedvezmény. Ne szalaszd el!

A legfrissebb kötetekhez soron kívül, álmáron juthatsz hozzá, ha előrendeled azokat. Igen, a legvágyottabb bestsellerekhez is.

4. Rendszeres meglepetés akciók! Kizárólag itt. Ne maradj le!

A Könyvmolyképző kötetei őrzik értéküket. Könyvesboltban elvételek után leárazva. Webáruházunkban viszont időnként döbbenetes kedvezménnyel juthatsz a kedvenceidhez. Értessülj a meglepetés akciókról!

5. Könyvről könyvért játék. Nyerj ingyen könyvet!

Értessülj időben az értékes könyvekért folyó nyereményjátékokról!

6. Meglepetés ajándékok egyes könyveinkhez.

Értessülj időben a rendkívüli eseményekről!

7. Terjedelmes részletek. Ne vedd félvállról!

Minden egyes kötetünkbe hosszan beleolvashatsz, láthatod, hogy neked való-e.

8. Egyedülálló Jókönyv-garancia! Menj biztosra!

2012 őszétől minden új könyvünkre garanciát vállalunk. Velünk nem tévedhetsz.

Nagyszerű választék vár.

Gazdagodj!

Használd okosan a káprázatos kedvezményeket, élvezd a biztonságot!

Számíts mindig meglepetésre!

Jelentkezz itt: www.konyvmolykepzo.hu/gazdagodj

